Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A váza

A zöld váza az asztal közepén állt. Épp úgy, mint hét évvel, hét hónappal, vagy hét órával azelőtt… friss vízzel töltve, de virág nélkül.
A nő egy sarokban ült, onnan figyelte a vázát. Méregette, szemlélte, magában még kritizálta is, pedig a kedvenc darabja volt.
Minden egyes nap, miután elfogyasztotta a reggeli kávéját, megtöltötte a zöld színű kedvencét friss csapvízzel. Vissza tette az asztal közepére, és elindult dolgozni. Amikor hazaérve elfordította a kulcsot a zárban, mindig a vázára gondolt. Belépett az ajtón, ledobta a táskáját az előszobában, és az asztalhoz sietett. mintha a Messiást várta volna…de a váza mindig üresen várta.
Aznap, ott a sarokban ülve elgondolkozott. Térdeit felhúzta, átkarolta saját vállait, és lehunyt szemmel visszaemlékezett a kislány korára. Amikor a nagyinál töltötte a nyarakat…
Akkor sem volt boldog. Boldog gyermekkor? Nem ismerte. A legszebb emléke az volt, amikor a nagymama hatalmas konyhaasztalánál rajzolt. Kint vihar volt, be kellett menni a házba. Az öregasszony kék tollat, és vonalas füzetlapokat adott neki. – Rajzolj!-mondta, és ő szót fogadott. Mindig ugyanazt rajzolta. Királylányokat, és palotákat. Az egyik királylány ő maga volt, ám a többiekkel ellentétben neki nem hatalmas kastélya volt, hanem kicsiny, barátságos házikója, virágokkal, meggyfával, kutyával…és szivárvánnyal a háza fölött. Rajzolt aztán egy királyfit is, akinek korona helyett szalmakalap volt a fején, és óriási talicskát tolt a házikó felé. A talicska telis-tele hullócsillagokkal, amit neki gyűjtött össze az ő királyfia. Csak és kizárólag neki! Nem, nem az égről szedte, hanem a már a lehullott csillagocskákat pakolta a taligába. Ő pedig várta, mikor érkezik meg végre…

Azon a napon, ott a sarokban ülve úgy érezte a nő, feladja. Ahogy a rajzain sem érkezett meg soha a királyfi a talicskával, úgy maradt üresen a zöld váza is. Pedig mennyire szerette volna, ha valaki mezei virággal megtölti egy napon!

Bámulta a vázát, és gyűlölni kezdte. Az összes fájdalmát, magányát, csalódottságát kivetítette az ártatlan tárgyra. Olyan szemekkel nézte, mintha a zöld kis jelentéktelen valami lett volna az ő életének a megrontója. Pedig hogy szerette, amikor beköltözött a kicsi házba… Mekkora örömmel vitte haza az üzletből, ahol rálelt! Szerette. Kevés tárgyat szeretett, de azt a vázát nagyon. Mert egyszerű volt, mégis különleges. Pont, mint ő. Az eladó akkor le akarta beszélni róla, és egy szépséges, virágokkal díszített darabot ajánlott neki, mondván, ez olyan kis csúnyaság, évek óta a polcon porosodik, senkinek nem kellett, még csak észre sem vették. De neki az kellett. Az a zöld váza.

Lassan felállt, kinézett az ablakon. Sötött a nap, a szomszéd gyerekek sikongatása törte csak meg a falu csendjét. Meg a szél, ahogy belekapott néha a diófa ágaiba, leveleibe, és meglökte a hintát, az pedig szelíd nyikorgással válaszolt.
Megfogta a vázát, a mosogatóhoz vitte, kimosta, majd megtöltötte a csapnál friss, hűvös vízzel, és vissza tette az asztalra. Kicsit megigazgatta, hogy majdnem mértani pontossággal álljon középen. Finoman végigsimította hosszú, nőies ujjaival, majd csendes léptekkel elindult a sarokba, hogy várjon.

– Csak virágot szeretnék bele kapni… -mondta halkan, s mielőtt leült volna, hirtelen visszafordult, az asztalhoz rohant, felkapta a vázát, és olyan nyers erővel vágta a falhoz, hogy az azonnal millió darabra hullott.

A víz végig folyt a falon, a padlón pedig a nő könnyeivel elvegyülve, egy tócsában gyűlt össze.
A Nap besütött az ablakon. Az asztal árván állt a konyha közepén.

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Ada VS. Black Ice: Szerelemzsilett /Pergamentalitás 1./

Közös vers Black Ice-szal.

Ébressz fel öngyilkos álmomból,
Adj nekem kérlek a holnapból!

Éjnappal ölelj, érints a lényeddel,
A manna is árnyékköd, keserédessel.

Leheld rám az ébredés hajnal- ködét,
Ajkamra szádból add az élet vizét.

Ízét így éreztesd, vértezd fel tartással,
Afrodiziákummal s áldott új hajtással.

A hajtásnak friss rügyét ültesd belém,
Virágnak illatát szórd mind elém.

Lélekvágy átéltet érzéki sodrásban,
Teljesség szirmai, lángtenger hullámban.

Hullámok lángolnak, láva-virág tengerben,
Elmerülni vágyom viharos lelkedben.

Meztelen igazság, a lantos húr elpattan,
Ha alantas szelet vet, érző szív megroppan.

Testem húrján játszani, mondd miért félsz?
Vess szelet, pengess, dalolj, mutasd meg, miért élsz!

Kívánj fényt, árnyéknak életcsepp játékát,
Sors csókja által, ne karjaid tárd szét hát!

Fényes cseppjeit bőrödnek inni szomjazom,
Csókold rám sorsodat, simítsd homlokom!

Tapint a kéj, remegsz, éhezve szenvedélyt,
Lüktető vérpárlat szorít, erényt s reményt.

Erényt vesztve, reményt éhezve, remegve
Lüktet ereimben a vér, s belőled enni kér.

Szó nélkül kimondott szavak násztánca ez,
Tündérvilág imája, akarlak, lélekhinta nesz.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Karjaidba veszve, csókod szomjazom, mézed éhezem,
Tündér-lelked húrjain pendülve, nézd: Létezem!

Lélekmáglyarakásunkon testgabalyban egylétezési lett,
Gyönyörpázsitján egymásba falcoló szívcsakra, szerelemzsilett.

Írták:
Ada és Black Ice

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Álom

Álmodtam… és akarom azt az álmot, nagyon-nagyon akarom két kézzel megmarkolni, és betömni vele azt az űrt, ami a lelkemben tátong…
A lakás egyik szegletében kis társaság nevetgélt. Az asztalon poharak és tányérok álltak, feküdtek, vagy épp törtek darabokra, ám a nevetés nem hagyott alább, a jókedv töretlen volt. Halk zene szólt a rádióból, a televízióban épp valami show-műsor ment, de erre senki nem figyelt.
Odakint hideg, novemberi szél fújt, a fák már elhullajtották a leveleiket, és úgy álltak az ablakok alatt, mint a nyár megfagyott mementói. A holdfényben némelyik összetéveszthető volt valami horrorfilmből előlépett szörnnyel. Mégsem féltem. Az ablaknál álltam, kezemben pohár, édes pezsgőt ízlelgettem belőle, és néztem, hogyan kergeti odakint a szél a felhőket bele a vad éjszakába. Mégsem volt bennem semmi rossz, kellemetlen, vagy ijesztő érzés. Inkább azt éreztem, jó ott nekem.

A nappali levegője kellemesen meleg, a hangulat pedig igazán felhőtlen volt. Néztem, ahogy Ildi és Gábor szerelmesen nevetnek egymásra, miközben Ildi a szendvicseket pakolgatta az asztalon, és kedvesen kínálgatta mindenkinek.

Az ablaknál állva azt éreztem, mintha figyelne valaki. Egyre erősebben szúrta a tarkómat a tekintet, amiről nem tudtam, csak sejtettem, kié. Odakint a felhők kezdték teljesen befedni a Holdat, ám a szél egyre hadakozott, menteni igyekezett az éjszaka fényét.
A tarkóm kezdett felforrósodni a tekintettől, az apró kis bizsergő gyöngyök lefelé gurultak a gerincemen, mintha vetkőztetnének, és balzsammal kenegették a bőrömet. Nem fordultam hátra, anélkül is tudtam, hogy közeledik felém. Az arcomra mosoly ült ki, ami visszatükröződött az ablak üvegén. Kellemes érzések bujkáltak bennem, bizsergették a lelkemet és a testemet.

Amikor mögém ért, finoman belecsókolt a nyakamba, és két kezével megfogta a vállamat. Kicsit oldalra fordítottam a fejem, így kértem szavak nélkül a finom csókokat-még! Egyik kezével félrehúzta a hajamat, s miközben a bőrömhöz ért az ujjaival, megremegtem. A szájának puha érintését akartam a nyakamon érezni, és a forró leheletét. Megadta nekem, amit kértem, pedig egyetlen szó nem hagyta el az ajkunkat. Egészen hozzám simult, és már a fülcimpámat csókolgatta, én hátrahajtottam a fejem, és halk sóhajtással adtam tudtára: szeretem, amit csinál. Tudta, érezte, akarta ős is. A szememet nem hunytam be, látni akartam a kinti világ sejtelmes játékát, miközben éreztem a bennem fellobbanó vágyat.

Megfogott, és maga felé fordított. Mosolygott, mosolyogtam. Végigsimította az arcomat, és megpuszilt. A homlokomnál kezdte, aztán az orrom, és a szám következett. Finom, mégis határozott volt. Akkor is, amikor kézen fogott , és a sötét konyha felé vezetett. Tudtam, mit szeretne, felültem hát a pultra, és mohón öleltem át mindkét karommal a nyakát. Követelte a csókomat, követeltem a csókját. Édes, finom, odaadó csókok voltak. Vagy talán egyetlen egybefüggő csók volt ez? Nem emlékszem.
Lassan kigombolta az ingemet, és a vállamat csókolta, aztán újra a nyakamat, a fülemet. Érezte, hogy ettől vadmacska leszek, úgy játszott velem, ahogy én akartam. A pólója alá csúsztattam a kezem, a körmeimet finoman végighúztam a hátán, föl, aztán le. Belefúrtam az arcom a nyakszirtjébe, és magamba szívtam az illatát olyan mélyen, hogy soha ne felejtsem el. Magamhoz húztam, és a kezem automatikusan csúszott lefelé, közben a szája visszatalált az enyémre, a nyelve az enyémmel fogócskázott. Mindketten mást akartunk. Ő engem, én meg őt…

Kicsit hátradöntött ültömben, és felhúzta a szoknyámat, aztán a kezével érintett finoman. A fülébe jajdultam a gyönyörtől, és az én kezem is felfedező útra indult.

Kintről a szél süvítése, a nappaliból vidám kacagás hallatszott a félig nyitott ajtón át, de én mást nem akartam már hallani, csak a zihálását, a nyögéseit, és persze a sajátomat.
Tudta jól, hol van az a pont, ahol ha érint, megőrülök. Megőrültem… Lecibált rólam minden felesleges és útban lévő ruhadarabot, én pedig kibontottam az övet a derekán, és hagytam, hogy nekem essen. Éhesen, gyengéden, mégis követelőn. Végre magamban éreztem őt. Nem tudom meddig tartott, mert az idő és a külvilág megszűnt létezni, csak ő volt, csak én, és a mi gyönyörünk, amit egymásnak adtunk.

Lassan magunkhoz tértünk, kicsit zavarban voltam, ám a mosolyával és a hangjával ezt gyorsan megszüntette. Felcihelődtünk, és megigazítottuk a magunk, és egymás ruháit. Mindezt nevetve. Akkor azt gondoltam, itt a vége, ennyi volt, ő bizonyára vissza megy a társaságba hülyülni, hisz ő volt a főbohóc, én meg maradok, és nézem, ahogy a szél kergeti odakint a felhőket. Meglepett. Leült a padlóra, és az ölébe húzott. Átkarolt, babusgatott, dédelgetett, és a hajamat puszilgatta. Éreztem, ahogy a pulzusom lassan visszaáll a normális értékre, és a gondolataim is kezdtek kitisztulni. Ő meg csak ölelt, csókolt, és simogatott, mintha soha többé nem akart volna elengedni. Úgy bújtam az ölébe, mint kislány koromban szerettem volna a nem létező nagypapámba, amikor féltem a viharban.

Odakint csendesen hullani kezdett a hó, láttam az ablakon át, ahogy a vastag hófelhők befedték az eget. A nappaliból hangos nevetés, kiabálás, és sikongatás hallatszott, majd valaki berontott a konyhába, és felkapcsolta a lámpát, és elkiáltotta magát:
– Esik a hó!
Gábor volt az, és a többiek mind rohantak utána, majd a konyhába érve, minket észrevéve megtorpantak. Mi csak ültünk a padlón, a társaság pedig az első zavar után kacagásba kezdett. Gábor csendre intette őket mosolyogva, és hozzánk szólt:
– Esik a hó gyerekek. Menjünk szánkózni!
Ő pedig válaszolt:
– Mindjárt, csak előbb felmelegítem a kisasszony félig még fagyos szívét. Olyan sokáig fázott.

Gábor bólintott, lekapcsolta a lámpát, és becsukta az ajtót. Ő tovább ringatott, simogatott, és csókolt engem, majd megkérdezte:
– Fázol még kincsem?
A szemébe néztem, úgy feleltem:
– Nem, nem fázom. De hol voltál eddig? Olyan régóta vártalak…
A szeme csillogott, akár az enyém, egymásra nevettünk, homlokon csókolt, és azt mondta nevetve, hangosan, határozottan:

– Ne reklamálj, téged kerestelek!

Egész éjjel szánkóztunk a barátainkkal, gyerekek, felnőttek, mindenki. Hatalmas hócsatákat vívtunk, és annyit nevettem, mint talán még sosem. Ugyanaz az ember voltam, aki azelőtt, ugyanazzal a múlttal, ám egyvalami mégis megváltozott:
Ő ott volt velem, és fogta a kezemet. A jövőnk elkezdődött.

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Egy a sok közül-Ami Belőle maradt

Álmodtam… Valamikor réges-rég, amikor a házak még az égig értek, amikor a fű zöldebb volt minden zöldnél, én pedig csitriségemet kezdtem épp levedleni magamról, hogy a Nő átvegye a Kamasz helyét bennem…
Tizenhat voltam és elégedetlen. Mindig. Folyton rohantam, hajszoltam a kis hülyeségeimet, amikor pedig otthon ültem volna, akkor a családi perpatvarok elől futottam bele a világba. Azon a délutánon varrtam. Emlékszem, sok ruhát varrtam magamnak, kézzel. Ma sem értem, hogy volt türelmem hozzá, az örök rohanásomban. Talán, ahogy a tűvel szurkáltam az anyagot, és a cérna beleférceldődött, maradandót alkotni vágytam. Mint mindig…
Egy ismerős lány kopogott be hozzánk, utcabeli csaj volt, nálam idősebb. Megkért, biciklizzem át vele a szomszéd faluba, mert az ő rég nem látott szerelme hazajött a seregből eltávozásra, és neki azonnal és feltétlenül látni szükségeltetik az ifjú embert. No, gondoltam, úgyis végeztem a varrással, s mivel semmi halaszthatatlan rohanásom nincs soron, megyek!
Felkaptam egy szakadt farmer sortot, pólót, a hajamat befontam gyorsan egy vastag copfba, és bringára ültünk. Nem kellett, csupán negyed óra, és már meg is érkeztünk az ominózus helyre. Tekertünk az utcán, alkalmi barátném előttem, szabályosan, ahogy kell.
Persze nézelődtem, minden érdekelt akkoriban is. Észrevettem pár embert a fagyizó előtt, és felfigyeltem egy magas, szőke fiúra. Olyan kék szemeket azóta sem láttam… Na meg a mosolya… és egyáltalán, kitűnt a többiek közül, volt benne valami lazaság, valami más.
– Nézd, ott van! – kiáltott a leányzó, akinek alkalmi kísérője lettem aznap.
A kis társaságra mutatott. Talán három, négy fiú és pár lány állt ott. Egy pillanatra elbizonytalanodtam. Gondoltam, nem kellene nekem mindenáron odamenni, ahol az általam felfedezett szőke csoda is álldogál. Aztán legyűrtem a gombócot a torkomban, és természetes mosollyal az arcomon, odatoltam a biciklimet. Lett ám nagy meglepetés, amikor ismerősöm a szőkéhez szaladt, átölelte, megpuszilta, és láthatóan nagyon boldog volt.
Na, ez a vonat is elment… volna, ha a srác oda nem lépett volna hozzám!
– Szia, A. vagyok, még nem ismerjük egymást. – mondta, és adott két jól megfontolt puszit az arcomra. Muszáj volt válaszolni, mégis csak jól nevelt leányzó voltam.
– Szia, A.! Valóban nem találkoztunk még. Örülök! – nyögtem ki, és már menekültem volna, mert ismerősöm olyan pillantásokat lövellt felém, hogy azt hittem, menten rám szakad az Ég, annak minden teremtményével.
Ám a fiú rá se hederített, csak és kizárólag én érdekeltem. Hozott egy üdítőt, és beszélgettünk. Elmesélte, hogy ismerősöm nem a barátnője, csupán az volt, és ő hiába szakít vele ezerszer, a lány nem hajlandó elfogadni.
– Szerelmes… – mondtam.
– Én is… – felelte, és olyan komolyan nézett a szemembe, amilyet én addig sosem láttam. Kicsit meg is ijedtem, mert valami olthatatlan vágyat éreztem, hogy megcsókoljam, röpke egy órányi ismeretség után, de hát jól nevelt lány voltam…
Beszélgettünk sok mindenről, és rövid idő után rájöttem, hogy ez a fiú, ez a szívdöglesztően szőke, lehengerlően kék szemű, csodálatos mosolyú, ő nem más, mint Casanova leszármazottja, mert minden lány szinte a kegyeit kereste. Kivéve engem. Sosem szerettem beállni semmiféle sorba, a versenyzésről meg már akkor is azt gondoltam, hogy lovaknak való. Szolidan válaszoltam, ha kérdezett, és néha lopva megbámultam a szemeit.
Indulnunk kellett haza, de a kis társaság meghívott minket az esti buliba.
– Engem nem engednek el – mondtam halkan. Erre alkalmi barátnőm felajánlotta, majd elkér a szüleimtől. Tudtam én, hogy nem szeretetből teszi, hanem azért, mert őt is csak akkor engedik el, ha nem egyedül megy. Ha már így esett, bólintottam.
Felvettem az aznap varrt nadrágszoknyámat egy sárga inggel, leengedtem a hajamat, kicsit talán meg is fésültem, és elindultunk.

Százezernyi csillag ragyogott az égbolton, de egyik sem világította túl azokat a kék szemeket.
– Művésznő, már nagyon vártam! – így fogadott A. az ajtóban. Úgy nézett, de úgy, hogy a pillantása beleette magát a bőröm alá, parázsként izzott rajtam a tekintete, és meg sem állt a szívem kapujáig. Ott bebocsátást kért - és kapott. Tizenhat voltam… de nem könnyűvérű, csak kicsit naiv.
Az egész estét velem töltötte. Ült mellettem és mesélt. Beszélt és mosolygott, gesztikulált, és ragyogott a kék szeme. Akkor éreztem életemben először azt, hogy jó lenne, ha megállna az idő, és nem rohannék tovább. Felnőttem néhány óra alatt. Hozzá „öregedtem”. Mert idősebb volt, huszonegy. Én még addig soha, senkit nem hallottam olyan szenvedéllyel beszélni. Mindenről volt véleménye, és ki is tudta fejezni azt szépen, okosan, választékosan. Csak velem törődött, senki mással. Mellettem ült, hozzám beszélt, Én érdekeltem. Nekem mesélt… engem kérdezett.
– Kicsim – mondta a búcsúzáskor- Én soha nem hittem abban, hogy létezik szerelem első látásra. Bevallom neked, kiröhögtem azokat, akik ilyesmiről meséltek nekem. Aztán megláttalak téged ma délután, a szakadt nadrágodban, a bájos arcoddal, a hanyagul összefont copfoddal… és bevégeztetett. Szerelmes vagyok. Visszavonhatatlanul.
Mielőtt csókot adott volna a számra megkérdezte, szabad-e. Nem volt időm válaszolni.

Otthon ágyba bújtam, és forogni kezdett velem a világ. A pulzusom összezavarodott, az agyam pörgött, a gondolataim villámokként cikáztak a fejemben.
– Nem lehet! Ismerősöm szerelmes belé, nem lehet! – ezt mormogtam magamban, míg aztán nagy nehezen elaludtam. Álmodtam. Új érzéseket, új világot. Gyönyörű volt, de a legszebb álmok nyomják az ember mellkasát a legnagyobb erővel.
Eltelt egy hét. Aztán újra láttam. Nem volt megállás. Visszavonhatatlanul… igen, jól fogalmazott az első estén. Tele voltam kételyekkel. Ő, aki után bomlanak a lányok, pont ő, pont engem, a szürke kis könyvmolyt? Szeretni ő, engem? Nem mertem, nem tudtam elhinni. Mégis vele voltam. Rengeteget beszélgettünk, nevettünk, sétáltunk… és várt rám…és vártam rá. Csak hét végén láthattuk egymást. Akkor aztán ittuk a másik tekintetét, szavait, érintését, és a csókokat. Nem volt több. Várt rám. Imádtam – ezért is.
Persze beindultak a féltékenységből és irigységből fakadó pletykák, hazudozások, de nem törődtünk semmivel, ő csak velem, én meg csak vele. Gyönyörű nyár volt… és iszonyatos.

Péntek este együtt szórakoztunk egy diszkóban. Letérdelt elém, és úgy énekelte el nekem a dalunkat. Casanova unokája meghasonlott. Ledobta az álarcot, és semmit, de semmit nem akart, csak engem szeretni.
Kicsit összezördültünk azon az estén… kicsit ostoba voltam, Ő meg kicsit féltékeny. Hazamentem, de nem tudtam aludni. Valami megmagyarázhatatlanul idegesített. Mintha láthatatlan kezek nyúltak volna felém… mintha ajkak mozdultak volna szóra, de hangok nem jöttek… borzasztó érzésem volt. Féltem. Átöleltem a félelmemet, magamhoz szorítottam, hátha elmenekül, de nem tette. Velem maradt. Mély, félelemmel teli álomba merültem.
Reggel egy halk, óvatos hangra ébredtem. Az unokatestvérem volt az, aki ismerte A.-t, és a barátait.
– Kelj fel, légy szíves! Valamit el kell mondanom…

Kirohantam a házból, ki az udvarra, megálltam, és újra rohanni kezdtem. A konyhában találtam magam. Akkor már nem zokogtam. Valami félőrült, sokkos nevetés tört elő belőlem, és kezdtem magamat kívülről látni.

-Nem, nem, ne szórakozzatok velem! Hülye vicc volt, most már hagyjátok abba! Nem tetszik ez nekem! – csak kiabáltam, mire anyám megfogta a karomat, és lecsitított:
– Térj észre! – mondta erélyesen – Meghalt! Nem tehetünk semmit!
– Nem tehetünk semmit… – ismételtem a szavait halkan, magamba roskadva.

Haragudtam a szerelmemre. Elment, itt hagyott, egyedül, tökegyedül, el sem köszönt! Hogy tehet ilyet, aki szeret?! Félőrült voltam… és meghaltam én is, ott belül.

Sok időbe telt, mire elfogadtam a tényt. Rosszkor volt rossz helyen. Igazából, amikor virágot vittem a sírjára, még akkor sem hittem el, hogy lent van a földben. Nem lehetett, most sem lehet ott. A felhők felett ragyogtatja a nap a szőke haját, és az ég az ő szeme kékjéből táplálkozik. Ezt gondoltam.
Ezt gondolom ma is, bár elmúlt húsz év… Az ég kékje az ő szeme, a haját pedig minden nyáron láthatom az aranyló búzamezőkben.
Van ott fent egy jó srác… egy okos, intelligens, szenvedélyes, csillogó szemű… angyal… és vigyázza talán az álmomat minden éjjel. Mert én voltam az ő Kicsi Csillagja… talán most is az vagyok. Talán…

… nem hiszem, hogy valaha is elfelejteném, ahogyan szeretett. Nem hiszem, hogy valaha is visszanő az a kis darabka a szívembe, amit magával vitt.
Nem hiszem, hogy vigasz lehet, hogy az én nevemmel a száján halt meg… nem hiszem.

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Elviszlek

Már megint kezdem. Imádom a veszélyt, szeretek pengeélen táncolni. Kicsit szórakoztatom magam. Nem, nem árulom el neki, még nem.

Fél nyolc. A vonat sehol. A fene esne belé! Ő sincs sehol. Itt kellene lennie. A gondolataim teljesen összegabalyodtak az érzéseimmel, már nem vagyok biztos magamban, és ez így nem jó. Ahogy múlik az idő, egyre feszültebb leszek, és a feszültséggel együtt nő bennem a kétkedés. Mi a búbánatot csinálok, ha valahol belekavartak a levesbe és nem jön el? Persze, begyakoroltam, minden lehetséges kérdésre megkerestem a tökéletes választ. Ha lesznek kérdések, persze. Na nem azt, amit gondolok, hanem azt, amit felelni kell. Ha hiba csúszik a számításba, meg kell oldanom. Soha nem tévedhetek. Azt nem engedhetem meg magamnak. A megbízásokat mindig tökéletesen teljesítem. Nomen est omen.

– Elnézést hölgyem, megmondaná mennyi az idő?
– Fél nyolc múlt öt perccel.
– Késik.
– Valóban.

Mit nézel olyan bután? Oltári folt éktelenkedik a kabátodon, te szerencsétlen! Jaj, ne nézz már olyan értetlenül, ott van, biztosan lezabáltad müzlis joghurttal! Vagy anyuci rakta a szád mellé a kanalat reggel, mikor induláskor még édelegtél vele a konyhában. Szánalmasan nevetséges vagy apukám, ha lenne rád időm megmutatnám neked, hogy kell bekajálni a tutit. De sajnos nem érek rád. És mégis. Te vagy az! Na végre!

– Ott az elején, nézze csak! Na várjon, letörlöm.
– Ó, köszönöm, nagyon kedves, észre sem vettem. Mindig rohanva eszem a reggelit.
– Ugyan, mind rohanunk valahová.

Ha tudnád! Ne vigyorogj olyan zavarodottan, te épp a vesztedbe igyekszel! Akinek itt kaján mosolyra van oka, az én vagyok picikém. Nem leszel nehéz eset. Nem vagy kihívás. Már megint egy nyúlbélát kaptam. Franc!
Legalább jön a vonat. Igen, előtted fogok tipegni a tűsarkaimon, és még riszálok is kicsit neked, jól látod! Gyere, gyere csak utánam! Azt hiszed nem látlak, mert a hátam mögött botorkálsz, de tévedsz. Látlak, mert ott vagyok mögötted is. Bánatosélet! Milyen szuper kriplit kaptam ki már megint! Mennyire elegem van belőletek! Na gyere szépen a szoknyám után, igen, felszállunk a vonatra, keresünk valami dohányzó kocsit, tudom, hogy te nem, ám én igen. Viszont szépen utánam gyalogolsz édes, és leparkolsz mellém.

– Elnézést, ideülhetek?
– Persze, de ma már ne kérjen több elnézést, már nem bírok annyit elnézni!

Mosolygok. Zavarban vagy, igaz? Ne csináld, mert megsajnállak! Nagyon ritkán fordul elő velem, de ha ennyire szerencsétlenül aranyosan nézel rám, meg foglak sajnálni. Aztán cipelhetlek magammal. Na még csak az kéne! Legyen már benned valami férfias! Na jó, essünk túl a szokásoson.

– A nevem Angéla. Ha már együtt utazunk.
– Öö-örülök!

Nyögd már ki a nevedet! Nem mintha nem tudnám, de így illik. Ne a dekoltázsomat nézd, az ajkaim ma sokkal erotikusabbak. Mondd a neved! Megint kedvesnek kell lennem, megőrülök tőled!

– Van neve?
– Van.
– El is árulja?
– Elnézést, Zoltán vagyok. Zoli. Leginkább.
– Engem leginkább Angélának szólítanak, mert ez a nevem. Tudja mit jelent a nevem?

Már megint kezdem. Imádom a veszélyt, szeretek pengeélen táncolni. Kicsit szórakoztatom magam. Nem, nem árulom el neki, még nem. Gyönyörű a szeme. Kíváncsivá tett. Értelmes tekintete van, csak iszonyatosan béna. Okos lehet, de otthon ketrecben tartják, erre feltenném a fél szárnyamat. Nem fogadhatok, folyton elfelejtem, hogy tilos a szerencsejáték. Nincs ebben a munkában semmi izgalom. Vagyis ritkán. A Főnök túl merev. Nem akarom magam alatt vágni a bárányfelhőket, ezért igyekszem betartani a szabályokat, bár ismer, tudja jól, hogy ez nekem iszonyatosan nehéz. Bízik bennem. Na. Vissza a feladathoz. Mosoly!

– Iiigen. Angyal. Ezt jelenti a neve.
– Valóban. Meg hírnök és követ.
– Maga gyönyörű.
– Tudom. Az a dolgom, hogy gyönyörű legyek. Meg határozott. Maga mivel foglalkozik?
– Mé-mérnök vagyok.

Tudom, hogy mérnök vagy. A szőke hajad olyan szép, a hatalmas kék szemeid pedig varázslatosak. Csak ne lennél olyan szerencsétlen! Harminckilenc. Életed derekán jársz. Sajnállak.

– Dohányzik?
– Nem.

Persze, hogy nem dohányzol, müzlizabáló anyámasszony katonája, te! Olyan szép vagy! Iszod a szavaimat, habzsolsz a tekinteteddel, és szívod a cigarettám füstjének aromáját. Bámulsz a zöld szemeimbe, és arra gondolsz, amire én. Na jó, legyen! Már úgyis sok van a rovásomon.

– Na jöjjön velem!
– Öööö...
– Jöjjön már, nem harapok!

Balfék. Szépséges mintapéldánya az ügyefogyottságnak. Csukd be az ajtót magad mögött! Úgy, ügyes vagy. Ülj le, és hagyd, hogy megcsókoljalak. Azt a mindenit, de bátortalan vagy! De visszacsókolsz. Nem csináltál még ilyet soha, igaz? Nem baj, többet nem is fogsz.

– Engedd!
– De…
– Csitt, ne beszélj! Ülj le, és hagyd magad!

Édes mamlasz. Kedves kétbalkezes. Ugye milyen jó? Na ugye, nem kell tőlem félni. Látod? Érzed? Jó vagyok én, túl jó hozzád, de nem bánom, nekem is ki kell néha kapcsolni.

– Angyal vagy… gyönyörű, mint egy angyal!
– Az vagyok, kedves, az vagyok. Engedd el magad, és én elviszlek a Mennyországba!

Ahhoz képest, hogy a vonat alá kellett volna esned, elég kellemes körülmények között távozol velem. Megérdemled. Jó vagy és szép. Iszom a lelkedet. Csodálatos vagy. Ennyit megér nekem egy újabb megrovás.

– Aaa… a szívem… hagyd abba, valami… valami nincs rendben…
– Nyugodj meg kedves! Minden rendben van. A legnagyobb rendben. Veled vagyok. Jó vagy. A jó fiúk pedig a Mennybe mennek.

Ugye mennyivel jobb volt így elmenni? Na látod! Nem csaptalak be.

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Festett kép tükörrel

A forró víz szó szerint csobogott a fürdőkádba, hatalmas habtengerré változtatva azt. A csempéről, a tükörről és az ablakról is folyt a pára, kicsi csíkokat hagyva maga után, mintha apró lények szaladgáltak volna föl-alá, sietve, kapkodva. Lehettek volna ezek apró kis állatkák, vagy épp férgek is. Azt mondják, az állatok megérzik a bajt, s olyankor hihetetlen módon képesek viselkedni, ezzel próbálják felhívni a buta emberek figyelmét a közelgő veszélyre. Mert ha beszélni tudnának… de nem tudnak.

A fürdőszoba levegőjének páratartalma oly mértékben megnőtt, hogy már-már fullasztóvá vált. A kád előtti kilépő elázott, magába szívott annyi nedvességet, amennyit csak bírt. Az ablakba szerelt automata szellőztető rendszer valószínűleg felmondta a szolgálatot, nem engedett be egy cseppnyi , sőt, egy molekulányi friss levegőt sem. A polcon sorakozó törülközők is kezdték átadni magukat a mesterségesen előidézett trópusi klímának. A halványzöld színből egyre erőteljesebben váltottak sötétre, ahogy a frottír szöveteibe beivódott a nedvesség. A csempe színe elhalványult, és csak futkostak rajta a páracsíkocskák, ahogy a tükrön is.

A tükör átmenetileg kegyelmet kapott, egy Tenyér ugyanis apró ablakocskát törölt rajta, erre ő hálából azonnal megmutatta a Kéz tulajdonosának elmosódott Arcát. Az Arc közönyösen bámult a tükörbe. A szép, ám megtört Szemekben mintha fény villant volna, de éppoly gyorsan eltűnt, mint ahogy felsejlett. A hőség az Arcot sem kímélte. A Szemekről patakokban folyt le a fekete festék, az Ajkak is elengedték a halvány rúzst. A Tenyér újra törölt, ám most nem a tükröt, az Arcot igyekezett megtisztítani átmenetileg a festékkel és párával, izzadtságcseppekkel legördülő könnyektől. A fény átmenetileg újra visszatért a Szemekbe, az Ajkak halovány mosolyra húzódtak, az Arc felvidult. A mosoly nevetéssé, majd lassan félőrült kacagássá, aztán pedig kétségbeesett nevetőrohammá alakult át.

A forró víz a kád túlfolyóján keresztül próbált menekülni, hogy el ne öntse a kis fürdőszobát. A csap teljesen átforrósodott. A Kéz, ami a görcsösen nevető valakihez tartozott, érzéketlenül szorította meg, és zárta el. Az idegpályák túlontúl össze voltak gabalyodva ahhoz, hogy a Bőrtől eljussanak az Agyig az információk, miszerint az forró.
A nevetés abbamaradt, és egy Test rogyott le a kád mellé, a víztől tocsogó padlóra. Ezt sem vette észre sem a Test, sem az Agy. A Szemek csapjai megeredtek, és zubogott ki belőlük a sós könnyáradat, ahogy az imént a forró víz a csapból. Az Arc eltorzult a fájdalomtól, majd a két Kéz védelmezőn magába temette azt. A fájdalom olyan mértékű volt a Testben, hogy azon kívül már semmi mást nem érzékelt. Az idegvégződések átmenetileg nem voltak hajlandók érzékelni, a pályák pedig közvetíteni semmiféle külső jelet az Agy felé. A Test reszketett a nagy melegben, és levegő után kapkodott. Lassan felállt, és a tükrön a Kéz ismét ablakot törölt. Az Arc eltorzult. A Szemekben a remény csillogása és a fájdalom könnyei jelentek meg. A Kéz kinyitotta a kis fehér ajtót, és kiemelt belőle egy apró üvegcsét. Lecsavarta a tetejét, majd a forró vízzel teli kád szélére tette.
A Test elmerült a Bőrt égető vízben. Kicsit feljajdultak az Ajkak, ám csak egy pillanatra.
A Szemek lecsukódtak, a Tüdő oxigénért küzdött, s ekkor megnyílt a Lélek. Képeket festett a Szemhéjak mögé. Virágos réteken szaladgáló gyerekeket, színes pillangókat, méheket, zöldellő fákat.
Aztán festett utcákat, házakat, téli hóesést, kedves kis szobákat, kandallóban ropogó tüzet. Festett mosolygó, boldog arcokat, szép ruhákat, kenyeret, és egy fejkendős öregasszonyt, aki késével keresztet rajzol arra, mielőtt felszelné.

Nyári záport is festett, és gondtalanságot, festett arcokat, szemeket, a szemekbe tüzet, vágyat, szerelmet.

A Lélek kegyetlenül bánt a Testtel és az Aggyal. Mert azok is kegyetlenek voltak vele. Kergetőztek ők Élet és Halál mezsgyéjén.

Aztán a Kéz kinyúlt az üvegcse felé, és az Ajkakhoz emelte azt. Az Ajkak engedelmesen nyíltak meg, mintha csókra nyílnának..ám ez most másfél csók volt, az utolsó, a Halál csókja.

A Test lassan elernyedt a vízben, szűnni érezte a fájdalmat, az Agy még megpróbált kiadni néhány kétségbeesett utasítást, de a Test már nem engedelmeskedett.
Mikor a Lélek látta, hogy nincs mit tenni, összeszedte minden maradékát, körbejárt az Emlékek Birodalmában, egyet-kettőt végleg kitörölt, s a többivel útra kelt.

Pár perc múlva éles, vijjogó hangon megszólalt a fali riasztó, az oxigén szintje a levegőben vészesen lecsökkent.

De ez már senkit nem érdekelt...

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Megint egy tavasz
Megint egy tavasz…megint egy utazás…jaj de unom már! Kellett engem költöző madárnak teremtened, te Valaki, ott a felhők felett, akit az emberek Istennek hívnak! Repülök, csak repülök, még azt sem tudom, hova…meg azt sem, miért…
Ösztön, na persze, hajt a vérem, ahogy a többi teremtményedet is, Te…Isten! Hallod?! Olyan közel szállok hozzád, és mégsem érlek el, hogy feltehessem neked a kérdéseimet.

Kell egy fészek…A tavalyi parasztház tornáca alól az ősszel, mielőtt elindultunk fecske társaimmal, a szomszéd gyerekek ledobálták a fészket. Jaj, milyen nehezen építettem! A kis kölkök meg jót röhögve addig kavicsozták, míg nem maradt belőle semmi…Csak a kislány, az szólt rájuk. De elzavarták. Lány, pofa be! Mi lesz ezekből az ember-kölykökből, ha felnőnek?!

Kell egy fészek…Csak ez az átkozott szél ne fújna már…fáradtak a szárnyaim. Unom az egészet, maradtam volna délen, de te, akit az emberek Istennek neveznek, te, ösztönt tápláltál belém! Hogy éljek, hogy túléljek, hogy minden tavasszal elölről kezdjem, míg el nem hullok egy magasfeszültségű drót által. Vagy épp azon. Ha-ha! Észt is adtál nekem, Te! Mert tudtad, hogy más vagyok, különc fecske, akinek a tollai is más fényben ragyognak, amikor ragyognak. Nekem az ösztön mellé miért adtad meg a szabadon gondolkodás tehetségét, birtoklását?!

Kell egy fészek…Még néhány óra, és megérkezünk. A tavalyi párom már a múlté. Valahol útközben eltérítette valami vándormadár…Újat kell keresnem, mert bár jó nekem egyedül, Te, Isten, Te az ösztönt belém ültetted!

Olyan fészket építek, ami kitart őszig. Költenem kell, fiókákat nevelni, biztonság kell és nyugalom. Olyan helyet fogok keresni, ahol nem csúzliznak a gyerekek. Ha van még olyan hely…Vagyis van, csak meg kell keresnem.

Ez a fecske itt repül már ki tudja, mióta a hátam mögött, mégis tisztes távolságban. Tetszetős a csőre, jól is tartja magát a szentem, egészen beleszerettem, olyan kitartóan követ. Talán. Talán Ő lesz a párom. Jöjjön már közelebb!
– Ejj, Maga! Ha óhajt valamit tőlem, esetleg fészek rakási, avagy csupán párzási szándéka van velem, akár így röptében, tegyen már néhány szárnycsapást értem, de meg ne erőltesse magát, arra azért vigyázzon kedves! Leszünk mi egy pár? Előbb próbáljuk meg, passzolunk-e! Ha már ilyen kitartóan követett…jöjjön már közelebb! Ja, hogy maga is gondolkodik….Ebben az esetben, mivel Ön is egy Tudó fecske, hát kérem, legyen az enyém erre a szezonra, tegyünk egymás kedvére, kiköltöm a tojásokat, jó anya leszek, a fiókáink első rangú nevelésben részesülnek majd. Csak segítsen megépíteni a fészket, kérem…

Igen… igen… igen! Ez a hely tökéletes..Csendes kis tornác, sok fa, árnyék is van, meg kert is, lesz ennivaló! Ott a közelben van valami vízfolyás, könnyű lesz sarazni. Otthont építünk, ugye, kedves?
Amikor a fészek készen lesz, én megnyugszom majd. Befogom a csőrömet, és szerelmesen bújok a páromhoz, a fiókáinkat pedig óvom, és az életre nevelem…meg a kitartó repülésre…

Te, akit az emberek Istennek neveznek, most kérlek, kérlek, adj nekem erőt, kitartást, viharokkal teli nyár lesz, ezt súgják az ösztöneim, amiket belém tápláltál… Minden vihart túl kell élnem. Muszáj. Érted?! Muszáj!
Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Pecsétek

– Azt a robotot szeretném, anya!-kiáltott fel a kisfiú, és rámutatott egy színes, összeépíthető játékra az egyik nagyáruház reklámújságjában. Az asszony figyelmesen megnézte a fotót.
– Igen, nagyon jól néz ki.-mondta halvány mosollyal az arcán, aztán visszafordult a papírjai fölé. A kicsi zsebszámológépen hang nélkül ütötte a számokat. Mennyi, de mennyi számot!
– De az osztályban van már ilyen a Robikának, meg a Petikének is. Az ötösért kapták. Tudod, amikor ötöst visznek haza, akkor választhatnak valamit. De nem csokit ám, hanem játékot!
Az asszony a fiára nézett, és nevetett.
– Ejnye, ez nem túl szép dolog!-mondta a gyereknek, aki kissé értetlenül bámult okos szemeivel az anyjára.-Kisfiam, ha Robi, meg Peti anyukája ezt így folytatja, a Mikulásnak nem lesz munkája. Különben is, gondolod, hogy azért kell jól tanulni, hogy játékot kapj?
A fiú elgondolkodott. Nem, persze, hogy nem azért, hiszen anya már elmagyarázta, de mégis…akkor ők miért?! Lapozott egyet az újságban, és elmerült a színes képekben.
– Anya, megint pecsétet gyűjtesz? – kérdezte.
– Bizony azt.
Anya folyton pecsétet gyűjt. Borítékba teszi a sárga papírokat, amiket aztán elvisznek a postára. A fiú sosem értette igazán, miért kerülnek azok a pecsétek olyan iszonyatosan sok pénzbe. Odaadják a postás néninek, aki számol, és mindegyikre két pecsétet tesz, majd anya fizet, a néni elszakítja a sárga papírfecniket, és a kisebbik részét visszaadja anyának. Anya pedig gondosan elrakja őket. Azt mondja, azok nagyon fontosak. Bizonyára így van, ha már ennyi pénzt ad értük, vagyis a rájuk nyomott pecsétekért. Sokat érhetnek, de mégsem lehet velük semmit kezdeni. Nem lehet rajtuk játékot venni, sem csokit, de még csak kiflit sem. Anya elteszi őket egy dobozba, aztán a dobozt visszacsúsztatja a polcra, és kész. Mindig így megy ez. Minden hónap elején. Aztán kezdődik elölről az egész. A sárga papírok folyton érkeznek, megtelik velük a postaláda, anya összegyűjti, számol a gépén, elviszi a postára, kap rájuk pár pecsétet, aztán dobozba vele. Ez egy misztikus körforgás. Sosem lesz vége?! Vagy egyszer majd , egy napon azt fogja mondani anya, hogy elérkezett az idő, összegyűlt már aminek össze kellett gyűlnie, és akkor aztán vásárolhatunk?
Az asszony türelmesen számolt, közben figyelte a kisfiút, ahogy az csillogó szemekkel bámulta az újságot. Mintha azt várta volna, hogy megelevenednek azok a képek, és előbújnak a lapok közül. Okos gyerek, tudja jól, hogy ez lehetetlen-de gyerek, és álmodik.
– Anya, akkor vegyünk fagyit!
– Ilyen hidegben? Megfájdulna a torkod, aztán ki menne helyetted az iskolába?
– Nem fájdul meg, majd lassan eszem.
– Most nem szívem. Most nem.
– Mikor? Anya, mikor veszel fagyit? Most miért nem?
Az asszony félretolta a csekkeket, a tollat letette, nevetve megcirógatta fia arcát, és halkan beszélni kezdett hozzá.
– Édesem, először a pecsétek, tudod! Ha nem szerezzük meg a pecsétéket, akkor nem lesz fűtés a lakásban. Ha nem lesz fűtés, megfázol, és aki beteg, az ugye nem ehet fagyit.
Hatalmas puszit nyomott a fiú arcára, kacagva megcsiklandozta, ölébe kapta, majd folytatta.
– Most aztán nagyon fontos dolgot kérek tőled! Nagyfiú vagy, te vagy a férfi a háznál. Így van?
– Így bizony!-bólogatott a kicsi, és várta, hogy anyja közölje vele azt a nagy fontosságú teendőt.
– Megvan még a kis perselyed, amibe az aprót gyűjtötted a nyáron?
– Persze!
– Szeretnéd azt a pénzt majd fagyira költeni?
– Igen.

– Akkor most befektetjük-nevetett a gyerek arcába, és szinte hivatalos hangvételre váltva felvázolta neki a befektetés lényegét. – Kivesszük a perselyből az aprót, hozzátesszük az én papírpénzemhez, elmegyünk a postára, és pecsétre váltjuk. Ha megkaptuk a pecsétet, újra jó meleg lesz a lakásban, ha pedig meleg lesz, te nem leszel beteg, ha nem leszel beteg, nem kell gyógyszert venni, így azt a pénzt majd, amit a gyógyszerre fizetnénk, beledobjuk a perselyedbe, és mire megjön a tavasz, már mehetünk is fagyizni!
A gyermek szeme felcsillant, és szaladt a polchoz, hogy leemelje a kis kék malacperselyt. Ezt a fajtát már nem kellett összetörni, egy műanyag dugó volt az alján, csak ki kellett húzni, és már potyogtak is kifelé belőle a fém százforintosok.
– Ide nézz anya! Ez elég lesz a befektetésre?-kérdezte nevetve, és szaladt az anyjához, hogy odaadja neki kis vagyonát.
– De elég ám, éppen elég lesz!-felelte az asszony. Szemében egy könnycsepp csillant, felkapta a gyermeket, az átkarolta anyja nyakát, és forogtak, nevettek, összeölelkezve.
Délután kézenfogva sétáltak el a postára, ahol megkapták végre azt a fontos pecsétet az utálatos sárga papírra, és elégedetten gondoltak a meleg szobára, meg a tavaszra.
A kisfiú színes robotokról, és nagy gombóc fagyikról álmodott aznap éjjel, az asszony pedig a fiáról, aki önfeledten játszik, és fagylaltot eszik…

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Szívsebész

Kislány koromban sok időt töltöttem anyai nagyanyámnál. Sok emlék fűz a régi paraszt udvarba. A cseresznyefák, az egressel teli szúrós bokrok, a frissen fejtett borsó illata, az eper, a szeder, az állatok…na meg az emberek.
Sokat rajzoltam. Szivárványt, királyfit, királylányt, csillagokat, pillangókat, tündéreket. És rossz embereket is rajzoltam.
Nagymama sokat mesélt a háborúról. Rengeteg borzalmat hallottam, ezek az igaz mesék is elraktározódtak az agyamban.
Azt hiszem, akkoriban is sokat gondolkodtam, tanakodtam. Igen, talán kicsit koravén voltam, mert úgy alakult a sorsom, hogy inkább felnőttek között töltöttem a napjaim nagy részét. Keveset beszéltem, de amit hallottam, azt szinte mind elraktároztam. Jót, rosszat, szépet, csúnyát egyaránt.
Otthon nem volt épp harmonikus az élet. Utáltam akkoriban a kocsmárosokat, mert inni adtak apunak. Mit tudtam én, hogy senki nem kényszeríti erre… A rossz emberekről készítettem egy listát, amin a kocsmáros volt az első, aztán a jókról is, és mérleget vontam. Túl sokan voltak az általam rossznak tituláltak.
Amikor elkezdtem az iskolát, anyukám azt mondta nekem:
– Ha ügyesen, és sokat tanulsz, akár még orvos is lehet belőled!
Na, én ezt halálosan komolyan vettem, és belevetettem magam a tanulásba. Mert volt egy tervem…

– Mama, ha rendesen tanulok, okos leszek?-kérdeztem a nagyit.
– Te már most is okos vagy, ha sokat tanulsz, okosabb leszel sok-sok embernél.
– Mama, orvos is lehetek?
– Az is.
– Az orvosok mindenkit meggyógyítanak?
– Mindenkit.

Nagyanyám szűkszavú, és leegyszerűsített válaszai megerősítettek engem a tervemben.
– Mama, én szívsebész leszek!
Ezt a kijelentésemet két évnyi tervezgetés, tanakodás, és kérdezősködés után, nyolc évesen tettem. Nagyanyám cseppet sem lepődött meg. Szokásával ellentétben kérdéssel válaszolt:
– Szívsebész? Hát ugyan miért pont szívsebész?
– Mert sok a rossz ember.
– No, aztán mi köze ennek a szívsebészethez?
– Mama, figyelj! Én majd megoperálom a rossz emberek szívét. Kiveszem belőlük a rosszaságot, és bele, a szívük közepébe csupa jót teszek, és jól belevarrom. Akkor aztán már ők is jó emberek lesznek!
Nagyi nem nevetett. Egyszerű asszony volt, akit megcibált az élet.
– Az jó lesz… -mondta, és tovább kavarta a levest.
Csillogó szemekkel, mégis értetlenül néztem rá. – Miért nem örül a mama? Nem akarja, hogy megoperáljam a rossz embereket? Vagy mégsem tart elég okosnak ahhoz, hogy szívsebész legyek?! Miért nem tud most az egyszer mosolyogni?!
Nem értettem… Akkor még nem. Nem telt el sok idő, néhány év csupán, amikor rájöttem, hogy a „rosszaság” műtéttel nem gyógyítható. Összetört az én kis álomvilágom, amit olyan hosszú időn át, olyan nagy alapossággal és beleéléssel építgettem…

A kislány felnőtt, de nem lett szívsebész…

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Talicskás Királyfi

Nagyanyó udvarában minden olyan más volt. Hatalmasra nőttek a fák, a fákon a szeder és a cseresznye. Az ízük pedig semmihez sem volt fogható…olyan nagyanyós.
A kis ház az udvar elülső részén állt, keskeny betonjárda vezetett a zöldre festett léckerítéstől a bejáratig. A külső folyosóra mindössze két lépcsőt kellett fellépni, az alsó lépcső mellett feküdt mindig a Cirmi, a mama foltos kandúrja. Unottan, álmosan lustálkodott a körtefa árnyékában.
Az ajtó rögtön a konyhába nyílt, onnan pedig egy másik az egyetlen szobába. A dohos szagú szobát nem szerettem. Nem is nagyon jártam be oda, csak a konyhába. Persze időm nagy részét a szabadban töltöttem, a füves udvarban, vagy a „tyúkudvarban", ahogy a mami nevezte. Ott laktak az állatok. Az egy hatalmas, varázslatos játszótér volt nekem. A kúttal, az akólakkal, a homokozóval, a ház mögötti korhadt fákkal, meg az orgonabokrokkal. Meg persze a sok gizgazzal, a szappanvirággal, pipacsokkal. És a bogarakkal.
A nagy udvarból vezetett egy kis kapu a kertbe. Az hatalmas és félelmetes volt nekem, kicsi lánynak, mégis gyakran kimerészkedtem, egészen a kert végéig, ki a határba, mert ott meseszép világ várt rám. Arany búzatábla, ameddig a szem ellátott, a szélében gyönyörű, piros pipacsok, a búza közt pedig igazi, csodaszép kék búzavirág. Az volt ott Álomország, amelynek a kapuját gyakran átléptem akkoriban…
Ha vihar közelgett, be kellett menni a házba, bár néha áztam volna szívesen a nyári esőben, de mama nem engedte.
– Be kell ilyenkor jönni! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, és én szót fogadtam. Nem akartam, hogy haragudjon, mert olyankor nagyon hideg volt a szépséges kék szeme.
Kék tollat adott, meg papírt, leültetett a konyhaasztalhoz a hokedlire, és kért:
– Rajzolj!
Én pedig rajzoltam. Szívesen írtam volna, ott volt az ujjaimban a késztetés, meg az akarat, de hiába, még alig múltam hat éves, nem ment. Így hát betűk helyett kacskaringós vonalakat vetettem a papírra, amiből aztán lett mindenféle csuda dolog, nagyanyám örömére, meg a magaméra.
– Az ott micsoda? – kérdezte a mama.
– Ez a házam. Én vagyok a királylány, és ez itt a házam.
– Nofene, a királylányok nem palotában laknak?
– A többiek igen, de én nem. Én nem olyan királylány vagyok, mint amazok, nekem cipőm sincs, látod?
– Akkor te vagy a Mezítlábas Királylány – felelte nagyim, mosoly nélkül, komoly arccal.- Ismertem egy pár ilyet, a háború idején…
Amikor a háborúról mesélt, komor lett az amúgy sem vidám arca. Elmélyültek a homlokán a ráncok.
A vonalak tovább kacskaringóztak a papíron, a toll a kezemben önálló életre kelt.
– Hát az ott mi? – kérdezett újra mami.
– Az ott a patak, meg az állataim. Én is ott vagyok, épp koronát fonok magamnak fűzfa vesszőből.
– Te lány, vesszőkoronád van?!
– Az. Fűztem bele búzavirágot is, hogy szebb legyen. Nekem nem kell olyan csillogós korona.
A rajz szépen alakult. Rajta a ház, a Mezítlábas Királylány, a patak, fák, gyümölcsök, virágok, madarak, akik annyira élethűre sikerültek, hogy szinte hallani lehetett a csicsergésüket, ahogy megbújva a lombok közt előcsalogatták a Napot a felhők közül.
Volt a rajzon egy út is. Egy kanyargós, keskeny, poros út.

Közben odakint hatalmasat dörgött az ég, mire én összerezzentem. Nagyanyám a fejemre tette a kezét.
– Ne félj. Csak az angyalok sírnak odafönt. Az ördög meg mulat. Meséld a rajzod lányom! Hova vezet az út?
– Az az út a Talicskás Királyfié.
– Az meg ki az ördögfattya?
– Mama, annak semmi köze az ördöghöz. Ő jó. De nincsen lova. Szegény királyfi. A mezítlábas királylány szerelme.
A rajzon a királyfi egy talicskát tolt a királylány háza felé a keskeny úton. A talicska pedig telis-tele volt csillogó valamikkel.
– Aztán mit tol az a szegény királyfi a taligájában?
– Hát amit kért tőle a királylány. Lehullott csillagokat!
Nagyanyám rezzenéstelen, mosolytalan arccal figyelt, mégis láttam rajta, hogy kezdi nagyon érdekelni a történet. Folytattam.
– Tudod mami, én azt mondtam az én királyfimnak, akkor leszek az övé, ha összeszedi nekem a lehullott csillagokat, és eltolja hozzám a talicskáján. Akkor aztán majd elvehet feleségül. Fonok akkor neki is egy vesszőkoronát, búzavirággal.
Nagyanyám hümmögött egyet, majd csak ennyit mondott:
– Fura egy lány vagy hallod-e. Csak aztán fel ne törje a te királyfid talpát a sok kavics, mert látom annak sincs cipője!

A királyfi félúton járhatott a csillagokkal teli talicskával, amikor elmúlt a vihar. Nagyanyám elvette a tollat, meg a rajzot, és kihessegetett az udvarra játszani. Ahogy kiléptem a folyosóra, még hallottam, ahogy a nyikorgó ajtajú kredencbe tette a papírra vetett álmomat, és halkan mormogott valamit.
– Bolond lány. Sokat sír majd ha asszony lesz belőle.
A köténye zsebéből előhúzott egy vasalt zsebkendőt, megtörölte a hideg-kék szemeit, és a sparhelthez ment, hogy megkeverje a bablevest.

Írta: Ada

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Anya, ne sírj!

Anya, dehogy hagytalak én el,
lábam kicsit távolabb lépdel,
de így is elérlek kezemmel,
átölellek, amikor az kell,
másfelé nézek szememmel,
de mindig látlak lelkemmel,
hazajövök, ha szád kérlel,
anya, dehogy hagytalak én el!

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Békedal

Békét szeretnénk , emberek,
Hol nem nyílik puska
Gyilkoló nagy torka,
S rák sem rágja a testedet,
S nem sikoltanak gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek .(refrén)

Szeretetet adni nektek,
Hol nem robban akna
Véres robbanása,
És nem félnek az emberek,
Nem jajonganak gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Ételt kívánunk szájakba,
Ágyakba szerelmet,
Gyógyírt betegeknek,
Műszereket kórházakba,
S nem rettegnek a gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Öldöklő gépek eltűnnek,
Esőt a búzának,
Vizet a virágnak,
S meggyógyulnak az AIDS-esek,
S nem reszketnek a gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Hűséget a barátságban,
Imádságban Istent,
Reménységben hitet,
Megbékélést a templomban,
S nem remegnek a gyerekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

És legyőzzük a félelmet,
Lelkünket őrizzük,
Párunkat öleljük,
Átkaroljuk gyermekünket,
Mert nevetnek a gyerekek:
Békét szeretnénk, emberek!
Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Csak így lehet

Szépséges szelíden szeressél szentem
szeretlek én úgy hogy repül a lelkem
szebben ragyog a szemed csillagoknál
szivárványnak fénye benne villan már

szívem megdobban ha meghallom lépted
nyelvem is megbotlik míg nézlek téged
ezüst csillámlik hullámos hajadban
szakállad fénylik az aranyló napban

gyémánt feketéllik pupilládban
kedves szó készül most piros szádban
igazgyöngy fogad közt bújócskában

homlokodon ránc mert féltesz engem
ebben az életnyi rengetegben
veled megyek és fogod a kezem

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Eltemetett gyász

Didergő dermedt döbbenet.

Agyamban ébredt őrület.

Meddő hitemnek temető.

Fájó szívemnek pihenő.

Néma sikoly a szájamon.

Belém fullad a fájdalom.

Vacogó lelkem megremeg.

Hová lett az a szeretet ?

Eltemetem a gyászomat.

Mosolyra nyitom ajkamat.

Bensőmet lángok égetik.

Arcomat fények fürdetik.

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Emlékezés egy anyára

Barátnőm halála

Amikor Judit és Robi szerelmesek lettek egymásba, Robi még nős volt. Azt mondta, már ágytól – asztaltól elváltak. Válást ígért. Halogatta és halogatta.
Judit másállapotba került. Kérte, most már váljon el Robi. A férfi bevallotta, mindkettőjüket szereti, és nem válhat el, mert a felesége is állapotos. Judit kérte: válasszon, mert így ő nagyon szenved. Telt az idő, a várandós Judit egyre kérlelte , a gyermeknek család, apa kell. Robi nem volt képes dönteni.
A gyermekek megszülettek, Robi mindent megadott Juditéknak, anyagilag is, és naponta látogatta. Segített mindenben. Sajnos a feleség megtudta, és Judit lakására járt borzasztó patáliákat csapni. Judit szakítani akart, nem bírta ezt a helyzetet, új életet akart kezdeni, férjet, apát, családot akart. Ilyenkor Robi ígért fűt – fát, féltékeny volt, de csak nem tudott dönteni. Judit szerette, a kislány imádta, hát tovább folytatták ezt az életmódot.
Egy nyáron át nem láttuk Juditot, s egyszer csak megjelent mázsásan, és panaszkodott régóta tartó epebetegségére. A kapcsolata ugyanott tartott. Judit is döntésképtelen volt.
Megint sokáig nem láttuk, csak jött kósza hír, hogy beteg. Sárgasággal a fertőző kórházba fektették, tükrözték, kínozták, s végül egy hatalmas műtétet végeztek rajta, hasnyálmirigy-rák. Meglátogattuk, auschwitz-ivé soványodott testén óriási vágás, gerincébe ültetve egy kanül, abba adagolták otthon a morfiumot. Robi naponta ott volt, ápolta, megtett mindent amit csak tudott, de ez sem volt elég sajnos. Judit felült az ágyban roppant erővel, és ezt mondta, miközben kezével az ágyat csapkodta:
- Meg fogok gyógyulni, dolgozni fogok újra, mert ezt a kislányt nekem kell felnevelnem!
Kint a lépcsőházban sírtunk egymás nyakába borulva.
Robi később elvitte a kislányt feleségéhez, aki megengedte neki, lakjon Juditnál az utolsó időre, és a lánykát sajátjukként felnevelik. Judit ekkor már nem volt eszméleténél, és Robi gondozta. A temetésen felesége is feketében volt, és ölelve tartotta a kislányt.

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Készülődés

Hideget hoz holnapunk, hó hullik hamarosan.
Az ablakon arasznyi aranyfény alattomban
besurran mielőtt még az este ránk borulna.
Karácsony kopogtat már, ideje hát teánkba
fahéjat, szegfűszeget tenni, illatosítva.
Vásárolni és csomagolni kezdeni kell már,
kisvártatva elkészül a betlehemi oltár.
Legszentebb ünnepünk, a szeretetnek napjai
nyitott ajtóinkon készülnek bekukkantani.
Ünneplőbe öltözött lelkünkben csak béke van,
szívünk mélyébe költözött érzésünk: mint arany.
Beszélgetéseink nyugalomba csendesednek,
ajándékainkat eldugjuk kedveseinknek.
Az ünnepi menüket megtervezzük gondosan,
Lelkünket elárasztja várakozás boldogan!

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Két szonett

Szeretlek, susogja most a falevél.
A sötét gondolatok egyszerűen
eltűnnek amikor felidéz a szél,
tudod, fülelek itt a sűrű csendben.

Szennyes szavak: tisztára mosod őket,
szívedben kék vizű tavak, tudod jól,
megtisztulnak bennük édes szerelmek.
Fehér hangok gördülnek le szájadról.

Arcodról olvasom érzéseidet.
Szemeidbe nézve látom magamat.
Egyszerű lett ami megmérettetett.

Tengerkék szemedben látom lelkedet.
Korallok lengedeznek szíved körül.
Mint te magad vagy, olyan törékenyek.

SZERETET

Azért szeretlek én amíg eléd is
mennék, felelve vígan mosolyodra,
feléd nevetve – sírva bazsalyogva,
hogy értsed lélek énekét is mégis.

E dalban itt ma élek érted én is.
A szívem lángja éled, véled oltva,
Vörös szöveg ír téged fel magasba
ahol van oltalom nekünk, ha félsz is.

Agyamba fúrva dúdol, ég a szád, de
elébed érkezem ma, vár a csókod.
Lesz éjbe nyúlva boldogság a csendbe.

Ma éjjel érzel minden szóban végre
szerelmet, szívbe lüktet élve, mondod:
belé kiáltod éjbe, szépen kérve.

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Szieszta

Pillangó pilledten pihenget,
piros szárnyán megcsillan a nap.
Pincehideg bort iszogatnak
pilléren ülve az emberek.
Várhat a munka az ebédig,
esznek csendesen katonázva,
falatokat kiporciózva,
hogy jusson is és maradjon is.

Komótosan összepakolnak
ha a falatozásnak vége,
a maradék megy a szütyőbe,
véletlenül sem pazarolnak.
Holnap is nap lesz, szól az egyik:
ami maradt, jó az pótlásnak,
de ha nem, hát kell a kutyának.
Kezdjük a munkát, mindjárt esik.

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Tömören

életem:
jégködű félelem
végrendelet:
vigyétek tőlem az emlékeket
utolsó kívánságom:
adjátok vissza az álmom

utolsó szavam:
... miért ...

zárójelentés:
... immunitás nélkül ...

halotti beszéd:
... nélküle ...

sírfelirat:
... ennyi volt ...

1993

Írta: Áné Ági

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A temetőben

Lehajtott fejjel, csendesen lépkedünk, pisszenés sem hangzik. Próbáljuk felfogni a felfoghatatlant.

Elindultunk, megérkeztünk. A temető csendes, szél suhan a fák között, a falevelek hullanak, ide is megérkezett az ősz. Némaság, fájdalom, gyász járja át a helyet, nem akarom elhinni, hogy itt vagyok.

A napsugár még szelíden simítja végig az arcunk, mintha vigasztalni próbálna, hogy törődjünk bele a megmásíthatatlanba, mert neki már nem fáj semmi.
Zsuzsa elment. Szemben állunk a kis templommal, ami előtt felravatalozva az urna, díszes koszorúkkal körülvéve. Ennyi egy élet. Egy fénykép a hamvai előtt, mosolyogva néz a lencsébe, nem tudta akkor, hogy mi egyszer majd sírva nézünk vissza rá.

Égnek a lángok a kandeláberekben, halkan szól a gyászzene, fülünkben dobol az ér, forgatjuk a fejünket és látjuk, mindenki hitetlenül áll, szinte nem is érti, miért kellett ma ide jönnie.

Az osztálytársakkal külön csoportot alkotva arrébb állunk meg, mi másképp emlékezünk. Nekünk nyolc év jutott belőle, nyolc hosszú és nagyon fontos év. Együtt tanultunk meg írni, olvasni, együtt kamaszodtunk.

Elbúcsúztatják szeretteitől, férjétől, édesanyjától, ki fel-fel zokogva támaszkodik az idős nagypapára. Nagypapára, aki az unokáját siratja. Ezt nem lehet kibírni. Egy anyának nem. Letesszük a magunk koszorúját harangzúgás közepette, tétován állunk, és vége.

Édesanyja egyesével fogad minket, köszöni, hogy eljöttünk, hogy nem felejtettük el a lányát ennyi idő elteltével sem. Hogy is tehetnénk? Együtt dobogott a szívünk nyolc éven át...

Ég veled, Barátnőm!

Írta: anubis

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Érted - Neked

Tél volt és nagyon hideg. Egy szórakozóhelyen voltam a barátnőmmel, amikor összefutottam VELE.
És az az este lett a végzetem. Nem idegenként tekintettünk egymásra, hiszen már egyszer majdnem jártunk, csak akkor azt mondta, sokat beszélek.

De a sorsunkat nem kerülhettük el.
Én még férjnél voltam, de már inkább kint, mint bent abban a házasságban. Kihűlt, elmúltak az érzelmek. Fiatalon köttetett, menekülésként egy rossz családból, viszont a fiam itt van, akit imádok és ezért nem bánom azokat az éveket.
Minden adott volt, hogy a diszkó szombatból valami más, valami tökéletes legyen, mert azt éreztük mindketten, hogy ennek itt nincs vége.
Az első csók: szenvedélyes, pusztító, mindent elsöprő, földrengéses, tűzijátékos érzés, hogy azt érzed, süllyed a világ körülötted. Aztán jönnek a lopott találkák, viaskodás önmagaddal, a lelkiismereteddel, hogy megteheted-e ezt a gyermekeddel, aki szereti az apját, majd rájössz, hogy nincs mit tenni, enélkül a szerelem nélkül lehet élni, de minek. Nincs nap, óra, perc amikor ne rá gondolnál.
Az első együttlét, mikor megtalálod a másik feled, mikor már nem tudod szavakkal leírni, amit érzel. És nem is akarod, nem kellenek szavak, csak nézz a szemébe, ott a világ.
Harcolsz, küzdesz ezért a szerelemért, csak ő kell. Kritikus, kétkedő ismerősök, barátok, családtagok, kérdések, válaszok, magyarázatok, hogy miért ő, és miért most, és miért ilyen hirtelen. Aki volt már szerelmes, az tudja. Többet nem is kell mondanom.
Szeretlek, Drágám. Ilyen egyszerű. Csak Te kellesz. Te vagy az élet, a vágy, társ, barát, szerető, a minden. Akinek a lányomat köszönhetem. Aki megnevettet még a legváratlanabb helyzetekben is. Akinek én vagyok a legszebb a világon. Akivel a világ végére is elmennék és vakon követnélek bárhová.
Köszönöm az elmúlt tizenkét évet. És a további ötvenet. Mert Mi együtt voltunk, vagyunk, leszünk. Csak így létezünk...

Írta: anubis

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Fogyni vagy nem fogyni? Ez itt a kérdés

Tinédzserként elég jó húsban voltam. Nem, ne szépítsünk - nagyon jó húsban voltam. Százhatvan centimhez hetven akármennyi kiló. Azt hittem, ez már örökké így lesz.

Bevallom őszintén, lusta voltam bármit is tenni ellene, csak sopánkodtam állandóan, hogy miért nem vagyok magasabb, vékonyabb. Viszont a tornaórát szívből utáltam, meg is tettem mindent, hogy elkerüljem. Nem sportoltam, nem sétáltam, csak hagytam, hogy a kilók kússzanak fel rám szép sorban, ahogy az elő van írva.
Szültem egy gyermeket és bár nem híztam sokat, a kilók nem akartak lemenni. Hát, hogy is akarhattak volna, az nem megy csak úgy magától varázsütésre, meg szép szóra. Hogy, gyertek már le, mert kényelmetlen, ha összeér a combom és a nadrág dörzsöli.
Megszületett a második gyermekem, akkor egy betegség miatt rengeteget fogytam, mondhatni átestem a ló másik oldalára. 47 kilót mutatott a mérleg, kiállt minden csontom. Félő volt, hogy a párom bőrét is kilyuggatom egy hevesebb összesimulás alkalmával. Lassan azért helyreállt a világ rendje, kilók fel megint, de a bűvös hatvanat nem sikerült átlépni, szerencsére.
Férjem amúgy is haragszik a fogyókúráért, azt mondja, egy nőn legyen mit fogni, ne legyek olyan, mint a Sokol rádió.
Jó, ez rendben is van addig, míg rám jöttek a cuccaim, aztán azt vettem észre, hogy egyetlen farmerom maradt, amit felvehettem. Nos, akkor nagy elhatározásra jutottam: márpedig, ha a fene fenét eszik is, én biza lefogyok. Nem kellett túl sokat, 6-7 kilóval már elégedett lettem volna. Nekifeküdtem az internetnek, melyik lenne a legjobb, a legtutibb fogyókúra, ami mellett nem kell éhezni, de azért eredményeket lehet elérni. Mert én nagyon szeretek főzni, de sajnos enni is. Gondoltam, összekötöm a kellemeset a hasznossal.
Szerencsére a szomszédban lakó barátnőm is épp ezzel a problémával küzdött, vágjunk hát bele együtt, úgy könnyebb, fogjuk egymás kezét, aztán majd meglátjuk mi sül ki belőle.
Nos, megjött a hívó szó, úgy nevezik, 90 napos diéta. Első olvasásra idillinek tűnt, bár a honlapon javasolt receptek elkészítéséhez Darius kincse sem lett volna elég, de gyorsan találtunk másik oldalt, ahol már a mi pénztárcánkhoz való finomságokból volt összeállítva az étrend.
S, lőn! Megcsináltuk. Furcsa volt egyik nap csak fehérje, másik nap keményítő, aztán szénhidrát majd gyümölcsnapot tartani, de meg lehet szokni és tényleg nem voltunk éhesek. Bár, a gyümölcsnapot a vége felé már kiiktattuk, utáltunk akkorra mindent, ami a kertben terem.
De mindenhol azt olvastuk, hogy nem elég a diéta, mozogni is kellene. Hm, újabb probléma, főleg nekem, aki nem rajong a sportokért, kivéve, ha ágyból kell nézni a forma-1 közvetítést. Megint keresgéltünk, végül a hazai fogyókúraguru feleségének a programját találtuk alkatunkhoz illőnek. Kétszer húsz perc a dvd szerint és csoda alakra fogunk szert tenni. Aha. Csak bele kell kezdeni és ki kell tartani ameddig csak lehet.
Hatásos, az tény. Átmozgatja minden porcikádat. Életemben nem volt akkora izomlázam, mint amikor elkezdtem. Olyan izmaim fájtak, amiknek a létezéséről addig nem is tudtam. Gyermekeim jókat kacarásztak rajtam, mikor nem tudtam a lépcsőn lemenni. Felfelé hagyján, de le...borzalmas volt az első pár nap. Utána már megszokja a test a mozgást, sőt, elvileg ezt a gyakorlatsort elég háromszor egy héten csinálni, de nekem egy nap kihagyás után hiányzott a mozgás. Csak csodálkoztam magamon, hogy jól esik kicsit leizzadni.
Az eredmény pedig: két hónap alatt lement öt és fél kiló, ezzel részemről befejezettnek tekintettem a fogyókúrát, hiába kilencven napos, úgy gondoltam hatvan bőven elég volt, nem akartam többet fogyni.
rám. Biztatott is, hogy ne hagyjam abba a tornát.
Kedves lányok, asszonyok, ezt a diétát bátran ajánlom mindenkinek, aki kicsit szépülni,

fogyni akar. És nem, nem lett olyan alakom, mint Rékának, de azért jó nagy adag önbizalomra tettem szert, már csak azért is, mert megcsináltam, és még élek. A súlyomat azóta is tartom, persze odafigyelek az étkezésre.
Ha úgy adódna a helyzet, megint ezt a módszert választanám.

Utóirat: a cikkben szereplő barátnőm megfenyegetett, ha nem írom le, hogy ő 11 kilót fogyott, akkor soha többé nem kávézik velem.
Tehát: H. nevű barátnőm 11 kilót fogyott a 90 napos diétával, azóta pedig csinosabb, mint valaha!!! Telefonszáma , elérhetősége nálam.

Írta: anubis

Rock 'n Roll
Hajógyári Sziget. Érdekes hely. Sok ember, sokféle kultúra, színes forgatag. Ízek, illatok, nyüzsgés, fesztivál, embertömeg, nevetés, és zene, zene, minden mennyiségben. Kultúrsokk a harmadik kerületnek, hazánknak, egész Európának.
Ide sikerült eljutnunk múlt szombaton.
Még soha nem voltunk a Szigeten. Most is csak azért, mert a világ egyik legjobb metál bandája, az Iron Maiden látogatott el kis hazánk Nagyszínpadára, és ezt látnunk kellett.
Kezdjük az elején.

Már a kapunál is kilométeres sor állt, hőség, izzadtság, ingyen kóla a melegben, míg a bejutásra vártunk. Karszalag, most már hivatalos szigetlakó vagy. És beléptünk a kultikus porondra, hagytuk, sodorjon magával az áradat, jöjjön, aminek jönnie kell, lássunk, érezzünk, tapasztaljunk.
Az első, ami feltűnt, hogy mindenki vidám, jókedvű és, hogy senki nem foglalkozik a másikkal. Mármint olyan értelemben, hogy nem számít a frizurád, a kinézeted, a származásod, a zenei ízlésed, itt mindenki a barátod arra a pár órára, napra, esetleg a fesztivál végéig.
Kisgyerekek, tinédzserek, harmincasak, középkorúak, nagymamák, nagypapák-minden korosztály képviselte magát. Őszes hajú, lófarkas rockerek, miniszoknyás lányok, félmeztelen, kialvatlan rutinos szigetlakók, akiknek nem gond, ha több órát állnak sorban a zuhanyzóra várva. Megszokták, hozzátartozik ehhez az egy héthez.
Dübörög a rock and roll, arrébb reggie, diszkó, ezerféle hang, stílus, és egyik sem zavarja a másikat. Tolerancia, elfogadás. Erről szól az egész Sziget, az én meglátásom szerint. Mindenki más, és mégis egyforma. És ettől olyan jó.
Fél hét után csapott a húrokba hazai kedvencünk, a Tankcsapda. Lukács Laci és bandája fergeteges koncertet produkált, fiatalokat megszégyenítő lendülettel játszottak másfél órán keresztül. Akkor már lehetett érezni a feszültséget a közönség soraiban, mert igen, szeretjük őket, viszont az Iron Maiden jött utánuk, és azt pedig nem láthatjuk minden nap. Sőt, lehet, hogy mi az életben sem többé.

Átszerelték a színpadot, a tömeg sűrűsödött, levegőt is nehezen kaptunk, de párom rábeszélt, ha már itt vagyunk, vállaljuk be, menjünk előre, amíg csak tudunk, ezt kár lenne hátulról nézni. Igaza volt.
A rajongókat várakozás közben, később a koncert alatt is slaggal locsolták, elkelt a frissítő, nagyon meleg volt.
És elkezdődött! Monumentális díszletek, a Star Wars zenéjére indult a show, a karomon is felállt a szőr. Majd berobbant a színpadra Bruce, az énekes, és korát meghazudtolóan énekelt, ugrált két órán keresztül. Lehetetlen leírni azt az érzést, a hangulatot, amit teremtettek. Csak az érti igazán, aki szereti ezt a zenét, és tudja, az élő koncertnek varázsa van. Mikor hatvanhatezer rajongó veled együtt üvölti a Fear of the Dark-ot, hogy szétszakad a dobhártyád, elmegy a hangod, de kitartóan állsz, és hullámzol a tömeggel, mikor elfogy a levegőd, mert szétlapítanak a melletted állók, de ez sem számít, csak lásd, érezd a zenét.
Aztán egyszer csak vége. Még két ráadás, az együttes ragaszkodott ahhoz, hogy ők bizony két órát fognak játszani, egy perccel se kevesebbet. És csak állsz, lassan elül a zaj, szétszéled a tömeg, mindenki izgatott, felajzott állapotban tárgyalja az eseményeket. Szinte el sem hiszed, hogy itt voltál, hogy megtörtént, és ilyen hamar elmúlt.
De igen, hisz itt vannak a képek, és az a bizsergés benned, ami még másnap is, sőt, nagyon sokáig tart. Nem hagyja, hogy elfelejtsd, legendát láttál.
Sziget - Én így szeretlek!

Írta: anubis

Tengerimalackák, avagy családunk védelmi rendszere

Férjem hatalmasra nyitott szemekkel nézett rám:
- Te ezt akarsz venni a gyereknek születésnapjára???
- Hát, kérlek, ezt!

Vannak a kutyások, és vannak a macskás családok. És vagyunk mi. A tengerimalacos család. Nekem is volt gyerekkoromban, és mivel panellakásban nem szívesen tartanék kutyát vagy macskát, viszont gyerekeim már régóta nyúztak egy háziállatért, gondoltam egy merészet és nagyot, irány a kisállat kereskedés! Előzőleg már megpendítettem életem párjának a dolgot, hogy ne érje készületlenül ha hazajőve egy kis szőrgombolyaggal találja magát szemben, ekkor kérdezte a bevezetőben említett mondatot. Bíztam benne, tudtam, hogy szereti az állatokat, de azért jobb félni...

Szóval, beléptem a boltba, ez a kis vacak meg ott figyelt az üveg mögül, szinte szólt, hogy vigyem haza. A kereskedő kivette a malackát, és első látásra szerelem született. Aztán nagy bölcsen megállapította, hogy szerinte én jobban akarom ezt a kis szőrmókot, mint a gyerek. Nem mondom, hogy nem volt igazság a szavaiban, de sejtettem, hogy nagy lesz az öröm otthon is. Kellett neki még ketrec, etető tálka, itató is, száraz eledel, széna, ahogy azt illik. Leányka volt a lelkem-legalábbis úgy mondták az üzletben, én meg elhittem. Vesztemre. De erről majd később.

Hazahoztam, voltak örömkönnyek, simogatás, kényeztetés, ez a tenyérnyi állatka mindenkit rabul ejtett. Párom másnap már illatos forgácsért szalajtotta a gyereket, és a kis ketrecet hamar felváltotta egy nagy kosár, mondván, több a hely benne.
Interneten bújtuk a malackás oldalakat, mit adhatunk neki és mit nem, milyen hangot ad ha éhes, szomjas, fáj valamije, stb.
Arany élete volt nálunk malackánknak, de azt olvastuk, ő is társas lény, vegyünk hát neki társat. Nosza! Megint kislányt vettünk, mert két csaj nem bántja egymást.
Gyönyörű, koromfekete "családtagunk" lett - és tényleg jól elvoltak egymással, sőt!
Alig kilencven napon belül kiderült, hogy első szerzeményünk fiú volt. Négy unokával örvendeztettek meg minket! Tündéri kismalacok születtek, de mivel plusz négy állatot már etetni sem egyszerű, fájó szívvel elajándékoztunk hármat.

Azóta sajnos már az anyuka egy betegség miatt nem él, de első kedvencünk és fiacskája továbbra is színesíti mindennapjainkat. Imádjuk őket, megnevettetnek.

Nálunk örök szerelem a tengerimalac, melegen ajánlom mindenkinek, aki egy kis plusz vidámságot szeretne csempészni a szürke hétköznapokba.

2. rész

Jelentem, ma hajnalban megint kis tengerimalacunk született. Szerencsére csak egy darab. Eddig legalábbis egy kis szőrcsomó van a ketrecben az anyja mellett, és mivel már több, mint egy órája így áll a dolog, remélem, így is marad.

Előző részben említettem, hogy jelenleg apa és fia boldogít minket, mármint tengerimalacban. Aha, ahogy az lenni szokott, megint nagyon el néztünk valamit.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hajnal négykor kelt a férjem, hogy ébredjek gyorsan, született egy kis tengerimalac, aki tiszta olyan, mint a fiú malacunk, csak miniben.
No, gondoltam, mit álmodott ez az ember??? De csak nem hagyott békén, akkor már láttam, hogy nem viccel, álmos szemekkel kibotorkáltam és tényleg, ott figyelt a kis szőrmók. Nem tudtam sírjak, vagy nevessek. Egyrészt olyan kis cuki falat, másrészt meg ennyire nem lehetünk bénák három év malackodás után, hogy megint nem ismertük fel a nemét a mi malackánknak. De könyörgöm, nem vagyok állatorvos, és egyébként sem nézegetem a malacot alulról. A szája felül van, én csak etetem.
A lányom természetesen felébredt a beszélgetésre, kijött, ő sem akart hinni a szemének. Ő örült, az biztos, én meg itt vagyok nagy bajban, hogy mi legyen. Mert apa-lánya kapcsolatból született ez a kis vacak, és az nem túl egészséges dolog, viszont egy hónapig nem választhatom el az anyjától. Addig mindenképp velünk kell lennie, hogy aztán fájó szívvel tovább adjuk.

Malacapukát meg külön kellett választani tőlük, és csak néz rám bánatos szemekkel, holott ő tehet az egészről :)).

Írta: anubis

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Tetkó minden mennyiségben

Úgy emlékszem, tíz éve kezdődött. Volt egy barátunk, aki tetovált. Akkor még nem érdekelt különösebben a dolog, csak tetszettek a minták más bőrén.

Férjem kacérkodott a gondolattal, hogy kellene egyet magára varratni, meg is tervezett egy nonfiguratív mintát, majd átvonultunk egy ismerős sráchoz, aki tetovált. Én csak kíséretként, hogy megnézzem és legyen valamiféle fogalmam arról, hogyan is készülnek ezek a gyönyörűségek.
Ki volt téve több újság, minták ezreivel, beköszöntött a bőség zavara.
Mert akkor már én is szerettem volna egyet, nagyon. Láttam, hogy nem vészes, senki nem halt még bele, gondoltam, legyen hát, jelöljenek meg, legfeljebb könnyebb lesz azonosítani, ha elrabolnának az ufók, vagy szatírok vagy bárki. Persze ez csak vicc, viszont már bizsergett a bőröm, rákívánkozott egy szépséges liliom-féle virágminta. Szigorúan fekete színnel, a színeset nagyon harsánynak találtam.
Míg életem párja elment harapni valamit (üres gyomorral senki ne tetováltasson!!!) addig nekem már fel is volt rajzolva jobb vállamra - karomra a liliom. Nem túl nagy ábra, 6 - 7 centi lehet, és elkezdte varrni a haver. Hogy milyen érzés? Nem szakadtam meg a nevetéstől közben, de ki lehet bírni. Pláne, ha nagyon akarjuk. Először olyan, mintha karcolnák a bőröd (végül is ezt teszik), aztán meg elzsibbad. Azt nem mondhatnám, hogy fáj, mert nem lenne igaz, bár volt már kellemesebb élményben is részem.
Nos, elkészült és fantasztikusra sikeredett, nagyon boldog voltam!
De a tetoválás már csak olyan, hogyha van egy, akkor kell még egy és még, még, még!
Bár ez nem mindenkire igaz, van aki megelégszik egy figurával, aztán élete végéig hordja.
Eltelt egy év, addigra még több újságot, képet nézegettem, és úgy gondoltam, eljött az ideje, hogy a lábamra, a bokám fölé is csináltassak egyet. Egy nonfiguratív mintával szemeztem, ami hosszában elhelyezve nagyon szépen, optikailag nyújtja a lábat. Ez is meglett! Soha nem bántam meg, jól mutat.
Itt a történetben ugrok azt hiszem nyolc évet, mert akkorra értem meg a következőre.
Nekem is és a férjemnek is tetszik, ha egy nőnek hátul a derekán van a tetoválás, sejtelmesen benyúlva a derékvonal alá, sőt a bugyi alá is. Sokan mondják, hogy a deréktetkó = kurvabélyeg. Lehet. Mégis, ha igényesen van megcsinálva, dísze a testnek. Szerintem.
Mintakeresgélés, kiválasztás, rajzolás, tervezés, hogy egyedi legyen, de megszületett.
Egyiptomi motívum, kiegészítve férjem által tervezett nonfival, pont Ő rajzolta a bugyi alá benyúlós részt. Vaj' h mért??? Mert azt igazából csak ő fogja látni, hát olyan legyen, ami neki is tetszik.
Egy óra a kontúrozás, plusz két hét múlva három óra a színezés - satírozás. Ebben már pici halványkék és fehér is van, de nem feltűnő. Szülinapi ajándék volt ez a páromtól, tudta, hogy ezt szeretném. Ez már sokkal jobban fájt, mint az előző kettő összesen, de kibírtam egy hang nélkül. Csodaszép lett, egy művészi alkotás.
És, hogy lesz-e még??? Nem hiszem, bár soha ne mondd, hogy soha!

Ja és még egy: van egy kérdés, amit általában feltesznek a tetoválással kapcsolatban, amitől önként és dalolva ugranék ki az emeletről.
Így hangzik: "Tudod, hogy ez már életed végéig ott marad???"

Írta: anubis

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A gangon
Szeretitek az ilyen életképet is, ami nem annyira szerelmes?

Összeverődtek a gangon
megint,
mint a langyos őszelőn
minden este,
azon a furcsa nyelven
zsongott a ház,
akár egy kövér bogár
az elzúgás
előtti pillanatban,
égre terjesztett szárnyain
súlyát a szélre bízta.

Beállt egy Mazda,
az ülésről kutya csaholt elő,
kiszállt a gyerek és a nő,
vesszőkosarát Rómában hagyta,
kétezer éve ugyanő,
s az időn lebegő palotába belépve
ugyanúgy sóhajt, nah végre.

Üvegtáblán sokszorozott
szemvillanásai
teszik dolgukat,
az összenéző ablakok mögött
elhallgatott szavak,
hogy későn ért haza a lány,
a szittya, az árja miért
szavaz a demokratákra,
és kinek a kulcsa nyitja-zárja
éjjel a kaput.
Télre, ha egykedvű
madarak csapata
lepi majd el a fákat,
morzsolja alá a piszkot a hóra,
a takarítás kire jut,

ahol összeverődve jövőre is,
mint évről-évre örökké,
madarak csőre unottan
rágja a magot szemétté,
a titkot megkötözve,
túszként gyűjtik össze,
s a vascirádás,
repedt kövű emlékezet
jegyezte minden lépcsőfordulón
a felmondhatatlan történetet.
Írta: Juhász András Géza

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Magamban...

- Arra válaszolj, hogy töröltél-e minden adatot rólam a gépedről?

Kitakarítottam utánad,
a befirkált eget letöröltem.
Napjaim csak biztatásra várnak,
megindulnának már előttem.

Hű emlékek térnek be hozzám,
keresnek a gondolataimban,
hiányzol nekik, mind csodát remél,
akinek jó gazdája voltam.

Zörögve rakodnak a dolgok
magukban, hazakészül boldogan
más fedél alá, tőlem az álom,
hogy új ágyadon rád találjon.

Motorzajokon túl, fészkében
lüktet a csend, és tűnődéspercig,
az ujjaim között pörög megint
egy szál, régen eldobott virág.

A közénk lehajló láthatár
válla fölött, egy szökött pillanat,
tűnő folt a tiszta messzeségen,
partokat kutatva röppen át.

Egy kicsit elnevetem magam,
hogy talán, lépcsőn ülnék hajnalig,
elázott kóborlásokon pedig
nevünk a fák törzsébe vágnám.

Fura, bája lenne. Libbenő
kedvű szivárvány volna a kendőd,
ha ékkövet ontó zápor után
izzó bőröd átsüt a ruhán.

S mire észreveszed, meleg szél
kapkodja fel ékszered, felszedve
mind, a nyári út porába foglalt
gyöngyszemet. Mire észreveszem,

kéregbe gyógyítja szívünk a
múltat hizlaló páfrányos sötét,
s telecsöpögteti ligetünket
ibolyával a mennyei kék.

Írta: Juhász András Géza

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Stairway to Heaven

A szándék már sokszor megvolt, de az elhatározás… Inkább a lift. Mindig győzött a kényelemszeretete, hogy a liftajtót gyorsan behúzza maga mögött, és gombnyomásra beinduljon az otthonos zúgás, a kellemes melegben nyílegyenesen fel a tizedikig. Az összefirkált falat szokta bámulni a szűk helyen, vagy számolt – mindig számolt akaratlanul is -, és végül egy óvatos lépéssel kiszállt, végre szabad volt. Kiengedhette a visszatartott lélegzetet, ami már robbanásig feszítette a fejét is olykor, ha nem volt egyedül.

A kivilágított fülke zökkenve állapodott meg. Meleg, piros vidámpark hangulata volt. A feljáró pedig - a lépcsőházi félhomályból oldalt - a sötétbe vezetett, a kanyarodónál már alig lehetett kivenni a fokokat. Három, kettő, egy. A zár automatikusan kioldott, de felfeszíteni a nehéz ajtót, berántani a belsőt, és kivárni a külső ajtó végtelen lassú csukódását – érezte, hogy három másodperc behozhatatlan késésben van. Mintha a fogai között csikorgott volna a homok, egy műanyag gyerektricikli kereke alatt ropogott a behordott sár, és hangok közelítettek a bejárat felől.

Átvillant az agyán, hogy a takarásban majd kivár, de mégsem állt meg, a lépcsők jöttek, egyik a másik után. Vissza már nem akart fordulni. Valamiféle következetesség felfelé kényszerítette. Nem szerette a koraesti csúcsforgalmat, amikor hazaérkezik a ház. A felvonó folyamatosan üzemel, és rendszerint a tizedikig sem ürül ki. Ilyenkor nem tudja, milyen pózban álljon a többiek mellé, a kabinban egy pontra kell néznie, a torka összeszorul, a bőre alatt megfeszülnek az izmai, és elfogy a levegő. Különben, ez a kis mozgás nem is megerőltető, és nem is kellene a felső szintig menni –gondolta. Elég lenne… Itt elbizonytalanodott - nem tudta, meddig lenne elég. A fordulón túl az emeleti ellenfény már világosságot is adott. Tegeket látott a falon. A korlát mellett lesurranó árnyékot vett észre a szeme sarkából. Amire odanézett, már nem volt ott. Patkányok jutottak eszébe... Eddig úgy gondolta, hogy régi pincékben lakhatnak. A fal felőli oldalon ment tovább.

Az elsőn olyan érzése támadt, hogy elő kell vennie a kulcsát. Az ajtók, a linóleum, a szemétledobó szaga, ugyanaz az ismerős belvilág, csak a lábtörlők nem illettek a szokott képbe. Zavartan igazította a lépéseit, hogy ne fusson, de gyorsan elhaladjon a lakásajtók előtt a fordulóig. A liftakna minden belső zaját azonosította. A süvítő hangot egyre feljebb, a hangos dobbanást minden megállásnál, a jövés-menést, ajtócsapódást, és az indulás magasabb frekvenciák felé csúszó vonyítását. Elfogta az a fojtogató rekedtség, mintha együtt utazna a liftben álló alakokkal. Erősebben kínozná, ha beszállt volna közéjük, így meg hosszabb lesz, amíg felér. Addig is, fogynak az alig leplezhető kilók, amiket annyira utál magán.

A félemeleten, a nagyméretű ablakokból megkapó panoráma nyílt. Kipirult arcát az üveghez szorította. A szemközti házakat eddig csak alulról nézegette, vagy magasról, a lakás ablakából. Ilyennek nem látta még az utcán járkálókat. Most észrevétlenül vizsgálhatta őket. Szemügyre vehette az arcukat. Átvágnak az úttesten, nemsokára bejönnek alul, és a liftre várnak. Itt haladnak majd felfelé mind, egy karnyújtásnyira tőle, bent, a liftakna üregében. Tévék kapcsolódnak be, mosógépek, néha víz zubog a lefolyókban. Hallott ajtón kiszűrődő durva kiabálást is. Ők már otthon vannak. Veszekednek. Aztán reggel előjönnek majd. Lemennek, este felmennek. Mint az alvajárók, akik egész életükben nem ébrednek fel. A rosszul záró ablaktáblák illesztésein besüvített a hideg, az a szakadatlan légáramlat, amit a földszinten egész évben érezhetett, és időnként erős huzatként csapta meg - amire a füle annyira érzékeny. Innen fúj.
Az ablakkilincset kapaszkodva, a korlátra térdelve éppen elérte, és el is tudta fordítani, de az

eredmény nem volt meggyőző. Abba is hagyta a kísérletezést, mert kibillent az egyensúlyából, és amíg meg nem támaszkodott, egy pillanatra rátört a lezuhanás rémülete. Amikor leugrott, érezte a lábait, bennük volt már az enyhe remegés a másfél emelet lépcsőzés után, ami visszaterelte gondolatait az edzettségre, a hiányzó rendszeres mozgásra - főleg a súlyfelesleg szempontjából.

Máskor is feljöhetett volna már gyalog, és ha betartja az edzéstervet, talán nem is kellett volna az alakjára vigyáznia – mennyire élvezte volna a megkönnyebbülést! Nem emlékezett hogyan, de a kalóriák és a testmozgás összefüggnek, ezt mindenki mondja, és így is van, mert elfogyasztja a kalóriát. Beugrott egy mondatfoszlány is először útról, hogy az lehet esetleg energia vagy kalória, - halvány, iskolás emlék, amivel nem tudott mit kezdeni. Kalória vagy energia. Valamelyik biztosan. A lift most járt a másodikon, nem állt meg, és az elsőn sem. Mindjárt leér. A beszállással is telik az idő, addig ki tud nézni, és átér a folyosó túlsó végére úgy, hogy nem jön senki – most már indulhatna is. Hallgatózott, nem volt semmi mozgás. Nekivágott a kritikus szakasznak. Gépiesen lépkedett, végig maga elé meredt, a hallása kiélezve minden neszre, felkészülten, hogy egy váratlan ajtónyitás se zökkentse ki, ne nézzen arra, és eltűnhessen, mielőtt megfigyelnék vagy magyarázkodnia kellene. Feleslegesen izgult, senkivel sem találkozott a harmadikig.

Átmenet nélkül, a gitárszóló közepétől hangzott fel a szám. Valamelyik felső emeletről szólt, ott nyithattak ki egy ajtót. Tudta, hogy sokszor hallotta már a dalt, de nem ismerte fel azonnal. Az ajtó nyilván becsukódott, mert a zene abbamaradt, olyan hirtelen, ahogyan megszólalt. Túl távoli volt, összemosódtak a hangok, időbe telt, amire az emlékei között felrémlett a feledésből a Stairway to Heaven dallama. Az volt. Az lehetett csak. A fantáziája az égbe vezető lépcsőkön sétált felfelé. Kinyújtózott előtte a lépcsősor, egyenesen a messzeségbe, aztán többször felkunkorodott és újra megnyúlt, mint a Majális Parkban fújt papírsípok. Letekeredett a liftakna kürtőjéről, ahol tele emberekkel, süvítve közlekedett a lift, és kivágódott a szabad ég felé. Átjárása volt a házak felett, át az üvegfalon. A valóság és a képzelet egymás köré fonódott, de a szálait szét tudta bontani. A helyes irányba, az esti égbolt sötétje helyett a földre, a lába elé terülő, járólapokkal kirakott kövezet kockás mintázata térítette vissza. Minden harmadikba lépett csak. Ezt a szabályt találta ki magának.

Nem emlékezett már, hol járhat, eltévesztette a számolást a szintek között. A forduló aljából egy püspöklila római V. számot vett észre a szemközti falon. Közelről volt csak kivehető, hogy az V. előtt a sárga meszelés kihagyott egy csíkot, ahonnan az I-t rég elengedte a ragasztás. Óvatosságra nem adva, feltűnés nélkül végigment a negyedik szinten. Merészségére csak akkor döbbent rá, amikor már néhány lépésre volt az ötödikre vezető lépcsőktől, és nagyot döccenve megállt mellette a lift. Nesztelenül óvakodott tovább, felfelé, hogy ne vonja magára az érkezők figyelmét, ha oda érnek, ahonnan megpillanthatják. Valaki a táskájában kotorászott. Egy ajtó előtt állhatott lent, éppen mögötte. Nem néz fel, amíg lassan kikerül a látóköréből – ebben reménykedett. A rossz megvilágítás talán nem is elég ahhoz, hogy hátulról ráismerjenek. Megcsörrent az előhalászott kulcscsomó, és egy kulcsot fordítottak el a zárban. Megmenekült.

Kiverte a víz az izgalomtól, és a két emelet között megállt a lelombozódott virágállványok mellett. A leszáradt levelű muskátlikat itt teleltetik át, vagy elvirágzás után sorsukra hagyták őket, és annyi nekik?

Megpiszkálta a száraz, morzsalékos, fekete földet, a száron élettelenül leffegő töpörödött leveleket, és a virágcserepek között lenézett a járdára. Légszomjjal küzdött. Könnyebb lenne

kivárni a megfelelő pillanatot, amikor nem hívják el a liftet, és rövid ideig üresen vár valahol. Beállhatna a liftajtó elé, de ott nem tudná elkerülni, hogy összefusson egy lakóval az ötödikről. Inkább nekivágott megint. Szerencséje volt, mert a világítás itt nem működött, helyette az irányfények oszlatták el némileg a sötétséget. Tapogatózva haladhatott csak, aminek máskor és máshol nem örült volna. Most nyugalommal töltötte el, és a szemét meresztve, végigsétált a folyosón.

A sötétben az épület átható remegése lepte meg. A külső hangokat ilyen magasságban már magába olvasztotta a ház. A város zaját, és a belső csővezetékek egyenletes zúgását füllel érzékelhetetlen, mindent átjáró rezgéssé alakította a betonmonstrum. A tompa háttérbe ritkán, véletlenszerűen visítottak bele, vagy hörögtek egy-egy megnyitott vízcsap kiszámíthatatlan rezonanciái. Ebben a magas zajszintű süketségben a lépcsőház ablakán, mint egy akvárium üvegfalán át látta az esti forgalom fényeit odalent. A szisztematikusan váltó lámpákat, a meglóduló és leálló kocsisorokat, a némán járó buszokat. Minden némán történt a mélyben. Egy sörösüveg - ha lenne… Kidobhatná az ablakon, és számolhatná a másodperceket, amíg leér. Úgy robbanna szét az aszfalton az is, hogy a hangját sem hallaná.

Elindult még egy emelettel feljebb a mélység fölé. A lépcsőn megállt, mert fentről hangokat hallott. Ajtócsukódást és lépéseket. A liftet hívhatta valaki - beindult, és megállás nélkül közeledett valahonnan lentről. Meg kell várni, amíg lemegy – gondolta. Amint felért, nyílt az ajtaja, de nem indult újra. Ehelyett járkálást és ajtócsukódást hallott megint. Kilesett a folyosóra, és megpillantott a lift nyitott ajtaja mellett egy nagyobbacska fiút, aki éppen felé nézett. Visszakapta a fejét, és lehúzódott a lépcsőfeljáróba. Nem igaz, hogy nem vett észre!? Ezután valamit tologattak a műanyagpadlón, nagy dübörgéssel be a liftbe, és elindultak vele lefelé. Csend lett az egész szinten.

Jó ideig várt, amíg újra el mert indulni. Rázkódott az izgalomtól, de ment egyenesen előre az ajtók sora előtt, és eltűnt a fordulóban. A feje felett is lépcsők vezettek egyre Magasabbra, szorosan, szögletesen a liftakna köré tekeredett, szintről szintre egyforma fordulatokkal. Nem tudta már visszaidézni, mi indította erre a kanyargós útra. Ahogyan jött felfelé a lépcsőn, az ablaktáblák nagy, fekete képkivágásban mutatták az eget. Amikor felért, rálátott a fényes házsorokra és az egészen apró emberekre. Tudni akarta, nagyon szerette volna tudni, hogy egy, kettő vagy három másodpercet kell valahogyan túlélnie.

Írta: Juhász András Géza

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Szabálytalan szívverés

Madonnánál a konyhán
nem ég a villany
az élet alján.
A hajnali lámpafény
tenyerembe zárt parázs,
fájó, szürke szén.

Hallgatózik odaát
rám maradt létem,
egy bolond lakó,
kit fal mögött járkáló,
gazdátlan, árva léptek
kísérnek haza.

A senkid vagyok, tovább,
szeretsz és sietsz,
a kulcsot tudom,
kilógom magam megint,
mint kötélen leng az ing
egy lopott napon.

Szentimentalizmusom
rongyba tekerve
újra árulom.
Megfújtam, megreszeltem,
s kuncogva megveszed, hogy
véletlen kidobd.

Ragadozó derekad
karomra hajló,
húsevő virág.
Édes, rúzsos, vad bogyó,
a mosdatlan szavakból
öröm kandikál.

Tépem, nyaldossa a láng
selyemszirmaid.
Arcodba hullik,
az ég mélybe dől alánk,
halálugrásunkba hív
sötét glóriád.

Szembeülve nevetünk,
szaladsz előlem,
csókba menekülsz.
Anyaszülte meztelen
a sánta hokedliden
ölembe repülsz.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Ablakodnál hosszan állt
valaki. Lassan
töltött egy italt,
a lavórba csöpögő,
bizony-ta-la-lan Idő,
asztalunkhoz ült.

Tudtuk, amit nem tudunk.
Kéz-kézben együtt,
ha magához int,
csak a sarokig megyünk.
Régi szokásunk szerint.
Még utoljára.

Írta: Juhász András Géza

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hortobágy

Hortobágy - bevezető; AZ ELSŐ EMLÉKEIM!

Rendhagyó emlékek, négy éves voltam kb!!!

A Hodály, ez volt a szállásunk! 80-90 ember összezsúfolva, emeletes ágyakon, valamivel éppen elválasztva, hogy ne lássuk egymást.
Előtte istálló volt, épp csak kitakarítva, de azt mondták, JÓ AZ NEKÜNK !!
Mivel szekrények nem voltak, a ruhák a plafonról lógtak le. Egyszer véletlenül meglöktem Őket, és legnagyobb örömömre, egy csomó pici egérke esett ki belőlük. Nagymamám valahogy nem örült neki!!
Imádtam az emeletes ágyon lenni, persze féltettek, le ne essek, ami végül meg is megtörtént. Nem sírtam, erre Édesanyám úgy megijedt, hogy addig vert, míg nem kezdtem el sírni. Belém égett ez az eset, sok évvel később beszéltük meg, attól félt, az ijedtségtől megnémultam.
24 éves volt!!
Mindenütt rendőrök voltak!! Valakit mindég kísértek!!
Nekem a kedvencem egy kék szemű rendőr volt, ha meglátott, mindég felvidított. Szekérrel elvitt egy darabon, huncutkodott velem, nagyon szerettem.
Gondolom ez a főnökei szemét is szúrta, mert egy idő után figyelembe sem vett, rám sem nézett. Nagyon zokon vettem, sokat sírtam miatta!! Később, felnőtt fejjel értettem meg, nekik sem lehetett könnyű, csak parancsot teljesítettek!!!
Ritkán esett az eső, de utána az egész határ fehérlett a gombáktól. Mi gyerekek imádtuk összeszedni, mert tudtuk, hogy az öregek finom vacsora kiegészítést fognak csinálni, nem éhen fogunk lefeküdni.
Ritkán kaptunk csomagot, vagy inkább úgy mondom ritkán kaptuk meg a nekünk küldött csomagot, mert valamiért mindig büntetésben volt mindenki.
Édesanyám húga 5 évvel volt idősebb, neki jutott az az "örömteli " feladat, hogy rám vigyázzon. Új melegítőt kaptunk, boldogan felvettük, meg kellett mutatni mindenkinek.
A barátaink lementek a csatornához, mentünk utánuk, de mielőtt találkoztunk volna velük, én megláttam egy pici békát, amit meg akartam fogni, csak egy kicsit csúszós volt a part, én meg szépen beleestem.
Nem volt az mély, csak egy 4 éves gyereknek, nagynéném kénytelen volt utánam jönni, hogy kiszedjen a vízből.
Mind a kettőnk szép melegítője odalett, sárosan, vizesen mentünk haza. Mind a ketten megkaptuk a magunkét!!!
Ő, hogy így vigyázott rám, én meg , hogy ilyen kalamajkába keveredtünk.

Egyszer talán folytatom!

Hortobágy-1

Magyarország első természetvédelmi területe, mely az ott élő és átutazó madarak PARADICSOMA. Volt viszont egy rövid időszak, amikor több mint tízezer embernek maga volt a POKOL.
1950-1952.
Tudjuk, alig múlt el a háború, az ország romokban, mindenki a túlélésért dolgozott.
Nagyjaink fejében megszületett a NAGY TERV, mi leszünk a VAS-ACZÉL országa, na meg a mezőgazdaság fellegvára.

Ennek érdekében, na meg , hogy tiszta lappal induljunk, még a padlásokat is kisöpörték.
Összeült az OKOSOK tanácsa, elővették a térképet kijelölni, mi hol legyen.
Egyszer csak a LEGFŐBB OKOS rámutat egy fehér foltra, hogy az vajon mi!
A KISOKOSOK rögtön rávágták, ez a Hortobágy, és azért fehér, mert ott nem terem meg semmi, szikes terület, legfeljebb a marha érzi jól magát, az is nehezen.
A LEGFŐBB OKOS elszörnyedt. Ejnye Elvtársak, ezt nem engedhetjük meg magunknak. Azon dolgozunk, hogy jól menjenek a dolgok, és akkor itt van egy olyan terület, amit nem művel senki?! Ez nem mehet így tovább!
Próbálták mondani, hogy a föld nem terem, nem lehet művelni, mert kiül rajta a só, de a Vezérrel nem lehetett beszélni "ezt a problémát meg kell oldani".
Jó jó, de hát kivel?- jött a következő kérdés. Ekkor már tényleg dühös lett a Nagy Vezér.
Kivel-kivel? Annyi okos ember van az országunkban, most mutassák meg, mit tudnak!
Na nézzük a listát!! Mert lista ugye az volt számos.
Mindenkinek volt szomszédja, valaki biztos akadt, akinek nem tetszett valami, vagy nagyon is tetszett a másik háza, földje, fel is jelentette íziben.
Megszületett a NAGY TERV, most már elégedett volt a Vezér.
A terv lényege az volt, összeszedik a listán szereplő embereket családostól, elviszik arra a területre, amit meg kell művelni, ráadásul az elhurcoltaknak nem kell sok minden, így ami megmarad, a nép javait fogja szolgálni.
Látják elvtársak, mennyi munkahelyet tudunk teremteni?- kérdezte a Vezér.
Látta az értetlen arcokat, így elmagyarázta, ezeket az embereket őrizni kell, mert ugye még akár el is szökhetnek, úgy hogy egy csomó embert kiképezünk rendőrnek, elmagyarázzuk nekik milyen fontos feladatot végeznek, örülni fognak, hogy ott lehetnek.
Kidolgozták a tervet, mindent egy napra időzítettek, és ez olyan jól sikerült, hogy senki nem tudott az egészről semmit.

Hortobágy-2

Augusztus 26-án nem véletlenül írtam meg"Az első emlékeim"c. kis visszaemlékezésemet. Akkor kaptam kézhez a "Száműzöttek a Hortobágyon" c. könyvet, mely az ott élő emberek visszaemlékezése ezekről az időkről.

Kíváncsi voltam, mennyi és mi maradt meg az emlékezetemben, bár még csak négy éves voltam.
Azóta elolvastam a könyvet, lassan, mert igen csak meg kellett emésztenem, de ajánlom mindenkinek, aki egy kicsit is kíváncsi a régmúlt idők történéseire, mert igen-igen Tudom, hogy voltak sokkal borzasztóbb táborok, még nem néztem utána, hogy vannak-e ott is visszaemlékezések, de keresni fogom!
Nekem, nekünk ez jutott, és amiért úgy érzem meg kell írnom ezt a kis írást, hogy ha páran is, akik itt vagytok, kicsivel többet tudjatok meg erről a korról.
Akikről írni fogok:

Nagyapám. Akkor volt 63 éves,a gyárban dolgozott művezetőként.
Nagymamám. 17 évvel volt fiatalabb a férjétől, 46 éves volt.
Nagynéném, édesanyám húga, 5 évvel volt idősebb mint én, 9 éves volt.
Édesanyám 24 éves, én 4.
Édesanyám nem itt lakott, csak mivel elváltak éppen, úgy gondolta, kis időre visszaköltözik a szüleihez, míg önállósítja magát.
Mint látjátok, nem voltunk egy különleges, nagy névvel rendelkező család, osztályidegen, akitől félni kellett.

Máig nem tudjuk, miért kerültünk fel a listára, mert azon kívül, hogy volt egy saját építésű családi házuk, még csak vagyonosnak sem lehetett mondani Őket.
Igaz, hogy nem éltek rosszul. Nagymamám három gyereket nevelt fel, abban az időben még a nők nem dolgoztak, vezette a háztartást, és még arra is futotta, hogy a nehezebb munkákra segítsége legyen.
De ez nem lehetett indok, mert ebben az időben ez volt a természetes.
Persze más is hasonló cipőben járt, mert senkinek nem kötötték az orrára, miért került ide.

Voltak régi nemesi családból származó nagy nevek, de akkorra már mindenüket elvettek, jóformán semmijük nem maradt, érthetetlen volt, miért kellett Őket száműzni.
Nagyon sok katona, ezredes, tábornok, polgármester, jegyző, ügyvéd, de volt borbély, fuvarozó, tisztviselő, de hogy egy vasgyári munkás, vagy lakatos hogy került ide, ezt sem tudta senki.
Nagyon sok gazdálkodó került oda, aki csak egy rossz szót szólt a termelőszövetkezeti belépés ellen, nem is gondolták, hogy ez lesz a következmény!
Gondolom, miután elterjedt az elhurcolás ténye, sokkal jobban ment a téeszesítés.
De nézem a listát:
71 éves nyugalmazott polgármester, 1953 itt halt meg. (Betegen, orvosi ellátás nélkül).
80 éves családtag, talán ez a hölgy volt a legidősebb. Nem, találtam egy 85 éves, volt malomtulajdonost. Ettől biztos félni kellett!
De voltak papok, tanítónők, gondolom Ők is a rendszer ellenségei voltak, sőt honvédségi konyhai alkalmazott, és nem családtagként, hanem csak mint főbűnös.
Lehetne ezt még sorolni, de csak érzékeltetni akartam, mennyire esetlegesen esett valakire a választás.

Hortobágy - 3

Ennyi előzmény után most már belevágok!

1952. június 24-ről 25-re virradó éjszaka, kb. fél kettő.

Nagy dörömbölésre ébredtünk, a klasszikus KINYITNI!!! parancsra mindenkiben meghűlt a vér. Nagyapám nyitott ajtót, akit azonnal a falhoz nyomtak, és 5-6 felfegyverzett ember rontott a lakásba.
Édesanyám elmondása alapján azonnal sírni kezdtem, erre közölték mindenkivel, ha nem hallgattatnak el, lepuffantanak.
Mondanom sem kell, Édesanyámnak innentől kezdve, ez volt a legfontosabb dolga, hogyan hallgattasson el.
Összetereltek mindenkit, végigrohanták a lakást, és közölték, hogy van egy óránk, amit az alatt az idő alatt össze tudnak szedni, azt elhozhatják magukkal, és semmi kérdezősködés, ha jót akarnak.
Édesanyám félve megjegyezte, hogy ő nincs is a listán, ő nem itt lakik, csak véletlenül van itt, közölték vele, akkor itt fog maradni, de csak ólommal kibélelve.
Ezek után már neki sem volt ellenvetése.

El sem tudom képzelni, hogy lehet ilyen körülmények között eldönteni, mit vigyenek magukkal.
Nagymamám egyből az ékszereiért ment, amit rögtön közöltek, hogy azt nem lehet elvinni, mert az az állam tulajdona, és ezt még nagyon sokszor közölték, ha úgy nézett ki, hogy valami értékesebb dolog kerülne a csomagba.

Ráadásul Nagyapám már nem volt valami egészséges, segítség nem volt, így nagy dolgokról szó sem lehetett.
Közölték velük, ha valamin aludni akarnak, ágyról gondoskodjanak, így két rekamié betét ki lett víve a ponyvás teherautóra, meg lepedőbe csomagolva ágynemű, ruhaféle.
A kamrába már nem lehetett bemenni, hogy ennivaló legyen összeszedve, csak amit a konyhában találtak, az lett eltéve.
Fél óra múlva megunták az egészet, közölték, hogy lejárt az idő, és már úgy is annyi mindent összepakoltak, hogy többre már úgy sem lesz szükség.
Feltaszigáltak a teherautóra, és elkezdődött ennek az éjszakának egy még borzalmasabb szakasza.
A teherautó egy kivilágítatlan pályaudvaron állt meg, azt sem lehetett látni, hol vannak, a vagonhoz tolatva kellett átpakolni mindent, ahol már mások is tartózkodtak.
Sokáig állt még a vonat, hallották, hogy egymás után jönnek a teherautók, megy a pakolás, de ők nem tudtak semmit.
Ez volt MISKOLC , 1952. június 25.

Hortobágy-4

A folytatás...
A sötétben megpróbáltak ismerkedni, de csak suttogva, mert nem lehetett beszélgetni.
Három-négy család lett összerakva, attól függően, kinek mennyi csomagja volt.
Volt olyan, akivel azért emberségesebben bántak, sőt volt akivel közölték, hogy a Hortobágyra lesznek kitelepítve.
Ez végül is a legnagyobb félelmüktől jobb volt, mert volt aki már Szibériát kezdett emlegetni!
Nagy sokára végül elindult a vonat a NAGY ISMERETLEN felé.
El tudom képzelni Nagyapám lelkiállapotát, 63 évesen földönfutóvá válni, menni a bizonytalan jövő felé, és ott tudni a családját maga mellett, akik szintén nem tettek semmi olyat, amiért itt kellene lenni.
Vagy a 46 éves Nagymamám, aki mindig is adott arra, hogy a családja mindenből a legjobbat kapja, és szembesülni azzal, hogy holnap lehet, hogy enniük sem lesz mit.
Vagy Édesanyám, akit csak azért pakoltak fel gyerekestől, mert nem jó időben volt olyan helyen, ahol nem kellett volna.
Hiába próbáltak meg kinézni a marhavagon résein, nem tudták eldönteni, merre járnak.
Sok idő elteltével a vonat megállt a nyílt pályán, és mindenkit leordítottak a vagonokból.
Mint kiderült, egy nagy töltés tetején állt a szerelvény, nehogy könnyű legyen már kikászálódni, vagy a holmikat levinni.
Voltak öreg, magatehetetlen emberek is, akik menni is alig tudtak, nem még cipekedni, így aztán aki mozogni tudott, segített ahol, és akinek tudott.
Az egyik visszaemlékezésből idézek:
"Édesapám féllábú rokkant volt, aki mankóit is alig bírta hónaljba szorítani összezsugorodott, merev kézfejekkel. Nekem annyira elfagyott a lábam abban a vékony gumicsizmában, amelybe"akkor" otthon hirtelen belebújtam 12 évesen, hogy nem akartak engedelmeskedni....
Külön meg kell említenem azt a keserű emlékemet, amely már jóval több mint fél évszázada igen élénken él bennem.
Amint említettem, édesapám nyomorék ember volt. Mankójára támaszkodva állt a meredek, és igen magas töltés felső részén, amikor az ötös oszlopba sorakozó parancsot kiabálták.
Akkor oda ment hozzá az az ávós, aki már otthon is figyelt bennünket, és durván, gúnyosan rákiáltott:
-No, és most mi lesz ezredes úr?
-Nagyon magas, és meredek ez a töltés nekem, nem tudok lemankózni a sorba.

-Dehogy nem tud!- rivallt rá az röhögve, és akkorát lökött rajta, hogy előbb ért le, mint a mankói..."

Szekerek várták a megérkezetteket, felpakolás után elindult a gyászos menet.
Menet közben óvatosan szót váltva a fuvarosokkal kiderült, hogy ők már 1950-1951-től itt vannak, és nap mint nap elmondják nekik, itt is fognak megdögleni.

Több kilométer megtétele után érkeztek meg a tetthelyre.
Mint később kiderült, 12 ilyen tábor volt már akkor, ez volt a borsósi I. és II. tábor.
Az I. tábor előzőleg gépszín és szerelőműhely volt, a gépszínnek nyitott tetejét pala takarta,padlása nem volt, nyáron meleg volt, télen meg hideg, ráadásul ha esett, beázott.

Ezt télen meg is szüntették, mindenkit odahelyeztek el ahová tudtak, így a zsúfolt II. tábor még zsúfoltabb lett. Mi a II. táborba kerültünk.
Ez valamikor munkásszállásnak készült, három nagy "hodályból" állt, valamint voltak épületek, ahol az ott dolgozó munkások laktak régen, volt disznóól, tyúkól hozzá, amit szintén berendeztek szállásnak.
Ekkor kezdődött el a második kifosztásunk!

Hortobágy-5

Akkor jöjjön a folytatás...

Az udvaron kellett gyülekezni, mindenki a kis cókmókján helyet foglalva nézelődött.
Hogy milyen kicsi a világ, és mennyi ismerős!
Miskolcot igencsak kipucolták!
Mikor mindenki megérkezett, ki lett adva a parancs, mindenki mutassa meg a motyóját.
Jóformán minden élelmiszert elvettek, mondván, addig amíg beindul a konyha, valamit adni kell az embereknek.
Mindenkitől elvették az iratokat, megnéztek minden csomagot, és ha valami értékeset láttak, azzal a felkiáltással, hogy úgy sem lesz rá szükség, elvették.
Édesanyám mai napig sajnálja a fényképezőgépét, ennyi értéke lett volna.
Persze ez volt a legkevesebb. Az összegyűjtött iratokat, ott mindenki szeme előtt égették el, ezzel téve az i-re a pontot, mindenki vegye tudomásul, törvényen kívüli lett.
Nem szép szóval, de elmagyarázták, senki meg se próbálja a szökést, mert a családján lesz megtorolva, és nekik mindenüvé elér a kezük.
Nem is kellett körbekeríteni a tábort, senki nem mert elmenni, vagy ha mégis, azt irgalmatlanul megbüntették.

Mikor a nevelésünk befejeződött, ki lett adva a parancs, katonatisztek kiállni! Közülük lett kiválasztva az, aki felelt a tábor megszervezéséért.
Legelőször a latrinát kellett megcsinálni, mert ennyi emberre nem volt WC sem. Sikerült olyan frappánsan megoldani, hogy a rúdon akár 10 ember is elfért egymás mellett.
Az elején ódzkodtak az emberek, aztán ehhez is hozzászoktak, sőt ez lett a fiatalok gyülekezőhelye később.
Végre engedélyezték, hogy foglalja el mindenki a helyét. Mivel kevés emeletes ágy volt, az emberek kettesével aludhattak.
Az ágyak között annyi hely volt, hogy épp elfért egy ember, de középen kellett a hely az őröknek, mert mint kiderült, éjszaka is cirkáltak, belevilágítva bárkinek az arcába.
Három nagy helységbe 700-800 ember lett bezsúfolva, ablak alig, ez végül is télen jó volt,

mert fűtés az nem volt.
De most nyár volt 35-40 fok, mindenki szédelgett a nagy melegben.
Mint kiderült, fürdési lehetőség sem volt, az udvaron állt egy gémeskút, akinek volt lavórja, használhatta, akinek nem, ott volt az itató.
Egy kis helység volt, amit az asszonyok lepedővel leválasztottak, itt volt egy tűzhely, de csak az használhatta, akinek tüzelője volt.
Ez is, mint sok minden más, örök konfliktus forrás volt.
Így indult el az ÚJ ÉLET, amiben az volt a legszörnyűbb, hogy mindenkivel elhitették, hogy ez élete végéig így lesz.

Hortobágy-6

Sokat gondolkodtam folytassam-e, hiszen az élet produkál ma is borzasztó dolgokat, de egy nagy különbség azért van. Akik most szenvedték el, hogy mindenük elveszett, ott áll mellettük egy egész ország, míg rólunk mai napig kevesen tudják, mi történt.

Másnap hajnali 4 órakor ki lett zavarva mindenki az udvarra névsorolvasás címén. Itt lett kiválogatva, ki hol fog dolgozni.
Több lehetőség közül is lehetett választani, állattenyésztés, vagy növénytermesztés. Épp kezdődött az aratás, volt munka bőven.
El lehet képzelni, min ment keresztül az az ember, aki soha életében nem csinált olyan munkát amit kapott, és még ez volt a függvénye, hogy esznek-e vagy sem, mert az ellátásért meg kellett dolgozni.
Az a család járt a legrosszabbul, ahol beteg, idős felnőtt vagy kisgyerek volt. 7,50 Ft volt a napi ellátmány egy főre, de volt, hogy nem tudtak ennyit 12-14 óra alatt sem megkeresni.
Persze idővel kiderült az is, hogy nem jól fogott a ceruza, ezért később egy másik telepen lázadás is történt, amit már nem lehetett eltusolni, ki kellett vizsgálni.
Innentől kezdve egy kicsivel könnyebb lett az életünk, leváltottak egy pár rendőrt is, mert bizony sok rosszat elkövettek.
Álljon itt egy részlet egy visszaemlékezésből:
"Csak voltunk, és keservesen túléltük a napokat. A felnőttek egyre gondterheltebbek lettek. Ennek súlyát mi gyerekek is átéreztük... Nem kellett már ránk szólni semmiért.
... Azután egy napon olyan történt velünk, mely sok képzeletet felülmúl. Bátran állíthatom, átéltük a világ végét.
Váratlan hirtelenséggel beállítottak fegyveresek a táborba. Valamiért dühödten üvöltöztek. Nem tudom, mi voltunk-e rosszak, vagy talán a felnőttek követtek el valamit, amiért veszettül tomboltak. A felnőttekkel pár faládát szedettek össze,...hármat, vagy négyet egymás tetejére kellett rakniuk egy sorba.
Mi gyerekek ott álltunk, és néztük. Nővérem és én egymás mellett, szorosan. Majd ránk mutattak: te, meg te- ezek voltunk mi, én meg a nővérem- és még vagy három gyerekre. Ránk kiáltottak:
-Álljatok fel a ládákra!
Jól emlékszem, alig bírtam valahogy felkapaszkodni, négykézláb igyekeztem mert nekem még magas volt.
-Álljatok vigyázzba, és meg ne mozduljatok!
Megdermedtünk, nem néztünk még egymásra sem. Álltunk vigyázzban, mozdulatlanul. A felnőttek, akik körülálltak bennünket, sóbálvánnyá dermedtek. És akkor a fegyveresek lassan felemelték a puskáikat ránk szegezve.
Néhány felnőtt ki akarta magát tépni a tömegből, hozzánk rohanni, de nagy erővel lefogták a többiek.

-Nem mernek lőni, nem mernek lőni!- Hallottam, s álltam, mint az ólomkatona.
És eldördült az első lövés! Hirtelen összerándultam, kívül-belül reszkető remegés tört rám, dideregni kezdtem, fogaim úgy vacogtak, mint télen, a majdnem megfagyás idején.A golyó valahová a homokba fúródott, láttam a kavargó porfelhőt.
Azután újra lőttek! Dörrenés. Láttam, még mindegyikünk áll. Testvéremre pillantottam, ő is állt.
Megpróbáltam legyőzni a szörnyű remegést. Féltem, hogy megmozdulok.
A harmadik lövésnél szorosan behunytam a szemem, hogy ne lássam, merre tart. A ládába csapódott. Hallottam, ahogy recseg, törik a fa. Felkészültem mindenre, a halálra is.
Az ötödik süvítő dörrenés után már nem éreztem semmit, lábaim kővé zsibbadtak, érzékszerveim megszűntek működni. Többé nem számoltam a lövéseket. Csak mindegyik után megállapítottam, hogy még állok.
Durranás, ládarecsegés, durranás, ládarecsegés!
Egyszer csak egy pillanatra hirtelen irtózatos csend lett.
És ebbe a csöndbe belerondított hatalmas robajjal, a fegyveresek kéjes mámorban úszó gúnyos, tébolyodott röhögése. Ezt hosszan hallottam és nagyon sokáig, feledni nem lehet!
Mindig visszatér emlékeimbe ez a kéjmámorban úszó, gyilkos röhögés.
Végre kinyitottam a szemem. Félve néztem társaimat, testvéremet kerestem.
Mindenki állt, tehát éltünk. Láttam szegény anyámat, akit a többiek két oldalról támogattak, nem volt magánál, ájultan lógott karjaikban.
És egy darabig mi öten még mindig csak álltunk a ládák tetején. Majd a felnőttek karjaikba vettek minket, megszólalni nem tudott senki.

Ezután kezdődtek el rémálmaim. Éjjelente többször felriadtam, reszkettem és féltem. Ruhám csurom vizes volt. Hosszú ideig csak ültem a sötét csöndben, figyeltem a kintről beszűrődő zajokra, a legkisebbre is összerezzentem, teljesen kitágult szemekkel bámultam keresztül a vaksötéten sokáig, mígnem újra el tudtam aludni.
Álmaimban állandóan üldöztek, mindig menekülnöm kellett valakik elől. Elestem, nem tudtam felállni. Beleragadtam a sárba, tele lett azzal a szám is...

Pokolian irtózatosak voltak ezek a rendszeresen vissza-visszatérő álmok, amelyektől máig nem sikerült megszabadulnom. Valami oknál fogva soha nem eresztenek el, nagyon mélyen belém vésődtek.
Eltelt már több mint öt évtized, de időnként alattomosan, váratlanul feltörnek.
Mindig ugyanaz, és mindig ugyanúgy. Nem lehet felejteni!

Hortobágy-7

A folytatás.....

Édesanyám és Nagymamám az állatokat választotta, mind a ketten a tehenészethez kerültek. Kaptak fejenként 10-12 állatot.
Az alábbi sorok az Ő visszaemlékezései:
" Kétféle tehenészet volt. Az egyikben a jól tejelő tehenek voltak, itt gépi fejés volt, a másik a kis tejelő és kézi fejésű.
Mondanom sem kell, hogy mi itt kaptunk munkát. Az istállóban nyolcvan tehén volt. Mikor kihajtották legelni, akkor kezdődött a munka nagyobb része. Trágyázás, seprés, vízzel való lemosás, almozás. Ez eltartott hajnal fél négytől 10-ig, 2-ig szabadok voltunk, akkor kezdtünk mindent elölről....
Később a legeltetés is a mi feladatunk volt. Egyszerre két ember végezte, a déli pihenő a

Gulyakútnál volt, ahol a gémeskútból húztuk fel a vizet. Be kellett állni a két közepén lévő deszkára, felhúzni a vizet és fejmagasságban egy lefolyóba önteni, hogy a vályú két oldalán tudjanak inni az állatok.
Egy itatáshoz 60-80 veder vizet kellett felhúzni. Ez nyáron még csak megvolt, de télen, amikor a kútostor nyelére ráfagyott a víz, s kesztyűnk sem volt, nagyon megszenvedtünk; ha Ezt a munkát a következő év májusáig csináltam.
Egy legeltetés alkalmával nagyon kimelegedtem a vízhúzás után, árnyékos helyre húzódtam. Mire hazafelé mentünk, már éreztem, hogy lázas vagyok.
Másnap már nem tudtam kimenni dolgozni, estére 40 fokon felül volt a lázam, végül mentőt kellett hívni. A debreceni kórházban tüdőgyulladást állapítottak meg, de már pár nap múlva rendőri kísérettel visszavittek a táborba.
Nagyon legyengültem, többet nem tudtam visszamenni a tehenekhez.
Ide-oda tettek, mikor hol kellett dolgozni, aratásnál a cséplőgép mellett dolgoztam a töreklyuknál.
Nagyon nehéz munka volt, ráadásul sokat dolgoztunk éhen, mert mire kiért az ebéd, a krumplis tészta már nyúlóssá vált, nem lehetett megenni, a víz ihatatlan volt, a nagy melegben megposhadt."

Később azért egy kicsit enyhült a helyzet. Volt már egy kis bolt is, ahol mikor mit lehetett venni, már akinek pénze volt, bár ahol tudtak, ott a kint maradt család segített, ahogy tudott. Persze csak óvatosan, mert mindenki meg lett fenyegetve, netán ő is itt akar kikötni?

A visszaemlékezésekben a legnagyobb gondot a sok ember jelentette. Mire kevesebb lett a munka a földeken, belátta ezt a vezetőség is, ezért vályogtéglákat kezdtek el csináltatni, és igaz, hogy minden alapozás nélkül, csak a földre helyezték a téglákat, elkezdték építeni Bánatfalvát...
Középen konyha, kétoldalt egy-egy 4x4-es szoba, amit teleraktak emeletes ágyakkal, mégis ölni tudtak volna azért az emberek, hogy oda kerüljenek.

Szeptemberben engedélyezték, hogy két tanítónő megszervezze a tanítást, ne veszítsenek évet a gyerekek. Ekkor már egy héten egyszer orvos is járt, de nagyon-nagyon betegnek kellett lennie annak, akit beutalt a kórházba.
Pedig betegség volt elég. A rossz tisztálkodási lehetőség, a kevés és rossz minőségű étel, a nehéz fizikai munka bizony legyengítette az embereket. Nem egyszer tört ki vérhasjárvány. Minden fellelhető avas szalonna, fagyos krumpli a mi ellátásunkat szolgálta.
A kenyéradag 35 dkg volt, amit később sokalltak és levitték 25 dkg-ra egy nap. Húsnak nevezett valamit egy héten egyszer adtak, és főleg, ha kényszervágásra került sor.(Bizony sokan leírták, besegítettek egy kicsit, hogy kényszervágás legyen!)
Lassan ment egyik nap a másik után, először csak a napokat számoltuk, aztán a heteket, aztán egyszer csak eltelt már több hónap is.

Hortobágy- 8

Újra elkezdtem!

Voltak azért kevésbé szomorú emlékek is.
Sokan emlékeznek meg arról,mennyire nem értették meg az őrök a viselkedésüket.
Reggel még csak-csak kivitték a munkásokat a határba, traktorral, kocsival, de hazafelé már gyalogolni kellett, sokszor 5-10 km-t.
Ez mondjuk egy 12-14 órás megfeszített fizikai munka után nem volt a legkellemesebb.

Mégis, ha valaki elkezdett dalolni, először csak 1-2 ember, majd egyre többen csatlakoztak. Mire visszaértek a telepre, megújultak, felfrissültek, majdhogynem boldogok voltak.
Az őrök el nem tudták képzelni, mi mozgatja ezeket az embereket, ennyi munka után még van voltak.
Az őrök el nem tudták képzelni, mi mozgatja ezeket az embereket, ennyi munka után még van kedvük énekelni.
Pedig az ok egyszerű volt. Aki addig is a mezőgazdaságban dolgozott, tudta mit kell csinálni, és itt létkérdés volt, ha enni akart, hogy meg legyenek vele elégedve.
Aki meg nem ezt csinálta eddig, saját magának is be akarta bizonyítani, hogy őrajta nem fog ki senki, és a jól megérdemelt elégtételt érezte nap végén, ezt is megcsinálta!
Vagy visszaemlékeztek arra, milyen áhítattal hallgatták azokat, akik verseket tudtak, mindenki meg akarta tanulni.
Mikor már egyre kevesebb volt a munka, mindenki csak lézengett, különféle előadásokat kezdtek szervezni. Volt aki Móricz Zsigmondról, volt aki csillagászatról tartott előadást.

De a legemlékezetesebb a karácsony megünneplése volt.
Nem volt hiány papokból sem, minden egyház képviselve volt. Nagy szolgálatot tettek a megkeseredett, szomorú embereknek.
Mivel gyülekezni nem lehetett, titokban lett megszervezve, hogy pár ember összejöjjön.
Később, mikor már egy kicsit enyhült a helyzet az őrök szemet hunytak ezen a lazaságon, de karácsonykor ez senkit nem érdekelt.
Sokan kaptak csomagot, egy kis fenyőággal, szaloncukorral,süteménnyel, ezeket összeadták, ki mit tudott. Feldíszítették a termet, még egy Madonna kép is előkerült, és bensőséges ünnepet varázsoltak. Az őrök érezték, most nem lehet belekötni az emberekbe, így elnézték a készülődést.

Álljon itt egy kis részlet Édesanyám visszaemlékezésből:
"Ünnepek? A tehenészetben nem volt ünnep, vasárnap, mindig dolgozni kellett. A karácsony mégis rendhagyó volt. Sírva fejtem a tehenet, sirattam azt, hogy gyermekemnek nem tudtam semmi ajándékot venni. Ekkor valaki elkezdte az egyik karácsonyi éneket dúdolni, s mire végeztünk, már mindnyájan énekeltünk, és utána egymást átölelve boldog karácsonyt kívántunk.
És ekkor jött a csoda!
Mikor visszamentünk a lakhelyünkre, egy csomag várt, benne fenyőág, rajta szaloncukor, és egy nagy baba a lányomnak. Volt benne diós, mákos bejgli, kalács, sült hús, ami teljessé tette az ünnepet."

Hortobágy - 9

Egyhangúan teltek a napok, hetek, lassan kitavaszodott.
Alig várta már mindenki, hogy jöjjön a jó idő, lehessen kimenni a szabadba.
Az összezártság nem tett jót , nem volt hová elbújni egy kicsit, magánélet, intim szféra, ugyan!
Valami érződött a levegőben is! A telepen dolgozó szabadok terjesztették, meghalt Sztálin.
Mindenki reménykedni kezdett, talán lesz valami változás.

A július 4-i beszédében Nagy Imre meghirdette programját, mely szerint felhagynak a túlzott iparosítással, könnyítenek a parasztság terhein, amnesztiát hirdetnek, megszüntetik az

internálásokat, kitelepítéseket.
megszüntetik az internálásokat, kitelepítéseket.
Egyes adatok szerint az utóbbi intézkedés kb. hatezer internált, és 15-17 ezer megszüntetik az internálásokat, kitelepítéseket.
"... 1953. július 5-én, vasárnap reggel 5-kor azzal lépett be a szolgálatos rendőr a szobánkba: "Hallották, hogy szabadulnak? " .. Én még rá is mordultam, "Ne bolondítson bennünket, nincs nekünk erre kedvünk." De igen,- mondja- tegnap július 4-én Nagy Imre beszélt a rádióban, hogy fel kell oszlatni mindenféle tábort, haza kell engedni mindenünnét az embereket, meg kell szüntetni a túlkapásokat." Pillanat alatt lent termettünk az ágyakból, most már tényleg mint az örömtől megháborodottak szaladgáltunk, ölelgettük egymást, szinte nem is tudtuk elhinni, felfogni azt, amire már egy éve és 10 napja éjjel-nappal vártunk..."

Talán augusztusban kezdték hazaengedni az embereket, de csak kis csoportokban, nehogy feltűnést keltsünk. Meg persze a munkát is meg kellett csinálni, kellett még az ingyen munkaerő.
Édesanyámmal szeptemberben közölték, hogy mivel kisgyerekes, hazamehet. Ő megkérdezte, jöhetnek-e a szülei is?
Közölték, hogy nem, őrájuk ez még nem vonatkozik, így úgy döntött, majd akkor megy, ha a szüleit is elengedik.
Október végén jöhettünk el, de úgy, hogy Miskolcra, sőt nagyobb városokba sem telepedhetünk le.

Most kezdődött csak az igazi megpróbáltatás!
Pénz nélkül, minden lehetőség nélkül elkezdeni felépíteni egy összeomlott életet, ma is összeszorul a szívem, ha erre gondolok, pedig emlékem nem sok van ebből az időből.
Egy Hernád menti falu jegyzője fogadott be minket, mint rokont, kockáztatva a saját előmenetelét, kikötve,hogy csak egy kis időről lehet szó.
Szerencsére Édesanyámat visszavették a régi munkahelyére, így legalább egy kereső volt a családban.
Sőt sikerült egy albérletet is keríteni Miskolctól 20 km-re, egy kis hegyi faluban, ahová kevéske holminkkal ki is költöztünk.
Hogy örültünk neki! Csak aztán jöttek elő a problémák, amikor már berendezkedtünk.
A faluban egy bolt volt, ahová egy héten csak egyszer hoztak kenyeret.
Ez a falu közepén volt, mi meg a falu legvégén laktunk, 2-3 km-re innen.
De még nem is ez volt a legnagyobb gond, hanem, ha vizet akartunk inni, vagy főzni akartunk, oda kellett elgyalogolni, és haza kellett cipelni.
Soha nem felejtem el, egyszer nagyon kikaptam, mert Nagymamám nem volt otthon, és kedveskedni akartam, felmostam az egész lakást. Még a gangot is, váltott vízben, ahogy láttam.
Csak azt nem figyeltem meg, hogy ezt a felfogott esővízzel csinálják, én meg a tiszta vízzel.
Akkor még nem tanulták a szülők, hogy a jó szándékot kell nézni, nem a végeredményt, meg hogy gyereket nem ütünk! Bizony megtanították velem egy életre, hogy nem pazarlunk.
Mostani eszemmel persze már tudom, hogy mit érezhetett nagyanyám, hogy elhasználtam a nehezen megszerzett vizet, de akkor is, meg tán még most is, fáj egy kicsit.

Hortobágy- 10

Most már kényszert érzek, hogy folytassam!!!
Nagyapám belebetegedett a kilátástalanságba.
Egész héten a városban volt, hol egyik, hol másik rokonnál lakott.

Kereste a régi ismeretségeket, volt aki segített egy-egy alkalmi munkával,
de az önbecsülésén ez sem segített. Nyugdíjat nem kapott, nem vették fel sehová dolgozni, pláne amikor kiderült hol volt.

De nem csak mi voltunk így.

Egy 1950-ben elhurcolt, akkor 12 éves lány visszaemlékezése: "Édesapánk a hatvani vasútnál dolgozott, mint vízvezeték-szerelő.
Édesanyánk háztartásbeli volt, öt gyermekét nevelte. Én a legidősebb 12 éves voltam, öcsém a legfiatalabb 2 éves. Édesapánkat a többi hatvani férfival együtt Recskre, a családot a hortobágyi "Kónya" tanyára hurcolták. A tíz éven felüli gyerekeknek, így nekem is az első naptól dolgozni kellett a rizsföldeken, derékig érő vízben.
Ennek és a táborban történt áldatlan állapotoknak köszönhető, hogy testvéreim, és én is ízületi betegséget kaptunk.
Édesanyánknak volt a legnehezebb, mert öt gyermekéről nem tudott gondoskodni a tábori körülmények között.
Édesapánkról azt sem tudtuk, hogy él-e, csak a szabadulásunk után találkozhattunk vele.
Családunk a MÁV kolónia lakásában lakott, onnan hurcoltak el minket. A lakásunkba nem mehettünk, az itthon maradt holmijainkat széthurcolták.
Egy volt hentesüzlet kőpadlós helyiségében húztuk meg magunkat heten.
Édesapánkat csak két év múlva vették vissza a vasúthoz.
Én mindig kitűnő tanuló voltam, szabadulásunk után beiratkoztam a gimnáziumba, de nem vettek fel.
A gimnázium igazgatója megtudta, hogy internált voltam, és ott kellett hagyni az iskolát. Azt mondta, hogy az almából a romlottat elevenen ki kell vágni.
Én akkor 15 éves voltam, és majdnem öngyilkos lettem. Úgy éreztem elvágták a jövőmet, pedig igen tehetségesen rajzoltam. Felnőtt fejjel érettségiztem, és ápolónő lettem. "

Nagymamámra hárult az a feladat, hogy ellássa a családot. Ez sem volt egy könnyű feladat.
Bizony, ha elfogyott a kenyér, nem tartott ki egy hétig, neki kellett állni kenyeret sütni.
Vagy ha fűteni akartunk, bizony első emlékeim között szerepel, hogy mentünk az erdőbe, gyűjtöttük a rőzsét,és a hátunkon cipeltük haza, mint a mesében.
Vagy ruháskosárral mentünk a fenyvesbe, és gyűjtöttük a tobozt, mert az jól ég, és vittük haza.
Vagy a csipkebogyót, hogy tudjunk teát inni, vagy a szedret, hogy legyen lekvárunk.
Nagyon leleményes volt, később még tán meg is szerették, mert sokat lehetett tőle tanulni.
Mondanom sem kell, hogy egy zárt közösségben ezek nem voltak jó ajánló levelek.

Mi voltunk a betolakodó városiak, a különcök, a megvetni való emberek.
Tán két évet laktunk itt, azután beköltöztünk a központba, ez már egy kicsit kényelmesebb volt.
De Édesanyámon ez sem segített. Bizony minden télen sokszor sírva járt dolgozni, mert ha hó esett, a Fakarusznak nevezett busz nem tudott feljönni a faluba, és bizony gyalog kellett lemenni kb 8-10 km-t, ahol a busz várta őket.
Hajnali 4-kor indult, és nagyon sokszor nem ért be 6-ra, munkakezdésre.
Ha elsőnek ment,ő törte az utat, volt hogyha letért, mert nem látszott az út, derékig elsüllyedt, meg kellett várni, hogy kihúzza valaki.
Na de kérdés, hogy ki jön, jó szándékkal van-e, vagy nem. El tudom képzelni, min mehetett keresztül nap mint nap, de menni kellett, mert Ő volt az egyedüli kereső.
Valahol én sem találtam a helyem. Ott kezdtem az első osztályt, igaz, hogy 3 tantermes

iskolánk volt, és 2.-3. osztály volt egy teremben, de nekem mindig meg kellett védenem magam. A nagyobbak ott szúrtak ki velem, ahol tudtak, és nem volt senki aki mellettem állt volna.
1957-ben kaptuk vissza a lakásunkat, de visszaköltözni nem tudtunk, mert lakott volt.
Rögtön elhurcolásunk után ki lett utalva egy "nyolcosztályos igazgatónak", persze lehet, hogy még annyija sem volt, de jó elvtárs volt.
Ráadásul, mivel nem volt tüzelőjük, a szép fa kerítés el lett tüzelve, és a cégével csináltatott drótkerítést.
Naná, hogy amikor visszakaptuk, ránk terhelték. Én is most tudtam meg Édesanyámtól, hogy 13 000,-Ft-ot kellett kifizetniük apránként, úgy, hogy ott sem laktak. Édesanyám fizetése 690,- FT volt.
Nagyapám 1959-ben halt meg, már nem érte meg, hogy visszaköltözzön a saját házába.
1960-ban jöhettünk be a városba, de csak azért, mert aki a szuterén lakásban lakott, elköltözött.
Egy szoba konyhás fáskamrás lakásból csináltunk egy viszonylag jól kinéző fürdőszobás lakást, a baj csak az volt, hogy tenyérrel el lehetett érni a plafont.
De ki bánta, ez már legalább a miénk volt, nem kellett drága albérletet fizetni.
Mindig csodáltam Nagymamámat, hogy tudott szinte a semmiből ellátni bennünket.
Igaz, hogy mindig úgy van előttem, hogy ha elvégezte a munkáját, ült le és horgolt. Szebbnél szebb terítőket csinált, és sokan vették is, ezzel tudott hozzájárulni a költségvetéshez.
Igazából 1981-ben tudtunk hozzájutni a lakásunkhoz, egy 2 szobás bérházi lakás árán.

Hortobágy -11

Ígérem, lassan befejezem!

Sokáig sorolhatnám még , de nem életrajzi regényt írok, csak egy emléktöredéket.
Minden visszaemlékezés arról szól, hogy nem lehet ezeket a dolgokat elfelejteni.
Mindig azt hittem, még jó, hogy olyan kicsi voltam, nem lehettek olyan borzasztó emlékeim, de tévedtem.
Igen is belém lett oltva az állandó félelem.
Nekem nem volt szabad elmondani senkinek, hogy otthon miről beszélünk!
Nem mondhattam el, hogy templomba járunk vasárnaponként, mert csak ez adta a hitet, és az erőt a kitartáshoz, hogy túl kell élni mindent, de erről nem volt szabad beszélni.
Azt sem értettem még akkor, hogy miért megyünk akkor a templomba, ha nem szabad?
Persze biztos el lett magyarázva, de ezek szerint nem értettem a lényeget.
Belém nevelték akaratlanul is, hogy mindentől, mindenkitől félni kell.
Ezen úgy próbáltam segíteni, hogy visszaütöttem, még akkor is, ha nem tényleges pofont kaptam. Vadóc voltam, vagy lettem? Ki tudja mi volt előbb.
Láttam azt, hogy Édesanyám húga kiharcolta, hogy főiskolára mehessen, és hogy ez milyen megterhelés volt a családi költségvetésnek. Mire én voltam pályaválasztás előtt, fel sem merült, hogy én is továbbtanulhatnék, azonnal elhelyezkedtem.
Később hiába szerettem volna továbbtanulni, mindig az volt a válasz, hogy a munkakörömhöz nem kell, nem engednek. Arra meg soha nem volt annyi pénzünk később sem, hogy úgy tanuljak, hogy nincs munkahelyem.
Egyszer voltam benne a káder utánpótlásban, (Nyilván addigra már több munkahelyem volt, és elfelejtették megnézni a káderlapomat, mert máskülönben nem jelöltek volna)
de ennek az volt a feltétele, hogy párttag legyek.
Mondtam, hogy nem érzem még magam elég érettnek ehhez.
Később módosították, nem kell párttagnak lennem, de a marxista középiskolát el kell

végeznem.
Hiába tiltakoztam, beiskoláztak. Nem volt mit tenni, elkezdtem, de két nap után olyan helyzetbe kerültem, hogy azonnal műteni kellett, így abba kellett hagyni, bár most már felmentéssel maradtam ki.
Egy pszichológus nyilván messzemenő következtetéseket vonna le ebből, és lehet, hogy igaza lenne. Tudat alatt beteg akartam lenni, és beteg is lettem!
Egyvalamit azért megtanultam, az alatt míg eljártam az iskolába.
Tananyag volt Marx tanítása, "a pénz csinálja a pénzt". Ennyi előnyöm volt belőle,hogy ezt megtanultam, innentől kezdve soha nem hagytam magam befolyásolni.
Érdekes volt rájönnöm arra, hogy tulajdonképpen mindig egy magányos "farkas" voltam.
Lehetett volna olyan munkahelyem, ahol részfeladatokat látok el, én mindig olyan helyen dolgoztam, ahol minden feladat az én feladatom volt.
Mikor nyugdíjba készültem, és visszatekintettem az elmúlt életemre, érdekes felfedezést tettem.
Ezek szerint nem volt tudatos, de kb. 5 évenként munkahelyet változtattam.
Ez alól kivétel az első, de ott úgy lett 14 év, hogy ebből 7,5 évet Gyesen voltam, és az utolsó, ahol 11 évet húztam le, de csak azért mert már nem volt nagyon hová mozdulnom, így örültem, hogy " megtűrnek".
Persze ennek is ára volt. Jöttek a fiatal diplomás emberek, őket kellett betanítani, nekik kellett a nagy fizetés.
Egyszer próbáltam reklamálni, azt mondták miért nem szereztem én is diplomát?
Érdekes, de mikor fiatal voltam, az volt a refrén, hogy mi fiatalok hallgassunk!
Megszokott gyakorlat volt, ha valaki nyugdíj előtt állt, minden jutalmat, prémiumot ő kapott meg.
Na nem ténylegesen, ki volt számolva, hogy ki mennyit kapna, és ezt meg is kapta, de papíron mindent ő kapott meg, hogy beszámítson a nyugdíj alapjába.
Aztán ahogy változott a világ, egyszer csak azt mondták hallgassak, kell a hely a fiataloknak , meg a nagyobb fizetés is.
Kicsit elkalandoztam, de Ti fiatalok azt mondjátok sokszor, sokan, milyen jó már a nyugdíjasnak, legalább van egy fix jövedelme amire számítani lehet.
Ez igaz is, meg nem is, de nekünk is meg kellett vívni a magunk saját harcát, nekünk sem hullt semmi az ölünkbe ingyen.
Annyit kell beosztani, ami van. De igen, hajlamosak vagyunk csak a saját tapasztalásunkat megélni, a másiké meg legyen az ő gondja.

Hortobágy -12

Erről még feltétlenül írni akartam!

Sokáig, nagyon sokáig abban a hitben éltünk, hogy azok az emberek, akik vigyáztak ránk, akik munkát adtak, PARANCSOT TELJESÍTETTEK, és nem tudtak mit tenni.
Aztán valahol, valahogy mindig kiderül, hogy ettől sokkal szörnyűbb a helyzet, ha valaki hatalmat kap, netán pisztolyt, puskát, kiderül, hogy ő milyen erős legény, és ezt meg is mutatja.
Nagyon sok ember nem felejtette el a rendőrök velünk szemben alkalmazott viselkedését,bár ezek voltak kevesebben. Mert akadt közöttük is jóindulatú emberek, de igencsak vigyázniuk kellett arra, hogy feletteseik ezt észre ne vegyék.
Viszont minden emlékezés megemlíti, hogy a legtöbb rosszindulat, gyűlölet a gazdaság igazgatójától érte őket.
Nem ismert irgalmat, olyan embertelen feladatokat talált ki, hogy joggal félhetett a bosszútól,

nem is mert egyedül közlekedni soha.

A rendszerváltás hozott változást.
Az emberek elkezdtek szervezkedni, összejönni, meg mertek szólalni, elmondani, mi is történt majdnem negyven éve.
A miskolci Észak-Magyarország c. napilap sorozatot indított a kitelepítésekről az újság 1989. június 10-én jelent meg.
Ebből idéznék:
" Lapunkban Nehezen gyógyuló sebek a Hortobágyon címmel riportsorozatot közöltünk június 3-tól 8-ig.
Az a szándék vezérelt bennünket, hogy szerény lehetőségeinkkel hozzájáruljunk múltunk eme szeletének pontosabb megismeréséhez.
Az a véleményünk ugyanis, hogy megtörtént eseményeket lehet egy ideig homályban tartani, de az igazság előbb - utóbb utat tör magának.
Szerintünk a múltat minél pontosabban meg kell ismernünk, okulnunk kell belőle, és semmiképpen nem szabad elhallgatnunk.
Cikksorozatunk széleskörű visszhangot váltott ki.
Többen kérdezték hitetlenül: ilyenek valóban megtörténhettek?
Nos, hadd mondjuk el, hogy a cikkekben leírtaknál sokkal szörnyűbb dolgok is, amelyek elmondására ma is élő tanúk, köztük megszégyenített, megkínzott nők is jelentkeztek.
Kaptunk egy levelet Tiszafüredről is, amelynek fotokópiáját bemutatjuk.
A levél szövege a következő:
"Alulírott, mint a Hortobágyi Állami Gazdaságok nyugalmazott igazgatója, határozottan figyelmeztetem és erélyesen felszólítom, hogy a gazdaságba kitelepített elemek melletti hangulatkeltő riportjának közlését tüstént szüntesse be, sőt még a kéziratokat is rögtön semmisítse meg.
De ha mégis arra vetemedne, hogy a továbbiakban közlésre szánja magát, akkor annak minden súlyos következményeiért vállalnia kell a felelősséget.
Széles József..... nyugalmazott igazgató"

Ehhez a levélhez nem kell különösebb kommentárt fűznünk, hiszen önmagáért beszél.
Annyit azonban el kell mondanunk Széles Józsefnek: készek vagyunk az Ön visszaemlékezéseinek a közlésére is.
Arra pedig tisztelettel felkérjük, szíveskedjen kifejteni, hogyan értelmezzük levele utolsó mondatát, írja meg mit kell értenünk a súlyos következményeken."
A lap 1989. július 5-i számában nyílt levelet közölt Szakonyi Gabriella, egy 1952-ben 5 évesen kitelepített közveszélyes ELEM tollából:

" Széles Úr!
Ön megfosztott minket, deportáltakat egy nagy illúziótól! Nevezetesen attól, hogy azt hihessük: akkor pozíciójánál fogva, külső nyomásra, kényszerűségből, de talán mégis valami kis szánalommal a lelkében hajtotta végre, közvetve, dicső vezéreink utasításait.
Azt hittük, hogy Ön látta az emberi nyomorúságok lépcsőfokait, a tehetetlen és ártalmatlan öregeket, a magukra hagyott, kiéhezett és retkes gyerekeket, az éhbérért agyondolgoztatott, elgyötört asszonyokat, a szerzett vese- és az elvesztett havibajokat, hogy látta a kút fenekén azt, aki beleugrott, mert nem értette, mi és miért történik vele.
Azt gondoltuk, hogy látta az aratást, érezte a 40 fokos hőséget, s látta az enyhítésre odavitt lajt-víz zöld lepedékét, valamint a barakok embertelen körülményeit, a disznóólak komfortját, amikben lakni kényszerültünk.
S azt is gondoltuk, hogy látta Berger bácsit is, aki ugyan túlélte a nagy Holocaustot, de az

ÁVH-sok elvitték neki megmutatni az újabbat, a kicsit is!... Mondom azt hittük, hogy mindezt Ön is látta, és átérezte, csak nem tehetett ellene semmit... Most kiderült, hogy igen nagy a mi csalódásunk Széles Úr, mert elmúlt ugyan 38 esztendő, de az Ön véleménye és felfogása mit sem változott! Ezek szerint már akkor is, és még ma is úgy látja, az volt az egyetlen megoldás, s mi még mindig ELEMEK vagyunk, akik mellett Ön még az emlékezés erejéig sem állhat ki, mármint azok mellett, akik egyáltalán megmaradtak. Már humanitárius okokból sem lett volna szabad levelének megszületnie, ha egyáltalán ismeri ezt a kifejezést!
Be kell látnia, hogy ma igazi demokrácia van kifejlődőben. Okos, mértéktartó, toleráns emberek irányítják ezt a folyamatot, olyanok, akik tudják, hogy a születő új érdekében tisztességgel kell lezárni a múltat, hogy legalább megkísérelhessük elfelejteni.
Nagy gondolkodónk Bibó István mondotta: " A demokrácia annyit jelent, mint nem félni..."
Én veszem a bátorságot, s ehhez hozzáteszem: annyit is jelent a demokrácia, mint nem fenyegetőzni!
Kívánom,élvezze jól megérdemelt, tisztes nyugdíját, hiszen megszolgálta, és legyenek könnyűek az álmai! "

Hortobágy- utószó

BÚCSÚ!

Ígértem, hogy lassan befejezem! Itt az idő!
Nagyon kifejező a magyar nyelvünk, a cím jelentheti azt, hogy befejezem, amit elkezdtem, jelentheti, hogy búcsúzom a szereplőktől.
Mielőtt ezt megtenném, írni kell még pár dologról.
Megfogadtam, elhatároztam, nagyon érzelemmentesen, csak a tényekre hagyatkozva próbálom bemutatni ezt a kort.
Kiderült, ez nekem nem lehetséges, úgyhogy nézzétek el, ha néha nem voltam csak tárgyilagos.
Volt olyan téma, amit nagyon fontosnak tartottam kiemelni, volt amin átsiklottam, pedig lehet, hogy nem kellett volna.
Amiről még feltétlenül beszélnem kell, az a kárpótlás!
1993.11.17-i Határozat alapján az elszenvedett szabadságának törvénysértő és igazságtalan elvonása miatt kárpótlási jegyben fizetendő kárpótlást állapítottak meg részemre 187 000,-Ft értékben, 17 hónap kitelepítés ellenszolgáltatásaként, valamint ez az idő szolgáljon munkaviszonynak a nyugdíj megállapításánál.
Ezért is én szégyenkeztem, mert ugyan annyit kaptam, mint az Édesanyám. Pedig hol van az én sérelmem, az övéhez képest.
Talán emlékeztek rá, ebben az időben, mindent kárpótlási jegyért lehetett kapni. Sőt mindenki, akinek pénze és információja volt, kárpótlási jegyet akart venni, lehetőleg féláron. És aki egy kis pénzhez akart jutni, eladta ennyiért.
Aztán utólag kiderült aki tehette, gyárakat tudott megvenni ezekért a jegyekért, persze ez csak a jó elvtársak és családtagjai körében volt ismert lehetőség.
Mikor eljöttem nyugdíjba, kb 3 000,-Ft-tal lett több a nyugdíjam.
Egyszer olvastam egy sikeres milliomos beszámolóját, mi a titka a sikerének, azt mondta, csak az első milliót nehéz megszerezni.
Számoljunk csak! Most már 6 év után kb 4000,-Ft-nál tartok , innentől kezdve még legalább 18 évig kell élnem, és meglesz az első millióm. HÚÚÚ, innentől kezdve már sokkal könnyebb lesz.

Hogy miért tartottam fontosnak megírni ezt a kis visszaemlékezést?!

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Kb. 8 évvel ezelőtt kerestek-találtak meg a sorstársak, és lett elhatározva, aki teheti és akarja, írja meg a visszaemlékezéseit.
Édesanyám rögtön élt az alkalommal, amit szívesen leírtam Neki. Gondolkodtam, nekem is kéne pár sort csatolni, valahol én is érintve voltam, de aztán elvetettem az ötletet. Mit tudok én elmondani azokhoz képest, akik ténylegesen végigszenvedték az egészet!
Feladtam a levelet, és azóta bánom, hogy nem írtam hozzá semmit.

Július végén kaptam Tündértől egy kedves meghívást, azóta vagyok itt. Szembesültem azzal, hogy milyen szívesen írják le az emberek sorsuk egy-egy kis epizódját, mások okulására, esetleg saját megkönnyebbülésükre.
Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer én is veszem a bátorságot, de az élet útjai kifürkészhetetlenek.

2006.06.02-tól itthon volt a Száműzöttek a Hortobágyon c. könyv, melyet azóta el akartam olvasni, csak soha nem vitt rá a lélek.
Aztán augusztusban megjelent a " 60 év", ami az utóhangról szól, mi történt a szabadulás után.
Itt és akkor érlelődött meg bennem, hogy ezt most már el kell olvasnom, túl kell rajta jutnom.
Augusztus 28-án írtam az első kis szösszenetemet, Az első emlékeim címmel, kipróbálva, mielőtt elolvasnám a könyveket, én mire emlékszem.
Ezután kezdtem el olvasni, aztán írni, és kisebb nagyobb megszakításokkal ez a 12 rész lett belőle.
Nagyon nehéz volt! Biztosan éreztem ezt előre, ezért nem akartam elolvasni az első könyvet, de érdemes volt túltenni magam ezen az érzésen.
Most, hogy túl vagyok rajta, világossá vált, mennyire mélyen megszenvedtem ezt, hiába gondoltam azt, hogy sikerült szőnyeg alá söpörnöm, nem látszik, így nincs is. A púp megmaradt, kilátszott, csak én nem vettem róla tudomást.
A másik, amit levontam tanulságképpen, NEM SIKERÜLT, amit velünk csinálni akartak.

Hiába aláztak meg, hiába vettek el mindenünket, hiába tették lehetetlenné az életünket, ez a két könyv nem csak az elszenvedett borzalmakról szól, hanem arról az ERŐRŐL is, amivel mindenki megpróbált túllépni ezeken a dolgokon, és egymást erősítve, támogatva meg tudott újulni.
Két nappal ezelőtt kaptam meg Tündér videóját, mely a Mindenszentekre emlékeztetett.
Megnéztem, megsirattam, és akkor megvilágosodtam.
Nyilván valakinek-valaminek célja volt, hogy pont mostanra legyek kész, és hogy egyáltalán belefogtam.
Most nyugodtam meg, kiírtam magamból, megmutattam, remélem sokan elgondolkodtatok rajta, még ha nem is jeleztetek vissza, hogy érdekel a téma,azért merem remélni hagyott mindenkiben egy kis visszhangot.

Arra kérlek Benneteket, ha van egy felesleges gyertyátok, gyújtsátok meg ezekért az emberekért is, akik nem tudni miért, de nagyobb keresztet kaptak, mint az átlag, és szeretném, ha kicsit hálásabbak lennétek a sorsotoknak, hogy veletek nem történt ilyen.
Szeretném, ha csak egy gondolat erejéig elítélnétek azt a rendszert, aki megtanított ennyi embert félni és szenvedni, és ha csak egy sóhajtás erejéig, de kívánjátok, hogy soha ne ismétlődhessen ez meg.

Ha a Hortobágyon jártok, nézzétek meg azt a keresztet, mely ezeknek az eseményeknek az emlékére készült.

Írta: BanMagdi

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

"Könyörgök, feküdj le a párommal!"

Ez azon mondatok egyike, melyekre az ember sosem számít...

Először is, azzal indítanék, hogy a 'Miért kell a másik nőnek az én ágyam? ' - nevezetű rovat sokkal jobban fedné a történetemet, de egyszerűen nem tudtam hova sorolni..
Fiatal, életvidám férfi vagyok (még), bárki megtekintheti az adatlapomon, hogy most töltöm a 24-et. Kedves feleségemmel 2 éve vagyunk házasok, de előtte is együtt laktunk, megismertük egymást annak rendje s módja szerint. De nem életünk romantikus fonaláról szól ez a cikk, csak szemléltetni akartam, hogy fiatalokként nagyrészt fiatalokból álló baráti körrel rendelkezünk. Munka mellé egyetem is dukál, és csoporttársakban, "iskolás" barátokban nem szenvedünk hiányt. Olykor - olykor beiktatunk közös filmezést, szalonnasütést, kirándulást a barátokkal, könnyed kikapcsolódások sorozatát. Van azonban az összejöveteleknek egy olyan pontja, amikor a férfiak és a nők varázsszóra elhatárolódnak egymástól (szigorúan földrajzilag), és olyankor bukkan elő a foci, a sör, a kocsik, és Bianka, a tűzről pattant, nálunk két évvel idősebb tanárnő. Ilyenkor a másik oldalt sem kell félteni, előkerülnek a jobbnál - jobb ruhavásárok, a gyerekvállalás kérdése, aktuális pletykák azokról, akik nincsenek ott, a helyes ismeretlen a kávézóból, illetve az elmaradhatatlan szexuális élet. Merthogy kedves párom nem rest bevallani, hogy a lányok ezt nálunk sokkal részletesebben kivesézik (őszintén szólva, zavarba ejtő részletekre irányuló pontossággal). Alapvetően, innen indul a furcsa történet. Történt a napokban, hogy kegyes volt hozzánk az időjárás, lementünk hát szalonnát sütögetni egy folyópartra, mindenki hozta a párját, minden a forgatókönyv szerint zajlott, beleértve a szokásos klikkesedést is. Két napra rá, egyik kedves cimborámmal ücsörögtünk a könyvtárunk kávézójában, égető szükségét éreztem egy teának, mielőtt beülünk az egész félév legunalmasabb kurzusára. Két korty között láttam rajta, hogy valami nem kerek nála. Rá is kérdeztem, de ahogy az ilyenkor lenni szokott, gondoltam legyint, és majd valami középkategóriás poénnal elvicceli a témát (merthogy ez szokott lenni a hivatásos egyetemista-forgatókönyv). Kisvártatva, csak annyit mondott szenvtelenül, hogy: "Könyörgök, feküdj le Ágival!" Szerintem nem árulok el nagy titkot azzal, hogy kis híján kettéharaptam a porceláncsészémet. "Hogy mit szeretnél?!" Te jó Ég, ez részeg - gondoltam. Nem volt ő részeg, csak két napja azon törte a fejét, hogy milyen körítéssel kérjen meg, hogy lefeküdjek a barátnőjével. Amint azt a fenti ábra mutatja, kár volt gondolkodni, szárazon, a maga pőre egyszerűségével csak odadobta a kérést. Ez a téma nálam rengeteg sebből vérzett egyszerre. Mégis mi kell ahhoz, hogy egy egészséges, értelmes férfi saját maga kérje meg bajtársát arra, hogy az tegye magáévá a nőt, akit szeret, akivel együtt is él? Mi haszna származik ebből? Mégis melyik fáról szedte a gondolatot, hogy pont engem kérjen meg? Illetve, tudni akarom, milyen bogyót szed.
Arra éppen elég jó volt ez a kis reggeli teázás, hogy ne menjünk be a már említett, unalmas kurzusra, mert ezt egyrészt meg kell emésztenem, meg kell beszélnünk, és ha a helyzet úgy kívánja, a közelben található szökőkútba kell mártogatnom a kócos fejét. Nem kellett sokat kérdeznem, dalolt ő magától is, szerencsére. Jó egyetemistához méltó módon szép, nagy körökben járta körül a témát, majdnem az őskortól indította a beszédet. Mint amikor apuka az élet nagy kérdéseiről okítja kisfiát, úgy festette le nekem azt, hogy a lányok, amikor sikerül kicsit elhatárolódniuk tőlünk, akkor bizony megosztják egymással szexuális töltetű tapasztalataikat - mintha én nem tudtam volna. A lényeg, hogy Ági egy ideje úgy várja ezeket az alkalmakat, mint valami mesedélutánt, egyszerűen imádja párom történeteit. Cimborám elmondása alapján, ez a legutóbbi szalonnasütés tette az i-re a pontot, Ági igenis kimondta otthon, hogy abból, amit kedvesem kap, abból neki is kell legalább egy szelet. Ezen nem tudtam napirendre térni, nem vagyok egy félisten (még egy negyed sem), hogy valaki ilyen határozottan akarjon velem lefeküdni.

De nem ez volt a legfőbb gondolatom.
Másra sem tudtam gondolni, hogy mégis mi a csoda ment félre náluk, hogy ezt így reagálják le. Ági ötlete megdöbbentő, Tomi reakciója pedig irracionális. Tomi abban mindig is hasonlított rám, hogy sosem tudta volna elviselni, hogy más érjen a párjához, van bennünk jókora csipet féltékenység, úgyhogy azt kellett hinnem, hogy valami drót nagyon kiakadhatott a fejében, ha ilyeneket beszél. Természetesen minden szinten elutasítottam a kérését, egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy mégis mit profitálhat ő egy ilyen esetből. Hihetetlen, de mintha valami gondosan megszerkesztett, előre megírt szerződéssel jött volna aznap reggel. Kitalálták ők ketten, hogy ha én belemegyek, akkor Ági majd szépen leül párommal és megbeszélik, mivel nagyon jó barátok vagyunk, nem lesz ebből probléma. Azt hiszem, Ágiéknak emberismeretből évismétlés lesz, mert ha jól ismerem a saját nejemet, Áginak kevés hajszála maradna fejbőrbe ágyazva, valamint a beszélgetés végére valahogy több füle maradna, mint foga. Amikor azt hittem, hogy ennél kínosabb és furább már nem lehet ez a kis haditerv, akkor jött az "apró betűs" rész. Konkrét ütemtervet kaptam kézhez! Mondhatni, hab a tortán, de a habot véleményem szerint rég elhagytuk már. Ez a kókuszreszelék, vagy a csokoládés forgács: kaptam egy verbális listát azokról a dolgokról, amelyekre Ági igazán rákészült, és itt a konkrét technikai dolgokra utalok. Voltaképp csak a nadrágom cipzárjának lehúzására szánt pontos időtartamot nem tudtam meg, ezen felül minden meg volt tervezve. Elképesztő, vártam a kandi - kamerás srácokat az asztal alól előbukni, mindhiába. Miután cimborám látta, hogy ezt a várat nem lehet bevenni, amolyan passzív szemlesütéssel nyugtázta a dolgot. Ez nem Tamás, rá sem ismerek... Amint ez a drámai gondolat átsiklott az agyamon, bal kezével megvakarta a fejét, és amolyan félig ironikus módon feltette az utolsó kérdést: "Azt azért lehetne, hogy direkt szarul csináld, hogy aztán engem jobban értékeljen?" Azt hiszem, megiszom a teámat, és irány a szökőkút...

Írta: barraqda

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Mi lett belőlem?

Amikor az ember nagyon beleéli magát valamibe, nehezen képes észrevenni magát, ha esetleg túl messzire megy...

Talán megbánom még, hogy ezt a cikket megírtam, vagy esetleg módosítani támad kedvem, de ha már ilyen friss az "élmény", megosztom.
Már nem egy cikkemben kiemeltem - valószínűleg a társaság java már eléggé unja is - , hogy mennyire jól működik a kedves feleségemmel minden, legyen az romantika, szexualitás, kommunikáció, közös élmények, és még bőven folytathatnám. Viszont ma hála az ősemberi szintű empátiás képességeimnek - készségeimnek, sikerült nagyon rossz irányba kanyarodnom a félreértett jelek erdejében...
Előtanulmány gyanánt pontokba szedném a védelem támpontjait:

- 1. Kedves párommal általában szexuális élményekkel színesítjük a reggeli ébredés nyúzottságát.
- 2. Valami furcsa okból kifolyólag, ha akár egyikünk is késésben van, nagy valószínűséggel teszünk rá egy lapáttal, és olyankor isteni köröket szoktunk futni - ha már úgyis késünk, adjuk meg a módját - alapon.
- 3. Párom imádja, amikor úgy tesz, mint aki tényleg inkább azt választja, hogy gyorsan elszelel a szerelmi fészekből, és én visszatartom, mondhatni "meggyőzöm", hogy maradjon egy kicsikét.

Ennyi elég is lesz a szokásainkat illetően, úgy érzem, összesen ennyi releváns az adott szituációhoz. Mint oly sűrűn mostanában, ma is olyan jó két órával később keltünk a tervezettnél, így megint kapkodósan öltözős-sminkelős bemelegítés jár páromnak, amíg én a konyhában megpróbálok valami ehetőt faragni egy pár szelet kenyérből, sonkából, sajtból, kovászos uborkából, tejfölből, paradicsomból és oregánóból. Igen ám, de lásd, késésben van, ilyenkor mindig egy heves szeretkezéssel indítjuk a napot. Nem részletezném, nem is számít, hogy technikailag hogyan közelítettem felé, látszólag (és hallhatólag) tetszett is neki, de újra és újra elismételte, hogy ezt most tényleg nem szabad, mert most egyszerűen nem késhet el. Csak mosolyogtam, hallottunk már ilyet. Így tovább folytattam a kényeztetést. Hiába próbálta a tudtomra hozni, hogy ma valóban nem késhet el, egyszerűen figyelmen kívül hagytam, mert ilyenkor mindig jól végződik a történet. Még sohasem húzódott el tőlem, de ma megfogta a fejemet, adott rá egy csókot, hogy ne haragudjak. Úgy éreztem, hogy itt a ragyogó alkalom arra, hogy megnyíljon a föld alattam, és elsüllyedjek a pokol egy olyan bugyrába, ahol azok az észmentes péniszbárók laknak, akik nem veszik figyelembe a nőt, mint embert... Így visszatértünk az eredeti tervhez, gyorsan rittyentettem neki egy kis tápértéket, amíg ő gyorsan "szalonképes" formába öntötte magát (kéretik nem rám vetni azt a követ, ez az ő szójárása, nekem kócosan, pizsamában, smink nélkül épp olyan gyönyörű, mint a legszebb estélyiben, sőt...). Reggeli közben kiderült, hogy ma valami iszonyú fontos tanári történés van az iskolába, ahova el kell látogatnia - ugyanis kedvesem most próbálgatja szárnyait, mint újonc tanárnéni - ami természetesen a szomszédos városban van, így semmiképp nem késheti le a vonatot. El is viharzott annak rendje és módja szerint, kétszer is visszafordult az ajtóból, hogy megcsókoljon, azóta oda is ért a szomszédos városba, illetve egy sms kíséretében leírta, hogy bármikor és bárhol képes megkívánni, viszont a fránya vonat egyszerűen nem hagyta kikapcsolni a gondolatait...
Alapvetően bájos történet abban a tekintetben, hogy nem kell azon tűnődnöm, mi történhetett, hogy egyszerre nem kívánta azt, amit máskor annyira szeret, tökéletes és racionális oka volt rá, és ezt meg is értem.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A dolog pikantériája az én fejemben található, voltaképp a saját inkompetenciámon nem tudok felülkerekedni, ugyanis a párkapcsolataim szintjén mindig kellőképpen empatikusnak és ráérzőnek gondoltam magamat, valamint sosem éreztem, hogy túlzottan szex - centrikus lennék. Erre ma reggel azt kellett megtanulnom, hogy túl sok vér hagyta el az agyamat, és egyszerűen nem vagyok képes felismerni, hogy milyen az, amikor a feleségem valóban nem kíván (vagy kívánhat) szeretkezni velem. Erre mondják azt, hogy - elnézést a vulgáris kifejezésért - "csak a farka vezérli", és se lát, se hall? Erősen magamba kell néznem, hogy az vagyok - e, akinek eddig hittem magamat, hogy több vagyok - e egy ösztönlénynél, mert úgy soha nem akarnék szeretkezni a kedvesemmel, hogy ő nem akarja...

Nyilván nem drámai a helyzet, de kicsit - kicsit meglepődök, mennyi mindent kell még megtanulnom saját magamról...Talán ez egy jel volt, hogy észrevegyem, nem látok bele a másik ember fejébe...

Írta: barraqda

Nyelv és ajkak

Talán csak nekem érdekes, de mostanában egyre több olyan szexuális tartalmú cikket olvasni a neten, amelyek hosszútávú kapcsolatokra esetleg házasokra vonatkoznak: hogyan lehet feldobni az unalmassá vált, ellaposodott szexuális életünket? Vegyük úgy, hogy én virtuálisan le is kopogom, de szerencsére a mi életünkben ez még nem aktuális téma. De valljuk be, ez valamilyen szinten elkerülhetetlen, hogy egyszer azt vegyük észre, hogy megszokottá, vagy "megszokottabbá" vált, nemes egyszerűséggel: nem olyan, mint anno.
Nem is kívánok nagyon sokat lubickolni a megszokás szürke tézisében, inkább gyorsan rá is világítanék szexualitásunk egyik fontos pillérére, az orális élvezetekre. Helyben vagyunk, aktuális téma, szerencsére ma már nem tabu, nyíltan beszélhetünk róla, bár leszögezném, nyíltan azért még nem művelhetjük (vagy ha igen, akkor esetleg este, vagy a mozi leghátsó sorában, vagy a családi autó kényelmes ülésén). Bizonyára vannak olyanok, akik nincsenek odáig érte, vagy kifejezetten nem szeretik, de úgy érzem, a túlnyomó többség szereti, ki csinálni, ki kapni, esetenként mindkettőt. Szerencsésnek érzem magam, hogy én a legutolsó kategóriába tartozom, egyszerűen igazi afrodiziákumként hat rám, amikor a kedves feleségemet kényeztetem orálisan, valamint szinte kilépek a saját testemből, amikor ő okoz hasonló örömöket nekem.
A mondandóm elején azért hoztam fel rögtön a megszokást, mint témakört, mert úgy vélem, az orális élvezetek terén kissé meg van kötve a kezünk (valamint nyelvünk), túl sok változatosságot ugyanis nem tudunk belevinni a dologba. Mégis számomra egy üdítő színfoltja a szexuális tapasztalataimnak a tudat, hogy azért esetenként mégiscsak sikerül újat adni, illetve újat kapni is. Stílszerűen az én cikkemben az "adni" - csoportot én képviselem, a "kapni"-t pedig a kedvesem.
Legyünk gálánsak, engedjük előre a hölgyeket. Talán elfogult vagyok a saját feleségemet illetően, de úgy érzem, minden téren megütöttem vele a főnyereményt. Volt már közöm szexuálisan más nőkhöz is, mielőtt megismertem, és egy stabil "jó" kategóriát sikerült magamban kialakítani az orális élvezetről (már ami a saját élvezetemet érinti), szerettem kapni, mégsem volt teljes az élmény. Sosem tudtam annyira ellazulni, hogy ne jutott volna eszembe, hogy vajon kellemetlen szagú, illetve ízű vagyok-e, hogy mennyire adhatok ki magamból furcsa hangokat, miközben élvezem. Magyarul, fél lábbal mindig a földön álltam, ami valljuk be, az élet számos terén jól jön, de a szexualitást jobb teljes átéléssel művelni. Maradjunk annyiban, hogy inkább törekedtem arra, hogy én okozhassak orális örömöket, és ha rám került a sor, akkor inkább a tényleges közösülést ösztönöztem. Mondanom sem kell, valahogy sosem mertem a partnereim szájába élvezni, nem kívántam undorító, vagy kellemetlen érzést kelteni bennük. Ezen a ponton jön a képbe édes feleségem, akivel megannyi módon veszítettük el "ismét" a szüzességünket. Ez a mondat talán furcsán hat, de egyszerű magyarázata van. Rengeteg katartikus és új érzést éltünk át egymással, melyekről nem is hittük, hogy léteznek. Ilyen például az orális kényeztetés bizonyos fajtája is, és itt nyer értelmet az is, hogy a megszokást hogyan lehet egyetlen csapással felborítani, orális téren is. Mint ahogyan azt már fentebb kifejtettem, vegyes érzésekkel kezeltem, ha engem kényeztetett valaki szájjal. Nos, ezt a feleségem sikeresen és véglegesen kiölte belőlem. Egyszerűen nem bírok magammal, imádom minden mozzanatát, erősen szorítom a lepedőt, belemarkolok a hátába, erősen nyögök, az önkontroll egyszerűen megszűnik létezni ilyenkor. Talán az törte át végleg a jeget nálam, amikor egyszer úgy döntött, hogy fittyet hány a terveimre, és igenis a szájába fogok élvezni, ő pedig lenyeli, mert annyira felizgattam, hogy másra sem vágyott. Azt az élményt nehéz körülírni. Azóta rengetegszer átéltem már, mégis rettentő nehéz leírni...
Talán a feleségem titka az, hogy legalább annyira élvezi csinálni, mint amennyire én élvezem, ahogyan csinálja. Legnagyobb szerencsénkre ez rám is igaz.

Egyszerűen imádom orálisan kényeztetni, ilyenkor alkalmam nyílik kicsit játszadozni vele, csűrni - csavarni az alkalmat, amíg teljesen magán kívül nem lesz, és szinte már könyörög, hogy elégítsem ki. Ezen a ponton mutatnám be az ő szemszögéből lényeges újítást orális élvezetek terén. Nem olyan régen fedeztem fel, mivel tudnám én is legalább (vagy körülbelül) annyira meglepni orálisan, ahogyan ő meglepett a fent említett történetben. Körülbelül tudja, mire számíthat tőlem, ha a szeméremajkait és a csiklóját kezdem csókolgatni, imádja, ha eleinte gyengédebben csinálom, aztán vadabban, aztán sűrűn váltogatva. A lényege a technikámnak az volt, hogy minden esetben elég nagy felületen érintkezek az érzékeny pontjaival. Most sem változtattam sokat, csak beiktattam egy olyan mozdulatsort, amelyben semmi más nem szerepel, csak éppen a nyelvem hegye, ami alig érinti a csiklóját. Ettől teljesen bevadul, egyértelműen a tudtomra adja, hogy mennyire fantasztikus érzéssel tölti el az, amit művelek vele. Amikor először próbálkoztam ezzel, majdnem azonnal orgazmusa volt, és néhány percig megszólalni sem tudott az élvezettől. Nem felejtem el az arcát aznap este, nagyon erősen hasonlított az én arckifejezésemhez, amikor először élveztem a szájába...

Írta: barraqda

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Repeta vagy libikóka?

Hallani érdekes párkapcsolati kórtörténetekről, látni a tévében brazil szappanoperákat, de amikor az ember a közvetlen környezetében lát extrém párkapcsolatokat kialakulni, azon azért leül morfondírozni...

Ez a kis történet nem rólam, páromról, vagy a közös életünkről szól - szerencsére. De egyszerűen nem bírom megállni, hogy ne osszam meg a kedves olvasókkal ezt a felettébb érdekes kis szerelmi történetet, hátha másoknak is olyan érdekesnek tűnik, mint nekem. A teljes kórtörténethez ismernünk kell az aktív résztvevőket. Anna, Anna és Laci. Nem, nem gépeltem el, a sors fintora jóvoltából a két hölgy szereplő ugyanazon névvel rendelkeznek. /Itt kiemelném, hogy a "sors fintora" kifejezés hatványozottá válik a történet végén./ Mint minden hivatásos mesélő, én is gyorsan felfesteném a kellő háttér-információkat: Anna - nevezzük Anna(1)-nek - pár évvel ezelőtt párkapcsolatban élt Lacival, akik nekem amolyan kedves ismerősök, majdhogynem barátok voltak. Relatív hosszú ideig jártak, ami egy 3 - 4 évet foglal magába, össze is költöztek, amolyan átlagos vidéki párocskának képzeljük el szereplőinket. Laci barátunk azonban az évek múlásával csillapíthatatlan vágyat érzett, hogy más nőkkel is intim viszont folytasson, így Anna(1) háta mögött útra is kelt, és szerencsét próbált holmi "össznépi" összejöveteleken, ahol párok - nem párok cserélgetik partnereiket, valamint a szobáik kulcsát. (Sajnos erről bővebben nem tudok feltárni információt, mert nem vagyok érintett...) . A sors úgy hozta, hogy egy ágyba kerüljön Annával(2), aki párjával járt a fent említett helyre. A két libidóban dúskáló fiatal valamilyen különös indíttatásból egymásba szeretett, és egyre sűrűbben találkoztak. Laci életében Anna(1) egyre inkább minősült az otthoni hárpiának, akinek mindig kifogásokat kellett gyártani, miért nem ér haza időben. Nem nehéz kikövetkeztetni, mi történt a következő fejezetben: Anna(1) kinyomozta Laci kalandjait, rajta is kapta a két csalfa madárkát, és hihetetlen patália kerekedett a nap végére. Szakítás szakítás hátán, a párok szétszakadtak, így Laci és Anna(2) új fejezetet kezdtek, együtt. Teltek az évek, az "új" Anna nagyszerű párnak minősült Lacinak, össze is költöztek, és - deja vu - egy egyszerű, vidéki párocskát alkottak ők ketten. Életük titkosabb oldalát képezte ugyan, hogy amolyan fenti swinger - klubokba jártak, hogy színesítsék szexuális életüket, de ezt leszámítva egész átlagos duót alkottak. (Nem is nyilvánítok véleményt, aki már olvasta pár írásomat, kitalálhatja, mit gondolhatok az efféle kedvtelésekről). Egyik alkalommal amolyan "bürokratikusabb" swing - partyba voltak hivatalosak, ahol álarcban és "alkalomhoz illő" öltözékben választható ki a kívánt alkalmi partner, így hősünk és hősnőnk a maguk szavazócetlijével útnak eredtek, hogy alkalmas alkalmi szeretőt szerezzenek maguknak. Ezen a ponton Laci szemszöge lesz érdekes, amiről a választása pillanatában még fogalma sem lehetett. Kiválasztott egy felettébb dekoratív teremtést, és miután mindenki leadta szavazatát (ennek a rendszerét sem ismerem, sajnos), kialakult, hogy ki kivel kerül közös szobába, valamint ágyba. Laci megerősítést kapott, hogy akit kiválasztott, szívesen töltené vele az éjszakát - legalábbis egy részét. Magabiztos léptekkel haladt a 12-es szobába, ahol már alkalmi szeretője a belső ablakpárkánynak dőlve várta. Hangulatvilágítás, lágy szellő, és egy dekoratív idegen. Lacinak abban a pillanatban másra nem is volt szüksége... Lassan az ágyra vonultak, ahol egy-két mondat után felcsattant az idegen (-nek vélt) hölgy: "Úristen, Laci! Te vagy az?!" A hanglejtés és a kellő hangerő ismerős emlékeket idézett fel hősünkben: "ANNA!..." /a diszkréció és szalonképesség kedvéért nem folytatnám Laci barátunk mondókáját/. Hihetetlen, milyen kicsi a világ. Épp Annát(1), régi szerelmét sikerült kiválasztania, pont olyan módon, ahogyan jelenlegi párját, Annát(2) sikerült megszereznie. Miután a két fél megnyugodott, beszélgetni kezdtek, és oldott állapotban, valamint némi pezsgő elfogyasztása után megtették azt, amiért mindketten odamentek aznap éjjel.

Hogy tovább hízzon az irónia, Laci az ominózus este után még találkozgatott Annával(1), pontosan úgy, mint ahogyan azt még annak idején az ő háta mögött tette Annával(2). Egyszer Anna(2) valamivel hamarabb érkezett haza a munkából, és rajtakapta párját saját druszájával, éppen ugyanolyan helyzetben, mint ahogyan annak idején őket kapták rajta. Anna(2) alapvetően patáliát rendezett volna, de a rengeteg érthetetlen egybeesést nem tudta hirtelen rendezni. Lacinál is újraindult a Windows, sem megszólalni, sem mozdulni nem mert. Anna(1) aztán lassan kimászott Laci alól, és odalépett Anna(2) elé. A két nő nem tudta, mit tegyen, csak bámulták egymást. Egyik sem tudott tiszta szívvel haragudni a másikra, mert centire pontosan ugyanazt tették egymás háta mögött egymással. Végül mindenki felöltözött, és végtelen nyugalommal szétszakadt a pár, hogy egy újabb románc születhessen. Így van... Anna(1) és Laci újra egy pár...

Számomra ez egy hihetetlen bonyodalmas és szövevényes történet, egyszerűen értelmeznem is nehéz, nálam - a humor nevében - két tanulság lesz szembeötlő (az evidens tanulságok mellett, persze): 1.: Laci kerülje el messzire az Annákat, mert ha egy harmadik is bekerül a képbe, abból folytatásos szappanopera kerekedhet. Valamint 2.: Ha valaha is szeretne tetoválást magának, azzal, hogy "Szeretlek Anna" nem tévedhet sokat...

Írta: barraqda

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Sztriptíz nekem és neked

Mert oda és vissza is működik...

A férfiember imádja a sztriptízt. Gyerünk fiúk, srácok, apukák, pont itt legyünk szégyellősek? Szeretjük, igen. Persze, mindenki definiálja maga, hogy mit imád benne. Ismerek olyat, akit az internet - nyújtotta lehetőségek nem elégítenek ki, és egyszerűen imád idegen nőket testközelben vetkőzni látni, megjegyzem: nem kevés pénzért. Vagy itt a gyerekkori cimborám (az egyszerűség kedvéért nevezzük Józsinak), aki egyszerűen nem tud a munkájában koncentrálni sem, ha nincs meg a heti egy sztriptíz - adagja. Tudom, mire gondolnak: "Ez is egy tipikus pasi". Meglepetés: "Józsi" akkor érzi teljesnek magát, ha az éppen aktuális párjának vetkőzhet zenére, annyiszor, ahányszor csak alkalma van rá. Ettől érzi magát teljesnek, ettől érzi magát kívánatosnak. Igen, elsőre én is nagyon meglepődtem, mert valljuk be, a "sztriptíz" fogalmát inkább a vonzó hölgyek fogalmával társítjuk. Ehhez a táborhoz tartozom (részben) én is, aki a sztriptíz fogalmát saját fiatal, vonzó párjával köti össze.

Ha már szóba hoztam kedves cimborámat, be kell vallanom egy csekélységet. Hallván, hogy Józsi párja mennyire élvezi a ritkának nevezhető megmozdulást, gondoltam, egy próbát megér, csak nem szorgalmaz majd válópert kedves nejem. Fétisünknek nevezném a fekete ingem, ha az van rajtam, egyértelmű az este kimenetele, azzal célt nem tévesztethetek - gondoltam magamban. Mit is szeret még igazán? Fekete boxer és egy bizonyos farmer. Tökéletes. Zeném is van, mindent bele! Kissé aggódtam, mert sosem voltam nagy táncos, de ez nem tántorított el, elvégre, annyiszor vetkőzik nekem, hogy legkevesebb egyetlen alkalmat csak kibírok én is. A jó ízlés nevében nem részletezném a mozdulataimat, de megnyugtatom az olvasókat, hogy nagy sikert értem el, még vissza is tapsoltak, kérem alássan. A visszatapsolás azért fontos momentuma az egész történetnek, mert innen ugranék fejest egy kisebb váltásba, ahol is kedves nejem vetkőzik nekem.

A helyszín ugyanaz, a fekete ing ugyanaz. Csak a zene más, illetve a látvány, higgyék el, a feleségem azért mérföldekkel kellemesebb látvány, mint én, mind ruhában, mind anélkül. Ördögien képes mozogni, egy - egy ilyen vetkőzéskor már a puszta tekintetével is képes megizzasztani, imádni való, ahogy tudatában van, milyen hatással van rám, és ennek minden mozzanatát élvezi is. A kedves párom táncának az a különlegessége, hogy kijátssza az uralkodó, modern nő kártyáját. Nem érhetek hozzá, olykor hátra is van kötve a kezem, biztos, ami biztos. Csak akkor adhatok csókot, amikor arra egyértelmű engedélyt ad, amikor félreérthetetlenül közel húzódik hozzám, és felkínálja a lehetőséget. Gyönyörű játék ez, imádom minden percét, és ezzel ő sincs másképp.

Viszont ezen a ponton felfednék egy kisebb csavart. Kedves párom egy végtelenül játékos nő, minden mókában, mókás kínzásban benne van, és ez a vetkőzésben sincs másképp. Van ugyanis egy olyan szokása, hogy amint vége a kérdéses háttérzenének, úgy hagyja ő is abba a műsort. Imádja látni, mennyire sajnálom a dolgot, hogy azt akarom, folytassa, és meg se álljunk a tettlegességig. Ha nem lenne hátrakötve a kezem, vissza is tapsolnám. (Megjegyzem, tettlegesség azért nem marad el, csak nem a vetkőzés részeként). Valahogy mindig képes addig vonaglani és táncolni, addig húzni a dolgot, hogy igenis lekerüljön róla minden ruhadarab, de már épp ne legyen idő a "folytatásra". Ezen jót mosolyog az ember, belevaló nő lehet a kedves neje - gondolhatják magukban. No igen, de egy belevaló nő nem megy hozzá egy sótlan pacákhoz, úgyhogy engem sem kell félteni. Egyik nap úgy döntöttem, nemhogy visszatapsolom, inkább sarokba szorítom. Adott egy három perces vetkőzős zene, illetve némi kézügyesség, valamint egy profi vágóprogram.

Bizony. Pár perc múlva adott a régi, három perces zene tizenkét perces köntösbe bújtatva, zseniálisan észrevehetetlen módon megvágva. Mondanom sem kell, ismer már a kedvesem eléggé ahhoz, hogy az ötödik percben feltűnjön neki a turpisság, tudja jól, hogy az ilyen megmozdulások nem állnak távol tőlem, és szerencsére díjazza a kreativitásomat.

Jelen esetünkben élvezi is...

Ennyit a visszatapsolásról... Lehet így is, úgy is. Lehet újrakezdeni, lehet folytatni...

Írta: barraqda

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice: A tükör

Tükörben a tükörképem,
érzem éppen visszanéztem.
Túloldalt a részem távol,
elválaszt a tükör gáttól.
Homályt borít rá a pára,
függöny ez a külvilágra.

Törékenység egyik szintje,
ő is szinte már őszinte.
Amit ad a valóságból,
torzít néha elvarázsol.
Részlet látványnak a fala,
kit megragad rabja marad.

Megmutatja amit teszel,
elé rakva a kép leszel.
Ha eltörik csak te látod,
tükrözd hát a valóságot.
Hisz a lényeg láthatatlan,
tükörképe önmagadban.

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice: A tyúkanyó

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, élt egy nagyon szegény ember.
Olyan szegény volt, hogy szinte meztelenül járt a végtelen országúton, korgó gyomor által. Egyetlen értéke egy öreg tyúkanyó volt, de az olyan vén, hogy a százéves varjú is gyönyörűséges elvarázsolt naposcsibe hozzá képest. De annyira szerette, meg mégsem ette soha. Mikor az éj betakarta szegény atyánkfiát, a csillagokkal váltva meg mély álomba szenderült végleg...
Ámde bízza amint a tyúkanyó érezte a kihűlt test rideg tapintását, kotkodácsolva elindult a világba. Totyogott, mendegélt, és mindenhol kapirgált, még ott is ahol nem kellet volna. De betévedt a kerek erdő közepére, és elé állt egy medve.
-Végre élelem! Széttéplek! Felfallak bárki is vagy!-mormogta a hatalmas barna óriás emelve mancsát.
-Jaj! Jaj! Ne egyél meg drága mackótestvér! Nagy az én bánatom! Egyedül vagyok, kedves gazdám túlvilágon! Senki sem szeret e világon! -óbégatta a tyúkanyó jajveszékelve.
A medvének nagy a szíve és bármennyire éhes volt megsajnálta elengedte. Egy nap múlva varjak akadtak a hatalmas tetemre...
A tyúkanyó meg ment a sötét rengetegben.
Folyamatos kotkodácsolása, kapirgálása felkeltette az erdő figyelmét, hiába hitte azt, hogy a világ csak az ő szemétdombja. Hirtelen megmozdult előtte az avar, és előbukkant egy hatalmas kígyó.
-Szíííííííííí! Szívesen lenyellek egészben sssz.. - mély babonázó szemeivel folyamatosan lesve, sziszegte a hüllő.
-Jaj! Jaj! Ne egyél meg bölcsességek áldott szivárvány sikló csodája! Nagy az én bánatom! Egyedül vagyok, kedves gazdám túlvilágon! Senki sem szeret e világon!-sápította remegő tollakkal a tyúkanyó szinte alélt állapotban.
-Szíííííííííí! Szép szavak ha nem lennék hidegvérű meg is hatódnék sssz..-lassan körbetekeredve szorítva beszélt a kígyó.
A tyúkanyó teljesen kétségbe volt esve, tudta a kígyó okos nála a rimánkodás hasztalan. Eszébe jutott megboldogult gazdája szavai: -Te olyan vén vagy az ördög is háromszor gyújtaná be a poklot miattad ha főzne!-
Mivel semmi saját gondolat nem született a fejében, ezt költötte át s mint saját tojását, büszkén fitogtatta.
-Én ismerem az örök élet titkát! Ha elmondom neked... Tovább élhetsz te is! Oly soká akár, mint maga az ördög!
Na erre a kijelentésre a kígyó is majdnem lenyelte a saját nyelvét.
-SZíííí!!! Súgd meg kérlek és sssz... szaladj mert még elengedlek!-szólt a kígyó.
Úgy is lett vígan kotkodácsolt ám a tyúkanyó! Olyan fantáziátlan halandzsát hogy megvolt minden benne, csak az Ámen hiányzott a végéről.
És elrohant szinte már repülve mintha azt is tudna. Nagyon megvolt magával elégedve... Megszabadult a kígyótól, a medvétől, és Isten nyugosztalja szegény gazdája sem ette meg, mert szerette. Híre is ment ám az erdőben milyen fondorlatos tyúkanyó jár a sűrűben. A kis állatok szinte tisztelték a mókus magvakat, a kis édes ártatlan nyuszika szamócával kedveskedett neki.
Ő pedig már a saját himnuszát várta az erdő tündéreitől, amikor hirtelen a semmiből körbe vették a farkasok...
-Jaj! Jaj! Ne egyetek meg igaz falkában élő csodálatos példányai az ordasoknak! Nagy az én bánatom! Egyedül vagyok, kedves gazdám túlvilágon! Senki sem szeret e világon! Ismerem a tudást, az ifjúság forrását bármit! Csak ne egyetek meg kérlek!!! - olyan szánalmasan és elkeseredve kotkodácsolt nem hogy a fák sírtak levél által, hanem a drága nyuszika is bömbölt

torkaszakadtából...
A farkasok némán figyeltek...
A természetes ösztön ereje, és fürkésző tekintetük, szavak nélkül is beszéltek.
Lassan cserkészve ízlelve a félelem szagát, éhség által vezérelve jártak fel s alá...
Csend volt...
Ami megtörte ezt a biztonságot az egyik farkas üvöltése volt.
-Nézd már testvér egy beszélő tyúk!!! Ilyet már rég vacsoráztunk!
És a pillanat töredéke alatt a farkas falka széttépte a tyúkanyót...
Ahogy a szellő az utolsó véres tollat is elrepítette a farkasoknak se híre, se hamva.
A nyuszika is vidáman bandukol tova igaz rácsodálkozva, hogy egy kígyó miért folytja magát egy tócsába...
Az én mesém is rövidebb lett volna, ha a szegény embernek annyi esze lett volna...
Most nem az Úr asztalánál dalolna, hogy egy Újházi tyúkhúsleves, milyen jó volna...

Írta: Black Ice

Black Ice: Apás szülés 2003.12.28.

A legcsodálatosabb dolog a világon ha egy új élet születik.
Ez egyenlő magával a halhatatlansággal, ezen a sárgolyón számomra.
Újabb megnyilvánulás is egyben, hogy nem potyára tartanak a fentiek még itt. Köszönöm Istenem...

A kisfiamnál elmaradt az apás szülés, megfogadtam legközelebb nem hagyom ki ezt az élményt.
Persze ha a sorsom fonala,valaha besszövi létezésem hálójába.

Istennek hála megkaptam ezt az csodát, igaz szerelem, egybeolvadás, és az áldás, amit szeretnék most megosztani...

Az egyik legnagyobb öröm volt életemben, amikor megtudtam párom áldott állapotban van, és szíve alatt hordja szerelmünk gyümölcsét.
A bűvös kilenc hónap sok sok dolgot tartalmaz mindenkinél.
(Részemről a lehetőségeim és képességeim is túlszárnyalva próbáltam segíteni társam.)
Egy nő számára a legjobban szerintem, éppen ebben az időben van életében a legnagyobb szüksége a nagy ő, azaz a igazi férfira.
Na ekkor a minta hímnek, lelkileg és majdnem minden téren, nagyon erősnek kell mutatnia magát.
De egy férfinak ilyenkor igazán lelkileg senki nem tud segíteni...
A felgyülemlett aggódást szerettei iránt, nem beszélheti meg párjával, főleg mivel értük aggódik.
Barátok, és a család, meg csak saját tapasztalataikat osztják meg, kedves gesztus, amivel teljes mértékben nem lehet azonosulni.
Viszont jó szándék által fakadó tanács, az mint a tengerben a cseppecske van szerencsére...
Végül mégis saját magam Mózese maradtam...
(Szétnyitni önmagamban, önmagam.)
Így kiaknázva a teljeskörűséget a belső energia, a tartás, a teljes önzetlen odaadás és szeretett által, természetes alapjain felkészülve. És felkészítve létformám.
(Én bevallom utoljára akkor féltem de csak belül.)
Kívül mint az erős bástya, rendíthetetlen ólomkatonaként, szellőtől is óvva a kincseim. Az ami segített a család, a szeretet, a szerelem, az öröm, a boldogság, és Isten...
Ami furcsaság volt számomra az hogy mennyi lelki és fizika teljes együttérzést alkottam.
Nem részletezem ez amúgy is nem nyilvánosan, csak magamban zajlott le belül.
(Ha valami fájt, nekem is fájt, ha megkívánt valamit azt én is...stb.)
Megnyugtatok mindenkit. Ez lelki szinten történt, senki nem látott belőle semmit...
A környezet hatásként amit érzékelt csupán ennyi volt.
- Azt a hú de nyugodt kiegyensúlyozott férfi!!! -
(Na persze láttátok volna amikor borotválkoztam. Egyszer a hab a mellbimbómra cseppent, egy másodpercre azt hittem apatej...)
Folytatom kellemesebbel sokak örömére (mosoly)...

Lenyűgöző az egész létezésünk teljes folyamata. Ecsetelhetném szakszavakkal spékelve, turbózva, de erre van annyi hasznos, és még több maszlag gagyi, -Fő laza- írása kiadva.
Csodálatos érzés volt morze jelekkel kommunikálni a pocaklakónkkal elsőnek. Természetesen majdnem a fogantatástól kezdve, folyamatos RAP zene szólt amikor csak lehetőség nyílt rá.
Ez nem vicc nagyon is komoly dolog.

Emlékeim szerint főleg OLD SCHOOL az ütemvilág miatt.
(BONE THUGS-N-HARMONY, RUN DMC, 2PAC, na és persze .-) Apuci)
Egy belső story is legyen azért elmondom egy emlékezetes fellépésem röviden.
Életem egyik legrövidebb, számomra mégis legkedvesebb szabadtéri fellépése a HIP HOP FEST. 2003. 07. 12.-én volt Kondoroson az Újligetben.
Mivel anyuci biztonságában ott volt velem élőben hallgathatott elsőnek a kislányom pocaklakóként. Ahogy végeztem a színpadról le, a kocsiba be, és uzsgyi haza.
A védőnénik, doktorbácsik, vizsgálatok rendszerében, kedvencem az ultrahang volt. Állapotos tornák fénytengerében úszva s kalimpálva, a harmóniám lüktető varázsát mindenkire sugároztam.
Még haszon formájában ismeretlenül, a kávéautomaták üzemeltetői is kaptak általam a boldogságból.
És eljött a nagy nap...
Ha jól tudom 19:00 kor repíttet a "nínó" be minket a kórházba. A dokibá' na az maga a csúcs fazon, a nagyon"laza" típus.
(Elég ránézni ő azon aggódik magában mikor végez és mehet síelni. Agyban szerintem már a léceket csatolta, sebaj lehet még lavina pfff...)
Pörgő események kavalkádja, kék "zacsi" lábra, és beöltöztettek zöldbe.
(Utólag visszagondolva lehettem volna Dr. Fekete J. annyira átvarázsoltak hirtelen.)
Már nagyon steril voltam én is hát előre a vajúdóba...
A furcsa emberi hangok első csikorgásán, és a fertőtlenítő illat alapján, akármilyen erős vagyok némileg elszállt. És felvillant parányi Alien részlet. De azért van akinek olyan könnyen ment hogy a szülőszobáig sem jutott el, már világra hozta gyermekét.
A nő háromszor kimondja "Istenem! Istenem! Istenem!" És hoppá hangos gyereksírás. (Én meg lementem alfába...)
Tíz perccel előtte meg majdnem sétálva mondta semmi az egész ne féljünk...
Egy másik meg mint akit nyúznak vajúdik... Többen kínt sétálnak...
Feleségem előkészítik. Akkor én is gyorsan minden begyűjtött információt rendszerezek a nagy eseményről.
(Szellemileg pedig önkontrollálom magam nem előre készülni ki.)
A doki mert ő "laza", annyit mondott a fehérnek, ha kezdődik szóljon addig ledől.
Magamban társalogva gyorsan erre megjegyzem. (Nyugi lesz hó "Fő laza"! Síelhetsz ha Black Ice-nak gyermeke születik esik a hó. A fiam születésénél is áprilisban úgy mint most decemberben is. Ennyi protekcióm nekem is van még fent... Csak segíts nekünk Főlazasága...)
NO PARA !
(Kívülről próbálom a legszebb Jézus arcot utánozni kedvesemre nézve, de a keresztráfeszítésestől szerintem százszor rosszabbul néztem ki de boldogan pörögve lelkemben.)
A lényeg az mellette vagyok teljes mértékben...
Együttes légzés ahogy tanították, fájdalom csillapító csak az oxigén.
Na akkor megtanultam milyen erősen fogják a kezem szeretetből. Potyáztam is... Bevallom őszintén hiszen kértem egy slukkot a maszkon át.
(Azóta új jelentőséget kapott nálam a -szívjál gázt- kifejezés.)
Nyugtató szavak halmaza árad a számból, lényegében szerintem mesélhetem volna bármit... Ami számított hogy ott voltam. Minden egyes perc éveknek tűnt, vagyis inkább mintha megállt volna az idő. És a következő pillanatban mint egy sci-fiben az űrhajón minden elkezdett sípolni, villogni. Fel sem fogtam már a társam tolják el a műtőbe, álmosan szalad a doki, és egyre több a zöld ruhás. Követem lett egy fehér ruhás aki megállt és közli -Kisebb probléma merült fel, császár lesz és nem mehetek be, de nincs semmi baj... -
FÉLELEM íz és illat lélekben...

Közben a kezembe nyom vagy húsz oldal űrlapot hogy töltsem ki. Azt sem néztem mit írok alá, csak dedikáltam az egészet.
(Tuti az a cucc ha bármi van a kórház nem felelős semmiért... Remélem úgy írtam alá hogy Black Ice ...Na jó...)
Mire leráztam, és a műtőig juttok, jönnek ki a zöldek... Három ment egyből kávézni...
Kijön a -főlaza- doktorbácsink, és annyit mondott vaklárma volt, rendes szülés lesz hamarosan.
(Most örültem elsőnek a kis hóhányótól eredő szavak halmazának értelmétől.)
Újra együtt kéz a kézben, együtt-légzésben és életlüktetésben. Megfejteni az időzóna múlását lehetetlen de egyszer elkezdődött a csoda.
Már -laza- is a munkájára koncentrált. Én fogtam társam kezét miközben beszéltem, nyugtattam, és kameráztam, mámor-ittasan kb. negyvencentire lebegtem szerintem a föld felett. És hajnal 2:04 felsírt az én drága kislányom.
Én vágtam el a köldökzsinórt, és az én kezembe adták elsőnek a jövőm. Leírhatatlan, kimondhatatlan érzés ez... Minden egyes embernek kívánom ezt a pillanatot életében.
És külön ajánlom az apás szülést férfitársaimnak...
(A köldökzsinór mint egy négyeres fura kábel, és az egész nem vértől tocsogós ne parázzon egy leendő apuci se. Ja és én nem telibe kamoztam csak szelíden, mivel nem természetfilmet készítettem.)
Életem egyik legboldogabb pillanatát a legjobban örömtől ujjongó lélek által, szavak nélkül köszöntem meg társamnak, gyermekemnek, és Istennek.
Amikor láttam hogy teljes mértékben minden rendben már a kórteremben hagyva őket pihenni, kilebegtem a fehér kérésére.
Az adrenalin szint olyan magas volt hogy a -kötelező- ünnepi áldomás alkohol nem hatott. Csak az járt a fejemben ajándékot kaptam hiszen....
A legcsodálatosabb dolog a világon ha egy új élet születik. Ez egyenlő magával a halhatatlansággal, ezen a sárgolyón számomra. Újabb megnyilvánulás is egyben, hogy nem potyára tartanak a fentiek még itt. Köszönöm Istenem...

Írta: Black Ice

Black Ice: Élet ABC

Angyalkáknak altatója andalog...
Áldott álom áldásával, ártatlanok!
Bolondul bús boldogságban, büszkeség.
Cédák cifra cirkuszában, citromég.
Csupán csintalan csók csendélet, csitt!!!
Daliásan dominóként dominálsz droid.
Egyengető elme egyszer ez, enyém!
Édentelen, édentitás életben érteném.
Fuldoklom fáj, füstöd fojtás, folytatás.
Gondoknak görcseiben, gondolati gázolás!
Gyanútlanul gyönyörbe gyúr gyengédségem?
Horizonthíd hite hossza, hirdetése, húsvérem.
Igyál igét, imádkozzál, infláció ikrában!
Írnoki íratás, így írás, írmagjában...
Jóisten jó jobbágyának, jobbrafordulást!
Kellő kalandos körutazást, kollázsvarázst!
Lelkednek lehetetlen lehetőség lenne?
Lyukas?!
Most mégis magadból mást mutass...
Nagyságát Napnak ne nézd, nincstelen!
Nyilvánvaló nyilvántartottság nyílhegyen.
Olykor orvossággal oltom osonót, ormokon.
Óperenciás ólomsúlynyi órákban, óévi ódon.
Önmagadban önmegtartóztatásnyi örömtálalás.
Őrködnek őseid, őrlődsz őslénykirály?!
Pazarlunk, porontyainknak parlag, pusztulás!
Rengeteg rossz, rendíthetetlen rothadás...
Segítsetek sürgősen sorsunkon, suhanó suttogók!
Szorítsatok szívetekbe szeretettet, sziklákhoz szólók.
Tisztelettel tekintek terád, tisztátalan te, tű!
Tyúkanyósságóságodban tyű...
Ugrálás urnába, uccu unva untalan.
Úgy új út újult, újdonatújan úrfiban.
Üvegesszemmel ügyködve, üszkösödve ülnék?!
Űrködben, űrdossziétlan űrkép...
Volna valami valamiért, valahol voltaképp?
Zihálva zengő, zúzó zivatarnyi zörgető zenét!!!
Zsindelytelen, zsivány zsoltár zsivaj zsilett...
(Élet ABC lett írva, tőlem ennyi lett...)

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice:Fagyhalál

Élet létének érdekében,
érvelek kétkedően ésszel.
De lélek érzéseinek értelmezésében,
lényegemnek a fénye végtelenségbe vész el.

A végzet végeredményében vétlen,
remény helyén a nép ha vért kér el.
Lényem tápláló emlékezésben lépve,
messze vezethetsz a széllel.

Természetében részem édenképem,
ez lényegében élve még nem ér el.
Sorsom e kép szétégve téved,
Isten légterében éjjel.

Faggyal még dacol merev szenvedésében,
lélektől szabaduló test végsebességgel.
Idő ekéket tépve végveszélyben,
télen temetsz te el.

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice:Írás

Ihlet száll nyílvesszőként, gyorsan pergament,
toll vére a tinta, mély sebében lent.
Emberszívsóhajtól szerte, dúlt szavak,
mintha szólni félne, írva megmarad.
Egyszersmind metsző sebpont, a pont hegyek,
rímrengeteg sorban, betűhadsereg.
Fölé hajoltan, teremtő kéz olyan,
kietlen lapon roham, vad folyam.
Taktika a titka, írva vélemény,
tükrözi ezt vissza, az összes költemény.

Írta: Black Ice

Black Ice:Kiáltás

Az élet bevésődött jelenete bőrünkön,
nem tudunk vedleni ugyanaz a börtön.
Ha nyakkendőnk kötél szélben lengedezve,
mihaszna halál a célunk nincs elveszve.
Csuklódon a bilincs,nyelved szádba dagadt,
lázadás kellene és maximum akarat.
Velőnk cella-emlék emlékezésre,
adott az állapot lépjél te is végre.
A tiszta gondolattok agyakban lobbannak,
szárnyra kelnének de porba hullanak.
Elpazarolt jelem veszélye fenyeget,
diktátor prédikál még sincsen üzenet.
Elhangzik egy kiáltás pokolba elnyomás,
a NÉP erejével szervezett lázadás!

Ha gyűlölet sugárzik buktató a lépcső,
tornyosuló kínok lelkileg is sértő.
Kórós elváltozás vezetők kezében,
amputálni kell ne legyen egészben.
A nem tenni kész ember rendszerének rabja,
remélem egyszer a fejét is felkapja.
Szabadság jogát önmaga sem érzi,
törvényködben él elnyomásban végzi.
A szó néma ha szádra rá van fagyva,
olvadva pusztul el ha nincs ki hangot adna.
De jellegzetes erő a szívünk dobpergése,
kitartó hű társunk egy jövőnek a képe.
Elhangzik egy kiáltás pokolba elnyomás,
a NÉP erejével szervezett lázadás!

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice:Kifejezni enyhe lenne...

Szeretlek és azt kívánom mindörökké így legyen,
kereslek de nem találllak merre vagy ó Istenem.
Ha nélküled felébredek csak szenvedés a pillanat,
idő múlik hiányodnak tőrdöfése megmarad.
Felemészti lelkemet ha nem fogod a két kezem,
árnyék vagyok jól tudod fény nélkül nem létezem.
A remény hal meg utoljára most a könnyem elszaladt,
legyél te ki megtalálja kösd össze mi elszakadt.
Álmaim vad mámorában boldogságot képzelek,
a valóságnak kapujánál a kulcsot tartja két kezed.
Múló testem rabjaként a létezésem önmagad,
nélküled a szívem tépő fájdalomtól megszakad.
Ölelj át ha hiszel bennem én vagyok ki kell neked,
együtt kezdjünk újra el egy boldog hosszú életet.
Bocsáss meg ha vétkeztem az utam nem a kárhozat,
a világ oltárán büntetés örök ember áldozat.
Ünnepek a pillanatok ha mellettem vagy kedvesem,
ketten egyként tehetünk hogy virágozva szebb legyen.
Ajkadnak édes csókja tépheti el láncomat,
feltekintek hát az égre lesz e aki megragad.
Hullanak a csillagok ha kívánod én itt vagyok,
ragyogjon a boldogság suttogják az angyalok.
Kifejezni enyhe lenne szavakkal hogy hiányzol,
mindörökké szeretlek a lelkemre te vigyázol.

Szerelmünk gyümölcsének zamata lett végzetem,
édenképek gyűrűjében tiszta lelkem meztelen.
Nesztelenül feléd száll és megérinti arcodat,
arra kér hogy adj erőt hogy megvívja a harcokat.
Nézz magadba most is ott van érezheted lényemet,
soha ne sírj benned élve érzem azt hogy létezek.
Észvesztően szeretlek és hiányzol ó annyira,
szenvedéllyel kívánlak úgy ahogy más még soha.
Egybeolvadásra vár a láva látva testedet,
igaz gyöngy a gyönyörök közt utánad így tespedek.
Fogy az idő vele együtt sorvadok az ég alatt,
életingoványban küzdők körülöttem sírfalak.
Éppen ahogy süllyedek a miatyánk most rám nevet,
reménytelen győzelmet csak az mond aki nem szeret.
Válaszolj hát tiszta szívvel azokkal a szavakat,
amit csak a lélek súghat magabiztos alappal.
Megnyíltam és megnyitottam előtted most mindenem,
feltörted a pecsétet mit rám nyomot az életem.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Angyalom én jól tudom hogy elvesztetted szárnyadat,
de fürkészem fent az égen megjelenő árnyakat.
Hullanak a csillagok ha kívánod én itt vagyok,
ragyogjon a boldogság suttogják az angyalok.
Kifejezni enyhe lenne szavakkal hogy hiányzol,
mindörökké szeretlek a lelkemre te vigyázol.

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice:Lehull a lepel

Önön képmásod kérdezi szerényen,
miért vagyunk itt,e sárgolyón nem értem...
Gyűlölünk, szeretünk,érzünk így vétkezünk,
összetett kézzel is, lehet hogy kétkedünk.
Árnyékunk jelzi azt hogy most itt vagyunk,
ragyogás nincs hulló a csillagunk.
Bűn nélkül születtünk, de bölcsőnk a kárhozat,
mik vagyunk mi? Tettes vagy áldozat.
Sorsunk az időnek tudjuk a hitvese,
változik minden,mulandó nincs mese.
A lelkünkben néha az angyalok laknak,
a vállunkra ülnek és rajtunk így mulatnak.
A napnak a fényét szemünk által nézik,
egy más világról kísérnek a túlvilági létig.
Lehull a lepel,vagy mindent az lep el,
hidd el,a hittel hint el, átölel.

Az örökön örökké ránk miért nem tartozik?
válaszolj kérlek ki hittel adózik.
Irántad Istenem, vívom a harcomat,
haldokló porból lett közel az alkonyat..
Döntésre nincs jogunk a fejlődés oltárán,
eszközök vagyunk menny,pokol, tornácán.
Ingatag pilléren vonzanak vágyaink,
álmaink fátyolban,semmit nem látva itt.
Nem érzékeljük a repdeső szárnyakat,
a sötétben megbúvó,figyelő árnyakat.
A lelkünkben néha az angyalok laknak,
a vállunkra ülnek és rajtunk így mulatnak.
A napnak a fényét szemünk által nézik,
egy más világról kísérnek a túlvilági létig.
Lehull a lepel,vagy mindent az lep el,
hidd el,a hittel hint el, átölel.

Miatyánk ki vagy a mennyekben,menjünk be?
angyali érintés lelkünknek jól jönne.
Isteni sugallat,igéző pillantás,
vagy csupán belső hang motivált suttogás..
Tudatják velünk azt amit keresünk,
bennünk van létezik csakis mi feledünk..
Emlék ez?Emlékezz! Ne kérdezz..Válaszolj!
az alagút végén a fény lesz mi átkarol?
Hiszed vagy nem az a te dolgod,
a lelki szegényre mondják hogy boldog...

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A lelkünkben néha az angyalok laknak,
a vállunkra ülnek és rajtunk így mulatnak.
A napnak a fényét szemünk által nézik,
egy más világról kísérnek a túlvilági létig.
Lehull a lepel,vagy mindent az lep el,
hidd el,a hittel hint el, átölel.

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Black Ice:Mézédes harmat

Lényemnek a fénye, szerelem mi éltet,
maga a szeretet mi értelme a létnek.
Remény a hang, ha szavad rám talál,
pillanat csókkal, az idő megáll...
Látod... Érzed...Újra nézed...
Első percek lángja éget...
Szívdobbanás, hisz élni érdemes,
forró a vér, a vágy talál, keres...
Parázs a tűz...Izzó vad tavasz,
ösztönt feléleszt, mégis oly ravasz.
Mézédes harmat, egy kiszáradt világban,
megtaláltam benned, mit sehol senki másban.

Sötétben fény a gyönyör végtelen,
szerelem ha bűn...Én veled vétkezem.
Félelem nélkül lágy a ringatás,
érezni téged...Örökké varázs...
Tiltott a gyümölcs de izgatva visszatér,
lélek a testben...Mégis oly kacér...
Megvillant hát egy illendő erény,
teremtve teremtő...Gyengéd szenvedély...
Tündöklő álomból,tudatos valóság,
éber szédületben, érintetlen jóság.
Mézédes harmat, egy kiszáradt világban,
megtaláltam benned, mit sehol senki másban.

Halk sóhaj léleknek, mit nem ért józan ész,
eddig felek voltunk...Most lettünk egész.
Élet szép lángjában, őrült táncot járva,
hempergő lehelet...Rózsaszínbe mártva.
Szomjazó érzések itt, beszédesek lesznek,
felpezsgő áramlás s mindent megtesznek.
Teremtés szikrának tiszta villanása,
egybeolvad ismét...Egymásra vigyázva.
Összhang ez...Boldogság...Végtelen szerelem,
igézve újravés, az egybeforrt érzelem.
Mézédes harmat, egy kiszáradt világban,
megtaláltam benned, mit sehol senki másban.

Írta: Black Ice

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A Vasorrú Banya és a fűtés...

Mese a Vasorrú Banyáról, meg Jancsiról és Juliskáról, meg Döbrögiről és miegymásról...

Amikor a Vasorrú Banya munkanélküli lett és már az összes mézeskalácsot megette a házáról Jancsi és Juliska - gondolta új hajlék után néz -, ha már befogadta ezt a két szegény gyermeket. Tüzelője már nem volt, hogy megsüsse őket, hát megtartották a barátságot. Legalább szegénységükben fogjanak össze. Elcserélték a megtépázott házat egy kicsi lakásra, gondolták összehúzzák magukat. Az egyik radiátort leszereltették, a másikat kikapcsolták, a legfelső szinten így is elég meleg volt. A tisztaságot azonban szerették, így zuhanyoztak naponta, meg bizony főztek is. Jöttek a számlák és kiderült, csak azért, mert van fűtés, fizetnek ötezret és csak azért, mert van meleg víz, az is egy ezres. Így indult a számla hatezerről, hozzájött a víz, meg a fűtés, tizenötezer lett a vége. Ó, gondolta Vasorrú, mennyi meleget adott a kemence ennyi értékű fáért... Jött aztán még közös költség ötezer, meg hideg víz külön úgy háromezer, villany, mert azért csak nem gyertyafénynél tanultak a gyerekek, az is tízezer, bár ehhez kaptak támogatást. A lakásrészlet sem maradhat el, bár Boszink okos és forintos hitele volt, de az is huszonkettő. Ebéd a suliban, bérlet Jancsinak, internet, mert anélkül manapság ciki lenni és munkát keresni is könnyebb általa, telefon, mert ugye anélkül sem kereshetsz semmit... Banyánk osztott, szorzott, a gyerekeknek ruha, meg enni is csak kell, a bevétel mindösszesen ötvenegy - ezer, most mit tegyen? Bizony nem fizette a fűtést, mert azt ugye nem lehet kikapcsolni. Nem volt erre büszke, de gondolta, ha talál munkát megkéri majd részletre és szépen kifizeti.
A munka azonban nem jött sokáig, pedig Vasorrúnk mindent megtett. Reggel már az állásokat böngészte, délre beküldött napi 3 - 5 pályázatot. Mi tagadás, nem volt már fiatal, de fiatalos, és akart, nagyon akart dolgozni. Mit tehetett mást, összecsomagolt és külföldön próbált szerencsét. Tényleg szerencséje volt, ott megbecsülték, elismerték. Küldte haza a pénzt, rendezgette apránként a tartozásokat. Szépen sorban megkérte a részleteket, fizették a csekkeket. Sorra került a hőszolgáltató is, ám ő magyar önkormányzati tulajdon. Abban a városban, ahol a Döbrögi bácsi volt az egyeduralkodó s mindig minden nyilatkozatában büszkén emlegette térdre kényszerítette a külföldi tulajdonban levő Dégázt és Démászt, bizony védendő fogyasztókká kell nyilvánítani a szegény népet, nincs kikapcsolás, van részlet, kötelező!!! Éltek is a lehetőséggel a népek, fizettek, ahogy tudtak, vagy szereltettek feltöltős órát és használtak, amennyire tellett. Hanem Döbrögi úgy gondolta, a saját zsebéből csak ne potyogjanak ki a garasok, ő pedig részletet nem ad! Lecsatlakozni a rendszerről??? Mit képzelnek már egyesek! Na jó, lehet, de harminc százalék díjat csak fizessen, mert körbe fűtik a falait és írja alá,ha penészes lesz miatta a szomszéd lakása, azért is ő felel... ha már fagyni készül, mozogjon, fesse ki a szomszéd lakását, addig se fázik!!!
A mi Banyánk gondolta, bemegy személyesen a főnöktől kér részletet, mert mégis jobb mindenkinek, ha önként fizet. Mert a vége úgyis az, a végrehajtóval megalkuszik, mert azzal lehet, de akkor bizony másfélszer többet kell fizetni.
Bement hát a mi Banyánk, vitt harminc ezer jó magyar forintot, amit mindjárt be is fizetett. Ennek fele gyorsan levonódott adminisztrációs díjra,meg mifenékre, a többi a tőkéből le és láss csodát, kapott KÉT havi részletet! Vagyis 53000 forint/hó befizetéssel már rendben is lesz...
Gondolta Vasorrú, ez ám a segítség annak, aki itthon talál munkát hatvan ezerért, majd felült a seprűjére és úgy gondolta, soha többé nem jön vissza ebbe az országba...

Írta: boszorkány

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Csecsemőkor

Lám, akire kilenc hónapot vártunk, most végre itt szuszog a kiságyban. De biztos szuszog? Nincs melege? Nem fázik? Miért sír? Jaj, most felvegyem? Vagy ne?

Nagyon vártuk már a babát, de amikor megérkezik rájövünk, hiába a sok olvasás, semmi nem úgy működik, ahogy kellene. Vagy túl sokat sír, vagy túl sokat alszik, esetleg nem tud szopizni, nincs széklete vagy túl híg...ezernyi baj, vagy csak bajnak látszó semmiség.
Nem szabad túl aggodalmasnak lenni, mondják a sokadik gyermeküket nevelők, vagy épp a nagyik, de azért ne is legyél már olyan laza! Hagyd sírni, mondja az anyós! Vedd fel ha sír, mondja a férjed.
Most akkor mi a helyes?

Úgy gondolom mindenki lejátssza magában a várandóssága alatt, hogy milyen lesz gyermeke, hogy hogyan szeretné nevelni. Természetes, hogy ez nem lesz annyira egyértelmű, mint ahogy elképzeljük, de feltétlen szabnunk kell egy irányvonalat ahhoz, hogy ne rokkanjunk és ne dilizzünk bele a gyeresknevelésbe. Legyenek olyan pontok, amiből nem engedünk. Nekem pl. ezek voltak: nem fog teázni, ha szomjas ott a víz. Cumisüveg helyett pohár. Ha csak lehet cici, tehát szoptatás. Nincs kötöttség, mint a járóka, ha ébren van hordozóban, vagy később mellettem, de mindig velem. Só, cukor felejtős, csak házi főzelékek és gyümölcsök. Szigorú napirend, nincs baráti mulatság, néhány hónapig, évig mindenki kibírja. Egy csecsemőnek semmi keresni valója koncerten, egyéb helyen este nyolc után.
Ezeket az elveket megosztottam a mamákkal is. Természetesen mindig jön olyan helyzet, hogy bedobunk egy - egy bébiételt, vagy megveszünk olyan dolgokat, amit nem tudunk elkészíteni, de a fentiek azok az általános szabályok, melyeket amikor csak lehetséges betartunk.

Hasonlóan el kell határozni azt is, hogy mi az, amit nem engedünk gyermekünknek. Például felügyeletemmel se mászhat fel az ablakba vagy az erkély korlátra, hogy jobban kilásson. Nem dobhat el szemetet sehol, nem veszek neki játszhatatlan játékokat, elemmel közlekedő önjáró autót stb.Az én külön elvem, hogy fegyver, tank, katona szintén a nem játszható kategoriába esnek. Ezeket szintén közölni kell a mamákkal is. Meg azt, hogy SENKI NEM DOHÁNYOZHAT GYERMEKÜNK KÖZELÉBEN!! Mert ugye mi se tesszük!!!

Igen ám, de egy gyerekkel minden óvintézkedés ellenére történnek balesetek, megbetegszik stb. Ilyenkor a legfontosabb, hogy soha ne essünk kétségbe! Könnyű ezt mondani! Lehet, de mondok egy példát. Kisfiam néhány hetes volt, talán még annyi sem. Kis vizet kapott inni, de nem vettem ki a kiságyból, csak megemeltem. Az utolsó korty a szájában maradhatott, mert ahogy visszaengedtem a kis testét fekvőbe, látom, a szeme összeszaladt (kancsallá) és olyan furcsán nyújtogatta a nyelvét. Anyukám kétségbeesve, "jajistenemmegfulladagyerek", így egy szuszra. Mire én felemeltem a lábainál, fejjel lefelé, majd amikor visszafordítva még mindig furcsán nézett, újra fejjel lefelé megpaskoltam kicsit a hátát. Elkezdett sírni, magamhoz öleltem és ekkor, csak ekkor kezdtem el remegni és belegondolni, hogy "jajistenemmegfulladhatottvolna".

Még egy fontos dolog, amit tudni érdemes. A csecsemőink átveszik az érzelmeinket. Ha idegesek vagyunk, ha azon aggódunk mi lesz, nem tud majd szopni, akkor előidézzük ezzel, hogy a baba is ideges lesz, sírós és valóban nem tud szopni. Így kialakul az ördögi kör, idegesek vagyunk, ettől babánk is nyűgösebb lesz, mi ettől még idegesebbek.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Ha vártuk gyermekünket, biztosak lehetünk abban, nagyon jó anyukák leszünk. Örüljünk gyermekünknek és meglátjuk minden úgy megy, ahogy mennie kell! Nem fullad a fürdővízbe, nem roppantjuk össze ha megfogjuk, nem hal bele egy kis sírásba, nem kap fertőzést a mami puszijától, nem kap gyomorrontást a mászás közben megevett kutyaropitól ;-)), nem törik keze-lába néhány eséstől amikor járni tanul, nem nyomja ki a szemét a kanállal amikor enni tanul, de annál több vidám percet szerez majd nekünk!
És ne higgyük, hogy nem feledjük a felejthetetlen pillanatokat, ezért jegyezzük le azokat, később nagyon jó lesz visszaolvasni vele együtt!!!

Írta: boszorkány

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hajfestés...hol máshol, Londonban

Eme történet nem angol nem tudásomról, hanem butaságomról szól...

Három hetet vártam a hajfestéssel, hogy otthonról hozzák ismerőseim a jól bevált festéket, biztos, ami biztos alapon. Meg is érkeztek, hoztak mindent, csak hajfestéket nem. Na, irány az első üzlet, mert a hajam nem maradhat így tovább. Szerencsém volt, szuper akcióban kaptam hét fontos festéket alig két fontért. A klasszikus, öntsd össze, kend fel dolog, egy flakon, amivel felhordod, egy kinyomós tubus, ami a színező és egy balzsam egy kis üvegcsében - otthon. De ez Anglia, megtanulhattam volna, hogy semmi nincs úgy, mint máshol. Az üvegcsében volt a színező. Én persze meg se néztem, automatikus mozdulattal nyomtam a tubus tartalmát a flakonba, összeráztam, felkentem. Jó volt az illata, már - már gyanúsan és az állaga is. Gondoltam, milyen klassz festék. Eltelt pár perc, nem történt semmi.... veszem elő a papírját, ó, én barom! Ekkor látom, világosan lerajzolva, az üvegcse tartalmát öntsd a flakonba! Mi legyen? A hajam balzsammal átitatva, barna tővel... megmossam és elmenjek újabb adagért?
Rosszabb nem lehet alapon, beletöltöttem a maradék balzsamos valamibe a színelőhívót. Átkentem. Lássatok csodát! Kitaláltam a balzsamos festést egy lépésben. Jó lett!
Ezt is megcsináltam!!!

Írta: boszorkány

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A gyerekeim élete

A házasságomból két gyermekem született. Egy lány és egy fiú. A lányom kereskedelmi iskolát végzett. Dolgozik . Idén nyáron férjhez ment. Örülök, hogy boldog, bár megszenvedett érte. Volt egy hét évig tartó kapcsolata, és a férfi kihasználta, de hiába mondtunk bármit nem hitt nekünk. Így nem tiltakoztam mikor önálló életet akartak kezdeni albérletben. Sőt segítettem nekik bevásároltam konyhai felszerelést és amit tudtam adtam. Volt egy régebbi mosógépem és centrifugám odaadtam nekik a kezdéshez. Sőt asztalt és székeket is. Igyekeztem segíteni. A lányom meglepődött, hogy segítettem, mert nem rejtettem véka alá ellenszenvemet a választottja iránt.

Mikor elköltöztek bizony nem ment minden simán. A lányom dolgozott a fiú meg otthon ült. Aztán egyszer csak elkezdett munkát keresni, mert elszégyellte magát, hogy a lányom telefonált, nincs mit enniük. Felpakoltam, és ami volt feleztem az itthoni tartalékaimat és vittem amit tudtam. Rizst, cukrot, lisztet, tojást,kenyeret, zöldségeket krumplit és főtt ételből is bőven. Sütöttem és vittem a süteményből és megjegyeztem, ha nem egyedül dolgozna jutna sok mindenre. A fizetnivalókba is sokszor besegítettem mert nem tudták fizetni a lakbért és a rezsit.

Aztán ahogyan múltak az idők a lányom egyre többször panaszkodott különféle kifogásokra és munkákra, de pénzt soha nem adott a párja. Mondtam járjon utána , mert ez így nem jó dolog. Utánajárt és kiderült van egy másik barátnője is. Ekkor összekülönböztek és szakítottak. A lányom maradt egyedül az albérletben. Mondtam kérje vissza a kulcsot a fiútól. Először engem szidott le, hogy minek nézem nem olyan ember a volt barátja. Na egyszer arra ment haza, hogy elvitt több dolgot is ami nem az övé volt. A fiam két barátjával és a lányom elmentek a holmiért. A lány szülei voltak otthon és visszaadtak mindent és megkérdezték a lányomat igaz hogy elvetélt és nem tud főzni? A lányom majd elájult a dolgok hallatán.Tud főzni és soha nem is volt terhes. Ezt az őt kísérők is megerősítették. A szülők pedig mondták, hogy a fiú, a lányuk barátja azt mondta azért szakítottak. A lányom elmondta azért szakítottak, mert a fiú nem dolgozott, és élt a nyakán, és még a lányukkal is összeszűrte a levet. A szülők meglepődtek nagyon. A lányom ekkor döntött úgy végleg vége a kapcsolata ezzel az emberrel. Azután magányosan élt pár hónapot. Majd a kolléganők elhívták egy közös programba, hogy ne üljön otthon.

A jelenlegi párjával, a férjével ekkor ismerkedtek meg.Együtt laktak egy ideig az albérletbe. A férje teljesen más mint a volt barátja. Szeret főzni és özvegy édesanyjával élt és neki is volt pár rosszul sikerült kapcsolata. Az édesanyjának is szimpatikus volt a lányom és megkedvelték egymást. Ennek külön örültem, mert így a legfontosabb dolgokban helyén van. A férje szereti, az anyósa is szereti és nem lehet nagyobb gond az életében. Én szeretem és édesanyám és jelenlegi párom élettársam is szereti őket. Most majd azt várjuk mikor szólnak jön az unoka.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A fiam élete sem volt egyszerű. Én mondtam tanuljon tovább, de ő keresni akart és barátnőt, haverokat, bulit. Így nem ment tovább. Elhelyezkedett egy cégnél és elkezdett dolgozni.A baráti körben megismerkedett egy lánnyal. Sokáig évekig jártak együtt. A leányzó szeretett volna férjhez menni, és gyereket szülni, de a fiam azt mondta ő még inkább várna ezzel. Így szakítottak, és barátsággal elváltak útjaik. A leányzó azóta férjhez ment és szült egy szép fiúcskát a férjének. El szokott hozzám látogatni, és beszélgetünk is a barátság megmaradt közöttünk is. A fiam aztán megismerkedett egy lánnyal, aki a nagyijánál lakott, de nem érezte ott jól magát. Aztán egyszer ideköltözött hozzánk. Hát ő nem volt egy konyhatündér, de a fiam szerette így kiszolgáltam őt is.

Aztán ő nem is volt egy hűséges típus, mert egyszer bejelentette, hogy a fiam fáradt, és nincs kedve elmenni egy buliba, attól még neki ott a helye. Elment és megismerkedett egy fiúval, aki akkor külföldön dolgozott és megbeszélte kimegy hozzá. Aztán hazajött megbeszélték és összepakolt és elutazott a fiúhoz. Később még megkereste a fiamat, mert nem úgy jött össze ahogyan elképzelte és haza akart jönni, de nem volt pénze. Kisegítettük, hogy haza jöhessen a szüleihez. A fiam szakított vele és Ő a szüleihez költözött másik városba.

A fiam megismerkedett egy elvált nővel, akinek volt egy kislánya, akit a szülei neveltek, de sokat volt itt az anyukájánál. Nem gyanakodtam és nem kételkedtem. Szerették egymást, én jóváhagytam a dolgot, nem szóltam bele. Úgy gondoltam magam is elvált vagyok két gyerekkel semmi jogom senki életébe beleszólni. A szülőkkel is szimpatikusak voltunk egymásnak, a fiatalok szerették egymást. A kislány is szerette a fiamat és tisztelt minket is. Aztán rábeszélte a nő, hogy vegyenek fel kölcsönt a lakás felújítására és új autóra . Felvették a pénzt. Közben a barátnője csábította ki Olaszországba, hogy menjen ki segít neki munkahelyet szerezni és hamarosan a fiamat is kivitetik maguk után. A fiam megbízott benne, így kiment. Aztán három hónap után haza, majd vissza, és a fiam nem mehetett, mert nem volt munka meg lakás sem, és együtt laktak a lányok egy szobában, és nem tudták volna őt hova tenni. A fiamnak érdekes dolgokat meséltek haverok, de nem hitt nekik. Aztán egyszer a lakásban, ahol laktak, a lány állítólag kiadta egy görög családnak több hónapra. Így a fiamnak haza kellett jönnie. A lány vagyis nő szólt bocs, de így nem tud élni és vége. Hát a fiam kicsit szomorú volt, de a haverok aztán megvigasztalták és a fiam helyes és jó vágású és derék, így hamar akadt partnere. Igaz óvtam a kusza alkalmi kalandoktól, de ezt ő tudta, és védekezett, és megtett mindent ellene. Aztán új munkahelye lett egy másik városba.

De a barátok egy része kiment Londonba és hívták maguk után, hogy menjen.A fiam végül is vívódások árán úgy döntött megpróbálja a dolgot: nem sokat tudott akkor még angolul, de kiment. Aztán keresett munkát és talált, igaz nem rögtön álmai munkáját, de dolgozott és keresett pénzt. Aztán megtanulta a nyelvet. És kapott, ahogyan jobban beszélt rendes munkát is. Elvégzett egy vendéglátós iskolát angolul. Sikeresen levizsgázott. Kapott rendes munkát és dolgozott. Ma egy szállodalánc londoni szállodájában dolgozik konszziensként. Ez egy éjszakai szolgálatos vendégsegítő. Keres szépen, és a maga lábán áll.

Közben megismerkedett kint egy magyar lánnyal, de nem volt tartós a kapcsolatuk, mert a lányka zsarolta a szerelmével, és nem voltak jó kapcsolatban sem egymással. Később megismerkedett egy összejövetelen egy angol lánnyal. Először nem hitt a szemének, mert sokan ellenezték hogy angollal járjon, de kitartottak egymás mellett. Aztán a lány hazavitte, és bemutatta a családjának is. A családnak szimpatikus volt, bár ott a családi kapcsolatok is lazábbak mint itthon. Aztán hazahozta a lányt, és bemutatta nekünk is. Örültünk, mert a

kislány tanult magyarul, hogy beszélhessünk. Mára már a menyasszonya a fiamnak. A szülőknél laknak. A szülők is szeretik nagyon a fiamat, mert meggondolt és nem szórja a pénzt, hanem spórolgatja és szeretne saját lakást venni. Az após jelöltje nagyon tiszteli, mert otthon a ház körül sokat segít és rendbe tart mindent.

Vett egy motort, és viszi az anyóst is bevásárolni, és kíséri az apóst is, ahova kéri. Dolgozik, és nem iszik, nem csatangol. Amikor kell és elfoglalt az anyós jelöltje, akkor megfőz, és ha kell kimos. A lánynak a haját szárítja, és megcsinál mindent amit kérnek. Büszke vagyok rá, mert házias, és jól nevelt gyerek a fiam. Voltak itt a szülők most nyáron és elégedettek voltak azzal, ahogyan a lányukat szolgáljuk ki és szeretjük őket. Még a hideg angolságukat is félre tették és közvetlenek és kedvesek voltak velünk. Pedig mi társadalmilag lentebb vagyunk, de emberségben és bármi másban egyformák vagyunk. A családi szeretetünk pedig határtalan. Az esküvő jövőre lesz kint, és már lefoglalták az éttermet, és a szállodát, ahova a család és a barátok mennek majd. Hát nem tudom hogyan, de megpróbálunk mi is kellően hozzájárulni a dolgokhoz, bár a rokkant nyugdíjamból nehéz, de hát ez van. A fiam boldogsága mindennél többet ér, mint a lányomé is. A gyermekeim az életem. örülök, hogy mind a kettő élete sínen van, és boldogok.

Így az életem nekem is boldog, mert a legfontosabbak jól vannak. Édesanyám itt van mellettem, és még egy dolgom van az életben, az öcsém fiának segíteni megtalálni a helyét a világban. Azt hiszem ezt még meg kell tennem. Az öcsém emlékéért és a fiáért is. Hát megteszem ezt is. Remélem ez is fog sikerülni. Azt hiszem ez a feladatom a világban még, a családom minden tagját a jó útra terelni és elengedni az életük útján úgy ahogyan kell.

Írta: Divi Éva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Házasság

Mindenki azt hiszi, majd Ő lesz az, aki megtestesíti a másik nem álmai személyét. Mindannyian szeretnénk az ideálisak lenni. Nem mindenkinek, csak egy embernek kellene az ideálisat nyújtanunk. A párunkkal kellene ideálisnak lenni.

S, elvétjük a célt. Nem azt nézzük a házasságban, a párkapcsolatban a párunknak mi a legjobb, a legmegfelelőbb, hanem sok mindent a barátnőnkkel, vagy barátainkkal vitatunk meg. Pedig az ideális az lenne, ha párjainkkal beszélnénk meg a dolgot. Őszintén és egyenesen. Mindenkinek be kell tartania az együttélés szabályait. Kell tudni hol a határ, és meddig feszíthető egy húr. Nehéz dolog tudom, de teret kell adni mindenkinek a másik fél számára is, hogy legyen nélkülünk, legyen mással, más társaságában. Akár ezzel is éreztetve vele mennyivel jobb velünk az élet.

Kapcsolatainkban nagyon rátelepszünk egymásra és erős szorítást próbálunk tenni a másikra abban a hitben, ezzel megtartjuk. Tévedés , mert ekkor távolítjuk el magunk mellől. A barátok, akik rossz hatással vannak a társra nem ellenfelek, ha ügyesek vagyunk. A társunk, ha valóban az, akkor előbb utóbb önmaga mond le ezen emberek társaságáról, és bújik mellénk, ha jól cselekszünk. Nem tiltani kell, hanem olykor elviselni és segíteni a társunknak, vagy annak nehéz helyzetben lévő barátjának. A szexben van egy mondás, ami két ember között közös megegyezéssel történik azt szabad, amibe valaki nem egyezik bele, azt a másik sajnos máshol fogja keresni. Ezt tudomásul kell venni, vagy tenni ellene. Nem azt mondom, hogy minden extrém dolog mehet, de ha jól irányítasz az a jó, amit adsz és engedsz, és megteszel. A jó feleség akkor jó, ha összhangban van saját magával, és belsőleg is elfogadja magát. Nem kell bombázónak lenni, de kell tudni hódítónak és szenvedélyesnek lenni is. A humor elengedhetetlen kelléke az életünknek, és kell tudni vele élni. Rendet kell tudni tenni a szekrényben és a lelkünkben is. Amikor valahol belül nem vagyunk jóban önmagunkkal, az látszik a külsőnkön is. A jó feleség főz, mos, takarít, gyereket nevel, de művelt és szórakoztató is. Bárki, akit érdekel mi köti le a férfi figyelmét, nézze meg " A Velencei kurtizán " című filmet és sok mindenre rájön belőle. A nők mindig is azzal hódítottak, ha műveltek, olvasottak és jó szónokok voltak, figyeltek magukra, rendben tartották önmagukat kívül és belül is. Mindamellett alá tudták rendelni magukat a férfiak kívánalmainak is a maguk módján.

Ilyenkor jut eszembe nagyanyám, aki azt mondta a jó házasság azon múlik, melyik asszonynak mekkora a kötője. Akkor nem értettem ezt, ma már tudom mit jelent. A házasságban adódó nézeteltéréseket soha nem szabad a házasságon kívülre vinni, hanem betakarni, és bent kell megoldani. A kívülállók soha nem biztos, hogy jót és jól fognak beleszólni, még jóakarattal sem, hiszen mindenki a saját szemszögéből néz mindent.
S, ez valahol tökéletesen igaz. A jó feleség bent oldja meg a dolgait, s nem a barátnőivel beszéli ki. A barátnővel menjen moziba, azt vitassa meg, beszéljenek más pasikról, filmekről, könyvekről, receptekről, vagy apró technikai fogásokról, amivel esetleg időt nyerhetnek, de sohasem a hálószobáról, mert nem vele élnek ott. Mindenkinek és mindennek legyen meg a maga helye és ideje. A beszélgetésnek a nappali vagy kávéház, a szexnek a hitvesi ágy, de ne tegyük életünket egy kávé mellé, és ne ott vitassuk meg. Kívánok sok boldogságot mindenkinek, akinek használt, ha elolvasta!

Írta: Divi Éva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

In Memorian

Milyen érdekes is. Az év vége felé sokféle érzelemmel elszámolunk. Jönnek a Mindenszentek ünnepe. Ilyenkor számot vetünk emlékeinkkel, és eltervezzük merre, hova, hogyan megyünk és rójuk le kegyeletünket elhunyt rokonaink és hozzátartozóink előtt. Nehéz!

Az élet véges, és tudjuk ezt, s mégis mikor elkövetkezik a vég, valahogyan értetlenül állunk előtte, és nem tudunk mit kezdeni a ténnyel. A sírás, vagy zokogás a tényeken nem változtat semmit. A tények konok rendben sorakoznak és állnak velünk szemben. Megmásíthatatlanként.

Az én halottaim sora a nagyszülőkkel kezdődik. Azt hiszem ez szinte mindenkinél így van, vagy legalább is így kellene lennie. Bár ezt a sort néha az élet átírja bánatunkra, vagy sanyargatásunkra.
Az anyai nagymamámat nem ismertem, mert még édesanyám gyerekkorában elhunyt. Az ő emlékei, elbeszélései alapján ismerem. A nagyapám másodszor is megnősült, így számomra az édesanyám mostohája lett a nagyi.
Az anyai nagyszüleimet úgymond egymáshoz közeli időpontban vesztettem el, mert egy héten belül követték egymást a túlvilági élet rendjébe is.

Az apai nagyszüleim közül, csak a nagymamámat ismertem, mert a nagyapám még jóval a szüleim házassága előtt meghalt. Az apai nagymamám egy ideig velünk lakott és nálunk is halt meg. Amikor én két éves voltam.

A nagyszüleim elvesztése fájdalmas volt. Az apai nagymamám sírját tudom látogatni, mert az anyai nagyszüleim vidéken vannak eltemetve, és oda a távolság miatt nem tudok leutazni, így az unokatestvérem visz virágot helyettem is a sírjukra, én pedig itthon, vagy leginkább a temetőben értük is gyújtok gyertyát, és mondok imát.

Az édesapám a következő halottam. Ő már sokkal közelebbről és mélyebbről érint. Az ő elvesztése egy bizonyos fokig a lelkem halála is. Az életéért folytatott harcban jómagam is megfáradtam. A küzdelem, mint általában hiába való volt, de azt hiszem amit tettem arra volt jó, hogy az utat megkönnyítsem számára, vagy hogy a vég közeledtét könnyebbé tegyem. A lelkiismeretem tiszta, mégis mindig valami felszakad a lelkembe, ha megállok az urnafalnál a kazettája előtt.

Igaz ez kicsit dupla fájdalom, mert ide van elhelyezve az öcsém is. Valahol ez is kegyetlen dolog. Fáj a hiánya, és ürességet okoz az értelmetlen korai halálának ténye. Az is fájó érzés, hogy tudom ott a fia, aki azért szeretett volna még eltölteni vele időt, és valamit megtanulni még tőle, amire már semmi esélye nincs.

Aztán ott vannak a párom szülei, akik számomra épp úgy fontosak lettek, mint a saját családom tagjai. Valamint az általam is ismert nagyszülei is. Sőt a nagybátyjai akik közül már ketten is a túloldalon várnak a rokonaikra.

Aztán vannak barátok, akiket csak egyikünk ismer, de elmegyünk és lerójuk kegyeletünket.
A legborzalmasabb, hogy ez a kör most bővült. A párom egyik legjobb barátja, aki olyan volt mint a testvére lenne, most a hét elején, hétfőn eltávozott közülünk és már nem jön velünk a gyertyák útjára.
Irgalmatlan kegyetlen dolog. Harminchat évesen agyvérzésben elhunyt.

Kimondhatatlan fájdalom, és kín, amit mindenki átél, mert a fiatalember egy nagyon értelmes és
segítőkész és önzetlen ember volt. A baráti társaságban nem volt olyan személy, akinek ne segített volna bármiben. A szakmáját tekintve épületgépész volt, és szinte minden lakás felújításában segített mindenkinek, és nem pénzért, vagy haszonért, hanem mindig csak barátként. Bármi gond volt, ott volt és segített. Úgy is mint ember, s mint barát is.
Amikor gondunk volt rá mindig számíthattunk. Nem volt ideges, nem káromkodott, és nem szidott senkit, ha valami nem úgy sikerült, ahogyan elsőre gondolta. Figyelmes, intelligens, udvarias volt.
Volt humora és karaktere, szerette az életet. Nem volt még saját családja, a szüleivel élt. Segítette a nővérét, és annak fiát, aki neki volt a keresztgyereke. A helyi focicsapat drukkere volt, és minden hazai meccsre elment, és szurkolt. A munkája mindig precíz és megbízható volt. Amikor azt mondta ennyire ott vagyok, ott volt, és megtette amit meg lehetett. Amikor kellett szerelt, festett, betonozott, vagy éppen ha szállításban kellett segíteni, akkor azt tette.
Életünk fontos pillanataiban eddig mindig ott volt, és most már elment, magunkra hagyott minket. Kegyetlen, mert a hiányát még fel sem fogtuk, és nem értjük miért pont Ő kellett a felső világba? Még a múlt héten itt volt nevettünk és beszélgettünk és senki nem mondta volna, hogy ma már érte sírunk majd. A megmásíthatatlan tények előtt úgy állunk, mint gyerek a cukorka bolt kirakata előtt nézünk, és nem értjük mi és miért van, és miért pont vele, velünk történik minden? Nincs magyarázat.
Még mind arra várunk, hogy valaki talán felébreszt minket és azt mondja ez csak egy rossz álom volt. A gond, hogy nem tudjuk meddig álmodunk, és mikor jön az ébredés. A szívünk belefájdul a gondba, vívódunk, hogyan lehetne ezt mégis átvészelni, de nincs magyarázat, vagy értelmes gondolat a dolgokra. Kezünk imára kulcsoljuk és várjuk lelkünk mélyén a csodát.
Elment egy barát, testvér, haver, aki kora szerint még bőven élhetne. Megnősülhetne, lehetne gyereke, akit pesztrálhatna, felnevelhetne. Az egyetlen vigasz, amit egy másik barátunk mondott, hogy majd ott vár ránk a túloldalon, és előre ment, hogy előkészítse a helyszínt az érkezőknek.

Én mégis fohászkodom, hogy lelke elnyerje méltó helyét, és szívünkben soha ne hunyjon ki az érte égő láng, a szeretet. Szívünkben egy helyre kerüljön az általunk szeretett, és nagyra becsült emberekkel. Mindig legyen majd valaki, aki közülünk majd érte is gyújt egy szál gyertyát az emlékezés napján még nagyon sokáig. Így emléke is fennmarad majd soká. Családunkban mindenki ismerte és kedvelte, így mi biztosan emlékezünk majd rá. Legalábbis remélem. Míg szívünk dobban és kezünk emelhetjük mi megtesszük ami tőlünk telik. Most fejet hajtok majd és meggyújtom érte az emlékezés gyertyáját, hogy már az év végéig mindig égjen és emlékeztessen majd a szent ünnepen is egy igazi jó barátra.
Nyugodjon békében, lelke szálljon a magasságba, teste pihenjen az örök ágyban!

Írta: Divi Éva

Szerelem

Ma már mások a szokások és mások az elvárások is. Ma már együtt élés van és utána házasság vagy szakítás. Régen azt mondták a lány egyetlen vagyona, ha szegény - a szüzessége.

Amikor én férjhez mentem, nekem az első férfi az életemben a férjem volt. Konzervatív családban nőttem fel, így voltam neveltetve, és ez az egy kérése volt édesanyámnak, hogy annak idején ő is erre vigyázott, és azt kérte tiszteljem meg a férjemet azzal, hogy ő lesz első életemben. Megtettem. Ezt a mai napig nem bántam meg, bár már nagyon régen elváltunk. Én mikor oda került az életem, hogy a saját lányomat felvilágosítsam, annyit mondtam neki, hogy minden férfi szeret eljátszani a lányokkal, de mikor nősülne, mind szűz lányt szeretne elvenni. Ezt az értéket csak annak szabad oda adni, akit arra valóban méltónak tartunk, és nem mindenkinek osztogatni, mert nem cukorka. Egy van és ezzel az eggyel kell beérni. Tehát jól kell megválasztani azt az embert, akivel ezt a kincset megosztjuk. Ráadásul, mivel nagy városban élünk és bérházban lakunk, mondtam inkább egyeztessünk dolgokat, és hozza fel a barátját, sem hogy a lépcsőház előtt és annak örömére nyomorgassák. Ne aláztassa meg önmagát. Így az ügyeletes barátja feljött, és fent beszéltek a szobába, és ott csókolóztak. Aztán mikor már oda került a dolog, akkor annak a férfinek adta, akiről azt hitte valóban szereti és megérdemli. Sajnos tévedett, mert a férfi mások előtt lejáratta és csúnyán beszélt róla, s ezek után végleg megszakadt a kapcsolatuk. Aztán megismerkedett végül is azzal a férfival, aki valóban az élete párja lett. Elvette feleségül és most boldogok. Készülnek, hogy mikor legyen unoka, és a lányom szeretné, ha megtanítanám az unokáimnak azokat, amiket nekik gyerekként. Azt mondja ne öregedjek meg, mert focizni kell a gyerekekkel. Megígértem meglesz. Legalább is remélem, majd eltalálom még a labdát akkor, vagy fel bírom emelni a lábam, hogy belerúgjak a labdába. A fiam is azt mondja vigyázzak magamra, Ő jövő évben nősül. Várom azt a napot is, és az unokákat onnan is. Az agyamban fiatalabbnak érzem magam, mint amennyi vagyok, de a szervezetemet, bizony nagyon rendben kell tartani már. Azért mindent megteszek, hogy fiatalos maradjak. Sokat mozgok és "edzek" , hogy a jó formám meglegyen. Olvastam egy bölcsességet, hogy egy bizonyos kor után az agyunkat és testünket kell edzeni és fiatalítani nem a bőrünket, mert az kevés, ha mögötte beszűkült és elavult gondolkodás mód van. Hát, akkor fel a fejjel és az edzőcipővel és gyalogolni, mozogni és valóban most elkezdeni a mozgást és edzést, hogy a labdát el tudjuk majd rúgni, vagy dobni és ne a botra kelljen helyette támaszkodni!!!

Írta: Divi Éva

Terápia

A betegségemből kifolyólag negyedévente kapok kezeléseket. Egy része infúzió a másik része masszázs. Az első is jó bizonyos szempontból, de a másik izgalmasabb dolog!!

Az infúziókon túl voltam és kezdődhetett a masszázs. Elsőnek egy vidéki városba jártam, ahol dolgoztam. A masszőr mindig más volt, így sok fajta kezelésben részesültem. Egy apró termetű hölgy úgy megdolgozott, hogy majd másfél hétig a hátam fekete volt. Átgyúrt rendesen. Ezek után kíváncsi voltam és következő alkalommal már a saját városomba mentem el a kezelésre. Egy velem egy magasságú, masszív, jóképű legényhez kerültem. A fiatalember szimpatikus volt, és elég határozott egyén. Nagyon alaposan, de mégis kíméletesen átdolgozta a testemet. A fejemet is és a vállaimat is alaposan átgyúrta. Azt éreztem mikor kiléptem az ajtón, hogy teljesen újjá születtem. A masszőr, nevezzük Bélának rendesen dolgozott, a fél óra mindig fél óra volt és én egyre jobban éreztem magam, sőt ez idő alatt még pár kilót sikerült is lefogynom, ami nagy szó, mert nekem valahogyan a műtétek óta képtelenség. Béla minden alkalommal rendes volt és bókolt is ahogyan illik. Nem jobban, de bókolt, és tett mindig valami kis figyelemfelkeltő megjegyzést alakomra, testem valamely részére, mely előtte fedetlen maradt. Volt hogy az izomzatomat dicsérte. Nem volt soha sem tolakodó, sem illúzió keltő, de mégis szerettem oda járni, mert izgalmas volt. Valami rejtett izgalom szorult belém, ha mentem hozzá. Mindig igyekeztem koromnak megfelelően, de azért kellően felöltözni. Tetszett ez a játék bevallom, de hát mégis csak nőből vagyok én is. Béla rendes volt, mert mikor nem dolgozott, előre szólt, és átütemezte a kezelésemet. Egyszer hallottam, jobb állást kapott, és elment. Nagyon sajnáltam, mert nem volt kacérkodó, nem kikezdett velünk nőkkel, hanem valahogyan érdekessé és izgalmassá tette a kezelést, amitől eleve a kor és a már nem fiatal test láttán azért kicsit mindannyian ódzkodunk. Legközelebb már újabb emberekhez kerültem, és mindig máshoz és hiába mondtam a fejem rám sem hederítettek, és valahogy elmúlt a varázs Béla egyénisége és hozzáállása nélkül. Ezek az emberek is masszíroznak, de masszíroznak és olyan gépies az egész. Nem kérdez, nem szól hozzád, és nem dicsér meg, rád se hederít.
Egy kollégám mondta, mikor vitte a feleségét szülni, éjszaka az orvos a szobában aludt, a nővér hiába kopogott nem ébredt fel. Na, ő benyitott, határozottan köszönt, majd azt mondta hoztam egy munkadarabot, el kellene végezni rajta a megfelelő műveleteket. A kollégám technológus volt, és ebből a szemszögből közelítette meg a dolgot, na az új masszírozóknál én is csak egy munkadarab vagyok, és ha befejezte a műveletet felkelek öltözöm, és jön a következő munkadarab. Hát ezért sajnálom Bélát, az én Bélámat, aki nem csak masszőr, hanem ember is volt. Odafigyelt arra amit mondtak, és igyekezett mindenkinek a kedvére tenni, és volt egy-egy kedves szava mindenkihez. Egyszer előttem kísért ki egy kórházi beteget, és figyelmesen elkísérte a liftig, majd utána szólt, hogy holnap reggel majd ő felmegy, hogy ne kelljen lejönni, és itt várakozni. Tehát nem csak velem, de másokkal is figyelmes volt. Nemrégen beszélgettünk egy nénivel a masszázsra várva, és neki is hiányzott Béla. Azt mondta arany keze volt és jó tanácsokat adott, és figyelmes volt, de ezek a fiatalabbak, már csak dolgoznak és kész. Hát, igen visszasírjuk a mi Bélánkat!!!

Írta: Divi Éva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Boszorkányok pedig nincsenek

A fahasábok lángra kapnak, a tűz kérlelhetetlen lángnyelvekkel kúszik felém. Érzem a fojtó füstöt, ami már szúrja a tüdőmet.
- Neeee!!! -ébredek a saját kiáltásomra az éjszakában.
Csak egy rémálom. A hajam a tarkómnál csatakos az izzadságtól, a mellkasom csurom víz. Felkelek és kinézek a palota ablakán. Még parázslik a máglya elszenesedett maradványa az udvaron. Boszorkányégetés volt.
A palota kertjén túl a cirkuszosok sátrai mellett áll az óriáskerék. A sátrak fáklyái kísérteties árnyat vetnek a sötétben meg-megnyikorduló óriáskerék küllőire. A tigrisidomár a szélső sátorban alszik. Pompás férfi, de én sem vagyok szürke kisegér.
Mezítláb sietek a harmatos fűben a virágoskert felé. Amikor odaérek kioldom földig érő selyemköntösöm övét, ami a fűre hull. Meztelenül állok a telihold fényében. A rózsák bódító illata betölti a levegőt. Szirmaikból szakítok, és séta közben magam köré szórom a varázskertemben...

- Zöld fűvel és zöld fűzzel
fogoly lelkét elviszem.
Növeld szerelmét, növeld nekem,
ahogy nő a zöld fűzem...

Háromszor kántálom el a szerelmi kötést, ahogy ősanyáimtól tanultam. A kert rózsaszirmokkal van tele. A vágy átjárja testem, és megkeményednek a mellbimbóim, izzás indul hasam belsejéből, tűz járja át a csiklóm.
Széthúzom a tigrisidomár sátrának bejáratát, a holdfény az ágyára süt, simogatja izmos testét. Finoman végighúzom ujjaimat a mellkasán, és megcsókolom. Fűszeres, férfias íze megvadít.
- Hercegnő! - riad fel hirtelen.
- Nem! Most csak nő vagyok. Neked született nő. Szeress!
- Boszorkány... - suttogja, miközben magára ránt.
Testünk összeolvad, és érzem, ahogy a mellem hozzá préselődik, és a keménységét, ahogy a vágya reagál az enyémre. Erő és vad energia száguld az ereinkben.
- Kívánlak! - nyöszörgök a fülébe, és összerándulok a gyönyörtől, mikor az ujjával belém hatol. Még soha nem érintett így egyetlen férfi sem.
- Boszorkány - nyögi miközben lassan együtt mozgunk az ősi ritmus szerint.
- De még mennyire, hogy az vagyok! - gondoltam diadalittasan, és azután felrobbant körülöttünk a világ...

A tigrisidomárom meztelenül fekszik takaró alatt, lustán gyönyörködik bennem, én pedig a sátra bejáratát elhúzva a telihold varázslatos fényében.
- Gyere még ide kicsit! - kér meg, és én melléülök az ágyra.
- Mennem kéne, lassan hajnalodik.
Tisztában vagyok azzal... kezdetben a rabszolgájává akart tenni. Azt akarta, ne tudjak meglenni az érintése nélkül. Csakhogy úgy érzem, lassan a saját csapdájába esik, mert annyira megigéztem, hogy előbb-utóbb ő lesz a rab, a rabló helyett. Majd meglátjuk ki lesz kinek a rabja... Milyen veszélyes volt megfeledkeznie arról, hogy kivel is kezdett ki... A palotában persze egy szemérmes hercegnő vagyok, de valójában egy tűzrőlpattant boszorkánnyal áll szemben. Mindazzal az ősi tudással együtt, amit örökül hagytak rám az őseim. Kis butus... de pompás testű... izgalmas... ha ránézek tündérek táncolnak a hasamban... de most én irányítok...

Lehúzom róla a takarót, és nyelvemet érzékin végigjáratom a nyakán, majd megérzem, hogy újra végigkígyózik rajtam a vágy...
- Tigrisem... - suttogom.
Ő felfektet az ágyra maga mellé, és széthúzza a lábam, hogy akadálytalanul gyönyörködhessen asszonyiságomban. Zöld szeme sötétlik a vágytól, az arcára sóvár kifejezést csal a gyönyör. Amikor szájával egyre közelít, azt akarom, hogy teljesen faljon fel, de ehelyett megállítom, és hátradöntöm, hogy lovaglóülésben ülhessek rá.
- Gyere! - sürget. - Gyere rám!
- Még nem. Bízz bennem! - mondom, és teljesen átveszem az irányítást.
A hajnal előrehaladtával egyre tisztábban látom a testét. Rajta ülve először beletúrok hosszú, szőke hajába, majd a hüvelykujjam hegyével finoman végigsimítom a sebhelyet, amit a tigris okozott. Az arcának bal felét, az állától a szemöldökéig felhasította a vadállat. Izgató, ahogy a fehér heg kettészeli a szemöldökét. Vad és férfias. Végigsimítva a testét, még több heget fedezek fel rajta... Egyenként végighúzom rajta az ujjaim hegyét, és lehajolok, hogy megcsókoljam... Szeretném kárpótolni a fájdalmaiért, és magam sem veszem észre, hogy mikor adom oda a szívemet minden meggyőződésem ellenére. A tigrisidomárom... Mindketten veszélyes játékot játszunk. Látom, hogy a gyengédségem megadja a végső döfést a szívének... elveszek a tekintetében... már nem tudom, hogy mibe sodródom, és éppen ki csábít el kit... Érzéki kínzással ágaskodó, lüktető férfiassága bársonyos csúcsát érintem meg, majd megcsókolom ott is finoman, végtelenül gyengéden, miközben végig a szemébe nézek... Nincs bennem több szemérmesség csak égető tűz... érzem a hatalmamat...
A következő pillanatban váratlanul letámad, és már nem akarok lassítani, amikor megérzem férfias vágyakozását a hasamnál.
- Tigrisem! Kérlek, kérlek! - könyörgök zihálva a vágytól.
- Kis boszorkányom...

Dühös vagyok. A tigrisidomár már napok óta kerül. Egyszerűen nem tudom mit csináltam rosszul... Amikor a csábító démon voltam, minden nap a nyomomban járt... Akkor odafigyelt rám és elhalmozott gyengédséggel. Az én vágyaimat helyezte előtérbe az övé előtt, mintha istennő lennék. Amikor pedig gyengéd lettem hozzá és szerettem... Amikor úgy éreztem, hogy szeretnem kell, mert erre van szüksége... és odaadtam neki magamból mindent, hogy begyógyítsam a sebeit... akkor nem keresett többé... és most úgy érzem... hogy csak a bolondját járatta velem... piszok gazfickó... Kiszököm a titkos folyosón a palotából.

Teljesen összezavarodva bolyongok a palota mögötti varázskertemben. Haragos vagyok és csalódott. A tikkasztó nap után jólesik a fogyó hold sápadt fényének simogatása. Ellazítom magam, és szabadon engedem minden érzékszervemet. A nőiességem torpedótámadást kapott ugyan, de ezt is túlélem, csak idő kérdése. Lehunyom a szemem, hogy teljesen átjárjon az éjszaka hangulata, hogy feltöltődjek a természet mindig megújuló varázsával. Átkarolom magam, és lassan ringani kezdek az ősi ritmusra. Hosszú, fekete hajamat felborzolja a hirtelen feltámadó szél, és meglibbenti vörös, szatén hálóruhámat...

Zöld fűvel és zöld fűzzel
fogoly lelkét elviszem,
növeld szerelmét, növeld nekem,
ahogy nő a zöld fűzem...

Kántálom a varázsigét újra és újra... szabadon engedem az elfojtott vágyaimat, és érzem,

ahogy betölt az ősi erő. Pár perc múlva halk neszezést hallok...
- Te meg mit keresel itt? - kiáltok rá hirtelen a tigrisidomárra.
- Téged, kis boszorkányom.
- Csak kihasználtál! - vádolom mérgesen és szomorúan. - Miért nem kerestél? Megijedtél?
- Nem...
- Ne áltass tovább, undorodom tőled - vagdalkozom a szavakkal, és hátat fordítok neki.
- Miért? - kérdezi, és átkarol hátulról erős kezeivel.
- Mert gyáva vagy, és kihasználtál. Vedd le rólam a koszos kezedet!
- Ez nem igaz! - tiltakozik.
- Dehogynem! Mi volt a baj? Hogy rájöttél, hogy gyengéd is tudok lenni, nem csak vadmacska? Megijedtél, mert gyengéden szerettelek? Szerelmes lettél belém vagy mi van?
- Én nem vagyok szerelmes típus, tudod.
- Persze, minden macsó ezt mondja. Semmi baj, majd kihevered.
- De kellesz nekem! - makacskodik.
- Ugyan mire? Nem érdekelsz, mert gyáva vagy! Félsz a saját érzéseidtől! - kiabálok reszketve a dühtől.
A következő pillanatban felemelem a ruhám alját és szaladni kezdek, hogy elmeneküljek előle. Azonban az idomárom szinte azonnal utolér, és magához szorít.
- Boszorkányom - suttogja.
- Ne! Ne! - kiáltom.
- De igen, igen - erősködik - nem lehet tagadni, ami köztünk van. Én is tudom és te is. A sorsunk elkerülhetetlen.
A karjaimat az oldalamhoz szegezi, és száját mohón az enyémre tapasztja. A testem azonnal reagál és kigyúl. Érezem, hogy bárhogy kapálózok is, a szívemben nagyon is akarom őt. Egyszerre imádom és gyűlölöm. Majd megőrülök az ízétől...
- Hadd legyek a titkos szeretőd!
- Képtelenség! - tiltakozom erőtlenül, és már nem állok ellen, amikor hatalmas kezével a ruhám alá nyúl...

Ernyedten fekszem a tigrisidomár sebhelyes hasán, teljes súlyommal ránehezedve. Nagy kezével a hajamat simogatja, ettől mindig elérzékenyülök. Tudom, hogy ez kell legyen az utolsó szeretkezésünk...
- Ne hidd, hogy egy vad szeretkezéssel és becézgetéssel levehetsz a lábamról! - jelentem ki zordan. - Komolyan mondtam, hogy nem akarlak látni többé.
- De szeretlek! - csúszott ki a száján.
- Nem, te semmi másra nem tudsz gondolni, csak a szerszámodra - csattanok fel.
- Pimasz vagy!
- Egy hercegnővel beszélsz - emlékeztetem, és felpattanok róla.
- Eddig ez nem számított...
- Megváltoztak a dolgok - mondom, és felállok, hogy lesimítsam felgyűrődött hálóruhámat. A vörös szaténra nedves fűszálak tapadtak.
- Minden megváltozott, gondolkodtam kettőnkön. És nagyon nem szeretnék kikészülni miattad. Tönkretettél az elmúlt pár napban - folytatom.
- Sajnálom...
- Én is, hidd el, de jobb lesz így. Félek, hogy belém szeretnél, és én nem tudom majd viszonozni.
- De miért?
- Már másfél éve valaki mást szeretek, csak háborúba ment. Hónapok óta nem hallottam róla.
- Ki az? - kérdezi az idomárom csüggedten.

- Az neked nem fontos. Lehet, hogy már meghalt... - válaszolom, és újra érzem azt a szorító érzést a mellkasomban.

Elgondolkodva sétálok zöld bársonyruhámban a palota udvarán. Nem hagy nyugodni a tegnapi álmom, hogy Arnold herceg talán mégis életben van. Mindig erős telepátia volt köztünk. Előre megéreztem, ha levelet küldött, ha sietett hozzám, ha egyszerűen csak akart engem. Néha annyira fájt, hogy utánam sóvárog, hogy a vágytól majd eszemet vesztettem... Egyszerűen nagyon intenzíven éreztem őt... És tegnap újra rám tört az utána való kín, és éjjel eljött hozzám az álmaimban. Talán mégsem halt meg...

A távolból porfelhőt fedezek fel a kopár földesúton. A szívem hatalmasat dobban, és egyszerre érzek hideget és meleget... Ahogy közeledik a felhő, kiemelkedik belőle egy lovascsapat, az élükön Arnold herceg zászlójával...
- Istenem... add, hogy ne koporsóban hozzák vissza hozzám... - könyörgök, mint egy megtért boszorkány, de szétterpesztem az ujjaim, hogy távol tartsam a gonoszt.
Már nem kell sokáig várnom mire felismerem délceg, fekete szakállas alakját a tömegben. Ezer közül is felismerné a szívem. A kapuhoz siettem, hogy elsőként köszöntsem, mit sem törődve a női taktikázással. Sosem lennék jó taktikázó... de ha egyszer ő az életem...
- Arnold! - futok felé boldogan.
Arnold leugrik a nyeregből és hozzám siet, hogy átöleljen. A szája szomjasan tapad az enyémre. Én csak annyit érzek, hogy elhomályosul a tekintetem a lehunyt szemhéjam alatt, és nem állok meg a lábamon...
- Isten hozott! - szólalok meg, mikor végre levegőt is kapok.
- Szépséges boszorkányom, vártál rám?
- Igen... - válaszoltam lesütött szemmel, elpirulva a bűntudattól.
- És sok szívet törtél össze, amíg háborúztam? - kérdi.
- Ó, csak egyet...
- Azt még megbocsátom... Éjjel hagyd nyitva az ajtódat!
Forró bizsergés indul el az ölemben, csak a gondolatra is...

Feszülten figyelek, mikor hallottam a szobámba betérő lépteket...
- Kis hercegnőm... - suttog a sötétben Arnold herceg.
- Szerelmem...
Arnold mellém lép, én pedig türelmetlenül oldom ki a köntöse övét, hogy tenyerem alatt érezhessem sima, izmos mellkasát... Ekkor mohón megcsókol, és a lábam közé nyúl, hogy eljátszadozzon selymes fürtjeimmel...
- Mmmmmm..... - dorombolok.
Testemet ívben megfeszítettem, miközben ő a kezével apró redőimet ingereli, máris nedves és forró vagyok. Teljesen kinyílok neki. Zihálva az ajkamba harapok az izgatottságtól...
Az ágyra húzom magamhoz, és fölé térdelek, hogy lassan ráereszkedjek erős férfiasságára. Őrjítő érzés, ahogy betöltött önmagával, teljesen összeolvadtunk.
Lassan, finoman mozogni kezdek rajta, és közben ő a duzzadó csiklóm simogatta. Gyorsítok, Arnold pedig a tenyerébe fogja a mellem, hogy megóvja.
- Lassíts! - könyörög...
- Most nem - tiltakozok, és még tovább fokozom a tempót, s amikor végül a testem hátrafeszül boldogan kiáltok fel, és érzem a testembe lövellő magját...
Azután fekszünk mozdulatlanul, és csak a szívünk dobbanásait lehet hallani, és érezni az édes lüktetést...
- Szeretlek te kis boszorkány...
- Én is... mindig szeretni foglak...

Kora reggel ébredek, Arnold herceg még mélyen alszik, fekete haja szétterül a párnámon. Fölé hajolok, hogy alaposan szemügyre vegyem régóta nem látott arcát. Nem sokat változott, amióta nem találkoztunk, talán csak a haja lett hosszabb és lebarnult. Úgy szeretem azt a pici anyajegyet a bal szeme alatt az arccsontján, és a hosszú, egyenes orrát, amit talán a skót őseitől örökölt. Az én harcosom. Hasát cirógatva próbálom felébreszteni nem sok sikerrel.
- Ébredj hercegem, mindjárt felkel mindenki. Indulnod kell - mondom neki, miközben hozzábújok a hátához, a karjaimmal átölelem a felsőtestét, és az arcom a feje tetejére hajtom.
- Már reggel van? - riad fel.
- Sajnos.
- Hercegnőm, van egy rossz hírem - fog bele.
- Ne mondd azt, hogy azonnal menned kell! - váltok könyörgőre.
- Sajnos ez csak ilyen rövidre sikeredett...
- Vigyél magaddal! - kérlelem.
- Nem lehet, nem vonhatlak bele a harcos életembe. Nem lenne jó neked, hidd el!
- Tudom, tudom - válaszolom lemondóan, és nem akarom újrakezdeni a vitatkozást, úgysincs értelme. Csökönyös mint egy öszvér, lehetetlen meggyőznöm arról, hogy jól is elsülhetne a közös kaland.
- Tudom, hogy velem szeretnél lenni, de a háború nem nőknek való. Hidd el, bentről nézve nem olyan romantikus, mint kívülről, és ha egyszer benne vagy, már nem tudsz kiszállni, amikor csak szeretnél. Ha mindennek vége, visszajövök érted, de addig is találkozhatunk. Sóhajtva adom fel, hogy próbáljam meggyőzni az ellenkezőjéről, mert valójában érzem, hogy igaza van. Nem jók ezek a háborús idők egyikünknek sem, és jobb neki, ha biztonságban tud itthon a palota falai között, amíg a harcmezőn csatázik. Pedig szívesen mellette lettem volna a bajban, hogy támogassam és éjjel melegen tartsam az ágyát. Értem az érveit... csak... csak... csak ne szeretném ennyire... Azt sem akarom, hogy azt higgye, hogy csak akkor kell nekem, ha jól mennek a dolgok. Ezek a konok férfiak...
- Szerelmeskedjünk még egyszer utoljára... - csábítom, és a szám a mellbimbójára tapasztom, hogy nyelvemmel erősen masszírozzam, majd játékosan úgy csinálok, mintha megharapnám... Azonnal felébred bennem a szunnyadó vágy, és lovaglóülésbe helyezkedek rá. Lassan rácsusszanok, és élvezem, ahogy betölt...
- Olyan jó benned! - sóhajtja...
- Látom keveset aludtál már megint - lép mellém a tigrisidomár magányos, palota kertjében tett sétám alatt.
Újonnan felfedezett szemérmességemmel húzom összébb magamon a bíborszínű köpenyemet.
- Mondd csak, Tigrisem, miért van az, hogy a korodbeli férfiak annyira makacsul ragaszkodnak az elképzeléseikhez?
- Mi már nehezen változtatunk - válaszolja szőke bajsza alatt.
- Nem tudom, hogy vehetném rá, hogy meggondolja magát, de nyaggatni sem akarom, az ő nézőpontjából igaza van. Talán jobb, ha kivárom míg eljön a tökéletes idő.
- Az sosem jön el, háborúk mindig lesznek.
- Ne keseríts el - nézek rá elszomorodva.
- Vagy az is lehet, hogy hazudik és nem kellesz neki.
- Ez nem igaz, szeret engem! - tiltakozom és veszem a védelmembe azonnal Arnold herceget.
- Pedig nagyon úgy néz ki, hogy csak játszik veled. Vagy mondta egyszer is, hogy szeret? Biztosított a szerelméről?
- Nem, de...
- Szóval nem - vigyorog kegyetlenül. - Itt vagyok én, nem vagyok elég jó neked?
- Téged sosem szerettelek, és sosem ígértünk egymásnak semmit - hűtöm le.
- De jó volt. Nem tagadhatod le, ami köztünk volt!
- Nem tagadom, de az csak kellemes kikapcsolódás volt mindkettőnk örömére - egyezkedek.

- Ha a herceged újra elmegy, én akkor is itt leszek. Igazán megtarthatnál engem is, amíg ő háborúsdit játszik.
- Már nem akarlak...
- Majd fogsz akarni, ha rád tör újra a vágy, és nem lesz itthon a szerelmed - jósolja.
- Tűnj el! Azonnal tűnj el, vagy kiabálok az őrségnek!
A tigrisidomár csak talányos mosollyal néz rám mielőtt a sátrak felé veszi az irányt, és eltűnik a fák közt. Az a baj, hogy tudom, hogy igaza van. De ezúttal erősnek kell lennem. Szeretnék hűséges maradni most, hogy Arnold azt mondta, hogy visszatér majd hozzám, ha ennek az egésznek vége lesz. Bárcsak kibírnám...

Ahogy a hátam mögé pillantok, az őszülő hajú papot pillantom meg fenyegető arccal, két őrrel felém rohanni.
- Boszorkány! - kiabálják.
- Jaj neeee...

Látom, hogy hiába szaladok teljes erőmből a két nyakigláb őr könnyűszerrel utol fog érni. A pap fekete csuhája lobog utána futás közben, ahogy hátranézek, egy károgó varjúnak látszik, nevetséges is lehetne, ha nem az életemről lenne szó. Papucsaimat lerúgtam már a futás kezdetén, mert sokkal gyorsabb vagyok mezítláb, de most még ez is kevés. Az izmaim megfeszülnek, a tüdőm szúr és mégis egyre közelebb kerülnek. Hirtelen szemből is meglátok két katonát. Mindennek vége...

A várbörtön sötét és nyirkos. Harmadig napja, hogy itt tartanak. A cellám ajtajában egy rossz szagú börtönőr terpeszkedik, én pedig a priccs szélén lógatom a lában. A karjaimon még mindig vöröslenek a hurkák a kötelektől, amivel harcképtelenné tettek. Óvatosan simogatom meg a horzsolásokat, és felszisszenek minden mélyebb seb láttán. Vadállatok! Csendben dühöngök, visszafojtva minden hangot.

Az őr megmozdul és benéz hozzám.
- Gyere ide, te kis szajha! - parancsol rám.
Óvatosan közelebb megyek, de csak úgy, hogy ne érjen el.
- Még közelebb! - kiált hirtelen.
Önkéntelenül közelebb lépek, mire benyúl a rácsok közt, és megszorítja a bal mellem. A vékony anyag nem véd meg a durva kezétől, se attól, hogy megszorítsa a mellbimbómat.
- Fáj... - nyöszörgök a megaláztatástól és a hitetlenségtől, hogy ez megtörténhet velem.
- Kit érdekel, holnap úgyis meghalsz. Élvezd még egyszer utoljára, hogy milyen egy igazi férfi érintése - mondja röhögve, és sárga fogai kivillannak vastag szájából.
Ahogy a keze lejjebb kúszik a testemen elveszítem az eszméletemet. Mindent elborít a jótékony sötétség...

Megkötözve állok az ítélőszék előtt. Nőként egy szót sem szólhatok, és senkit nem látok, aki szót emelne értem. Se a tigrisidomár, se Arnold herceg nincs itt...
- A vád boszorkányság, többrendbeli csábítás és kuruzslás, ráolvasás, rontás. A palota átok alatt áll, amióta csak betette ide a lábát - és csak sorolja és sorolja...
Meglepődve jut eszembe, amikor meggyógyítottam az egyik katona lovát a gyógyfüveimmel... ez nem lehet igaz... irigy barbárok...
- Ártatlansága bizonyításaként vízpróbának vetjük alá.
- Istenem... - reszketek félelmemben, de a börtönőrök két oldalról tartanak, hogy ne essek össze.

Biztos halál vár rám. Ismerem az eljárásmódot. Megkötözve vízbe dobnak. Ha fennmaradok a vízen és túlélem, akkor boszorkányságban bűnösnek találnak, és máglyahalálra ítélnek. Legalább megszáradnék - gondolom fekete-humorral. Ha elsüllyedek ártatlan voltam, és mártír. Nem tudok úszni. Ki a csuda akar hősi halált halni az igazságot bebizonyítva?

Ahogy a tó felé cipelnek, kapálózni kezdek és szúrós szemmel kiabálok átkokat, hogy legalább rövid életem végén még egyszer megrémisszem az ostoba fajankókat. A biztos halál gondolata egyenesen a szívembe lopózik, senki se veszi észre a rémületemet és a kétségbeesésemet.
- Arnold! Arnold! - kiáltok a semmibe, és érzem, ahogy a torkomat fojtogatja a pánik. Mindenki az én kiabálásommal van elfoglalva, és senki sem veszi észre a sötét árnyat, aki felém vágtat füstszínű lován. Arcát fekete csuklya fedi, szeme zöld izzással ragyog. Könnyedén kiragad a fogva tartóim kezéből, mintha csak egy babú lennék. Maga elé vesz a nyeregbe, és egy karjával megtart, hogy le ne zuhanjak a vágtató lóról. Mellkasához bújok reszketve a sokktól, és megérzem az illatát.
- Arnold? - nézek fel rá, és ő letekint rám az ismerős szemeivel.
- Ugye mondtam, hogy visszajövök érted? - nevet rám, és engem végre betölt a biztonság érzése.
- Végre itt vagy! - bújok hozzá boldogan.

Írta: Donna Juanna

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Csábítás

Újratöltve és összeolvasztva bizonyos okok miatt. Eredetileg MSN-szexből valóság és Ébredés c. cikkeim.

- Nincs rajtam bugyi! - pötyögöm a fekete billentyűzeten a szavakat, és gonoszkodva vigyorgok, mert előre tudom a hatást.

- Hééééé! Nem ér! - jön azonnal a válasz, majd hozzáteszi: - Elszakadt? Elveszett? Fel kellene dobni egy hirdetést, hátha jelentkezik a becsületes megtaláló! Biztosan akadna egypár! :)))))

Na megállj csak, gondoltam magamban, majd azonnal írom:
- Izzik a csiklóm.... lobog bennem a vér... Lángolok... érj hozzám!
Számolom a másodperceket...
- Az izzó csiklódtól az agyam forr! Nagyon rád vagyok hangolva... - válaszolja.
- Olyan érzékeny a mellem... - csattogok a billentyűkön, és vadul vigyorgok a hatásomon, próbálgatom az újonnan felfedezett karmaimat.
- Húzzál csak fel! Én is felhúználak. :)))
- Kinyílnék neked... - fokozom tovább a kínzását, és ízig-vérig nőnek érzem magam.
- De, ha nem, akkor sem menekülnél! Most nagyon meg...
- Lángolok... vörös selyem simul testemen... lüktet a csiklóm... és csak várok Rád...
- Magam előtt látlak. Figyellek, mint kiéheztetett férfi. Minden szavadra.

- Hiányzik az érintésed, az ízed, és az érzés, hogy elhomályosodik tőled a tekintetem... Minden sejtem utánad epekedik... - árulom el.
- Találkozzunk! - sürget.
- Mikor?
- Most! Fél óra múlva a Tescóban.
- Egy óra múlva, és a könyvrészlegen - egyezkedem.
- Jó, várni foglak.
Kijelentkezés...

Izgatottan, nőiességem teljes tudatában leskelődöm a fűszeres sorok közül, hogy mikor lép be Adorján az automata kapun. Közben a mellettem elhaladó házaspár férfi tagja nyálcsorgatva próbálja kitalálni, hogy milyen lehetek a fekete, bőr miniszoknyám és a zöld pulcsim alatt. Érzem ahogy végigpásztázza neccharisnyás lábaim. Még nem teljesen szoktam hozzá, hogy megnéznek... csak nemrég vedlettem hernyóból nővé. Végre önmagam merek lenni, és nem az, akinek látni akar a társadalom és a környeztetem. Azért még szoknom kell az új énemet, igazi önmagamat, minden rosszaságommal együtt. De élvezem. Túlságosan is...
Egyből észreveszem Adorjánt, ahogy átlépi a bejárat küszöbét. Valahogyan mindig forr körülötte a levegő. Nem ismerek senki mást, aki ennyire férfias lenne, mint ő. Sugárzik róla a nyers szexualitás. A könyvrészleghez megy, majd leemel egy regényt, míg vár rám. Nesztelenül mögé settenkedek...
- A Káma szútrát tanulmányozod? - suttogok a fülébe közelről, hogy érezze a forró leheletem.
- A következő órákon jár az agyam - válaszol anélkül, hogy megijedt volna, és én borzongok a gondolattól is.
- Izgulok.
- Éppen ideje... rajta leszek... - ígéri, majd a karjaiba von. - Végre itt vagy!
Érzem a sóvárgását, és ölelés közben hosszú, fekete hajamba temeti az arcát.
- Menjünk! - sürget.

Adorján a falhoz lök, miközben tépi rólam a pulóvert. Az anyag halkan reccsen az erőszak hatására, én pedig a hűvös falnak támaszkodom, hogy ne döntsön le azonnal a lábamról a lendületével. Mohón támad a számra, és a nyelve birtokba vesz, nem csak meghódít. Érzem, ahogy a benne lévő tűz rám is átragad és betölti minden érzékemet. A tekintetem elhomályosul, már nem tudok gondolkozni sem, nem tudom a szoknyám mikor került a padlóra, és nem tudom ki vagyok... semmit sem tudok... csak érzek...
Az ágyra dönt, és centiről-centire húzza le rólam a harisnyámat, miközben apró csókokkal hinti tele a combom belső felét. A csiklóm önálló életre kel és megduzzad, a köldökömben pedig koboldok járnak táncot. Mintha megelevenedtem volna... Megelevenedtem...
- Gyere! - hívogatom.
- Lassíts! Ez az első szeretkezésünk... lassan ismerkedem a testeddel...
- Adorján...
- Félsz?
- Igen - vallom be.
- Ne félj! - mondja, majd végigsimít a hajamon és gyengéden megcsókol.
Nem tudja, hogy nem a szeretkezéstől félek... sokkal inkább attól, hogy végleg a rabjává válok...
Hamar megszabadít a csipkés melltartómtól, hogy megkóstolja a mellbimbómat. Először finoman csókolgatja, majd szívni kezdi, és közben a kezével lejjebb vándorol... Lassan... Őrjítő lassúsággal...
- Milyen szép vagy! - mondja teljesen lenyűgözötten, és én végre úgy is érzem magam.
Ujjai finoman érintik a csiklómat, és becsúsznak a forró barlangomba...
- Adorján...
- Hm? - néz rám szenvedélyesen.
- Ne kínozz tovább! - könyörgök már szinte.
- Csak még egy kicsit...
Átadom magam az kéjnek, és felsikoltok mikor a nyelvével követi az ujjai útját. Minden porcikámat kibírhatatlan vágy járja át, teljesen odakínálom a testemet. Érzem, ahogy a szenvedély tüzes lávaként megindul a zsigereimből és elönti az egész ölemet... A hátam ívben megfeszül...
- Szeress! Gyere, szeress! - sürgetem újra, és végre egyetlen mozdulattal belém csusszan, a lángoló, lüktető nedvességembe...
- Ez még csak a kezdet! - ígéri, én pedig végleg elvesztem...

Még nem nyitom ki a szemem, úgy élvezem ébredés után Adorján testének biztonságot nyújtó oltalmát. Magzatpózban gömbölyödöm szorosan hozzá, fenekem az ölében, a karjaival átfog, még álmában is keze ügyében van a mellem. Olyan jó így...
Hallgatom, ahogy egyenletesen lélegzik, és beszívom az illatát. Szeretkezéstől terhes a levegő a hálószobámban. Szeretnék mindig így ébredni... olyan boldog vagyok... és annyira nő... annyira-annyira nő...
Finoman mocorogni kezdek és hozzádörgölöm a csípőmet.
- Mmmmm... - hallom az elégedett mormogását, ami egy ébredező ragadozóra emlékeztet.
Fokozom a csípőkörzést, és érzem, ahogy felébred benne a vágy.
- Szeretem, ha mozog a nő! - szólal meg mély, álmos hangon.
Követelőzőn belecsókol a nyakamba, amitől azonnal libabőrös leszek.
- Felébredtél? - kérdem ártatlanságot színlelve. - Szeretem, ha nem szegezel mozdulatlan helyzetbe...
- Amikor eljön az ideje, akkor leszorítalak.
- De most nem annak van itt az ideje - válaszolom és felé fordulok.

- Milyen forró a tested - mondja, miközben keze fel-alá jár a derekamon.
- Forró a vérem.
- Abban biztos vagyok.... Hééé! Mire készülsz?
Nem válaszolok, csak mosolygok, miközben óvatosan fölé gördülök...
A hasamhoz hozzáér ágaskodó férfiassága, és én lassan fel-le mozgok, hogy finoman ingereljem. Lágyan megérintem bársonyos csúcsát, hogy egyre jobban megőrjítsem.
- Boszorkány!
- Igen? - nézek rá vidáman, hogy sikerült teljesen felizgatnom.
- Teljesen elvarázsolsz!
- Pontosan azt szeretném - válaszolok és lehajolok, hogy ráérősen mintákat rajzoljak a mellbimbójára a nyelvem hegyével. Beletúr a hajamba és magához húz, kíméletlenül tapad a számra, és felizzik bennem a vágy. A tenyerem a mellkasára teszem, és visszanyomom az ágyra.
- Lassan, most én kényeztetlek - hajolok fölé, és úgy mozgok, hogy a mellem súrolja a testét.
- Ingerelj csak! Megkapod a magadét...
- Pontosan azt szeretném... - vigyorgok a fenyegetésen, és megkóstolom a hasát, sós, férfias íze megbolondít.
Fogalma sincs, hogy mennyire nehéz visszafognom saját magamat is. Tehetetlenségében a hajamba kapaszkodik, mikor elérem legérzékenyebb pontját, és a nyelvemmel lusta köröket teszek...
- Ne hagyd abba! - könyörög, én pedig mindent meg akarok neki adni... mindent...

Írta: Donna Juanna

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Karácsonyi (3.) Írói Pályázatra - Anyai szív

Tél volt. Kiszakadt a felhők dunnája. Szállingóztak a hópihék a világra. Hulltak kunyhókra, hulltak kastélyokra, bevonták fehér takarójukkal még a királyi palota tetejét is. A királyné ott ült ébenfakeretes ablakában, és öltögetés közben ki- kinézett a hóesésbe. Ja nem, ez egy másik történet... Újratervezés... Ahogy a konyhában tüsténkedem, ki- kitekintek az ébenfakeretes ablakon a hóesésbe, a szerelmem és a gyermekeit várva.
- Bárcsak az én gyermekeim volnátok! - gondolom magamban, nagyot sóhajtva, miközben kihúzom a tepsit a sütőből.
Vanília, citrom, sülő szilva illata száll, és boldog várakozás tölti be a konyhát. Ahogy rutinosan megfordítom a tésztával teli tepsit, és visszacsukom a sütő ajtaját, felmerül bennem a tegnapi jelenet...

- Milyen találkozód volt a falunkban? - kérdezte újra a kíváncsi asszony rám bámulva a buszmegállóban.
- Randim volt - vallottam be végül.
- Idevalósi a fiú?
- Nem, csak itt találkoztunk. Ez volt az első.
- És milyen, legényember?
- Igen, az.
- Csak független emberrel szabad ismerkedni. Soha ne kezdj olyannal, akinek gyerekei is vannak! Rámegy a kapcsolat - mondja, és erre összeszorul a szívem.
Talán rám van írva, hogy kit szeretek? Közben megcsörrent a mobil a zsebemben, ahogy elővesszem látom, hogy az új fiúm keres, még nincs húsz perce, hogy elment.
- Szia! - szólok bele.
- Szia Kedves! Hogy vagy?
- Mondd neki, hogy szereted! - szól oda jó hangosan az asszony, hogy a férfi is hallja, én meg csak nevetve tiltakozok, hogy szó sem lehet ilyesmiről...
A buszon egymás mellé ültünk az asszonnyal. Továbbra is érdeklődve nézett rám.
- Rendes a legény? Mert tudod, ami az ágyban van, az csak egy dolog - mondja, bennem meg elakad a szó a nyíltságától.
- Igen, nagyon rendes. Figyelmes, törődő, aranyos, minden, amiről egy nő csak álmodhat, csakhogy... én egy egyedülálló, háromgyerekes férfit szeretek igazából - árulom el az idegen nőnek, mire sajnálkozva tekint rám. - A lánya tavaly télen azt mondta a barátnőjének, hogy az anyja vagyok.
- És miért nem vagy vele?
- Mert nem hív magával.
- Hát mondd meg neki, hogy szeretnél vele menni és a gyerekeivel. És kérdezd meg, hogy elképzelhetőnek látja-e valamikor a jövőben ezt? Ha nem, akkor meg hagyd ott! Így csak ki fogsz készülni...

- Apának olyan színű a szeme, mint a libafos - jegyzi meg Anna, tinikorának megfelelő szemtelenséggel, az első öt percben, amint megérkeznek a házamba.
- Hát... - próbálom a vigyorgásomat visszafojtva elvenni a sértés élét, miközben vizsgálódva Andor szemébe nézek - múltkor valóban szürke pettyekkel volt tarkítva az amúgy zöld szeme, nem barnával, mint most. Úgy jobban tetszett, de ez még mindig jobb, mint a sárga.
- Sárga? - lepődik meg Andor.
- Igen, amikor Encsi hisztizett a buszmegállóban, és mind nagyon fáradtak voltatok - közben

lopva a kilencéves kislányra nézek, és ő viszonozza mosolygós tekintetemet.
- Talán akkor sárgul be a szemed, amikor nagyon fáradt vagy. Olyan lesz, mint egy oroszláné.
- Tényleg? - lepődik meg rajta egy pillanatra.
Még senkit sem ismertem azelőtt, akinek ilyen sűrűn változott volna a szemszíne. A zöldszemű férfi, aki néha aranysárgára vált. Van benne valami, ami rabul ejt, valami boszorkányos...
- Anna mostanában olyan szemtelen, a legrosszabb korban van - panaszkodik Andor, mikor kettesben maradunk.
- Engem nem zavar, korban közelebb vagyok hozzá, mint hozzád - célzok pimaszul a köztünk lévő húsz év korkülönbségre.
- Arra gondolsz, hogy öreg vagyok? - vonja fel elképedve fekete szemöldökét.
- Pontosan arra! - nevetek rá és átkarolom a nyakát, hogy megcsókoljam.
A következő pillanatban belép Encsike a konyhaajtón, mi szétrebbenünk, Andor zavartan igazgatja a haját.

- Menjetek fel az emeletre, ott van a gyerekszoba, és pakoljatok le - mondom a gyerekeknek, és indulnak is. Encsi jön vissza szinte azonnal:
- Apa! Pont olyan a padlásszoba, mint amilyet mi is akartunk! Tiszta fa az egész! - lelkendezik. - Én is ilyet szeretnék.
Bárcsak itt laknátok velem - gondolom örömteli szívvel, hogy ilyen jól érzik nálam magukat.
- Cipőben mentek fel, nem baj? - kérdezi Andor.
- Tényleg, hol hagyjuk a cipőket? - kérdezi a fia is, aki már magasabb az apjánál.
- Hagyjátok csak fent, az ajtó előtt. A meleg lábszag ugyanis felfelé száll - viccelődök velük, mire Annát elkapja a nevetés.

Encsinek tavaly óta ígértem, hogy teszek félre kukoricacsuhét, hogy bábokat készíthessen. Egy szatyrot nyomok a kezébe, és magammal hívom, hogy a száraz helyen óvott kukoricaszárról együtt leszedjük a csuhékat.
- Amikor tavaly decemberben kerestem neked ilyet, már penészes volt, azért nem küldtem postán, ahogy ígértem. Mondta apa? - kérdezem, miközben tépem a szárról a leveleket.
- Igen.
- Nem felejtettelek el - mondom neki, ezzel biztosítva, hogy fontos nekem, és meghatódottan látom boldog mosolyát és ragyogó, kék szemét.
- Egyszer mi is vetettünk pattogatott kukoricát, de nem lett belőle semmi - meséli a kislány.
A konyhába visszaérve egy tál langyos vizet hozok, amibe Encsike beáztatja a szebb kukoricaleveleket. Addig cérnát, gesztenyéket és ollót készítek ki a kézművességhez, mindent, ami egy valamirevaló anyajelölt varázsládikájában megtalálható kell legyen.
- Mi lesz belőle? - érdeklődöm.
- Karácsonyi ajándék - válaszolja, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon.
A természet kincseiből készített egyszerű, saját ajándékoknak van a legnagyobb értéke.
Együtt látunk neki a játékos feladatnak, Betlehem készül a szent családdal.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Kínzó lassúsággal jött el az este, a fejemben ott motoszkál a kérdés, amit fel kell tennem Andornak, de húzom az időt. Félek a visszautasítástól.
- Tudod mit szeretnék karácsonyra igazából? - fogok bele.
- Mit?
- Téged és a gyerekeidet.
- És azonkívül? - néz rám gyengéden.
- Azonkívül az év minden egyes napjára szeretnélek titeket - vágom rá zakatoló szívvel.
- Azt hiszem megoldható...

Tél volt. Kiszakadt a felhők dunnája. Beteljesült az álmom...

Írta: Donna Juanna

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Még ennél is jobban...

Anyai szív folytatása - a valóság - kérésedre

A reluxa ferdén feszül a középső ablakban, a két szélsőben leeresztve pihen. Sarokban bontási törmelék vár összesöpörve a további sorsára. Még meleg a radiátor az átépítés alatt álló folyosón. Állok az ablakban, és a kinti fagyos szélben siető embereket nézem, akik próbálnak elbújni vastag kabátjukban. Megkeresem a számod a telefonkönyvben, és megnyomom a zöld gombot...

Kicseng a telefonod... egy... kettő... három... Számolom a csengéseket, mert ötödik után bekapcsol a hangpostád. Veszettül dobog a szívem... négy... talán el kellett menned valahová, máris keresem a mentségeket, hogy miért nem vagy a megbeszélt időben telefonközelben...
- Szia Kicsim! - hallom meg végre a hangod az ötödik csörgés előtt, amitől máris a levegőbe emelkedem.
- Szia Andorom! - mosolygok a telefonba.
- Mi van veled? Jól vagy?
- Igen... igen... - most már, hogy hallom, hogy mennyi gyengédség van a hangodban - teszem hozzá magamban.
- És mit csinálsz mostanában? - érdeklődsz.
- Elvagyok... kalózcsapatot gyűjtök, flörtölök...
- Flörtölsz???
- Igen, mert nagyon felhúztál. Tudom, hogy nem direkt, és szerintem észre se vetted. De nagyon megharagudtam, és mérgemben - vallom be kicsit szégyenkezve - összetörtem egy szívet is.
- De mivel húztalak fel?
- Azzal, hogy besokalltál, és szólhattál volna, hogy elúszol a tennivalókban, és nem lesz rám idő d.
- Én szóltam... - mondod halkan.
- Jó, de akkor nem fogtam fel, ne haragudj! - békélek meg egy pillanat alatt.
- Mondd Kicsim, sokat elcsábítottál már?
- Ó... csak egy párat... egyikkel randiztam is - vallom be.
- Tényleg? - lepődsz meg.
- Igen, de már ki is dobtam. Nem hasonlított hozzád eléggé...
- Jaj, ne hozzám mérd!
- Nem csak az volt a baj... - fogok bele - a nap minden szabad percében velem volt... mivel, hogy foglalkozott velem. De nem volt időm másokkal beszélgetni, se írni...
- Hm...
- És itt volt a karácsonyi pályázat határideje is, és nem mentem semmire se vele. Pedig mindig mondtam neki, hogy be kell fejeznem. Csakhogy ő annyira akart törődni velem, hogy nem vette észre, hogy megfojt... Aztán tizennegyedikén találkoztunk.
- Igen?
- Igen, és tizenötödike volt a pályázat határideje. Nem is fejezem be, ha a barátnőm nem nyüstöl. De akkor nagyon rád koncentráltam, és megírtam. Azután elküldtem neked levélben.
- Mondtam, hogy nyerni fogsz! - emlékeztetsz.
- Ezen szerintem csak én lepődtem meg - nyugtázom magamban. - A lényeg, hogy annyira rád hangolódtam, hogy minden végigfutott bennem, mintha az életem pergett volna le. Láttam, hogy nem lesz jó vele, mert csak bűntudatom lenne, és másnap könyörtelenül összetörtem a szívét.
- Hogy te milyen szívtelen vagy! - viccelsz velem.

- Veled nincs bűntudatom, mert... - keresem a megfelelő kifejezést, amit mondhatnék, ahelyett, hogy szeretlek, mert tudom, hogy nem szereted kimondani azt a bizonyos szót, közben, fel-alá járok a zöld-fehér mintás járólapokon.
Türelmesen vársz, hogy mit fogok ebből kihozni.
- Szóval veled nincs bűntudatom, mert érzelmileg nagyon közel állunk egymáshoz - nyögöm ki végül kínkeservesen. - De ha már itt tartunk... fel kell neked tennem egy kényes kérdést.
- És mi lenne az?
- Tudod, amit a pályázatban írtam, az asszonyról, akivel beszélgettem az is igaz, nem csak a többi része, amikor együtt voltunk... Az a kérdés... azt kell megkérdeznem... hogy elképzelhetőnek látod-e, hogy együtt legyünk családként a jövőben mi ketten, vagy öten, vagy akárhányan? Tudom, hogy most minden a nyakadba zúdult, - hadarok tovább - és tudom, hogy nem akarsz belerángatni a gondjaidba, mert egyedül könnyebben megoldod, és nem is most gondoltam, de a jövőben... el tudod képzelni, hogy együtt legyünk mi? Akármikor a jövőben, akár öt év múlva, vagy bármikor?
- Hát akkor már biztos. Nagyon remélem, Kicsim.
- Akkor jó - könnyebbülök meg végre - tudod a bizonytalanra nem tudok építeni.
- Arra nem.
- Jó, akkor az elkövetkező öt évben kitombolom magam, majd addig flörtölök mással.
- Hááát... na jó egy kicsit... egy kicsit flörtölhetsz... - mondod, mintha a fogadat húznák, és én elégedettem vigyorgok a hallatán.
- Tudod Andorom... összebarátkoztam egy korombeli sráccal és azt mondta, hogy bevonzom a férfiakat a személyiségemmel, és simán az ujjam köré csavarom őket.
- Nem csodálom...
- Csak téged nem tudlak az ujjam köré csavarni.
- Még ennél is jobban...

Boldog mosollyal csukom össze, és csúsztatom a zsebembe a mobilom. Az átépítés alatt álló meleg folyosóról kifelé haladva, hangosan kopog a csizmám a szürke járólapokon. A porta előtt álló emberek megfordulnak, és rám néznek. Mielőtt bolondnak néznek, a másik oldalra fordítom a fejem, hogy ne lássák felszabadult és boldog mosolyom, ami neked szól. Szeretlek... "Még ennél is jobban..."

Írta: Donna Juanna

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A betegágy midkét oldalán

A betegágy mindkét oldalán 1. rész

2003. nyara

Péntek dél körül jár az idő. Egy Klinika egyik folyosóján, a 2. emelet C szárnynál ülök. Ismerős a hely. Szinte mind a hét emeleten így néz ki ez az épületrész. Ezekben a szárnyakban található az adott emelet titkársága, irodái, laboregységei. A napfény nem tud bekukucskálni ide, mert teljesen beépítették. Éjjel-nappal a mennyezeti lámpák búgnak, és ontják magukból kékes fényüket. Elég kétségbeejtő hangulatot idézve az ide belépők szívébe. Csak akkor kapcsolják ki őket, mikor lejárt az itt dolgozók munkaideje. Szerencsére a zöld falfesték már eltűnt és barátságos sárgával festették a falakat. Rengeteg ajtó nyílik innen, és szinte mindegyik előtt székek várják, hogy betegeik megpihenjenek vagy, hogy felkészüljenek az elkerülhetetlenre. Kezemben egy papírlap. Rajta pár sorban szavak és számok. Várom a kezelőorvosom. Elmondhatatlanul izgulok.

Két nappal korábban

Mindig fáj a lábam, amióta az eszemet tudom. De ez természetes. Édesanyámnak és édesapámnak is fájnak a lábai. Mindenesetre idáig reggelre mindig elmúlt. Azonban pár hete nem. Sőt! Négy napja egyre erősebben fáj, és már nem csak a lábam, hanem a vállam, nyakam és most már a karjaim is. Egészen az ujjaimig bele-belenyilall a fájdalom. Olyan, mintha egy késsel szaggatnák karjaim, lábaim. Valami láthatatlan kéz azt élvezi, hogy belemélyeszti a csontjaimig, majd lassan végighúzza a tompa élű láthatatlan vágóeszközt. Egyre több munkát hagyok el. A hivatásom ápoló. Nem cserélem ki a redon-palackokat, a katéteres-zsákok is robbanásig feszülnek, az írásom – ami idáig is valóságos hieroglifa, szinte mindenki előtt – pedig szörnyen olvashatatlan. Nem osztályt vesz át a váltótársam, hanem kupit. Egyre nehezebb ellátnom a betegeimet. Ha nem muszáj, inkább nem mozgok. Az izmaimat valaki fogva tartja és feszíti, rángatja. Mint egy reumás csiga, úgy érzem magam. Nem tudok rendesen aludni. Ha felkelek reggel, akkor is mindenem fáj. Megőrülök! Menekülnöm kell, de az csak folyton követ, nem hagy el.
Otthon a kisszobában vagyok. A zöld, mintás franciaágyon ülök, masszírozom a lábam, és reménykedek, hátha el tudom űzni a késes szörnyet. De nem enged. Mellettem a pólóm és a nadrágom várják, hogy végre rám kerüljenek, majd kinn a napfényben sütkérezzenek egy kicsit. A szekrényajtó, mely már a nagyszüleimet is szolgálta, türelmesen várja, hogy becsukjam. Szégyenlős, nem szereti, ha mutogatnia kell magát belülről. Az órára nézek: 12:45. Lassan indulnom kell. Vár a munka. Miért van az, hogy régebben már alig vártam, hogy beérjek, most meg egyáltalán nem kívánom? Ó, csak elindulni ne kellene! De muszáj. Lassan felöltözködöm. Kész kínszenvedés. Ahogy felhúzom a pólóm, a karjaim fájdalmasan tiltakoznak. A nadrág már csak ülve jön fel. Minden olyan nehéz és lassú, az óramutató ellenben vidáman mozog, és már 13:00-t mutat. Ideje indulnom.
Kilépek a háromemeletes ajtaján. Körülöttem vidáman játszadozó, futkosó gyerekek töltik jól megérdemelt szünetüket. A hasuk már biztos tele van. Elindulok lassan a buszmegálló felé. Egy ideje át tudom érezni azt, hogy milyen lehet, amikor az ember orra előtt elmegy a busz. Ezt most nem szeretném. Utálok késni a Sebészetről. A buszt, amely majdnem a házunk előtt áll meg, még éppen, hogy elérem. Nehézkesen emelem a lábaimat, hogy fellépjek a lépcsőre és felszálljak. Már túl magas a lépcső, és ez csak napról-napra rosszabb lesz. Meglátok egy üres helyet. Odamegyek, leülök és kinézek az ablakon. Nem mintha nem ismerném a Komlói úttól a Szigeti útig a kint elterülő városi tájat. De muszáj üljek. Lehet, hogy másokat az nem

bánt, hogy nem adják át a helyet az időseknek, de engem nem így neveltek. Most azonban nincs mit tennem.

Nem bírom végigállni a húsz-harminc perces utat. Körülöttem zajlik az élet és Én, mintha egy burokban ülve, egy lassított felvétel lennék. Mintha kívülről látnám magamat. Gondolatom elkalandozik és kérdések sorozata röpköd bennem.
- Gábor! Hogy fogod ma kibírni?- kérdezi egy belső hang.
- Valahogy muszáj lesz! - válaszolom neki. Még jó, hogy pár beteg ma hazamehet. Nem, mintha velük sok dolgom lett volna, de mégis. Igaz, lehet, hogy felvesznek helyette pár akutat, de azt már csak megoldom valahogy. Azt pedig el ne felejtsem, hogy ez az utolsó napom. Utána négy nap pihenő. Lehet, hogy csak túlhajtottam magam.
Egy erőteljes férfihang zavar fel a kétségeim közül.
- A következő megálló: Szigeti út! - szól figyelmeztetően.
Nincs mit tenni, fel kell állni. Kezemet beledugom az előttem levő szék kapaszkodójába, és megpróbálok felkelni. Kar- és lábizmaim majd' megszakadnak, hogy sikerüljön felállnom.
- Lehet, hogy kellene egy bot, vagy egy sétapálca? - kérdezem magamban.
Régebben azon viccelődtünk, hogy milyen lesz, amikor 62 évesen nyugdíjba vonulás előtt bottal a kezünkbe „rohangálunk” az ágytálakkal. Erre a gondolatra elmosolyodom, ahogy lelki szemeim előtt látom magamat a mutatvány megvalósítása közben. Hamarabb megvalósul, mint gondoltuk?
Az egyetem, melyet a régi megszokott szürkés-kék kerítés ölel körben, semmit sem változott, idős fák árnyékában pihen. Belépek a kapuján és elindulok, hogy megkerüljem. Idáig olyan erősnek láttam a fákat, akik minden vihart szilárdan, minden sóhajtozás nélkül elviselnek. Ma azonban halk nyögést hallok tőlük. Átvágok a parkon, és ismerősként üdvözlök minden fát és bokrot. A ringló már osztja gyümölcsét, kínálgatja a munkába érkezőket és a hazatérőket egyaránt. A földszinten belépek a liftbe. Megnyomom a hatos gombot, és szép komótosan elindul velem a lift. Nézem a számokat a kijelzőn, ahogy váltogatják egymást: IF..., 1...,2..., 3..., 4..., 5..., 6. Lassan lefékezi magát és már nyitja is ajtóit. Oldalt nézve a hatalmas ablakon át kilátni a Horvát Konzulátusra. Lassan bicegve megindulok befelé. Bemegyek a jól ismert osztályra: VI/A.

Maga a szárny egy egybefüggő folyosó. Bal oldalt a műtősnői szoba, orvosi szoba és a kórtermek nyílnak, jobboldalt pedig sorrendben a következő: raktár, öltöző, kisvizsi - vizsgáló és gyógyszerelő egyben, -nővérpult, WC-k, ágytálazó, fürdőszoba. A folyosó vége előtt pedig az üvegfal. Rajta nagy betűkkel hirdeti, hogy itt található a vese transzplantációs osztály. Nagy a nyüzsgés. A hozzátartozók várják a beteg rokonaikat, ismerősüket. Age, Nico és Maryanne egyik kórteremből a másikba mennek. Age mindig is sovány volt. Hosszú sötétbarna, már-már fekete haját copfba hordja. Barna szemei, és szálkás alakja, határozott jelleme kifejezetten illik rá. Nico világosbarna hajú és annak ellenére, hogy vékony testalkatú, a megfelelő helyeken domborodik. Boci szemeivel és lágy hangjával gyengéden bánik az emberekkel. Velük igazán élvezet a munka. Maryanne a főnővér. Most épp aranyszőke színű a haja. Leheletnyi sminket használ. Jól áll neki. Megigéző kék szemeivel, kisportolt alakjával, lágy hangjával, és hatalmas szívével kordában tart minket. Ha örömünk van vagy bánatuk, hozzá mindig fordulhatunk, ha azonban valamit nem teszünk rendesen az osztályon, azt is megmondja. Egy személyben barát és főnök is. Valahogy sose téveszti össze a szerepét.

Most is mosolyogva fogad, de hangjából kiérzem a főnököt.
- Szia Gábor! Beszélni szeretnék veled négyszemközt az öltözőben.
- Szia Maryanne! Rendben. Mit követtem el? - kérdezem poénkodva, miközben a fájdalmas arckifejezést próbálom eltüntetni az arcomról.

- Majd mindjárt megtudod!
Bemegyünk az öltözőbe. Régebben raktár lehetett, vagy esetleg valamilyen konyhaszerűség, mert egy hatalmas beépített asztal található az ablak alatt. Persze lehet, hogy labor volt. Egy kicsit zsufis az öltöző. Egy ágy, előtte szőnyeg, egy ruhásszekrény, pár karosszék árválkodik bent, és rengeteg cipő, papucs várja gazdáját. A szekrényen papírvatta és egyéb nagy zacskók állnak halomba a plafonig. Lerogyok az ágyra, Maryanne velem szemben egy karosszékben foglal helyet.
- Nos, mit követtem el? - kérdem.
- Előbb kérdezek. Ismersz már nem? Tudni akarom a miérteket is. Mi a baj? - kérdezi együtt érző hangján, és arcára kiül a sajnálat minden jele.
- Hogyhogy mi? Semmi!
- Ne kamuzz! Látom, hogy húzod a lábaid. Méghozzá elég rendesen. Jobban, mint ahogy általában szoktad.
- Nem tagadom, fájnak. Négy napja egyre erősebben és egyáltalán nem múlik. Sajnos nem csak a lábam, hanem szinte minden izmom, és egyre nehezebb mozogni. Mintha valami kiszívná az erőt a testemből. Miért?
- Piri és Anita is mondta, hogy nem vagy a régi. Sokat elhagysz. El kell pakolni utánad. Az még elmegy, hogy a katéteres zacskókat nem engeded le, mert nem akar kipukkadni, de a mellkasszívó palackokat sem üríted ki, és nem is töltöd fel. Pedig pont Te tudod a legjobban, hogy miért kell ezt megtenni. Ez nem Te vagy. Ezért is kérdezem, hogy mi van veled. Mikor kell menned a profhoz?
- Három hónap múlva.
- Májad nem fáj? Nem vagy fáradékony? Hányingered van? Étvágyad rendben? Alszol eleget?
- Talán egy kicsit jobban, mint szokott, és fáradt is vagyok, de azért, mert már napok óta nem tudom kipihenni magam. Iszonyat fáj szinte minden izmom. Még így is, hogy rád nézek, olyan izmokat érzékelek itt a nyakamon, amikről azt sem tudtam, hogy vannak. Egyszerűen fáradt vagyok. Mintha influenzás lennék. Lázam viszont nincs.
- Vért, mikor vettek? Nem volt magasabb a májfunkciód, mint szokott?
- Te is tudod, hogy mindig magas. Annyi csillagom van a laboreredményen, hogy ha a konyakosüvegen lenne ennyi, azt mondanák: kiváló! Most utoljára három hónapja vettél vért, és ha jól emlékszem nem volt eget verő az eredmény!
- Megnéztem, ma van az utolsó napod, utána négy nap pihi. Bírni fogod még a mai napot?
- Ühüm. Persze. - Mondom, miközben ismét a késes szörny folytatta erőteljesebben gonosz munkáját. Az egész testem összehúzódott, és az arcomra kiült a kegyetlen fájdalom.
- Komolyan kérdeztem!
- Szeretném megpróbálni.
- Tehetünk egy próbát. Ha viszont nem bírod, mindenképp szólj. Most pedig öltözz át, azután irány a kisvizsi. Ott várlak a kémcsövekkel. Veszek vért, aztán majd meglátjuk. Oké?
- Rendben. Miután Maryanne kiment az öltözőből következett az átöltözési tortúra. Már nem megy egy perc alatt.

Öt perc múlva a kisvizsibe „ugrom” át. Egy kis raktár lett átalakítva vizsgálóvá. Nem sok minden fér el benne: egy vizsgálóasztal, kötözőkocsi, rajta kötszerek, steril doboz, steril csipeszek, ollók, vesetálak, fertőtlenítőszerek, steril cérna, szike. Vele ellentétesen egy asztal számítógéppel. Benyitok, miközben Maryanne épp ki akar menni.
- Már azt hittem segítenem kell!- fogad nevetve kezében egy vesetállal, amiben benne vannak az előkészített kémcsövek, spricni, strangulátor és bucik.
- Ott még azért nem tarunk!- kuncogok - Bár ki tudja? - vonom kérdőn fel a szemöldököm.
- Na, pattanj fel a vizsgálóasztalra!- csap rá a vizsgálóasztalra.

- Könnyű azt mondani!
Lassan felkapaszkodom a lépcsőn. Csak ne volna ilyen magas! Két fok.
- Mutasd a vénád!
Bal karomat kinyújtom. Maryanne ráteszi a bicepszemre az érleszorítót és meghúzza. Érzem, ahogy a kezemen az erek kiduzzadnak. Összeállítja a vakutrainert (egy eszköz, amivel vért vesznek), lefertőtleníti a könyökhajlatomat. Gyengéd ujjaival kitapogatja a vénámat, majd lehúzza a védőkupakot a tűről.
- Most fogok bökni! - majd belém szúrja a tűt. A tű lágyan hatol a bőrömön át a vénámba.
- Bocsi!
- Tudod, hogy nem fáj! Csak Te tudsz úgy vért venni, hogy meg sem érzem - igazából nem nagyon érzem. Ennél sokkal drasztikusabban vesznek vért a laborban. Ezért is kérem el a kémcsöveket.
Soha nem bírtam odanézni, amikor tőlem vesznek vért. Érdekes, mert mindenki mástól tudok, de egyszer, amikor tőlem vettek elájultam. Eszembe is jut Benkő dokinak az erre vonatkozó magyarázata, de amint hallom, hogy leszedi a kémcsövet és újat tesz rá, már érzem is, ahogy a vákuum ismét nagy erővel szívja a vérem. Egyre nehezebb tartanom a karom, mintha nem csak a vérem, hanem az erőm is kimenne a testemből.
- Bocs, meg kell támasztanom a karom, mert nem bírom már tartani. Mennyi kémcsővel veszel?
- Csak hárommal, egy natív, egy vérképes és egy protrombinos.
Közben kicserélte a harmadikra is. A strangulátort kioldotta, és már a kezébe is vette a bucit. Gyengéden a tű fölé helyezte, majd mikor kihúzta a tűt, már rá is nyomta.
- Ragasszam le? -kérdezte.
- Szőrtelenítést nem kértem! Inkább szorítom.
Erre felnevetünk mindketten. Átveszem a buci nyomását, és behajlított könyök mellett erőteljesen nyomom. Legalábbis azt éreztem, hogy erőteljesen. Kezébe vette a laborpapírom, és miközben indult kifelé hátranézett.
- Gondolom összepakolsz magunk után. Most felviszem a laborba ezeket, Te meg menj be a nővéribe. Nem sokára osztályátadás. Elég zűrös volt a mai nap.

Eltelt két nap, és megjöttek az eredményeim. Ezt a papírt tartom a kezemben. Ahogy lenézek a kezemben tartott papírra látom, hogy az idegességtől már pár helyen meglátszik az ujjlenyomatom. Hogy a májfunkcióim emelkedettek, az nem újdonság. Már nyolc éve ilyenek. Hol magasabb, hol alacsonyabb, de a határérték alá szinte soha nem megy. Nem ez miatt várom az orvosom. Egy másik sor miatt. Ebben ez áll: CK: 5025. Nem egy nagy szám. Forintban hozzánk hasonlóan egy bevásárlásnál elköltött ennyi pénzt az ember. A problémát a következő oszlop mutatja, mely a határérték felől ad tájékoztatást: Normál érték: 0-200. Ez bizony 25* nagyobb, mint lehetne.

Kérdések kavarognak a fejemben. Mi lesz most? Dolgozhatok még, vagy mi történik velem? Ez és ezekhez hasonló ijesztő szavak villannak be az elmémbe és szorítják, döngölik a szívemet. Nem mintha nem tudnám a választ, de belül egy hang nem akarja elfogadni. Gondolatok cikáztak a fejemben, hogy a különböző helyzeteket hogyan oldhatnám meg. Egyik pillanatban egy őszes hajú vékony férfi lép be a neonkódös folyóson. Őt várom, Ő a kezelőorvosom. Egy páratlan ember. Kék szemével rám tekint.
- Jó napot Professzor Úr!- mondom remegő hangon.
- Jó napot! – válaszolja megnyugtatóan. Kezemben észreveszi a laborpapírt.
Kinyitja az ajtót.
- Menjünk be! – mondja.
Belépve a szokásos kép tárul elém. Egy apró előtér, melyből egy nagyobb szoba nyílik.

Mindenhol rendezettséget látok. Néhol egy-egy növény terjeszti leveleit. A polcokon orvosi témájú könyvek, folyóiratok szép sorban várják, hogy elmondhassák a tudásukat. Némelyik magyar, több angol nyelven. Egy íróasztalon több tucatnyi kórlap és mindenféle papírok rendezetten elhelyezve, mögötte egy szék. Kellemes levegő tölti be a szobát.
- Foglaljon helyet- mutat egy bőrfotel felé. Egy kicsit nehezen leülök.
- Miben segíthetek? - kérdezi.
- Kb. egy hete egyre jobban fájnak az izmaim. A mozgás is egyre nehezebb. Nincs erő az izmaimban. Most már olyan mindennapi tevékenységek is nehezen mennek, mint az öltözködés, borotválkozás. Olyan, mintha influenzás lennék.
- Úgy érti, hogy lázas is?
- Nem. Két napja vettek tőlem vért és szeretném megmutatni Önnek.
Azzal átadom neki a laborpapírom. Kezébe veszi. Látom, ahogy szemöldöke megemelkedik, arcán az együttérzés jelei ülnek ki, miközben bekarikázza a rémisztő számot.
- Azt mondja kb. egy hete vannak meg ezek a tünetek? - kérdezi.
- Igen.
- Mennyire érzi erősnek magát?
- Nem nagyon. Már menni is alig bírok.
- Értem.
Azzal ráír pár sort a laborpapíromra. Megnyugtató szemeivel rám tekint, Én meg feszülten figyelem az arcát és várom az ítéletet, ami lehet felmentő, de lehet elmarasztaló. Látom, ahogy szólásra nyitja a száját...

A betegágy mindkét oldalán 2.rész

Próbálok koncentrálni a professzor válaszára, de a szemem előtt elhomályosul a szoba, és csak távolodó hangfoszlányokat érzékelek. A következő pillanatban lepereg az elmúlt nyolc év egy-egy eseménye. A szavai a távoli homályba vesznek.

1995. augusztus 15.

A jó öreg orosz gyártmányú vekker épp most kattant, és tudom már, mit jelen: rögtön csörömpölni fog. Erre az órára ébredtek a szüleim is és lehet, hogy a nagyszüleim is. A hangja durván kolompoló, még a holtak is felkelnek rá, ha hallanak. Már nyúlok is a csörgőórához és lecsapom, nehogy a többiek felébredjenek. Felesleges volt a munkája, hiszen 2 órája fent vagyok, és gondolatok záporoznak bennem. A szoba ablakán hajnali fény dereng át a függönyökön. Nem sokat látni, csak sejteni lehet, hol van öcsém ágya, a puffok, az asztal és a szekrények. Hajnali 4.30 van, és húsz perc múlva indul a buszom. Hallom, ahogy a szüleim szobájából felkel valaki.
Ez lesz az első munkanapom. 11 kolléganő és egyedül leszek fiú. Nem, mintha új lenne a helyzet; a Janusban is hasonló volt a fiúk és lányok aránya. Ekkor kerültem a betegágynak arra az oldalára, ahol inkább állnak, néha ülnek, de semmiképp nem fekszenek, hanem sorsokról döntenek, majd végrehajtják azt.

Kipattanok az ágyból és reflexből elindulok a ruháimért. Már tegnap este kitettem, hogy ezzel se keljen bajlódni. Öcsémet sem akarom felkelteni. Jó neki. Javában tart a nyári szünet. Rutinszerűen felkapom a ruháimat, és már ki is lépek a folyóson át a konyhába. Nem tévedtem. Édesanyám már itt van, és reggelit készít.
- Szia Anyu! -köszönök rá. - Hát te? Neked még nem kellene felkelned. Szerintem még ráértél volna aludni. Csak hatra kell menned a suliba. Vagy nem? - nézek rá kérdően.
- A fiamnak ma lesz az első munkanapja. Persze, hogy felkelek. Édesapád is fenn van már.

Egész éjjel végig hánykolódott az ágyában. Szerintem jobban izgul, mint Te!- mosolyog rám.
- Szerintem nem, de ez más kérdés. Készítettél szendvicset? - nézek át a válla fölött.
- Természetesen.
- Az jó. Majd magammal viszem, hátha megjön az étvágyam. Most semmit nem tudnék enni.
- Apja fia - mondja maga elé.
- Mit mondasz? Nem értem!
- Semmi, semmi. Kész vannak a szendvicsek. Tedd bele szalvétába és csomagold el. Nincs is már nagyon idődd enni, mert menned kell, ha el akarod érni a buszt. Tudod mi apád kedvenc mondása.
- Tudom, tudom. "Váró busz nincs, csak buszváró."
Kimegyek a folyosóra a kezemben a szendvicsekkel, megnézem a táskámat, hogy minden benne van-e, és már megyek is dolgozni.
- Dolgozniii?! - gondolom magamba, és a gyomrom már görcsbe is rándul.
Sietek a megállóba, s közben a hajnali hűvös szél csillapítja az idegeimet. A korai madarak énekükkel, mintha az mondanák: -"Bátorság! Ügyes fiú vagy!"
Ebben reménykedem. Ismernek már, tudják, hogyan dolgozom. Biztos, amikor pár hónapja megkérdeztem a gyakorlat során, hogy van-e felvétel, nem a véletlen miatt mondták, hogy jöjjek ide dolgozni.

A délelőttös műszak reggel hat órakor kezdődik, de addigra már átöltözve ott kell lennem. Szívesen megyek dolgozni.

Szeretem a kolléganőimet, a főnővért, akit mi csak Főnéninek hívunk. Az emeleten a következő felirat fogad: Sebészet 6/A osztály. Izgulok, hogy mi lesz, mert ez már nem gyakorlat. A 35 ágyas osztály kezdetben csak két 'részre' oszlott: ér-és általános sebészetre. Majd nem sokára ér-, általános-, és mellkassebészet kezdett betegeket fogadni.

Egyik hétvégi reggeli ágyazás és mosdatás után bemegyek a ruhatárból kialakított nővér-pihenőbe. Leülök, és töltök magamnak egy teát. Hallom, hogy jön befelé Maryanne és közben kérdezi tőlem:
- Nincs véletlenül egy... - és ahogy belép meghökkenve és nevetve folytja - ... hajgumid?
- Sajnos nincs, és ajakrúzst sem hoztam magammal - mondom sajnálkozó tekintettel, majd jót kuncogok rajta.
- Kár. Jó lesz, ha minden ilyen létszükségleti dolgot beszerzel. No, nem magadnak, hanem nekünk.
- Ühüm.
- Még meg kell szoknom, hogy van egy fiú is az osztályon - válaszolja szájában a hajgumival, amint a copfját igazítja meg.

Telnek, múlnak a napok, hetek, hónapok. Ahogy egyre ügyesebb vagyok, elkezdek műszakozni. Először csak délután, később már éjszaka is dolgozok. Rengeteg emberi sorsot látok a szemem előtt zajlani. Változások. Jobb vagy rosszabb irányba. Tovább élni, vagy nem. Érzések. Boldogság és boldogtalanság. Öröm és gyász. Siker és kudarc.

Empátia, azaz beleélő készség. Egy szó, amit többféleképpen határoznak meg, és talán ez a legfontosabb tulajdonság, amivel egy ápolónak rendelkeznie kell. A legszebb fordítás, amit idáig találtam, így érzékeltette e nemes jellemzőt: "a Te fájdalmad az Én szívemben." Ez az egyik, amit megtanultam a munkatársaimtól. Ha valaki gyógyultan távozik, olyan érzés, mintha egy részed egészségesé vált volna, viszont ha meghal valaki, akkor egy részed is megszűnik létezni. Ez utóbbit szívesen elzárnád a lehető legmélyebb fiókba, de a fiók

általában kinyílik, és nem nagyon szereti, ha bezárják. Ilyen érzésekkel kell megküzdenem. Nem gond, hiszen akik elhunytak 70-80 évesek voltak. De amikor egyre fiatalabb férfiakat és nőket veszítünk el. Nehéz ott állni a betegágy túlsó oldalán és választ adni arra a fel nem tett kérdésre, hogy: Miért?
Ahogy látod, hogy "hegyesedik" az orruk és a fülük, beesik az arcuk, a fájdalomtól az izmaik megfeszülnek, már kezdesz eltávolodni, mert nem akarsz velük együtt távozni az élők sorából.

Reggel, ahogy belépek az osztályra látom, ahogy Piri be van öltözve. Dupla gumikesztyű a kezein, műtősköpeny fedi fehér nővérruháját.
- MRSA-s beteg lenne az osztályon? - merül fel bennem a gondolat, de már tovább is rohan. Szívem hevesen dobog, az elmém gátja átszakad és egy rejtelmes, de fontos tény utat tör a felismerés felé. Tudom már mi nincs rendben!

A betegágy mindkét oldalán 3.rész

- Nincs a kórterem elé készítve semmi! Akkor ez csak egyet jelent! - kiabál egy hang a fejemben.
Ahogy tovább lépek egyet, jut el a tudatomig, honnan lépett ki! Szíven üt a megsemmisítő érzés, a fejem szédül, a lépteimet felgyorsítom, és odaszólok neki.
- Szia Piri! Várj meg!
Ahogy erőtlenül megfordul, látom sápadt arcát, gyászos szemeit.
- Szia Gábor!
- Csak nem...? - kérdem reménykedve, hátha mégsem az, amire gondolok.
- De. - hangjában keserűség és tehetetlenség vegyül.
- És ki? Biztos nem...
- Sajnos igen. Hajni … fél órája... meghalt.
- És Kate tudja már? Tudod, hogy a legjobb barátnője.
- A táviratot már feladták. Neki még nem volt időm szólni- mondja, majd szomorkásan megjegyzi- még nem akartam lesújtani.
- Mondjam meg neki?
- Légyszi.
Miközben elindulok telefonálni, fejemben egyre nehezebb kérdések és gondolatok kavarognak.

- „Miért?... Muszáj megmondani, de hogyan mondjam el? … Teljesen le fogja sújtani! Pont én okozzak ekkora fájdalmat neki? De ha mástól tudja meg? Sőt! Biztos őt fogják felhívni, neki pedig erőre lesz szüksége, hogy támasz legyen. Ehhez azonban időt kell neki adni!”
A telefonba automatikusan beütöm a számokat, és hallom, ahogy kicsöng a vonal végén. Hosszú másodpercek telnek el, és a fájdalom csak egyre jobban keseríti szívemet. Egy álmos, elnyúló hang beleszól:
- Halló! Ki az?- kérdezte.
- Szia! Gábor vagyok.- mondtam elcsukló hangon.
- Miért ilyen a hangod? Csak nem... Ugye nem Hajnival történt valami?! Hiszen úgy volt, hogy ma operálják! … Miért nem mondasz semmit?... Bekerült az intenzívre?... Mondj már valamit!- és hallom, ahogy a szavak egyre nehezebben törnek elő belőle, míg a könnyáradatnak semmi sem vet gátat.
- Sajnos meghalt. Nagyon sajnálom. Nem voltam itt, csak most tudtam meg én is. Szerettem volna, ha inkább tőlem tudod meg. Miben tudok segíteni?- kérdeztem megtörten, miközben

próbálom visszatartani a fájdalom könnyeit.
- Most...semmiben. - és hallom, ahogy egy zsebkendő után kotorászik.
- Gyere át, ha tudsz, és beszélgetünk! Oké?
- Rendben
- Akkor várlak. Most megyek átveszem az osztályt.

Miután megtörtént az osztályátadás-átvétel, felvettem a mosolygós arcot, mintha nem is történt volna semmi, hogy a többi beteg azt lássa és érezze: nincs semmi baj, biztonságban vannak. Csak egy kórteremben láthatták és érezték, mi megy végbe bennem...

Emlékeim között sok olyan történet jut hirtelen eszembe, amikor az öröm és a boldogság bizakodó folyója hatja át szívemet.

Hallom, ahogy az EKG monitorok gyorsan, de ritmusosan csipogják az ütemet. Néha-néha elég muzikális ütem csendül fel.
- Lehetne erre valami zenét írni.- gondolkodom magamban, miközben egy tálcán viszem egyik betegemnek az aznapi infúziómennyiséget.
Csodás napom van. A nappali fény ontja kellemes melegét, és ahogy be-be kukucskál a kórterembe sugaraival megcirógat mindenkit, hogy gyorsabban gyógyuljanak. Most szeretek bemenni a hatos klórteremben, mert vidám a légkör. Egymást és engem is ugratnak. Ahol ilyen pozitív a szellem, gyorsabban gyógyulnak a betegek.
- Azt hittük már valami nővérke jön be, aki bearanyozza a napunkat- mondja Kis „bácsi” nevetve.
- Szeretnék, mi? - kérdezem szigorúságot színlelve, és közben leteszem az éjjeliszekrényre az infúziókat – Gondolják, hogy kevésbé lenne szigorú, és el lehetne lébecolni a légzőtornát? Bár ha jó meggondolom, végül is szólhatok a mi kis „őrmesterünknek”! Ő biztosan kedvesen „megpaskolja” a hátukat. - mondom ártatlanul.
- Na ne! Ezt azért ne! - hallatszik a tiltakozás.
- Pedig nem ússzák meg. Igaz fáj, de gyorsabban gyógyulnak. Addig is behozom „Süsüt”, hogy szívjanak egy kis „friss levegőt”.
Kedves olvasóimnak meg kell itt jegyeznem, hogy „Süsü” nem más, mint az inhalációs gépünk.
Ha bekapcsoljuk, gyengéden ontja magából a porlasztott vizet, amibe rendszerint beleteszünk egy adag köptető-nyákoldót, ezzel is elősegítve, hogy a tüdőműtéten átesett beteg könnyebben kiköhögje magát. Érdekes képet fest a kórterem, miután mind a négy, öt, vagy hat beteg inhalált. Ha hozzátartozna a nővérfelszereléshez a „rendszeresített ködlámpa”, akkor itt biztos, hogy használni kellene.

- Varga bácsi! Hogy van? - kérdezem egy idősebb, középtermetű, nyílt tekintetű férfitól, miközben gyengéden megérintem a vállát.- Használt a fájdalomcsillapító?
- Igen, Gábor! Most már egy kicsit könnyebb is a levegővétel. Csak nagyon fáradt vagyok, és úgy érzem a szívem is zakatol. - válaszolja.
Látom rajta, ahogy kiült rá a fáradtság, és megfeszíti minden erejét, hogy küzdjön az életért vívott harcban. Érzem itt belül a mellkasomban, milyen nehéz neki levegőhöz jutni, és mennyire fáj, ahogy köhög. Pontosabban amikor köhincsél, mert egyenlőre csak próbálgat köhögni. Szinte meg sem kell néznem a monitorokat, hiszen már a fülem érzi, hogy mennyi a pulzusa, és milyen a vér oxigéntelítettsége.
- Mély levegőt vegyen és úgy köhögjön! Akkor sikerül! - biztatom hangosan.
- Próbálom, de nem megy. Talán majd később.
- Később már késő. Megpróbálja még egyszer? Segítek, jó?

Gyengéden megfogom a hátát, és segítek felülnie az ágyban. Majd egyik kezemet a mellkasára, másikat a hátára teszem.
- Most vegyen egy mély levegőt, és köhögjön!
Érzem a kezeimben, ahogy a levegő átjárja a maradék tüdejét, majd ahogy a váladék próbál felszakadni, de túlságosan ragaszkodik hozzá. Ahogy köhög, finoman, de erősen „rásegítek a levegő kipréselésre".
- Na még egyszer. Menni fog! - biztatom.
- Nem megy. - mondja erőtlenül - Pihenjünk egy kicsit.
- Rendben. Várjunk még egy keveset, míg jobban hat a fájdalomcsillapító, és akkor megpróbáljuk még egyszer. Jó lesz?
- Jó.
- „Nem lesz ez így jó! Szerintem „csúszik lefelé" -gondolom magamban, és aggódok is miatt. Már a véremben van, hogy mire figyeljek. Kimegyek egy újabb adag infúzióért egy másik betegnek. A nővérpultnál épp Maryanne írja szorgalmasan az ápolási lapokat. Bár ő a főnővér, mégis visz egy osztályrészt. Mindegyik betegről tud. Meg is kérdez:
- Mi a helyzet Varga bácsival?
- Szerintem „csúszik lefelé". Egyre nő a pulzusa, és olyan rossz a közérzete is.
- Milyen laborokat kértek a viziten?
- A szokásos: ASTRUP, vérkép, kis labor.
- Sürgősre kérted?
- Hát persze! De még nem mondták be.
- Kérdezzek utána?
- Ha megtennéd, nagyon megköszönném!
- Már hívom is! -a telefonért is nyúl és tárcsázza a labort. Közben elmegyek a vizsibe és elkészítem a következő betegnek az infúzióit.
Kifelé jövet furcsa hang üti meg a fülemet. Nem is furcsa, hanem inkább olyan, ami a szívet és az izmokat felgyorsítja és megnöveli az adrenalint.

A betegágy mindkét oldalán 4.rész

A ritmikusan ütő EKG-monitorok hangjai között egy figyelmeztető sípolás erőteljesen visít a fülembe. Egy láthatatlan óra elkezdi a visszaszámlálást négy percről. Pár pillanat múlva már meg is szólal a hatos felett a beteghívó. Lábaimnak gyorsabb tempót diktálok, és gyorsan elindulok a hatos kórterembe. Maryanne már elővette a reanimációs felszerelést, és épp kilép a nővérpultnál.
- Lehet, hogy csak leesett egy tappancs- vetem oda Maryanne-nek, miközben ő is csatlakozik hozzám.
- Lehet, de nem biztos, és Vargabácsi sem tettszett neked, nem? - kérdezi, miközben látom benne a vívódást.
- Ez igaz, és mindjárt úgy is kiderül.
Belépünk és szemeink mindjárt Varga bácsi felé néznek. Ránézésre a mellkasa nem emelkedik, és az EKG elektródái is a helyükön vannak. Pillanatok alatt ott termünk, Maryanne Varga bácsi nyakára teszi az ujjait, és keresi a pulzusát, közben a fonendoszkóppal meghallgatom, hogy ver-e a szíve.
- Semmi – hangzik el egyszerre mindkettőnk szájából.
Csupán egy szó tör ki belőlünk, amely reményt kelthet mindenkiben, aki látja és hallja a kórteremben történteket.
- Reanimálunk (újraélesztünk)! Tudod mi a dolgod!- mondja Maryanne – Hívd a 1642-őt és utána keress egy orvost, de azonnal! Utána keressétek elő a tanárt is!- és már elő is vette az ambu-ballont.

Megkérek mindenkit, aki fel tud kelni, hogy menjen ki a kórteremből – mondom erőteljes parancsoló hangon, és már futok is ki a nővérpult felé. Szívem zakatol, az agyam tüzesen dolgozik, izmaim megfeszülnek, ahogy az adrenalin szétárad az ereimben, és csak egy cél lebeg a szemem előtt: újra kell éleszteni Varga bácsit.
Mire kiérek az ajtón, Maryanne, már lefektette vízszintesre a beteget, megnézte a szájüregét és már mesterségesen lélegezteti a ballonnal. Kirohanok a pulthoz, és ahogy felveszik a telefont, már mondom is a bele határozottan:
- Reanimálás a hat-án.
- Jövünk – hangzik a megnyugtató válasz. Már tárcsázom is az orvosit. Úgy is itt van az osztály elején.
- Kovács László! - mondja egy ismerős hang.
- Kovács doktor! Gyere ki az osztályra! Reanimálunk a hatosba! - mondom sürgetően
- Jövök!- és már le is csapja a telefont.
Rohanok vissza a kórterembe, Kovács doktor már csatlakozik is hozzám. Maryanne épp a szívmasszázst végzi. Kovács doktor az ágy fejrésze mögé megy miután elhúztuk az ágyat és már hallom is az ismerős utasítások sorát:
- HES-t kössünk be. Laryngoscopot és tubust -mondja Kovács doktor, és már be is helyezte a légcsövébe. - fújjuk fel!
Ebben a pillanatban iszonyatos dübörgést lehet hallani, és aki nem ismeri azt a hangot megijedhet, de aki tudja mi ez, csak örül. Kintről el is hangzik a várva várt kérdés:
- Hol reanimálunk?
-A hatosba! - kiáltunk fel egyszerre
Ettől a perctől kezdve egy nagy csapatmunka zajlik. Maryanne átadja a helyét egy intenzíves nővérnek, aki folytatja a szívmasszázst. Másodpercek alatt hangzanak el kérdések és utasítások.
- Mit tudunk a betegről? -kérdi Baumgartner doktor
- Három napja operált T.u. pulm. miatt. Lobektómiát végeztek nála. Vérnyomása folyamatosan csökkent a pulzusa emelkedett.
- Laborok?
- Az ASTRUP már itt van, a vérkép és a többit mindjárt mindjárt.
Az EKG monitor közbe ütemesen csipog, ahogy nyomják Varga bácsi mellkasát. Előkészítik a defibrillátort. Az ágy és környezete teljesen hasonlóvá vált, mint egy kirakodóvásár. Lehet itt mindent találni, ami egy újraélesztéshez kell: fecskendők, tűk, injekciók, infúziók, ballonok, tubusok egész garmadája sorakozik.
- Mehet az első atropin!- hangzik az egyértelmű utasítás Baumgartner doktortól. - És álljunk le!
Az EGK- monitor csipogása egyre lassabb és egyre gyengébb, mikor újra felharsan az élesen sípoló folyamatos hang.
- Töltés 220-al!
Megszólal a defibrillátor, ahogy töltődik, és máris éles hangján adja tudtunkra, hogy készen van. A korongjai felkerülnek Varga bácsi mellkasára.
- Mindenki hátra! El az ágytól!- és már ugrunk is el. - Mehet!
Varga bácsi egész testén izmai megfeszülnek, ahogy végigszalad az áram rajta, és a következő pillanatban újra ritmusosan jár az EKG-monitor. Majd várunk egy kicsit, miközben Kovács doktor tovább lélegezteti a beteget. A vidám csipogás ritmusosan csatlakozik a többiek dalához, és velük együtt adja a boldog ütemet.
- Sikerült! Úgy néz ki stabil. Bevisszük az ITO-ra. -mondja Baumgartner doktor.

A sok boldog emlék és a kevés lelki- és érzelmi halál egyre távolodott, mikor egy kedves, de vészjósló hang egyre erősebben dörömbölt a tudatom ajtaján, hogy visszatérjek a múltból a

jelenbe.
- Gábor! Hallja amit mondtam?- kérdezte a professzor.
- IIIgen... vagyis... inkább nem.- válaszoltam belül még mindig tiltakozva az elkerülhetetlen ellen.
Fürkésző kék szemeivel a szemembe nézett, hogy meggyőződjön arról, vajon most tényleg érteni is fogom-e a válaszát nem csak hallani.
- Nincs semmi baj, de...
Feszülten vártam az utolsó szót, viszont amikor elhangzott az a bizonyos 'de' szócska, már tudtam, mit fogja elhagyni a doktor ajkait.

A betegágy mindét oldalán 5.rész

- ... felvesszük. Nem halálos a betegség, amire gondolok, viszont ezt most azonnal kezelni kell. Közben elkezdjük a kivizsgálását is, hogy megbizonyosodjunk, tényleg az-e - mondta a professzor.
- Most első lépésben nagy dózisú szteroidot fog kapni, hogy az immunrendszerének egyik részét legyengítsük. Hány kiló? - kérdezte.
- 67 vagyok - válaszoltam. - „Egy csomó mindent el kell intéznem”- gondoltam, majd rögtön rákérdeztem a lényegre, hogy tudjak tervezni:
- Mégis meddig kell bennmaradnom?
- Ha minden jól megy, jövő héten hazamehet. Most visszaadom a laborpapírt, menjen le a Bel. ambulanciára, írasson magának kórlapot és jöjjön vissza a 2/A-ra. A lányok már várni fogják. Vért vesznek, és bekötnek mindjárt egy infúziót. Rendben? - nézett rám kérdően.
- Lehetne az, hogy előbb hazamegyek és összekészülök? A feleségem azt sem tudja, hol leszek. Szeretnék neki is szólni.
- Menjen csak, de egy órán belül jöjjön vissza! Megegyeztünk?- kérdezte.
- Így jó lesz. Köszönöm! - mondtam, majd miután kezet fogtunk, elköszöntem.

Az út kifelé a klinikáról ismerős. Belépek a liftbe, lemegyek a mélyföldszintre, kigyalogolok a parkolóba, és ott vár rám a '84-es Opel Kadett 1,3 D. Nemrég vettük, és felújítottuk. Beszállok a kocsiba, és mielőtt elfordítom a slusszkulcsot emlékek rohannak meg, a múlt hangjai...

Pár évvel ezt megelőzően... 1996-1999.

- Gábor! Hol vagy?- kérdezi Anne, és már a hangjából érzem a sajnálatot és a tenni akarást. És mindezt értem! Abban a pillanatban meghat a gondoskodása, de aggódva szólok neki:
- Itt vagyok a hatosban! Megjöttek a laborok? -kérdezem, és kijövök a kórteremből. Ahogy a nővérpulthoz érek, meglátok a kezében egy laborpapírt, rajta a nevemmel.
- „Legalább 6 csillagos vagyok"- gondolom, ahogy rápillantok a papírra. (Azokat az eredményeket csillagozzák meg, amelyek eltérnek a normál határértékről.)
- Hány csillagos is vagyok? Mint egy jó konyak? - próbálom egy poénnal oldani a rossz eredményeket. Sajnos semmi értelme. Arca szigorú, szemöldökét összeráncolva megszólal:
- A májfunkciód már majdnem tízszerese a normál határértéknek, és a bilirubinszinted is az egekben! Nem próbálj magyarázkodni, látom a szemeden, hogy sárgulsz! Most már mindenképp beszélünk az egyik sebésszel, hogy szóljon egy belgyógyásznak! - szól ellenvetést nem tűrően.

Sajnos igaza van. Már amikor elkezdtem dolgozni, emelkedettek voltak a májfunkcióim, és ahogy haladtak előre a naptár lapjai, ritka kivétellel folyamatosan csak nőtt. Most már nem lehet halogatni az elkerülhetetlent.
- Rendben- válaszoltok beletörődve.

Az események gyorsan haladnak: megbeszéli az egyik sebész a belgyógyász professzorral, hogy megyek. Vérvétel, mellkas röntgen, hasi ultrahang, CT, majd mivel semmi olyan elváltozást nem mutattak a vizsgálatok, ami magyarázta volna a laboreredményt, jött a májbiopszia. Érzem is, ahogy a tű megböki a jobb oldalam, és az erős szívást, ami kiszakít egy darabot a májamból. A legvégén ahogy a szternumpunkció átszáguldozik emlékeivel gondolataimon, egy hatalmas fájdalom keletkezik a szegycsontomnál, és érzem, ahogy a vákuum kiszívja a csontvelőt belőle. Elkezdik a gyógyszeres kezelést: szteroidok, kálium, majd ezt követően a mellékhatásokra különböző gyógyszerek. Egy idő után azt veszem észre, hogy legalább annyi gyógyszert szedek, mint a betegeim. A kezeim egyre többször remegnek, a testsúlyom már a 95 kg-t nyomja. A legutolsó gyógyszer, amit még felírnak Imuránnak hívják, ami egy immunszupresszív szer (az immunrendszer működését gyengíti nagy mértékben). Természetesen ezalatt az időszak alatt is dolgozok, nem kis kockázatnak téve ki magamat. Bármilyen betegséget könnyebben elkaphatok, mint más esetben.
Sajnos az Imuránt nagyon nehezen tolerálom.

1998. Szeptember

Az ősz első hónapja ismét beszínezi a fák, bokrok leveleit. Minden készül a megnyugvásra. Épp a hosszú pihenőmet tartom. Már egy hete szedem a gyógyszert. Idáig semmi bajom. Remélem ez nem is fog megváltozni. Bárcsak jók lennének a májfunkcióim! Akkor nem lennék ennyire fáradékony, és sokkal többet tudnék otthon is dolgozni.

Talán a szteroidokat sem kellene szednem, és le tudnék fogyni is. Ebben reménykedem, és beveszem az aznapi tablettát. Nem is gondolok ekkor még rá, hogy az estét már nem otthon töltöm. Otthoni teendőimet intézem, és délttől egyre rosszabb a közérzetem.

Délután négy órakor már egyre erősebb hányingerem van. Hányok, és nem akar elmúlni. Már nincs is, ami kijöjjön, de a hányinger nem múlik, sőt csak fokozódik. Hat órakor felülök a motoromra, és bemegyek a Klinikára. Az események röpülnek. Már majdnem megoperálnak vakbélgyulladás gyanújával, azonban a vérképem alapján nem áll fenn ez a diagnózis. Úgy döntenek, hogy megfigyelés céljából felvesznek a belgyógyászatra. A szokásosat kapom: infúzió, enni, inni nem szabad – nem mintha tudnék.
Másnap reggel megérkezik professzorom. Megvizsgál, majd mosolyogva ezt mondja:
- Nincs semmi probléma, túl fogja élni. Egyelőre az Immuránt nem kell szednie.
Helyrejövök, hazaengednek. Kontrollokra járok.

1998. December

December elején kapom meg a levelem: újból Immuránt kell szednem. Délutános vagyok. Hát ha kell, akkor kell. Mindjárt kezdjük is. Igaz, nemsokára mennem kell dolgozni, de beveszem az első tablettát. Miután beérkeztem a Klinikára átveszem az osztályt. Délután Dombos doktor vizitel. Már alig várom, hogy befejezze, mert olyan erős hányingerem van, hogy alig bírom visszatartani. Alighogy leteszem a vizitfüzetet a nővérpultra, rohanok a WC-be hányni.

Egy kicsit megkönnyebbülök, de hamarosan újra erőt vesz rajtam. Nemsokára állandósul a hányinger, és sugárba hányok. Most már szólnom kell, hiszen nem tudok dolgozni.
-Era! Nagyon rosszul érzem magam. Egyfolytában hányok, és most már a székletem is véres. Látom ahogy rám néz, és valami meg nem fogható együttérzést is észreveszek a szemében.
- Hisz te totál sápadt vagy! Szólok Vicának, és valahol lefektetünk! - mondja és már megy is a vesére. Nem telik el egy perc sem, és már Vicával együtt kísérnek a tízesbe.
- Jól vagy? - kérdi Vica.
- Hát, az igazat megvallva nem -mondom neki, és küzdök az állandó hányingerrel és hascsikarással.
- Mindjárt jön Sándor doktor. Addig is vért veszek.
-Oké! - válaszolok beletörődve. Egyre gyengébbnek érzem magam, és fáradtnak. A beszéd is nehezemre esik.
- Mi a helyzet az osztállyal? Era bírja? - kérdezem.
- Ezzel most ne foglalkozz! Szóltak Anitának, hogy jöjjön be korábban. Te most inkább épülj fel. Mindjárt jövök, csak leviszem a véred a laborba.
-Utána mi lesz?
- Csak a szokásos. Megnézem a vérnyomásod.
Rövid idő elteltével már méri is a karomon.
- Na, mennyi?
- Nem épp a legjobb. Alacsony. Viszont a pulzusod elég magas. Felteszek egy EKG-MONITOR-t.
- Ahogy gondolod.
Érzem, ahogy a mellkasomban a szívem majd kiugrik, csak nem épp az örömében, hanem az élni akarás miatt. Hallom, hogy milyen gyorsan ver, majd egyszer csak el kezd sípolni a monitor.
- Mennyi most? -kérdem
- Százötven. Felemelem a felső határt.
Időközben mindenféle vizsgálat megtörtént. Kikérdeztek, felvettek. Megjött Anita is. Megláttam rémült tekintetét, majd kijelentéséből megértettem, hogyan is nézhetek ki az ő szemeivel nézve. Kezét összecsapva rémülten így szólt:
- Úristen, Gábor! Nehogy meghaljál már!
- Kösz, Anita! Én is azon vagyok! Nekem elhiheted! - válaszolom, majd a következő pillanatban minden elsötétül...

A betegágy mindkét oldalán 6.rész

Ritmikusan csipogó hangot hallok. Ismerős. De mi is ez? - merengek. Egy EGK-monitor!- villan be a felismerés. Nem is olyan vészesen gyors a pulzusszám. Sőt! Igazán jó is lehetne. Szemeim nem nyílnak, látni nem látok semmit. Olyan, mintha ólom nehezedne rájuk, és valami rugó vissza-vissza húzza őket. Kezemben érzem a vesetálat. Hánytam volna? Hányingerem volt, arra emlékszem, de hogy hánytam volna, arra nem. Lassan visszatér az emlékezés fájdalmas képe: Anita félelmetes arca, a riadtság leírhatatlan képe. Innentől kezdve, mintha felkapcsolták volna a villanyt, minden világos: az előbb még ültem, és itt voltak mellettem a kolléganőim. Most hol lehetnek?
- Anita? -kérdezem félénken – Itt vagy?
- Nem, nincs itt, visszament az osztályra- mondja Éva – Jobban vagy?
- Igen, azt hiszem, bár ez a hányinger elég kellemetlen, de nem akar kijönni semmi. Mi történt? Mintha kiesett volna pár perc!
- Elájultál. „Pár perc” valóban kiesett.
- Mégis mennyi idő? - kérdem, és közben a kétely maró érzése harap a szívembe.

- Nyugodj meg! Mint látod itt vagyok, és a műszakom sem járt le. Tényleg csak pár perc volt, de pontosan nem tudom megmondani. Most az a fő, hogy pihenj egy kicsit. Aludj. Szükséged van rá.
- És ha megint elájulok?
- Nem fogsz.
- De …
- Nincs de! Pihenj! Most megyek és megnézem a többi beteget, mert egy kicsit csúsztam a feladataimmal. Itt a csengő. Ha bármi baj van csak szólj, és jövök.
- Oké.

Ezen az éjszakán alig alszok, és ha egy kicsit el is bóbiskolok, felriadok. A félelem, hogy elájulok ismét, befészkeli magát a tudatomba, és mivel jól érzi magát eme kellemes helyen, nem óhajt távozni. Pár nap múlva megkönnyebbülve érzem, hogy nincs már itt velem, elszállt. Három napig folyamatosan hányingerem van, de legalább nem kell hánynom. Megkapom a magam infúziómennyiségét minden nap, és érzem, hogy az erőm ismét kezd visszatérni.

Ma van az első nap, hogy ihatok teát. Furcsa érzés, hogy valami lefelé megy a gyomromba, és nem akar visszajönni, hogy jelentse: nincs minden rendben odalent, így inkább visszajöttem. A következő reggel a viziten azt mondják, hogy ma már ehetek levest is. Leves. Mily kellemes hangzású szó, már alig várom, hogy végre dél legyen. Az idő röpül, és végre itt a levesem. Magamhoz veszem, kinyitom, és elszörnyülködve látom a tányér tartalmát: tojásleves. Kevés olyan leves van, amit egyszerűen nem tudok megenni, de az egyik a tojásleves. Tojásleves! Miért nem lehetett volna valamilyen húsleves, vagy zöldségleves, azok a kedvencein. Pont tojásleves! Most mi legyen? Egyek? Ne egyek? Farkaséhes vagyok. Muszáj valamit ennem!

És ekkor döbbenek rá, hogy milyen finom is ez a leves. Egy hét múlva már hazamehetek. Ekkor megfogadom: nem szedek semmilyen gyógyszert, csak a legszükségesebbet, és ha még egyszer szteroidokat kell szednem, munkát kell változtatnom. Nem akarok száz kiló lenni. Fogyni fogok, diétázok és mozgok. A cél harminc kiló mínuszba. Az évek mennek, mint ahogy a súlyom is csökken, és a májfunkciós értékek is lefelé mennek a laborpapíron, bár a kétszeres határérték alá nem igazán csökken.

2002. tavasza

Megismerem Virágomat, összeházasodunk, és tervezzük a jövőt: egy kis ház, ahol a leendő gyermekeinket felnevelhetjük, és szeretetben élünk...

Az emlékek sasszárnyon elrepültek, miközben mintha egy mentőautó szirénája egyre hangosabban, mint egy riasztó, követelte a figyelmemet és röpített vissza az autóba, a fájdalmas jelenbe.
Virágom! A tervek és a gyerekek! Ha kezelést kapok egyelőre nem tervezhetünk semmit! Még azt sem tudom, mi ez! -gondolom. Magam előtt láttam az arcát, azt a kis málna ajkait, és eszembe jut a reggeli riadt tekintete.
Hogy fogom mindezt elmondani neki? Hiszen még egy órám sincs hátra és vissza kell érjek ide! -mondom magamnak, és belém hasított a fájdalom, hogy teljesen összetöröm úgy, hogy még csak erőt sem tudok neki adni, nem tudok a támasza lenni.
Mi vár rám otthon?- kiált fel bennem a felismerés, és egy hangos ordítás tombolva tört ki a számon, amely a tehetetlenség dühe miatt mint egy gejzír robbant elő.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A betegágy mindkét oldalán 7.rész

Miután elfordítom a slusszkulcsot, megvárom, míg a mentő elmegy mellettem, majd kerülő utakon megyek haza. Teljesen ismerős a környék, ezért rutinból vezetek. Kifelé a klinikáról rákanyarodok a Kürt utcára, aztán miután megcsap a sörgyár szaga, rögtön hányingerem van. Gyerekkoromban csak akkor szívtam be ezt az illatot, amikor orvoshoz mentünk -ez elég gyakran megtörtént-, és rendszerint megkaptam a fenekembe az injekciót. Azóta rossz érzéssel tölt el. Elhagyom a Bőrklinikát, a Székesegyházat, átmegyek az alagúton, tovább a főúton, azután irány Fehér hegy.

Végig azon töröm a fejem, mit fogok mondani. Nem sok időm maradt, hiszen még össze is kell csomagolnom, és visszamenni, hogy befeküdjek. Próbálgatom, mi lenne a legjobb, ezért magamban különbözőképen előadom a mondandómat:
- Szia Virágom!- mindezt derűsen - Ne ijedj meg!
Mindjárt egy kritika fogalmazódik meg bennem legbelül:
- Gábor! Ha ezt mondod, szerinted nem ijed meg?- dorgálom meg magam.
- Nézzük másképp! - gondolom
- Szia Virágom! Beszéltem a dokival, egy kis időre be kell feküdjek! Nyugi! Nem fogok meghalni! - mindezt poénosan.
Egy belső hang azonnal figyelmeztet és egyben le is szúr:

- Ember! Jó, hogy nem azt mondod neki, hogy a végrendeletedet nem kell még megírni! Te aztán gyengéd vagy! - szidom le magam.
Sokkal jobb, ha egy kicsit leülünk, és elmondom a tényeket. Igaz, hogy sokkal több időbe telik, de talán ez lesz a legjobb.

Miután lekanyarodom a szerpentin végén a Komlói útra, lemegyek a Meszesi Általános Iskolával ellentétes oldalra, és leparkolok. Gyerekkoromban ide jártam iskolába. Az itt található lakásokat sokáig csak bányászlakásoknak nevezték, az itt lakó bányászok miatt. Régebben csendes környék volt, de mostanában elég zajos. Folyamatosan mennek az autók, buszok, teherkocsik, ontják magukból a kipufogógázt.
- Essünk túl rajta- gondolom, és próbálom biztatni magamat.

Belépek a lépcsőházba, és mindjárt a szemközti lakás ajtaját kinyitom. Félelmetes látvány tárul elém: Virágom arca mindent elárul. Félelem, bizonytalanság. Rengeteg ki nem mondott kérdést olvasok ki rémült szeméből: Mit mondott az orvos? Mi a bajod? Mi lesz most velünk? Akaratlanul is felveszem a mosolygós arcot. Ha valami baj történik, valamiért mindig ezt teszem.
- Szia Virágom!- szólalok meg enyhén remegő hanggal.
- Szia! Mit volt a Klinikán? Megjött az eredményed?- már tenné fel a következő kérdést, de félbeszakítom:
- Gyere, üljünk le egy kicsit a szobában az ágyra.

Az előtérből pillanatok alatt bemegyünk a kisszobába. Egy másfél szobás lakás a mienk. Nászajándékba kaptuk a lehetőséget, hogy itt lakjunk. Természetesen a rezsit mi fizetjük. A kisebbik szobába pakoltuk be minden javunkat. Egy számítógép, tévé, pár fotel. Ebben a szobában van a franciaágyunk, amit a feleségem nagyszüleitől kapott eljegyzési pénzből vettünk. Ez az első közös szerzeményünk. Nem sok minden fér el benne, de nekünk nagyon megfelelt. Nincs nagy igényünk.

Leülünk, átölelem, a szemébe nézek, próbálok szemeimmel nyugalmat és biztonságot átadni, majd komolyabb hangon ezt mondom:
- Megjöttek a laborok. Sajnos van egy eredmény, ami miatt be kell feküdjek a klinikára. Beszéltem a kezelő orvosommal, és ő azt mondta kivizsgál. Egy órát kaptam, hogy visszaérjek. Még én sem tudom, mi fog történni, de amint tudok valamit, te leszel az első, akinek megmondom.

Egész teste megborzong a hírtől, látom az arcán a bizonytalanságot, de ami a legrosszabb: látom a szemében a félelmet. Ez egy pillanatig tart, míg az első könnycsepp legördül az arcocskáján, aztán valami ezt a lesújtó erőt bátorsággá alakítja.
- Mégis mi lehet ez? Nem mondott semmit? - kérdezi rettegve.
Eszembe jut, hogy írt valamit a laborpapírra, amit már a liftben elolvastam. Többek közt ez állt rajta: Dg.: Polimyositis? (Azaz sokizom-gyulladás.) A kérdőjel azért szerepel valószínű ott, mert nincsenek biztos laboreredmények.
- Lehet, hogy sokizom-gyulladásom van. Emiatt fájnak az izmaim- válaszoltam.
- Azt hittem, hogy kapsz néhány gyógyszert.
- Én is azt hittem. Most azonban csomagolnunk kell, és közben még beszélgetünk. Jó?- kérdeztem
- Rendben.- válaszolta sírva.

Elkezdünk összepakolni a legszükségesebbeket, és közben kérdések és válaszok záporoznak tele bizonytalansággal, mivel azt sem tudjuk, mivel állunk szemben. Hol egyikünk, hol másikunk bizonytalanodik el, Virágom végig sír. Átölelem és mélyen könnyáztatta szemébe nézek. A szívem elszorul.
- Nem lesz baj! - próbálom vigasztalni.

Az idő hamar elszáll, és még a családomnak is szólnom kell. Megkérem Virágomat, hogy telefonáljon haza, nyugtassa meg őket, és utána jöjjön be a klinikára, a 2/A osztályra. Ismeri a járást, igaz, még csak kilenc hónapja vagyunk házasok, de többször bejött hozzám, miután lejárt a műszakom.

Elérkezik az elválás pillanata. Nehéz szívvel átölelem, könnyes arcunk összeér, megcsókolom és elköszönünk egymástól.

Beszállok, a kocsiba, és elindulok a szokásos úton vissza a klinikára. Péntek van, így még három napig biztos nem csinálnak semmilyen vizsgálatot, csak az infúziókat kapom. Rémlik, hogy milyen vizsgálatokat végeznek, de mindet végigcsinálják? Milyenek lesznek az eredményeim? Nemsokára úgyis kiderül, de addig még három kemény napnak el kell telnie tele bizonytalansággal. Azzal próbálom nyugtatani magam, hogy még semmi sem biztos, és lehet, hogy csak valami átmeneti betegség. Próbálok felkészülni minden lehetőségre.

A betegágy mindkét oldalán 8.rész

Beérkezek a klinikára és elmegyek a Belgyógyászati ambulanciára. Ott megíratom a kórlapomat, felmegyek lifttel a 2/A-ra. A bejárat egy üvegajtóból állt, amely felett nagy betűkkel hirdetik, milyen betegeket gyógyítanak: hepatológiai- és gasztroenterológiai osztály. Az ajtó -melyre egy elektromos zárt helyeztek fel- nappal nyitva van, de estére bezárják. Nem csak azért, hogy ne tudjon bejönni akárki, hanem, hogy ki se tudjon menni az a személy, akit valamilyen oknál fogva a delírium kerít hatalmába. Ez az osztály kinézetre nem sokban különbözik az én munkahelyemtől. A falakat végre átszínezték sárgára. Az elrendezés ugyan

az, csak a szobákban láttak el más feladatokat. A nővérpultot átalakították. Itt már modernebb berendezés: az üvegház eltűnt mindennel együtt, és tényleg egy pult pihen békésen. Bár a fiókok száma nem változott, egy elengedhetetlen kellék is megjelent: a számítógép.

A főnővér fogad. Nem az az őrmester fajta. Ellenkezőleg. Kedves, mosolygós, olyan, aki együtt tud érezni, de ha kell, helyre tudja tenni a rendetlenkedőt. Ő is, mint páran, akik itt dolgoznak a kolléganőim.
- Szia! Hát te? -néz rám kérdően, ahogy meglátja a kezemben a kórlapot.
- Szia! Hát én...-válaszolom, és átnyújtom neki a papírokat. -Jöttem vendégeskedni hozzátok.

A szokásos betegfelvételi kérdések jönnek: magasság, testsúly, étel és gyógyszerallergia, látás, hallás, vizelési, székelési kérdések, bőr állapota, vérnyomás mérés, pulzusszámolás, ápolási terv rövidtávra, ápolási diagnózisok. Ez már szinte rutinból megy mindenkinek, pár perc alatt végzünk.
- Gyere, megmutatom a kórtermed, és az ágyad -és elindulunk a 206-os kórterem felé.

Szeretem a 6-os kórtermeket. Nálunk a hatodikon a 606-tól kezdődik a mellkassebészeti betegek kórterme, ami a kedvencem. Általában amikor belépek az osztályra, jellegzetes szimfóniát adnak elő a gyógyításban használt kellékek. Ez nem másból, mint csipogásból és buborékolásból áll. Más miatt is szeretem a 606-os kórtermet: a kilátás a parkra néz. Hajnalban, amikor dolgozni járok, szeretek átjönni ezen a zöldövezeti részen. A reggeli madárdal jókedvre derít, és a növények csodálatos egyveleget alkotó illata mindig friss. Üdítően hat rám. Jól indul a nap. Többféle fa díszíti eme díszes kertet: fenyő, juhar, és rengeteg ringló. Nyáron rendszeresen szedek belőle és viszek fel az osztályomra. Nagyon szeretjük mindannyian.

A 8 ágyas kórteremben a 3-as ágy az enyém, ami az ablak mellett helyezkedik el. Mindjárt kapok öt szobatársat. Két ágy ugyanis üres volt. (Abban az időszakban még engedélyezték a 8 ágyas kórtermeket, egy idő után már csak 6-ot lehetett elhelyezni.) A következő napok lassan telnek. Virágom kisírt szemmel, nyúzott arccal jön látogatóba, és ahogy telnek a napok, egyre jobban látszik rajta az alváshiány. Sem mellettem nem jó neki, sem otthon.

Hétfőtől elkezdődik a kivizsgálásom: EKG, mellkasröntgen. Kiderül, hogy mindkét alsó tüdőmezőben egy gyulladásos folyamat kezdődött el: fibrosis pulm. Nagyon sokszor láttam ezt a diagnózist már, csak nem a saját kórlapomon, hanem másokén, akik befeküdtek a mellkassebészetre.

Ezután még két vizsgálat van hátra: EMG (Elektro-myographia), és izombiopszia. Ezek adják a legbiztosabb eredményt. Az EMG vizsgálatot nálam tűvel végzik, de ez cseppet sem fáj. Már itt is kiderül, hogy az izomerőm csökkent. Szerettem volna, ha az izombiopsziát nálunk a sebészeten végzik el. A vizsgálathoz azonban friss szövet kell, nem jó a "tartósított" (formalinban tárolják és szállítják a szöveteket) és még egyet nem lehet tenni: érzéstelenítésben elvégezni. Így hát irány az Idegklinika.

Miután megérkezek az idegklinikára, megkeresem aki elvégzi a beavatkozást. Az orvos mellett medikusok állnak, hogy lássák és tanulják az izombiopszia menetét. A beavatkozást végző doktor halk szavú, kedves, megértő. Szavai melegséget és bátorságot öntenek belém. Látszik rajta az idő múlása.

- Mint tudja nem végezhetem érzéstelenítésbe a vizsgálatot, mert akkor károsodik az

izomszövet és nem lesz megfelelő a szövetminta - mondja az orvos, majd folytatja -nem baj, ha a medikusok is végignézik?
- Nem zavar -válaszolom.
- Melyik izma fáj a legjobban? -kérdezi.
- A lábszáramban lévő -felelem neki.
Elmegyünk egy vizsgálóba, majd lefektet. A helység szokásos bútorokból áll: egy vizsgálóasztal, kötözőkocsi, íróasztal, szék.
- Jódra nem érzékeny?- kérdezi.
- Nem -válaszolok.

Felfekszem a vizsgálóasztalra. Mivel rövidnadrág van rajtam, ezért nem kell levetnem. Steril kesztyűt adnak fel a kezeire, kibontják a steril tálcát, ahol különböző eszközök várták, hogy használják. Érzem, ahogy a jódos bucit többször végighúzzák a bőrömön, majd leterítik egy lyukacsos kendővel a lábam. A szikét a kezébe fogja és megszólal:
- Most bemetszem a területet! Ez kellemetlen lesz! Ha bármi baj lenne, szóljon.
- Rendben! - válaszolom
Érzem, ahogy a hideg acél belesüllyed a szöveteimbe, és csak úgy szeli őket, mint kés a vajat.
- Nézzenek ide! Ilyet még én sem nagyon láttam! Kíváncsi vagyok, hogy fog kinézni a mikroszkóp alatt! -magyarázza izgatottan a doktor.
Kezébe vesz egy kochert majd ismét a lábam fölé hajol.
- Ez most fájni fog.
- Rendben. Csak csinálja.
Iszonyat fájdalom hasít belém, ahogy az eszközzel egyre többször kitépi a szövetet, de ez mégsem olyan hatalmas, mint amit minden izmomban érzek.
Egyszer csak megszólal egy medikus:
- Jól érzed magad? -kérdezi, miután felém fordult.
- Azt hiszem egy kicsit levert a víz- válaszolom -de nincs probléma.
Erre felfigyel a doktor is.
- Abbahagyjuk, már elég mintát sikerült vennem -mondja, miután steril bucival kitörli a vért, és megnézi van-e még vérzés valahol.
- Sterilstrippet kérek, és Cosmoport.- már össze is húzza a bőröm, majd felteszi a kötést rá.
- Pár nap és leszedheti. Azt hiszem elég jól ismeri, mi a jele, ha valami baj van a sebbel.
- Igen. Ezzel nem lesz gond. Ha bármi van, elintézem fenn a Sebészeten.
- Magam is így gondoltam. Az eredményt majd átküldöm.
- Rendben. Köszönöm
- Igazán nincs mit. Sajnálom, hogy ekkora fájdalmat kellett okoznom.
- Szükséges volt.
- Ez igaz. Jobbulást kívánok.
- Köszönöm.
- Viszlát.
- Viszlát.
Az eredmény. Ezen a pár soron múlik, hogy mi is lesz velem. Melyik oldalra kerülök a betegágynál? Pár napot még várnom kell, hogy megtudjam.

A betegágy mindkét oldalán 9. befejező rész

Pár nap múlva írásban is megjön az eredmény: minden kétséget kizárólag sokizom-gyulladásom van. Most már csak az a kérdés maradt hátra, hogy milyen módon reagál a szteroid kezelésre a betegség. Ez nagyban befolyásolta, hogy milyen döntéseket kell meghoznunk.

Az első kezelésre nagyon jól reagál a betegségem. Kezdetben nagy dózisú szteroidokat adnak infúzióba, majd fokozatosan csökkentik az adagot, míg otthon szájon át szedhető. Az esetek egy részében ez használ. A laboreredményemben is látszik a javulás, és ennek nagyon örülünk feleségemmel. Igaz, nem megy a határérték alá, de a töredékét jelzi a korábbinak.
Talán a középkorban élő páncélos lovagok érezhettek hasonlóan, mikor megszabadították őket a páncélzatuktól, mint én. Lábaim mintha újult erőre kaptak volna; az izmaimból száműzték a fájdalmat, és vígan kapják fel a testemet.
- Ezek szerint ez csak egy ideiglenes állapot – gondolom magamban, és a remény újult erővel ruház fel. - Lehet, hogy vissza is mehetnék dolgozni? Miért is ne! Menni tudok, és ez a lényeg.
Ennek örömére egy hónap múlva ismét munkába állok. Sajnos, az a pár nap, míg dolgozok, csak ront az állapotomon, nem javít. Ismét jelentkeznek a fájdalmak, és a laboreredményem újból azt mutatja, hogy nő az izompusztulásom. Az erőm újból elhagy, a testem elerőtlenedik.
- Semmi baj -gondolom magamban -, befekszek, ismét kapok egy adag szteroidot, és egy kicsit többet pihenek otthon, aztán újból megyek dolgozni.

A második kezelésnek ilyen reménnyel indulok neki. Miután megkapom a „szokásos” kúrát, az utolsó előtti reggelen vért vesznek. Nagyon várom a délutánt, amikor megmondják az eredményt. Igaz, nem annyira enyhül a fájdalom, mint korábban, de így is sokkal jobban érzem magam.
A délutáni vizit a megszokott rendben megy. A nyolcágyas kórteremben megint az ablak mellé kerültem, így először végig kell hallgatnom a betegtársaim panaszát, felidézik a laboreredményeket -rendszerint már vizit előtt megnézik-, és egyéb gyógyszerrendeléseket, illetve az esetleges holnapi vizsgálatokat elrendelik, tájékoztatják a beteget. Nem maradhat el a professzor részéről az elengedhetetlen bátorító mosoly. Amikor az ágyamhoz lépnek, már látom, hogy valami nem stimmel.
- Gábor, sajnos nem reagál megfelelően a betegség a kezelésre. Imuránt szedett korábban?- kérdezi.
(Az Imurán egy olyan gyógyszer, ami az egyik fehérvérsejt-féleség (limfociták) képződését gátolja. Korábban szerv-átültetetteknél alkalmazták -talán napjainkban is alkalmazzák-, hogy a beültetett szervet ne „lökje ki” a szervezet. Egyik mellékhatása, hogy sokkal fogékonyabb lesz az ember a fertőzésekre.)
- Igen szedtem, de nehezen toleráltam.- válaszolom neki.
- Akkor valami mást kell adnom magának. Konzultálni fogok egy kollégámmal, addig ezt a kezelést folytatjuk. Most csökkentjük a dózist, hogy otthon tablettába tudja szedni, utána hazamehet, majd két hét múlva visszajön kontrollra az ambulanciára.

Sajnos egyre jobban gyengülök a két hét alatt. Buszra fel sem tudok szállni, és kocsival visznek mindenhová. A laboreredményeim az égbe szöknek. Újabb kezelés, és egy másik gyógyszer.
Mivel a szteroidokra nem reagál kellőképp a betegség, ezért egy másik immunszupresszív szert kapok infúzióba: ciklofoszfamidot. A kezelés során hányingerem van és hányok. Teljesen megváltozik az ízérzékelésem, sokszor olyan, mintha minden étel fűrészporból készült volna. Sokkal jobban szeretem a sós ételeket. Otthon nagyon gyenge vagyok, és az ismételt kezelések után van, hogy két kanál leves között le kell feküdjek, különben úgy érezem elájulok. A szédülés fekvéskor jelentősen enyhül, de teljesen nem múlik el. Legalább két hét kell, mire kezdem jobban érezni magamat, újabb két hét, mire helyrejövök annyira, hogy napi teendőimet segítség nélkül ellássam. Hogy munkába menjek, az szóba sem jöhet. Sajnos ez a kezelés kezdetben csak egy hónapig mérsékeli az izompusztulást.

Mindeközben a feleségem naponta bejár hozzám a klinikára, munka után még nálam tölt két órát legalább. Sehogyan sem jó neki, hiszen nem tudunk meghitten beszélgetni a szobatársaim miatt, én pedig túl rosszul vagyok ahhoz, hogy elbújjunk valahová kettesben. Nagyon nehéz időszak ez mindkettőnknek. Sokszor csak ül az ágyam szélén és fogja a kezem, simogat. Rossz néznem őt, mert látom, hogy ő is nagyon szenved. A szívem szakad meg miatta, úgy érezem sokszor, hogy tönkretettem az életét azzal, hogy beteg lettem.
Látom, hogy tehetetlen, és nem találja a helyét sehol. Nélkülem üres az otthonunk, nem szívesen megy haza a lakásba, de a klinikán se bír megmaradni. Én pedig nem tudok rajta segíteni.

Van még egy tényező, ami miatt meg kell hoznunk egy fontos döntést; a kezelés során sokkal fogékonyabb lettem a fertőzésekre. A klinikán, ahol dolgozom viszont nem lehet biztosítani, hogy ne kerüljek olyan beteg közelébe, aki fertőző. Teljesen megszokott a Hepatitis B, C, MRSA (nagyon kevés, vagy csak egy antibiotikumra érzékeny baktérium), és egyre több TBC-s beteg is megfordul a sebészeten.

Néhány kezelés után, amikor a táppénzes papíromat adtam le az intézetvezető főnővérnek, szóba került egy sorsfordító beszélgetés.

Miután kiderült, hogy a szteroidokra rosszul reagál a betegségem és immunszupresszív szert kell kapjak, már eldöntöttük a feleségemmel, hogy valószínűleg elindítjuk a rokkantságit. Ez pár hónap múlva már biztos volt.

Belépve az intézetvezető főnővér irodájába ő maga fogadott. Alacsony termetű, szemüveges. Olyan ember, aki együtt érezni is tud, de vezetni is. Már nyugdíjasnak kellene lennie, de még négy órában dolgozik.

- Jó napot, Gábor! Üljön le! - mondja. - Hogy halad a kezelése?- kérdezi. Nem mintha nem tudná, hiszen tudtam, hogy érdeklődnek felőlem a kollégák, akár orvos, akár nővérről van szó. Hangjában valami szomorúság, együttérzés ül ki.
- Köszönöm, jól. Jövő héten kell újra befeküdjek -válaszolom. Ekkor már látszott a szteroid kezelés hatása: a fejem olyan kerek, mint a telihold, ráadásul elég sokat híztam.

- Mit gondol, fog tudni dolgozni? -kérdezi, bár a hangjából már érezem, hogy tudja, mi a válasz.
- Nem valószínű. Már otthon beszélgettünk a feleségemmel, hogy elindítjuk a leszázalékolást.
- Sajnálom, Gábor, ami magával történt. Nem ez volt a tervem önnel kapcsolatban. Gondolkodtam azon, hogy milyen munkát tudnék biztosítani, de azt maga is tudja, hogy betegágynál, mint ápoló nem dolgozhat. Az kizárt, hogy az üzemorvos megengedné. Csak egy állás jutott az eszembe, a portai szolgálat, de jelen pillanatban ott sincs üresedés. Addig is maradjon otthon, táppénzen, és ha bármi változás történne szólok. Ha bármiben tudok segíteni, szóljon! Rendben?
- Rendben.
- Mikor kezdi el intézni a leszázalékolását?
- A háziorvosom már elmondta, hogy miket kell még beszereznem, és amikor már minden papír megvan akkor.
- Amikor már tudja, feltétlenül szóljon, hogy a leszámoláshoz a papírmunkát el tudjuk intézni.
- Szólni fogok.
- Tényleg sajnálom, és amiben tudok, segítek. Viszlát!
- Viszlát!

Ezután a beszélgetést követően az események felgyorsulnak. A szükséges papírok beszerzése után beadom a Nyugdíjfolyósítási Igazgatósághoz a kérvényeket és csatolom a kért dokumentációkat. Miután lezajlik a vizsgálat az OOSZI-nál hamarosan megjön az eredmény is: 67%-os, azaz harmadik csoportú rokkant. Járadéka havonta 35107Ft. 2003. október végén megkezdődik a felmondásom is. Mindent le kell adnom, és el kell búcsúznom a szeretett osztályomtól, munkatársaimtól. Virágommal együtt megyünk a munkahelyemre, és míg kívül mosolygunk, és próbáljuk mutatni, hogy nincs semmi baj, belül óriási űr tátong. Ebben az űrben a sötét szomorúság fészkelte be magát, a mardosó fájdalom. Belépve az osztályra a főnővérem pillant meg először. (jelenleg ő az intézetvezető főnővér.)
- Szia Gábor! Hát ezt soha nem gondoltam volna! -mondja keserűen.
- Én sem! - válaszolom, miközben a sírás akar kitörni belőlem, de megálljt parancsolok neki.
- Az eljárást ismered. Itt van a papír, hogy az osztálynak semmivel sem tartozol -és egy árulkodó könnycsepp megjelent szemében. Ez már az én erőmet is felülmúlja, és elkezdek sírni.

Epilógus
2003. október 31-ig voltam állományban a Sebészeti Klinikán. Addig még a betegágy mindkét oldalán tartózkodtam, de 2003. november 1-től már csak az egyik oldalán helyezkedtem el. Azóta majdnem minden megváltozott az életemben. A volt kolléganőim közül csak páran dolgoznak a munkahelyemen. A 35 ágyas osztályból 24 ágyas lett, csak ér- és mellkassebészeti osztályrésszel. Míg kezdetben sokszor látogattam vissza, mostanra már nem teszem; túlságosan fájó emlék.
2003. november 1-jén egy új élet kezdődött. Reménnyel és bátorsággal a szívünkbe indultunk el ezen az úton. De ez már egy másik történet...

Írta: Gábor

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

... flört ...

... írásom apropójául egy beszélgetés, s a " Kérdezd a Férfit " rovatban olvasott kérdés szolgál ...
... flört ...
... nem igazán komoly akarás ...
... tét nélküli játék ...
... játékba hívsz, de félsz ... félsz igazán játszani ...
... megijedsz tőlem vagy magadtól ...
... vagy kényelmes vagy s csak addig engeded a gyeplőt, míg a kanapén ülve, kisujjadat sem kell mozdítanod ...
... nem tudsz játszani ...
.. pedig tudom , hogy érzed az izgalom ízét ...
... hallom ahogy a levegőt is másképp veszed ...
... 28 fok árnyékban ...
... hatni tudsz és hatnak rád ...
... felszökken az adrenalin szinted ... erősnek érzed magad ...
... a hódítás misztériuma ...
... ha Nő vagy, Afrodite vadászó Diana leszel ...
.. ha Férfi vagy, Hermész leszel s Adonisz ...
... Merlin és Mab ...
... minden elképzelhető …
... eső leszel ... zúgó folyó ... híd a mélység felett ...
szárnyaló sas
... hét mérföldes csizma sem kell, hogy átlépd a Világot ...
... könnyezhetsz sírás nélkül ...
... megérintheted az Eget
alászállhatsz a pokolba ...
... vétkezhetsz s feloldozást is nyerhetsz ...
... igazgyöngyöt adhatsz ...
... zsoltárrá válhatnak szavaid ...
... sebeket is kaphatsz
fájdalom nélkül bele is halhatsz ...
de Főnix Madár is lehetsz ...
..... Flört .....
..... tét nélküli játék .....
..... Játszani tudni kell ....
..... Játék életre - halálra ...
Ez a pillanat mágiája.

Írta: Gaya

... utazás ...

A vonat fülkéjében szinte állt a levegő. Lábait keresztbe téve ült, - bár pontosan tudta, hölgy nem ül keresztbe vetett lábakkal - az adott helyzet mégis megengedte ezt.
Nem volt kihívó, de élvezte a sóvár férfiszemek össztüzét, melyek végig pásztázták.
A kalauz nyitotta a kupé ajtaját, s a légáramlat szárnyra kapta a Chanel parfüm illatát ...
Felhevült férfi arcok, kitágult orrcimpák, szikrázó szemek, s apró sóhajok jelezték a tetszést.

Hangulatához illett a forró vibrálás ...
Randevúra ment ...
Az első találkozásra.
Minden idegszála ki volt hegyezve ...
Az izgalom ... a várakozás ... a vágy igézete hevítette ...
… még fényképen sem látták egymást …
Nem is akarták ...

... mi is egy fotó ...
arc ... orr és száj ...
alak és forma
... köpcös vagy sudár ...
s, hogy ránézésre kellemes ...
csak ennyit árul el
... ami fontos ... ami kell
inkább az érzékek útján
fedezzük fel ...

Gondolatai cikáztak ...
Vágyta már az arc nélküli férfi csókját ...
Leveleztek ...
Mélyebben megismerték egymást, mint sok házasság, hosszú éveken át tartó még sem ismerjük egymást, nem beszélgetéseikből ...
Figyeltek egymásra ... érdeklődtek ... megnyíltak ...
Nem bizonygatták, hogy őszinték, érezték a másik igazi megnyilvánulásait.
Parazsat élesztettek ... tüzet lobbantottak ... vágyat ébresztettek ... érzéseket hívtak életre ...
... lázasak lettek - lázat okoztak ...
Szerelmet varázsoltak ...
A vonat végre a cél állomáshoz érkezett ...
Karcsú sziluettje, lágyan imbolygó finom járása vonzotta a tekinteteket, de ő azt a szempárt látta, azt a férfit, akihez jött.
Nem kellett keresgélniük, a színes forgatagban azonnal egymás felé indultak.
Nem hangzott el szó.
Az érintés vágyától hajtva, ajkuk forrt össze abban a csókban, amiről eddig csak álmodtak ...

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A vihar

Összekuporodik a lélek,
tudja a vihar jöttét …
s a dörrenések hangja
görbe görcsbe ránt …
Félek …

Cikázó villámok
megrágják az eget –
Minden villanásra
arcomra kiül a rémület.

Bújnék most bárhova –
Mégis a legjobb volna,
ölelő karodba …
Bezárnál egy csókba …
s a buta félelem helyett,
én magam lennék
féktelen vad szenvedéllyel
az elemek ősi erejével
a beteljesedett
gyönyör
Neked.

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Balatoni Nyár

Forró nyári nap volt. Korán reggel kelt, dolgozni ment. Nem esett nehezére a hajnali ébredés, fiatal volt, élvezte amit csinált.

A délelőtti csúcsforgalomban jól esett egy pár percre, a raktár hűvösébe bemennie. Hátát a fémpolcnak vetve megállt, méz szőke rakoncátlan tincseit fogta össze lófarokba. Önkéntelen mosoly jelent meg arcán. Két kezét ösztönösen, szinte védő mozdulattal hasára tette. Abban a pillanatban tudta. Tudta, hogy gyermeket vár.

Nem érzett döbbenetet, nem érzett félelmet, teljes mértékben elfogadta és akarta. Átadta magát az új érzésnek ami hatalmába kerítette. Merengését a boltból beszűrődő hangok törték meg. A sörös rekeszeket kellett kivinni. A raktár ajtaja fémesen csikordult. A rekeszek fölött főnöke ránézett, tenyerét összecsapva felkiáltott..
– Jézusom! Te lány! Csak nem???
– Szerintem igen!
Így csak azok a Nők tudnak nézni akik várandósak… A lány sejtelmes mosolyával igent bólintott.
Főnöke, mint egy jó apa, fejcsóválva mondta tovább ...
– Ez nem jól van így! Még csak tizenhét éves vagy. Hát… hová tetted az eszed? Ezt nem szabad! Mit szól a fiú, egyáltalán tudja??? A szüleid tudják ? A mindenségit! Te lány! Ne tedd ezt magaddal! Nézd, adok neked rávalót, majd ha rendbe jössz, elrendezzük, de, most azonnal menj orvoshoz, és vetesd el! Gyerek vagy még te is, csak tönkretennéd az életed.
– A lány, kezében a pénzt gyürkézve hazafelé indult…
Fel volt készülve a haddelhaddra…

Otthon a család kimondta az ítéletet … A terhességet meg kell szakítani. Tizenhét évesen, nem gyereket kell szülni, ez csak egy botlás, ami még helyrehozható … Hallgatta őket … Szemrehányások … indulatok … kemény érvek …

Meg sem érintették, nem tudtak hatni rá. Az első pillanatban meghozta a saját döntését, még csak át sem kellett gondolnia, kétségei sem voltak. Akarta gyermekét. Egy szerelmes éjszaka, felelőssé tette. Az Élet, aki megfogant benne, nem kérte a létezést, nem bűnhődhet olyanért, amit el sem követett.

– A fiú épp aznap jött haza a laktanyából, kimenőt kapott.
Az állomáson önfeledten borultak egymás nyakába. Ölelésük a hiány fájdalmáról, s az újra találkozás beteljesüléséről mesélt … A fiú, tenyerét a lány aranyló hajzuhatagába túrta, s lecsókolta a könnyeket a neki oly édes arcról. A lány így szólt:
– Kedves! Amit most mondani fogok, lehet, hogy fájni fog, lehet, hogy megijeszt, lehet, hogy örülni fogsz … még nem tudom, csak azt, hogy el kell mondanom. Gyermekünk lesz.
– A fiú elakadt lélegzettel állt, szeme könnybe lábadt, s csak nézte, nézte a lányt… A másodpercek mint szívdobbanások kiáltották a lepergő időt … Életre kelt a csend … A fiú szólalt meg először …
– Nem tudok mit mondani … szívem szerint azt mondanám, hogy örülök… Örülök is azt hiszem… … Örülök mert szeretlek … szeretni téged jó … te vagy az akitől valakinek érzem magam … akitől egész lettem ... de ... nem lehet ... még nem lehetek apa ... még nem tudok … Nincs semmim ... senki vagyok ... az anyám házában élek ... nincs jövedelmem ... nem tudok eltartani egy családot ...Nem tudok ekkora felelősséget vállalni .... még nem ...
A lány állt egyenes derékkal, nem sírt, kezével szeretettel végig simította a fiú arcát … Nem

volt benne harag, csak megbocsájtás. Lelkében a fájdalom magja ugyan kihajtott, de elfogadta a fiú döntését … Elfogadta és megértette. Így szólt:
– Szeretlek és pont ezért értelek … Nem kérek tőled semmit. Elmegyek. Nem is engedném, hogy olyat vállalj magadra amit nem akarsz. Igaz, azt már nem mondhatod, hogy nem akarsz apa lenni. Már az vagy. A felelősséget nem kell vállalnod. A Gyermek meg fog születni. Én ezt akarom. Ez az én döntésem, az én felelősségem, nem a te válladat nyomja. A gyermek az én gyermekem, meg fog születni ... mert akarom Őt s tudom, hogy Ő is engem akar anyának. Ha egyszer ... a szíved azt súgja:
- Apa vagyok, merre vagy gyermekem? - meg fogsz találni.

– Elmegyek ... nem kérek semmit. Felejteni nem foglak, s szeretettel látlak újra és újra viszont gyermekünkben. Tudom, hogy szeretsz, s pont ezért szívből azt kívánom neked, hogy tudj felejteni, ha felejteni akarsz .
A lány szerelmes csókkal búcsúzott … A fiú ott állt még a ház kapujában, mikor a szeretett lány alakját már magához ölelte a holdfény, ami ezüsthidat vont az ég s a Balaton vize közé...

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Egyedül ...

Meredten nézte a plafont. Szinte szuggerálta a csavart, hogy essen már ki – ami a művirágtól súlyos kaspót tartotta - de nem történt semmi. A betonba fúrt csavart, még esdeklő tekintete sem hatotta meg. Utálta a művirágokat. Nem bírta tovább, s egy selyemkendőt tekert, a nem is létező zöld színben pompázó, műanyag burjánzásra. Leült, s megpróbálta otthonnak tekinteni albérleti szobáját.

Szája görcsbe rándult a kínos nevetéstől, ami a látványra volt válasz. A groteszk alakzatot öltött kendő – pedig a selyem lágy libbenésére várt – mozdulatlan volt, /panelprogram-tökéletes szigetelésű ablakok / s a selyemszálból szőtt pillangó, röppenés helyett, dermedten állt. … Megpróbálta otthonnak tekinteni albérleti szobáját … az emlékezés álomképeinek védőburka egy pillanat alatt szétszakadt, s jött a felismerés … soha de soha többet nem lesz már semmi ugyanaz …

Az ablakhoz ment, s szélesre tárta az ablakszárnyakat, csak friss levegőhöz akart jutni. Lenézett … nyüzsgött a lakótelep. Dühödten markolta meg a kilincset … no nem …- gondolta – egy ronda pacával bepiszkítani az utca idillikus képét … meg különben is ,megszáradt esőcsepp maszatoktól teli pettyezett ablak / az elődje nem ismerte a nano protekt esőcseppteleníto hatását/ … ez bizony stílustalan … inkább meg kellene pucolnom – morogta csak úgy a semmibe.

Megállt a tükör előtt, nyelvet öltött az onnan ránéző képmására, aki inkább egy girhes macskára hasonlított, s nem régi önmagára.
– Te tiszta hülye vagy – mondta ki magának, s lehúzott egy fülest tükörképének.
Belehuppant a csíkos fotelba, kezébe vett egy könyvet, s olvasásra akarta magát kényszeríteni, hogy gondolatait elterelje. Szeme befogta a sorokat, de csak a betűket látta …a következő mozdulattal a könyv már csak térdén hevert. Belenézett a gyertya lángjába …

Háziasszonya kinyitott egy ajtót, s a léghuzat egy pillanatra szárnyra kapta az olvadó viasz vanília illatát … Könnyei már akaratától függetlenül folytak … a szerelem illatú pillanatban látni s hallani vélte pillangója nesztelen rebbenését …
– Nagyon egyedül vagyok … – mondta ki hangosan.
A csendbe belerobbant hang, kemény ütésként érte, de tény volt, olyan tény amit fel kellett dolgoznia.

Erőt vett magán, kiment a fürdőszobába lemosni könnyeit. Szemei duzzadt vörösek voltak a sírástól. Fejcsóválva megállapította, hogy ez így nem mehet tovább. Arcára már így is a kialvatlanság árkait rajzolta az ággyá alakítható/ bőrhorzsoló – csíkos/ kanapé kemény ölelése. Kinyitotta szekrénye ajtaját, előkotorászta kedvenc piros pulóverét. Úgy döntött sétálni megy.

Az amúgy kedves időtöltés – ruhákat válogatni, keresni ami a legjobban áll – sem derítették jobb kedvre. Nehéz sóhajjal nyugtázta, keskeny kis szekrénykéje szerény tartalmát. Már csak egy emlék, hogy valahol … valamikor … otthona volt … bútorai, ruhái, kis csecsebecséi … álmai … élete … Szánakozva nézte kopott sarkú csizmáját, s előre szégyellte a szögig letaposott csizma csörrenve kopogó hangját. Mégis, megrázta magát, mosolyt fakasztott lesoványodott arcára, s magabiztos léptekkel elindult.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A parkban a közmunkások seperték az ősz hulladékait. Zöld munkaruhájuk, hol itt hol ott villant fel, ellensúlyt adva a monoton mozdulatoknak. … Nézte a lába körül kavargó vörhenyes, megfáradt sárga, száraz avart, s keze lendült, hogy magáévá tegye a seprés ütemét, amit majd élesben is fog csinálni … hisz munkanélküli.

Karja lendülete nem a munka ízét éreztette vele, hanem az ölelés hiányát … … Leült egy padra s behunyt szemmel, átengedte magát a bágyadt napsugár melengető simogatásának. … Agyában hidegen koppant a szó, mi gondolatainak verdeső visszhangja volt – egyedül vagyok … nagyon egyedül vagyok … – Ezt a tényt már nem tudta megmásítani, mert ez nem álom, hanem a valóság volt … – lelkében megérett az elhatározás- mindent de mindent odaad egy jó szóért … a szeretetért …

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Kaleidoszkóp 1 - Temetések

... Apa …

Állt a gyermek a dermesztő hidegben. Szürke aprókockás vastag kabátja sem tudta felmelegíteni, inkább mázsás súlyként nehezedett rá. Vacogott, de talán nem is a tél fagyától fázott … Sikoltva recsegett a hó a felnőttek lába alatt … A jeges szél félelmet lehelt szívébe. Nézte az ismerős arcokat. Fekete árnyak ... kisírt szemek ... zokogás … Szemébe könny szökött, s a könnyeken át egy villanásra, meglátta az aranyozott betűket. Az édesapja nevét írták oda.
Még nem volt kilenc éves ... de a mesék halhatatlanságának pillekönnyű édes terhe mellett, már a mulandóság súlya is nyomta vállát...

... Nagymama …

A lélekharang megkondult, utolsó földi útjára kísérve az Úr szeretett gyermekét. A gyászszertartás, a fájdalmat Isten békéjévé csendesítve, a lelkekbe megnyugvást hintve, búcsúztatta a halottat, kérve a megbocsájtást, s a hitet a feltámadásban … Imádságra kulcsolt kézzel állt, s a könnyeken keresztül Nagymamáját látta ...
A Nagymamát, aki öregségében is arcán viselte a szelíd szeretet jóságát, emberi méltóságát, kinek ragyogó szemei lelkének tisztaságát tükrözték. Puha hófehér haját ... finom kezét, mely pont olyan odaadóan simogatott mint amilyen szigorral büntetett.
Állt ... s imában mondott köszönetet, mert akkor már tudta, hogy mind az mi benne jó, a Nagymamájától kapott szerető tanítás magjából növekedett. A mulandóság súlya fájdalomként ült rá, de a halhatatlan szeretet, mint egy angyal érintése, mosolyt varázsolt arcára ...

... Anya …

A Tisza vizét fagyszilánkos jégtáblák borították. Fagykirály ült zúzmarától szikrázó trónján … A szél szárnyán libbenve, hópelyhektől átölelve, hullt alá a vízre, a test létezését jelentő hamu … Fagykirály gyermekei, a lélekhableányok karjukba fektették ... víz tükrét elsimítva, himnuszt dalolva, maguk közé vették … Anyám lett a szél, hogy simogassa arcomat .. Az eső, hogy lemossa bánatomat … Anyám lett a Föld a Víz az Ég
... s a szívre nehezedő fájdalom ellenére, a könnycsepp szivárványán át, megértette e körforgást, mely születés és halál … s a bizonyosság reményét, hogy velünk született a halhatatlanság ...

... Igaz Szerelem ....

Halál … Jeges lehelet augusztusi forró éjszakán … Állt... Állt dermedten, megfagyottan, a létezés fekete mementójaként. Csak egy árny volt ... ő maga volt a könny ... az életre ítélt fájdalom beteljesedése … Állt a sírnál ...
Kezében két szál bíbor vörös rózsa … a halovány archoz szorítva … hogy senki se tudja, vérvörös virágszirom a szerelem halálos csókja … vagy csak izzó vércseppek rózsatövisétől a hófehér bőrön …
Nem látott ... nem hallott ... nem érzékelt … Csak érzett ... és kért ... és könyörgött ...
Kért némán esdekelve, porba hullva … A rózsákat szerelmes csókkal borítva a sírban lévőnek adta … hogy Az éjszakán a szerelem virágának szirmain, az álmodó, örök álmát alhassa … ... könnyei szivárványán át látta, hogy a hideg márvány Őt lezárja ..

Majd egy nap titokban … az egyik rózsát kilopta … melynek bíborszirmai, a halálon túlról égő csókot őriztek ...
A név a márványkőben talán időtlen ... de a lélek tudja ... a halhatatlanság bennünk él ...
s a bizonyosság .. szivárvány mely földtől égig ér ....körülvesz … átölel … mert nem csak átmenni alatta …de talán Azzá válni … hinni még …

Tiszasüly, 2010.08.28.

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Kaleidoszkóp 2 - Szerelmek ... villanás a gyermekkorból

... Fogj meg ha tudsz …
A fiúcska lent az udvaron állt a poroló állványának támaszkodva, nyakát nyújtogatva nézett felfelé. Fejét tekergette, már szédült, hisz hol a bárányfelhőkbe beleharapó Nap vakította, hol a kislány piros pöttyös szoknyája villant fel, itt vagy ott .
- Zuzu ... Gyere már! Olyan vagy mint a szélvész, végigsöpörsz a házon és meg sem állsz! Gyere játszani! - kiabált fel a kisfiú az emeletre.
A lányka úgy tett mintha nem is hallaná, s szöszke hajában hatalmas masnijával, perdült - fordult s kacagva tovaröppent.
A fiú gondolt egyet s nekiiramodott, kettesével rugaszkodott neki a lépcsőfokoknak .A padlásfeljárónál sikerült utolérnie a lányt. Lihegve, fújtatva, hadarta …
- Te Zuzu! Te Viharkisasszony ... te mindig szaladsz ... láttam egy képet Apa lexikonjában ... ott volt egy nagy tarka lepke ... te hasonlítasz ahhoz ... mindig repkedsz ... te ... vagy a hajad ... vagy a szoknyád ... meg különben is, odalent már untam ... meg felhőjátékot sem jó egyedül játszani ... meg azt is akartam mondani, hogy délután jönnek Zoli meg az Ági, és akkor játszhatnánk Orion űrhajósat ... és én azt szeretném ... ha te lennél Tamara ... mert McLane parancsnok leszek ... és azt hiszem ...majd meg foglak menteni …
- A kislány hirtelen megállt, kiigazított egy rendetlen tincset a fiú homlokából, s komoly, de szikrázóan csillogó szemekkel a fiúra nézett és így szólt …
- Nem leszek Tamara ... én egy Hun leány leszek ... és játsszuk azt ... hogy Te vagy Csaba királyfi és megmentesz engem ...és én majd a Hadak Útján harcba veled megyek ... feleséged leszek ... jaj, kérlek ...úgy szeretném ... ugye te is akarod ... hogy te legyél nekem Csaba királyfim?- s pironkodó arcocskáját tenyerébe rejtve, incselkedően csak ujjai közül kilesve, hívta játékba a fiút. - Csaba királyfi! - csilingelt fel a lány hangja. - Fogj meg ha tudsz! - gyöngyöző nevetéssel már el is illant, s csak szoknyája libbenésének suhogása neszezett még.
- Zuzu! Kislányom! Gyere ebédelni! - anyja szólította.
A délután álmos csendjét, egy mentőautó szirénája verte fel. Zuzu az ágyán ülve ijedtében összerezzent, még a könyv is kiesett kezéből. A mentőautó pont a házuk előtt állt meg. Az előszobából csak hangfoszlányok szűrődtek ki …
- Jaj Istenem ... a Csabika ...épp hogy kilépett a kapun ... akkor történt .. elütötték ...azonnal ...már nem lehetett segíteni …
Zuzu kis szívébe belenyilallt a félelem. Anyjához rohant, biztonságot keresve ... szeméből patakzott a könny és szinte sikoltva kérdezte …
- Anyukám ... ugye a Csabinak most fáj ... és ha vérzik is ... hát ... a Mama kertjében van ... én tudom ... ott nő ... csak el kell menni érte ... az a gyógyfű ...ha a mesékben a harcosokon is segített ... akkor az én Csaba királyfimon is segítenie kell ...csak gyorsan ... hozzuk már ... nem akarom, hogy a Csabinak fájjon ... menjünk gyorsan - zokogta a kislány.
Az anya átölelte a lányt, a világ összes szeretetével ölelte, de segíteni ő sem tudott. Gyermekét magához szorítva, szája önkéntelen, mint egy varázsigét, a gyógyír latin nevét mormolta …
- Sanguisorba minor …
A lány szívet tépő fájdalommal ismételte
- Sanguisorba minor ...
Nem volt ez más, mint az égbe küldött esdeklő fohász ... az életért - Csabáért - az álmokért.

Tiszasüly, 2010-08-30

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Kettétört élet ... 1

... Valaki hozott egy döntést, ... s kettétörte az életem ...
Állsz az ablaknál, csak nézel és vársz valamire ...
Fejedet a hideg üvegnek koccantod ... - Még és még, hogy érezhesd a koppanást.
Mert szükséged van a visszajelzésre. Mert fázik a lelked ...
Jobban kell fájnia az ütésnek, hogy ne a marcangoló húsba tépő fájdalmat érezd ...
Nem akarod siratni magad, ott mélyen már jártál.
Nem akarsz sírni, de folynak a könnyek akaratodtól független ...
Tudod milyen, mikor mint éhes szörny felfal a fájdalom. - Szőrös mancsával, ágas - bogas ujjaival, szenvedésből fon hálót szíved köré. Megbénítja az akaratod, s hangod is olyan lesz, mint egy torz vinnyogás, amit még ki sem tudsz engedni, mert előtte megfulladsz a bánatgombóctól, ami a torkodra tapadt ...
- Volt egy életem ...
Valaki hozott egy döntést, s kettétörte az életem ...
Döntését felül nem bírálhatom ... ez az Égiek tisztje ...
De .....
Sikoltani, üvölteni, őrjöngeni lehet ... nem az én döntésem volt, én nem akartam ezt ...
... ha akarom, ha nem ... valaki döntött a sorsáról, döntését tett követte ... örökségül nekem hagyta kettétört életem ...
... mindig mondta ... erős vagy és okos, keményebb mint a gyémánt ...
...égető , forró csókját még ajkamon érzem ... testemben még mindig lángol az őrjítő vágy himnusza ...
... erős vagyok és okos ... vagy gyenge és sebezhető ...

Fáj még …

Bolond az
ki nem akar
bolond lenni …
Forogni …
kacagni …
szédülten
őrülten égni …
Játszani életet
hinni a végtelent
Pillangó röppenését várni …
Vissza
nem nézni …
Ábrándos kék szemekkel
másokat táncba hívni …
Mert gondolni rá
nem szabad
nem lehet …
Ahová Ő ment
vitte magával a szívemet ...

… Ha egy álom kettétörik, lehet e újra álmodni
... ha egy élet kettétörik, lehet e újat álmodni

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Új álmot életté tenni …
mert kell az az álom …egy kerge kór
hogy pillangó van még
nekem …
elérhetem …

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Siratóének - lelkek tánca

... haldoklott bennem a létezés ...
nem volt már könny mit sírhatnék
bár az öntudat még enni kért
pislákolt mint árva láng
sötétben gyertyafény ...

a nappal zűrzavaros zajában
láncokat csörgetve csörtet az élet
erővel - foggal - körömmel akar téged
fogva tart ... magának akar ... maradásra bír ...
... a lelkek örökké élnek
mert fények ....
de ami itt van
kevés vagy feladni végleg

a kék órában varázsfényben
a lelkek táncában
lelkeid megidézed, de mégis megérted
mert akarva - akaratlan ... visszavonhatatlan
nem halálra
életre ítéltek

még reszketeg kezedben papír
véreddel komponált kotta
rajta hangjegyek - siratóéneked ...
látomás ...
nem érzékcsalódás
... hallod hogy szól a sámán dobja ...
arcodba vág
s kajánul rád nevet az élet ...
kér ...
hogy sírj még egy kicsit
engedd útnak lelkeid
találd a fényt meg
itt
add át magad viharnak szélnek ...
végy fel tűzpiros ruhát
érezz lázas szívdobbanást
... lelkeid melengesd - vigyázd ...
s kiálts a fénynek
hogy élek
s bírj ki minden földindulást

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Szivárványtánc

... elérhetjük a szivárványt ...

Szivárványtánc

A lány állt az esőben. Arcáról csordogáltak az esőkönnycseppek .Állt szomorúan, magányosan az emberek között. Körülötte jöttek - mentek. Nők, férfiak, gyermekek, kik felszálltak egy buszra vagy éppen megérkeztek.

Az eső miatt bosszús emberek, meg sem látták a lányt, vagy csak átnéztek rajta, mint bármelyik élőlényen, aki egy pillanatot elrabolhat abból a drága időből, ami közelebb viszi otthonához. Mert otthon nem esik, van televízió, az asztalon az újság, a megérdemelt sör, s az asszony majd főzi a vacsorát. Sokan azért nem látták a lányt, mert épp ők voltak azok az asszonyok, akik rohantak vacsorát főzni. Kezük tele megpakolt szatyorral, szabad kéz híján, ruhájukba csimpaszkodó gyermekkel. Esőtől csapzottan, leszegett fejjel, iparkodtak az otthon melegébe. Senki nem nézett a lányra, senki nem látta, hogy sír. Nem volt érdekes esemény - nem kapott szívrohamot, nem ütötte el autó, nem rabolták ki –, így hát nem kellet mellette kíváncsian, de illendőségből mégis sajnálkozva megállni. Az emberáradatból, néha valaki nekiment vagy rálépett, de a bocsánatkérésre nem maradt idő . Az eső meg csak esett, esett tovább.

A lány szomorú szeme sírta az ember könnyeket, az ég társául szegődött, s vele könnyezett. Mi történhetett a lánnyal? Bántották, beteg, gyászol, elhagyta a kedvese? Fél valamitől? Rosszat tett? Talán nem sikerült valami vizsgája? Talán elvetélt, vagy épp nem kívánt gyermeket hord öle? Nem tudja senki, de nem is érdekel senkit. Mindenkinek meg van a saját gondja, baja, elég az, nem kell még nyűgnek a másé. Az érdektelenség szürke hályogja -, ami a szemeket vakká teszi, a lelket fásulttá -, mint egy vírus , terjed emberről – emberre.

A vízcseppek hűs csókkal törölték le a könnyeket a lány arcáról. Azt hiszem, a varázslat akkor kezdődött. A lány kinyújtotta két kezét , tenyerét tartotta a lehulló esőnek. Először még sután mozdult, majd elkezdett forogni, hajladozni. Az emberek megtorpantak. Döbbent, hitetlenkedő ábrázattal meredtek a lányra. A lány, mint a virág, az első napsugárra, kinyílt, feléledt, táncolt. Az ég felé fordult, s tekintete elérte a vízfátyolból felsejlő szivárványt. Táncolt, csak táncolt . A szivárvány magáévá tette a lányt. Az ég kékje a szeme volt, a haja aranyló mézfolyam, arcán a vízcseppek szikrázó drágakőesőként peregtek. A lány táncolt, tánca megigézte az embereket.

A szemek kitágultak, az ajkakon mosoly villant. Esernyők, táskák pottyantak a tócsákba. Kezek nyúltak a szivárvány felé, s az emberek táncolni kezdtek. Táncuk tiszta volt, s mélyen emberi. Eltáncolták a bánatot, a félelmet, halált, keserű könnyeket. Magukba fogadták a szerelem illatát. A remény fényével töltődtek fel. Alig egy pillanat volt a mágikus tánc, a lábak már sietős léptekkel indultak szokott útjukra. Az emberek lelkében mégis nyoma maradt a varázsnak. Felemelt fejjel mentek tovább észrevéve, s nyugtázva, hogy a lány már nem sír. Nők, férfiak, gyermekek cinkos pillantással néztek egymás szemébe, hisz pontosan tudták, hogy olyan történés részesei voltak, amitől kienged a lélek.

Írta: Gaya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A Dunánál

A nap hirtelen hagyta el az eget,
Fáradtan bólintott, látott mára eleget.
Utolsó sugarával megsimította a víz tükrét,
Aztán intett egyet, s elhagyta őrhelyét.

Néztem, ahogy lassan kialszik az égi lámpás,
Ahogy elcsendesül a messzi szántás.
Alszanak a fák, lombjuk se zizzen,
Béke van mindenhol, semmi sem pisszen.

Szunnyad a nád, alszik már zajos népe.
Fejét szárnya alá dugta a réce.
Mellettük nem messze hattyú család alszik,
összebújnak, így egyikük sem fázik.

Hirtelen karcos szél fut végig a parton,
s édes borzongás tölti el minden tagom...
Reszketek, mint a sirály a befagyott tó jegén.
Reszketek, mint zokogó nő, búcsúzó kedvese keblén.

Egy árva padon, csavargó keresi álmát,
takarója nincs, testét hideg görcsök rázzák.
Keze meredt, nem moccan egy ideje,
nincs kesztyűje, ami befedje.

Az éj se tart örökké,
lassan elszáll, s válik láthatatlan köddé.
Helyére új nap lép, egy még szebb,
hisz már te nyomorult, nem a földön ébredsz...

Csak a tested az, mi ott maradt a padon,
de a lelked már fönt, az égben vagyon.
Onnan tekintesz le a Dunára,
S emlékszel életed hattyú dalára.

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A medalion

Hajnalodott.
Az éjszaka utolsó pára - foszlányai lassan visszavonulót fújtak. Az erdővel körülvett kis falu lassan bontakozott ki a reggeli ködből. Csend volt. Még a szél sem járt úgy, mint más hajnalokon szokott.
A meredt némaságot csak az emberek léptei törték meg. A főtérén gyülekeztek. Felnőttek, öregek, gyerekek egyaránt. Álmos szótlanságba burkolózva lépkedtek mind egy helyre. Őrizetlenül hagyott házaik magányosan álltak a félig derengő reggelben, szinte kivehetetlen masszát alkotva a háttérben. Jöttek. Lassan, szótlan. Még a gyerekek sem pisszentek.
Egy varjú repült a falu terén lévő oszlop tetejére. Megrebbentette szárnyát, és belekárogott a reggeli csendbe. Úgy hallatszott a hangja, mintha ketté hasította volna a lelkeket. Az emberek összerezzentek. A falu vezetője - ki a legbölcsebb, s legöregebb volt mind közül- botjával feléje csapott, hogy elkergesse a baljós jószágot. A varjú reptében még károgott néhányat, s ahogy távolodott, hangja is elillant. Újra csend telepedett rájuk.
Vártak.
A percek ólomlábakon vánszorogtak. Mintha időtlen idők óta állnának ott. Aztán végre felbukkant az, akiért ma ily korán keltek.
Egy lány volt az, alig lehetett több 16 évesnél. Egyszerű öltözetet viselt: sötét hosszú ujjú blúzt és szoknyát. Fejét nem fedte semmi. Hosszú haja úgy keretezte finom vonásait, mint festményt a képkeret. Családja követte: szülei és két bátya. Édesanyja szemében fájdalom tükröződött, kendőjét - melyet vállán átvetve hordott – egyik kezével összehúzta magán, másikkal férjébe kapaszkodott. Az apa ősz, magas, de kora ellenére erős egyenes tartású férfi volt. A két fiú népük jellegzetes vörösesszőke fiai voltak, izmos vállukkal apjuk méltó utódjai. A lány inkább anyja vonásait örökölte, szinte csak fiatalságában és tartásába volt különbség. Míg az asszony már jócskán bent haladt a korban, sok évet átgürcölt, a lánya még fiatal volt, üde, mint az áprilisi szellő, és ártatlan, mint az újszülött borjú.
A lány tudta, hogy rá várnak. Azt is tudta, hogy miért. Hát kihúzta magát, száját össze szorította, és rájuk nézett. Bátran, nyílt tekintettel. Mind őt méregették. Mikor közéjük ért, a falu vezetője botját felemelve jelezte, hogy indulnak. A kis közösség élére állt, mögé a lány családjával, majd a falu népe szépen felsorakozva utánuk.
Lassan maguk mögött hagyták a falut, s beléptek a derengő erdőbe. A madarak most kezdtek ébredezni, s ezt dalukkal adták tudtukra. Máskor örült volna nekik, sokszor hallgatta őket, s figyelte miként ugrálnak ágról - ágra. Morzsákat vitt nekik, amit az asztalról söpört össze, s figyelte, hogy a csipegetik fel azokat. Egyre hangosabban csicseregtek, mintha hozzá szólnának, hogy miért nem hozott nekik semmit. Egyre közelebb merészkedtek, már a fejük felett ugrándoztak. A vezető megállt. Felemelte tekintetét a lombokat kémlelve. Botját magasra emelte. Megálltak. Egyszerű bot volt, görcsös, görbe, a végén kis bunkós résszel. Ezt a botot mindig a vezető örökölte, nemzedékről nemzedékre. Varázserővel rendelkezett. Minden tudás, mit egy vezető tudott, ebben a botban rejtezett. Enne birtokában lehetett vezető a vezető. Az öreg a lombokat kémlelte, hogy hol vannak a cserfes kismadarak. Szemét összehúzta, száját össze szorította, úgy nézett körbe. Elkezdett dünnyögni, majd a földbe szúrta a botot. Szél söpört végig az erdőn, meglebbentett minden ágat, összekuszált minden hajtincset, s bebújt minden ruhaszegleten. Furcsa érzést hagyott maga után.
Az emberek megálltak. A madárdal elhalt. A vezető kihúzta a földből a botot, még egy pillantást vetett lombok közé, és tovább indult. A falu követte.
A lány félve pillantott a közeli bokrok és fák ágaira. „Hallgassatok!” - súgta magában.

„Kérlek, hallgassatok!” Tán az öreg varázslatának köszönhetően, talán a lány unszolására, de elcsendesedtek a madarak. Csak az ágak mozzanatából lehetett tudni, hogy ott vannak a közelben.
Elérték a falu szélét. Itt egy kis tisztás várt rájuk, és a lassan derengő reggel. A nap első sugarai félénken kúsztak a nedves fűszálak közé. Amint kiértek az erdőből, a madarak megálltak, nem követték már őket, s amint az utolsó lakó is kiért az erdőből, újra rázendített a madárcsapat. A vezető hátra pillantott, s tekintete a lányéval találkozott. Szavak nélkül is sokatmondó volt ez a pillantás, mintha csak azt akarta volna vele sugallni, hogy ő győzött, s a madárdalnak annyi mára. A lány leszegte a fejét. Jól tudta ezt. De népük túlélése most az ő kezében volt, és ami rá várt, megtiszteltetésnek számított. Ő volt a kiválasztott. Újholdkor választották ki őt a többi szűz közül. A szertartást minden tavasszal el kellett végezni, a jobb termés reményében. Imádkoztak azért, hogy a Földanya befogadja a magokat, imádkoztak azért, hogy az Égura elegendő esőt bocsásson rájuk, s imádkoztak azért, hogy a termés ezáltal jobb legyen. Átgázoltak a mezőn, aminek a túloldalán újabb erdő várt rájuk.
Ha ismeretlen tévedt ide, könnyen eltévedt, és a halál fia lett ezen helyen, mert ez az erdő sűrű volt, sötét és ingoványos. A talaj a talpuk alatt besüppedt, a ritkás fű nem tartotta stabilan lépteiket, de a vezető jól tudta merre kell menniük, hogy ne süllyedjenek el. Fürkésző szemmel nézte a kijelöletlen ösvényt addig a helyig, amíg meg nem érkeztek. A lány tudta hová mennek. Szíve egyre hevesebben kezdett verni, keze kissé remegett, ahogy imára összekulcsolva tartotta maga előtt. Azóta suttogta az imákat, mióta maguk mögött hagyták az erdőt, s az ingovány birodalmába léptek. Szemében riadalom látszott, mint az űzött vadében, akit sarokba szorítottak. Úgy is érezte magát. De már nem volt visszaút. Sosem volt visszaút. Néhány kidőlt fa jelezte, hogy lassan elérik úti céljukat. Hatalmas mocsaras vidék nyílt meg előttük.
Zöldes-barna vize átláthatatlan volt. Felszíne fölött pára felhők gomolyogtak vészjóslóan. A bot felemelkedett. Megálltak.
A vezető megfordult, ránézett a lányra. „Hát itt az idő!” - suhant át a hajadon agyán. Az öreg fénytelen hideg kék szemében hálaszerű fény villant meg- egészen más pillantás volt ez, mint az előző - szája szegletében mintha mosoly suhant volna át egy pillanatra. Még sosem nézte meg ennyire az öreget. De most alkalma volt rá, hisz itt állt tőle alig egy karnyújtásnyira. Ritkás ősz haját, meglebbentette a szellő, homlokán és arcán ráncok százai jelezték, bölcs ember a vezetőjük, hisz a bölcsesség az években, az évek pedig a ráncokban mutatkoznak meg. Keze vékony volt, csontos,újai erősen fogták a botot, szinte kifehéredtek a végei. Szikár alakját elfedte a hosszú fehér - fekete köpeny, ami nyakától a földig beburkolta. Az öreg leszúrta a botját maga mellé, miközben az emberek lassan a mocsár köré gyűltek, és kántálni kezdtek. Az egyre erősödő dallam egységgé vált, ott körözött felettük, köztük, majd már olyannyira felerősödött, hogy csontjukig hatolt. Az emberek megfogták egymás kezét, úgy dúdolták a dallamot, szemüket az égre vetették, majd a földre. Összefűzött kezüket felemelték, majd le, lábukkal közben egyet majd többet toppantottak. Ezt a táncot járták, miközben dúdoltak, csak dúdoltak vég nélkül. A lány anyja most gyermekéhez lépett. Nyakából levett egy láncot, melynek a végén egy medálion csüngött. A lánc maga bőrből készült, de a medál csontból. Kerek medálionba egy ábrát vésett a készítője, két összefonódó V betűt.
A termékenység ősi szimbóluma volt ez. Az asszony ajkához emelte, majd a lány kezébe helyezte. A lány összecsukta a tenyerét, mintegy magába fogadva azt, majd bátorságot erőltetett magára, és az öregre nézett. Az hosszú sötétbarna leple alá nyúlt, kis fiolát vett elő. Kinyitotta, s a lány ajkához emelte. Az engedelmesen kortyolt belőle. Minden korty égette a torkát, mintha tüzet nyelt volna.

Amint kiitta a fiola tartalmát, két férfi lépett elő. Az apja és az idősebbik fivére. Kötelet hoztak, mellyel összekötözték kezét-lábát. Ekkorra már forgott vele a világ, a hangok is nehezen jutottak el tudatáig, s nem érezte azt sem mily nagyon erősen kötözték meg. A lány már nagyon szédült. Kezdetek a körvonalak homályosulni, egyre nehezebb volt megtartania magát, és egyre távolibbnak tűntek a hangok is. Még egy utolsó pillantásban látta szüleit, és érezte amint fivérei megragadják. Nem hallotta már jól a hangokat, épp csak felderengett némi hangfoszlány tudatában. Megvillant előtte még egyszer az ég kékje, a lombok közt átszűrődő napfény, és lassan lecsukódott a szeme. Érzékei kikapcsoltak, megszűnni látszott a külvilág. Csak hűvösséget érzett.
A mocsár hűvösségét, amint lassan magába fogadja, körülöleli.
Mindörökre.

2000. szeptember, németországi újsághír:

2000. szeptemberében az alsó-szászországi Uchte városának egy mocsaras területén egy mumifikálódott holttestre bukkantak a helyiek, amit elsőként a rendőrség gyilkossági csoportja vizsgált meg. Bár egy tőzegkitermelő gép alaposan szétvagdosta, úgy tűnt, a test egy tizenéves lányé. A nyomozók a test állapota alapján úgy vélték, valószínűleg egy 1969 - ben eltűnt 16 éves lány maradványaira bukkantak. A hivatalos jelentés szerint a test egy 16 és 20 év közötti fiatal nőé, akin nem látszanak erőszak nyomai.
A nyomozók DNS-vizsgálatot is végeztek a maradványokon, azonban az eltűnt lány édesanyjának DNS-ével való összehasonlításkor bebizonyosodott, hogy a test nem a feltételezett személyé.
Miközben rájöttek, hogy a kéz a 2000-ben talált testhez tartozik, a régészek által elvégzett elemzések kimutatták, hogy a tizenéves lány valamivel idősebb volt, mint azt a nyomozók feltételezték: elvileg a kora vaskorban élt, i.e. 650 környékén.
A nyomozók mikor jobban szemügyre vették a mumifikált testet, egyik kezében kis medált találták, amin egy különös ábrát véltek felfedezni. A maradványokat további vizsgálatok céljából Berlinbe szállították...

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A szerelem...

Ha este úgy fekszel le, hogy egyedül ér vágyad,
ha reggel úgy ébredsz, hogy hideg az ágyad,
ha álmod nyugtalan, mert nem tudod mi van vele,
ha állandóan hiányzik érintése, két keze...

Ha csak utána epekedsz folyton folyvást,
ha csak vele lennél, nem is akarsz mást,
ha hiányzik sóhaja, lehelete ajkadról,
ha úgy érzed valamit ott hagytál magadból...

Ha minden percben fáj, hiányzik szava,
ha hiányzik lénye, mosolya, arca,
ha torkodban dobog szíved, ha felé tartasz,
ha meghalsz kicsit, ha búcsút mondasz.

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Álomba ringatnálak

Álomba ringatnálak,
mint anya gyermekét,
kinek édes keblét,
el nem engedi magzata,
kiben örökké ott lüktet anyja minden egyes szava.

Álomba ringatnálak,
mint föld a termő magot,
mely csak azért várja a holnapot,
hogy teremhessen,
s minden szépre éhes szemet gyönyörködtessen.

Álomba ringatnálak,
mint tavaszi szél a fűszálat,
mely beborítja a májusi tájat,
hogy benne térdig gázolva,
fuss kedvesed után a végtelen határba.

Álomba ringatnálak,
minden áldott este,
hogyha a Nap bekukkant lesve,
ne legyen olyan reggel, hogy nem talál veled,
s ne pihenjen hátamon kezed...

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Az éjszaka pillanatai

Egy éjszaka édes pillanata

Az éjszaka végtelen csendjében megszólalt egy távoli autóriasztó.
Felébredtem rá, hiszen épp most léptem volna át ébrenlétből az álom édes mezsgyéjére.
Felültem az ágyban, és az ablak felé néztem.
A hanyagul lehúzott redőny résén halovány fény kukucskált be.
A Hold felhők mögé bújt, tán épp lepihenni készült.
Nem volt más pilács, csak az utcai lámpa bágyadt fénye, mely épp csak annyi világosságot küldött be a szobába, hogy rádöbbenjek, hol is vagyok...A béke és boldogság szigetén. Ott, hol még az éjszakai felriadás is örömöt okoz, hiszen így újra megláthatom azt, akiért élek már egy jó ideje.Oldalán feküdt, arccal felém. Csendes nyugalommal aludt, úgy, mint elégedett csecsemő, anyja mellett.
Arcát épp csak elkerülte a kintről belopakodó fény, de én így is jól tudtam, milyen vonások bújtak meg a sötét mögött.
A takaró lágyan befedte, épp csak sejtette teste körvonalát.
Néztem... belevéstem agyamba ezt a boldog semmihez sem hasonlítható édes érzést, ami mindig mélyen megérint, és felkavar.
Belülről indul, mélyről tör fel, és a mellkasomban gyűlik össze, mint eső után a patak vize.
Oly jó nézni, ahogy békésen alszik, ahogy itt, mellettem fekszik. A hirtelen felcsapó érzelem könnyeket csalt szemeimbe. Közelebb bújtam hozzá, válla gödrébe hajtottam fejem, óvatosan, hogy fel ne ébresszem.
Megmoccant, futó csókot lehelt homlokomra, rám pillantott, álmosan, mosoly suhant át arcán, majd aludt tovább csendesen. Bárcsak örökké tartana ez a pillanat! Kint a Hold beleegyezően bólintott. Elhessegette az utolsó felhőket is maga elől, hogy teljes fényével tudjon beragyogni hozzánk.
Körbeölelt bennünket, lágy selyemtakarót eresztve ránk, gondoskodón, mintha félne, megfázunk a hideg téli éjszakában. Elalszok, álmom mély és békés.Kedvesem karjában, hogy is lehetne más...

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Engedd, hogy szeresselek!

Engedd, hogy álmodjak esténként,
mikor lehunyom szemem,
s kint a Hold fényét körülölelik a fellegek.

Engedd, hogy sírjak, ha hajnal hasad,
s míg ébred a város,
itt bent éjszaka marad, nem gyúl ki fény.

Engedd, hogy meghaljak, ha magadhoz ölelsz,
s míg megfeledkezve mindenről
magadnak követelsz, feloldódjak benned.

Engedd, hogy szeresselek,
hogy a bőröm alá vehesselek,
hogy része legyél sejtjeimnek,
hogy vére legyél ereimnek!

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hazaérve

Röviden az életem...

Hosszú ideje kóborlok, keresek valamit. Boldogságot, megnyugvást hoz majd nekem, oltja szomjam, ápolja testem-lelkem, s általa leszek teljes. De még nem találtam meg, pedig régóta vándorlok. Fáradt vagyok, szomjas és éhes. De miért is itt keresem, az Isten háta mögött? Magam sem tudom. Talán mert még itt, erre nem jártam soha…
Megyek, oldalamon kicsiny tarisznya, lapos már, nincs benne semmi. Szám sebes, kezem kérges, bőrömet kikezdte a nap és a szárazság. Testem elgyötört és fáradt, lelkem sírva kiabál, de senki nem hallja meg szavát.
Egy gyönyörű erdőbe érek. Tölgyek borulnak a fejem fölé, ágaikkal árnyat vetnek rám. Susogó levelükkel nyugalmat ontanak szívembe. Óvón, védőn, néznek le rám, mintha meg akarnának érinteni.
Ahogy felnézek rájuk, az ágak közül rám mosolyog az ég kékje. Olyan, mint a tiszta tenger, mint fiam szeme, mint édesanyám mosott szoknyájának illata. Beleszédülök. Elborítanak az emlékek.
Amott a fákon túl, patak csörgedez. Nem látom még, de hallom, ahogy kis kövek közt bukdácsolva rohan tovább. A víz csobogása megpendít bennem egy érzést.
Borzongok, pedig délfelé jár, mégis végig fut rajtam a hideg. Odamegyek, egészen közel, hogy lássam hová, merre visz az útja. Partján kisebb - nagyobb kövek hevernek, hófehér testükön megcsillan a nap. Fű itt már sehol sincs, csak a kövek, és az épp csak alig meder. A víz sekély, ha belenyúlok, megérintem az alját. Néhol kicsinyke halak cikáznak tova. Kristálytiszta vize olyan áttetsző, mint Izis istennő ruhája. A napfény, csillogón vetül rá, prizmaként megtörve felszínén, s ahogy belevakulva nézem, ellenállhatatlan vágyat érzek arra, hogy belenyúljak. Hűvös. De bársonyként simogatja tenyerem, s ahogy újaimon átrohan a patak vize, szelíd boldogságot érzek. Felállok és követem a folyását, bármerre is menjen, hisz oly szépen és oly kecses, hogy szinte kínálja önmagát: ”Gyere, tarts velem! Mutatom az utat neked!” S észre se veszem, hogy engedelmeskedek szavának.
Kicsit kanyargóssá válik a patak, majd egy másik, később egy harmadik ág fut beléje. Itt már mélyebb a vize, de épp oly tiszta és áttetsző.
Aztán hirtelen még egy ág csatlakozik hozzá, ez mind közül a legnagyobb, legerősebb. Vadul csap a kisebbek közé, megkavarva azok szelíd folyását. Ahogy egymásba érnek, hatalmas örvénylő tajtékká válnak. A víz fehér habként köp az ég felé, amint egy-egy nagyobb sziklába ütközik.
A parton is sziklák állnak, alig tudok közöttük járni. Cipőm talpát is kikezdik az éles szélek. De követem a folyót.
Hamarosan ritkulnak a sziklák, és hatalmas fenyők jelennek meg a part mentén. Lombjaik bólogatva játszanak a széllel. Gyönyörűek, ahogy karcsú törzsükkel integetnek felém. Annyira elragad a látványuk, hogy észre se veszem, hogy hová értem, bár ez a zúgó hang emlékeztet valamire.

Lejteni kezd a meder és rájövök, egy kis vízeséshez ért a zuhogó folyó. Itt még hangosabb, még vadabb a víz, rohan, ahogy csak tud, mintha azt sejtené, várja valami odalent.
Várja is…
Egy gyönyörű csillogó tükrű tó.
Olyan, mintha valaki kifeszítette volna a felszínét. Itt is fenyők szegélyezik a tájat, néhol kis bokrokkal vegyítve. Lenézek a tóra, majd mögém a zúgó folyóra. Nem kétséges merre megyek tovább.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Ahogy a folyó vize a zuhatagba belevész, majd lecsendesülve megpihen a tóban, az egész olyan valószínűtlenül békés.
Leérek a tó mellé, elhalkul a vízesés hangja, körülölel a csend. Csak a madarak éneke hallik. Nyugalom száll meg. De jó hallgatni a természetet! Beleszippantok a levegőbe, hogy érezzem milyen friss és csodás. Szinte elkábít a tisztasága. Aztán a tavat veszem szemügyre. Egy egész kis kacsa család úszik el nem messze tőlem. Ők zavarják csak meg a felszín nyugalmát. Hosszú fodrozódó csíkkal jelölik meg útjukat. Követem őket a tekintetemmel, ahogy eltűnnek a távolban, és csak ekkor látom meg. Egy kicsi faházat a parton, alig látszik, megbújik a fák között. Lejjebb megyek, hogy jobban szemügyre vehessem. Takaros kis ház, saját stéggel, amihez egy csónak van kikötve.
Ekkor az ajtó kinyílik, és egy férfi lép ki rajta. Felém néz, rám mosolyog.
Szívem melegség önti el.
Integet, majd sietve elindul felém.
Nem mozdulok. Csak nézem, ahogy közeledik, ahogy minden egyes lépéssel csökken köztünk a távolság.
Tekintetével fogva tart, nem ereszt, de már akkor se mennék, ha tudnék...
Odaér elém, lassan átölel, s egy darabig csak ringat. Én felnézek rá, fölém hajol, s lassan megcsókol.
Csókjától megszédülök, megszűnik a világ, eltűnik a fájdalom, a hosszú út minden kínja. Helyére boldogság telepszik, és olyan béke amilyet még sohasem éreztem.
- Szia Kicsim! Hazaértél? - kérdezi lágy hangon.
- Igen Szívem, itt vagyok - súgom halkan.
Átkarol, bekísér a házba, melynek minden szegletéből melegség árad.
Hát hazaértem! Nem volt hiábavaló a megtett hosszú út, a sok megpróbáltatás, a viszontagságos út, a fájdalmakkal teli élet. Mindent kárpótol az, hogy azzal vagyok aki szeret, és akit én is szeretek. Aki csak rám várt, és akit kerestem egész életemben.
Hazaértem.

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Mikor...

Mikor szívembe loptad magad,
nappal lett az alkonyat.
S a reggel sose jött el többé,
mert átölelve tartottál örökké.

Mikor melletted ért a Hold fénye,
s felkeltett egy kósza kéjre...
...csókot loptam újra és újra,
hogy kitartson a hosszú útra.

Elmentél...
könnyeim vigyáznak rád a reggeli sötétségben.

Álmomban is átölelsz,
mindig csókot követelsz.
Hangod is nekem suttog ... pedig csak a szél susog.

Mikor szívembe loptad magad,
nappal lett az alkonyat.
S a reggel sose jött el többé,
mert átölelve tartottál örökké.

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Most és mindörökké

Most még virágoznak az évek kedves,
vidám minden,
s lelked boldogságtól repdes.

Most könnyű minden, erős a tested,
bírod a terhet,
s ha nehéz is arcodra vidámságot festesz.

Most ha körül nézel, minden oly egyszerű,
jöhet bármi, megoldod,
mert a fiatalság csupa derű.

Most nem gondolsz még az alkonyra,
arra, hogy elszállnak az évek,
hogy egy nap már nem virágoznak a rétek.

De egy reggel felidézed majd az életet,
azt, hogy mi volt akkor,
mikor még ment minden szépen,
mikor még esőben is nap ragyogott az égen,
mikor még sima volt az arcod, nem remegett a kezed,
mikor még fiatal volt kedvesed...

Akkor kinyitod álmos szemed,
magad mellé nézel,
s mint rég, most is valami furcsát érzel.

Öreg néne nyitja rád fáradt tekintetét,
s a bágyadt reggeli fényben lassan nyújtja feléd kezét.

Hangja nyikorgós,
szavai csendesek,
de még így, recésen is kedvesek.
Odabújik,
roppannak a csontok,
te átöleled,
s máris elszállnak a gondok...

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Velem vagy

Velem vagy, érzem tested melegét,
a nap se melegít így,
Érzem szíved lüktetését,
az anyaföld nem lüktet így.

S ha nem vagy velem akkor is.

Velem vagy, hallom hangod.
(csak a szél susogott),
velem vagy, vidít arcod
(csak az árnyék játszott),

hát,

várom, hogy átölelj,
mint tenger a szigetet,
hogy szavamban magadra lelj
mint tavaszt a kikelet.

Várom, hogy velem légy,
mint az alma és az ága,
Várom, hogy karodba végy,
mint kisgyermeket az álma.

Velem vagy, mindig, s örökké,
ahogy a csillag a végtelen égé,
Velem vagy örökkön örökké.
ahogy a szárnyaló sas az égé.

Írta: Heather Bay

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

...letörlik a cseppet

Késésben Vagy.
Imádtam, ahogy reggel simogató szavaid kitakartak.

Úgy maradtam, váratlan hívás, menned kell. Valami még hiányzik.
Sietve öltözöl, kezed alá készítem a fontos dolgokat: dossziék, slusszkulcs, iratok, mi kell még? Tétovázol, hogy lehetne lecsípni egy fél órát, várjanak egy kicsit, van rövidebb út is.
Telefon, egyeztetés, az ügyfelet végig kell hallgatni.

Kitöltöm a kávéd, gondosan megkavarom. Beszélsz, de a szemed rajtam időz.
Megnyalom a kanalat, jól eső érintés nyelvemnek.
Félig nyitott köntösömből kilátszanak a combjaim, ahogy felhúzom lábaim a szék szélére.
Tudod, hogy alatta nincs rajtam semmi. Mellém simulsz.
Bal kezedben a telefon, jobbod szemtelenül nyúl a nyakamnál a bársony alá.
Az ügyfél hajthatatlan, ad 45 percet az indulásig. Cserébe végig kell hallgatnod az előző esti munkavacsora számodra unalmas részleteit.

A mellbimbóimmal játszol.
Egy kezed elég, hogy mindkettőt átöleld.
Önkéntelenül nyitom szét combjaim. Vágyom, hogy megérints.
Az arcomra húzom a kezed, belebújok, belecsókolok. Nem nagyon hallom már, miről beszéltek. Cirógatlak, a nyelvem hegyét lassan végighúzom az ujjaidon.
Ártatlan nagy szemekkel nézek rád. Kívánlak.
Ülve feléd fordulok, a nadrágszíjaddal szemezek. Nézegetem, bűvölöm.
A fenekedbe markolok, míg közelebb húzlak.
Csendben vagyok, ne vonjam el a figyelmed, csak a nadrágra koncentrálok.
Kioldom az övet. Nem, még nem.

A combjaid simogatom, a nadrágon keresztül is kitapinthatóan izmosak. Gusztálom a fogást.
Végig a vádlidon, majd újra vissza az ágyékodig. Mindenhol jár a kezem, a slicced vonalát direkt kerülöm. De hozzányomom az arcom.
Csukott szemmel csókolom, ahol érem, apró harapásokkal fogom a szövetet.
Mint falánk kölökkutyát, úgy tolod el a szám, hogy hozzáférj gombjaidhoz. Rutinosan oldod ki a csatot, fél kézzel emeled a szám elé ébredező férfitagod.
Félretartva a telefont súgod felém: imádlak!
Lágyan a bal kezembe fogom ezt a gyönyörűséget, forró és erős, ingerlően feszes, önálló életre kel, ahogy nyelvem hegyével lassan körbe járok a legszélesebb íven, míg a jobbal egész lent masszírozom.

Mohó vagyok, erősebben nyalakodva teszem magamévá, közben ujjaimmal játszadozva nyúlok már türelmetlenül nedves ölembe.
Adom a ritmust, neked a számmal, magamnak a kezemmel. Elhaló hangod igennel és nemmel képes csak a vonal túloldalára kommunikálni.
Köntösömnél fogva fél kézzel húzol fel a székből, az asztalhoz tolva.
Felpipiskedve ülök a szélére, csípőddel a combjaim közé furakodsz.
Ugyanazzal a mozdulattal emelem lábaim a válladra, amivel hanyatt dőlök.
Két kézzel vezetlek magamba, combjaim szorosan karolom át a derekad, hogy az első lüktetést mozdulatlanul, spontán élvezzem.
Jobb tenyered csitítva tapad félig nyitott számra, a szememből olvasod milyen mélyen és

mennyire hevesen szeretlek. Igazi ínyenc Vagy, gyengédeket tolsz bennem. Hosszan igézve nézzük egymást, figyelsz rám.

Lábfejeim szégyellősen összekulcsolva emelem az arcom elé.
Igéző látvány tárul eléd, ahogy összeforrva látod magunkat, ágaskodó vessződ bennem feszülve mozdul kéjesen, ritmusra ölel körbe ajkaim láza. Étvágygerjesztő szemérmem hívogatón, vágyakozva kéri finom simogatásod.
Egy távoli halk köszönés jelzi a beszélgetés végét.

Végre mindkét kezedre támaszkodva, teljes testtel hajolsz fölém, tenyered a fenekem alá csúsztatod. Támadásba lendülsz. Már nem kell visszafojtani az indulatot.
Érzem, jön az a pillanat, amit annyira imádok Benned. Kezünk egymásba fonódik, szorítom a kezed, egy mély, de óvatos lökéssel váltod ki belőlem az orgazmust. Felemelsz, melleim a tiédhez érnek. Erre a pillanatra vártál, becézgetve imádlak, feszülök a vessződ köré, egy határozott, kielégülést hozó férfias nyögés hajol a nyakamba szégyenlősen bújva.

Mozdulatlanul öleljük egymást. Még egymásba olvadva, aprókat rándulok, ahogy megmozdítod bennem, lassan csitulva nyugszom meg karjaidban.

Halkan csukom be mögötted az ajtót. Szemem fátylán át látom még az autó fényeit.
Gondolataid megsimogatják az arcom, letörlik a cseppet.
Köszönöm, még ha így is, hogy szerethetlek.

Írta: Je t'aime

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A Lélek súlya

„Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton és bevigyen arra a helyre, amelyet én kijelöltem”
(II. Mózes könyve)

Sötét a város, szombat kora reggel szótlanul pihen a sziréna hangja, már nem hasít a 47-es út felé.
Túl van rajta.
Néhányan várunk a buszra a fagyos szélben.
Nekem az iskola, másnak a vásárlás a sürgető, és van, aki a kedveséhez siet Szegedre.
Rohanunk mindannyian, nem gondolva a másodperc töredékében egy szusszanásnyi pihenésre, félretéve a hajtás, a mókuskerék lendületét.

Lassan járj, tovább érsz! Mily igaz, és bölcs a magyar nyelv.
Csendben néznek maguk elé az utastársak, észrevehetően többen ülnek a hátsó sorokban, mint elől, a sofőr közelében.
Lassíts, mert ha nem teszed, az élet rakja rád a féket.
Lehet, akkor már túl késő, és nem hagy időt a gondolkodásra, csupán a történésre.
Mindenki sorsának kovácsa, ím, megint csak egy előremutató célzás, döntéseink sorozata végzetes is lehet.

Túl fiatal a lendület, minden perc számít, egy halaszthatatlan randi, vagy csak egy billiárdparti a haverokkal?
Mint megvadult csikó száguld 22 évével a csúszós esőben, nyári gumikkal, elkerülhetetlen az ütközés a szembe jövő tömött járművel.
Halálosztó ágyúgolyóként süvít a már lefékezett, félrehúzódott busz felé, az utasok feszülten figyelik, az utolsó pillanatig bízva: ugye nem velük történik mindez, és ütközés nélkül, biztonságosan megáll a fékevesztett autó.
Mi játszódhat le a buszsofőr és a közvetlen mellette állókban, látva, itt és most katasztrófa történik pillanatokon belül.

Talán az otthon hagyott szeretteik utolsó szava: vigyázz magadra?
Vagy az unoka csiripelése: mama, ugye nagy ajándékot kapok Karácsonyra?
Netán a feleség bársonyosan simogató hangja, amely sok év után is meleg levessel vár haza?

Mindkét jármű kigyullad, elképzelni is borzasztó a becsapódás érzését, a sokk okozta halálfélelmet és pánikot.
Az imént még álmosan, komótosan döcögő, tömött távolsági járat egy pillanat alatt 2 ember guruló koporsójává válik.
A káoszban, egymást támogatva-mentve, tehetetlenül nézik, míg a felismerhetetlenségig összegyűrődött személyautó, benne fiatal utasával fáklyaként lángol.

Ma is túl gyors volt, kísértette sorsát.
A városban az a hír járja: csak idő kérdése volt, hogy mikor történik tragédia. Nemrég azzal dicsekedett, több százezres büntetést kapott gyorshajtásért.
„Baleseti hajlamos személyiség” – írja a magyar származású Franz Alexander, a pszichoszomatikus orvoslás megalapítója.
Ezek az emberek nagyobb valószínűséggel szenvednek balesetet újra, mint azok, akik sosem voltak ilyen helyzetben. Keresik a bajt – egyik éri őket a másik után.

Hányszor beszélünk szimbolikusan, mikor az életutunkra azt mondjuk: kicsúszik a lábam alól a talaj, nem találom a helyes utat, elveszítem a kontrollt a saját életem fölött, nem vagyok ura a helyzetnek – ahogy a járműnek sem.
Kapkodok, nem figyelek oda és ütközök - az életben is. Ugyanez ott van, jelként kiált, és balesetként nyilvánul meg.
Nem oldom meg a konfliktusaimat, egyre egyértelműbb jelek hívnák fel a figyelmem, ha hagynám, észrevenném.
Vegyek vissza a lendületből, találjam meg az életem értelmét, az egyensúlyt, a megfelelő sebességet. Fel kellene ismernem a változtatás szükségességét, okát, és nem mereven ragaszkodnom az eddigi „vezetési stílushoz”.

21,3 gr.
A lélek súlya.
Nincs már a testben, az utolsó sóhajjal kilép, oda többé hálni nem jár. Elszakad az ezüst szál, a láthatatlan köldökzsinór.
Nem érti még mi történt, mindent lát és hall, érzékel, látja az égő autóban hamvadó testét, a sérülteket, a mentést, de nem fogja fel, hogy meghalt.
Kiáltana, de nincs mivel: emberek, itt vagyok, az az én testem! Körülötte ott vannak már a segítői, és elhunyt ismerősei, akik viszik majd a magasabb szférák felé.
Már nem érzi az idő múlását, az idő nem létezik, az odaát állapotában van.
Lepereg előtte rövid élete filmje, mit hogyan tett, és miért? Megnézheti jó és rossz cselekedeteinek következményeit.
Még 40 napig itt lesz, a fizikai síkon, szerettei közelében. Jó esetben elfogadja új létformáját és megkezdi az átmenetet a szellemi életbe. Várakozva egy újabb leszületésre, új életfeladatokkal, remélhetőleg bölcsebb és megfontoltabb célokkal.

A balesetben elhunytakért égjenek az adventi gyertyák, nyugodjanak békében!

„Most, hogy ritkán és nehezen megszerezhető emberi
Test birtokába jutottál újra,
Jól nézd meg, hogy merre mész,
Mert az életben nincs idő a tévutakra.”

(Maeterlinck)

Írta: Je t'aime

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Emmanuelle, ez velem is megtörténhet? 1-9. rész

Sosem voltam egy szexszimbólum, inkább hűvösen izgalmas, első ránézésre megközelíthetetlen, szunnyadó vulkánként éltem az egyedülálló fiatal anyukák, a karrierista szinglik életét.

1. rész

Ha a filmbéli Emmanuelle történetére visszagondolok, már ami kislánykoromból halványan megmaradt, az az, hogy egy fiatal nő a világot járva keresi a boldogságot, a szerelmet, és vágyainak semmi sem szab határt.

Megéli önmagát – ahogy mai eszemmel fogalmaznék. Nem mondja meg neki senki, és semmi, mi is a helyes, akár illendő. Megy a szíve után, az érzéki vágyak űzik. Hogy a végkifejlet, vagy az utolsó rész mivel is zárul a filmben, arra már nem emlékszem, de ez a mi szempontunkból mellékes.

Nőnek lenni és kiteljesedni, gátlások nélkül megfürödni a vágyak tengerében, buján átadni magam legmerészebb álmaim valóságának, nos, sohasem gondoltam volna, hogy mindez az életem egy olyan szakaszában történik, amikor a haláltól egy pillanat választ el.

Az írásom megtörtént személyes élmény, megfűszerezve egy cseppnyi fantáziával. Hogy melyik rész hova rakható maradjon a titkom, én már levontam belőle a tanulságot.
Kedves olvasóm, ha felfedezni vélsz a történetemben számodra hasznos jeleket, üzenetet, legyen javadra az életedben.

Nos.
Munka és gyereknevelés.
E két, teljes embert kívánó elfoglaltság mellett maradt egy kis időm a sportra, nagy szerelmemre a futásra, és néha egy kis szaunázásra a kolleginákkal. Semmi szórakozás, mozi, tánc, vagy kirándulás.
Mindezek ellenére a teljesség érzete járt át, és az elégedettségé, mikor hó elején megnyugvással konstatáltam: igen, ebben a hónapban is jól dolgoztam, és megérdemlem azt a kellemes kis összeget, ami a bankszámlámra érkezett.
Ez kettőnk életszínvonalának (a csemetémmel) szinten tartására elegendő volt, és arra is, hogy 34 évesen egy 28 éves külsejével hasonuljak.

Egy kora nyári kocogásom alkalmával mellém szegődött kísérőnek egy rendkívül sportos, reprezentatív ifjú titán. Kitartóan rótta velem a köröket, majd a levezető séta közben visszautasítást nem tűrve, randira hívott. Ellenállhatatlan volt szemtelenül fiatal, sportos, feszes teste, vakító fehér fogsora, és mélykék szemei. És ami a gyengém, a formához illő magasság. Szeretem, ha egy férfira fel tudok nézni, és a hóna alá tudok bújni, mikor a dereka köré fonom karjaimat.

Az első randin feltűnt kissé szegényes öltözéke, és a feszengése, mikor a kávé mellé üdítőt is rendeltem. Mint később kiderült, nem volt alaptalan a gyanúm: árva gyerekként és munkanélküliként (helyesebben munkakerülőként) az anyjával élt erősen szerény körülmények között.

Elhomályosított a belőle áradó tesztoszteron, felébredt bennem a nőstény, akkor már lassan

egy éve nem volt senkim. Egy hét után hozzám költözött, mint később kiderült, még csak a 20. életévét
töltötte be azon a nyáron…. Majd megállt bennem a levegő, én 25-26 évesnek néztem, ő engem kb. 28-nak, úgy gondolta, az a pár év korkülönbség nem számít. "Kell nekem az a jó seggű nő"- minősített utólag, mikor megkérdeztem, miért figyelt fel rám?

Ez olyan másfél évet töltött ki az életemben, amire még öregasszony koromban is emlékezni fogok. Megéltem mellette a mennyországot, de a poklok poklát is.
34 évesen úgy gondoltam már mindent tudok, amit egy nőnek érdemes, nos, azt kell mondanom, ő tanított meg igazán nőnek lenni.
(Többek között felvilágosított, hogy bizony a fazonigazítás már nem elegendő, egy kis gyufaszálnyi csík a szeméremdombon nagyon szexis tud kenni, gyorsan kerítsek is egy borotvát, mert nem akar vakbelet műttetni. Nem volt mit tenni, nagyon meg akartam felelni, hajtott az ismeretlen izgalom és a tűz.)

Kell egy díszhím - ezek szerint - aki igazán kihozza a mocskos nőt az ember lányából, de úgy, hogy a füle is ketté álljon minden éjjel. Hosszútávon a jó szex ugyanolyan függőséget okoz, mint a kábítószer (gondolom), vagy a cigaretta, és a csokoládé. Nálam kiverte a biztosítékot, rabjává váltam. Nem vettem észre, pedig a környezetem többször is felhívta a figyelmem rá: vigyázzak, mert kihasznál.

Kellett, mint a drog. Kellett a közös pornófilm nézés közbeni vad szex, mindaz, amit addig nem próbáltam, az ő kedvéért belementem. Az autó motorháztetőjén, vagy éjszakai fürdőzés apropóján egy medencében.
Azért volt bennem egy kis szemérmesség, mert amikor a szerelmi együttlétünket kamerák elé szerette volna vinni, pénzszerzés céljából, határozottan nemet mondtam.
Sajnos másra is nemet kellett volna mondanom.
Konkrétan arra, hogy nem főzök rá minden este, hogy nem tankolok az autójába, nem adok neki zsebpénzt, és nem fizetem ki a horribilis telefonszámláit….Biztonságosnak hitt kis életem, életünk, kezdett anyagilag labilissá válni. Sajnos későn jöttem rá, hogy miatta a gyermekemet is elhanyagoltam, mert nem láttam mást, csak azt, hogy mindent megadjak neki, ami mellettem tartja.

Hiába, semmi sem volt elég.
Sorra kaptam a hazugságokon, gyanús sms-eken, lehalkított telefonbeszélgetéseken, és füleseken, mikor más nőkkel látták. Mindannyiszor megbocsátottam, mert a félelem, hogy más ölelheti gyönyörű testét, nem hagyott élni.

Az utolsó kalandjából egy kisfiú született.
Addigra én már kétségbeesve és reményt vesztve kerestem a megoldást: ki tud segíteni, hogy elengedjem, ki tudja megmondani mi a helyes, és hogyan lehet ezt ép ésszel kibírni, túlélni: vége.
Nem az enyém többé.

Az első felocsúdott pillanatomban belém hasított a felismerés: mi lesz velem a megszokott és heves, minden napos szex csaták nélkül? Keserűen konstatáltam már előre az elvonási tüneteket, és vártam a kellő pillanatot, hogyan, és mikor tudok ebből a megalázó ördögi körből kiszállni? A megoldás nem sokat váratott magára.

2. rész

Nem tudtam megtenni, gyenge voltam, nem voltam önmagam.
A legjavát adtam mindenemből, nem értettem, miért nem működik ez visszafelé is.
Egyetlen oka lehetett: nem volt belém szerelmes.
Persze a „hibás" én voltam, mert hűséges lett volna, ha felvállalom a kapcsolatot, hozzá megyek és lesz közös gyerekünk.
De ki az a hülye, aki egy ilyen megbízhatatlan sihedernek igent mond?

Hajszoltan kerestem a segítséget, elmentem egy pszichológushoz, mit tegyek? Annyit mondott, velem nincs semmi baj, a kapcsolatot vigyük olyan helyszínre, ami változatosságot ad, pld. utazzunk el. Persze, és még azt is én fizessem??

Kerülgettem a templomokat, vonzott a nyugalom, a hűs biztonság, talán ott választ, irányt kapok. Nem így lett.
Kezdjek el inni, vagy cigizni, az segítene? Kötve hiszem.

Hallottam egy hölgyről a városunkban, aki kártyából jósolt, nekem már úgyis mindegy alapon, felkerestem. Lesz, ami lesz. Sose láttuk egymást, mikor ajtót nyitott, oly mélyről, talán századokkal ez előttről ismert arc nézett vissza rám. Csak a nevemet mondtam a bemutatkozáskor, és hogy kártyázni szeretnék.
Furcsa volt az egész ház, misztikus érzések jártak át, nyomást éreztem a fejemben, és időtlenséget, állandóságot. Mintha mindig is itt szerettem volna lenni, mintha ez lenne az igazi életterem, mintha Otthon lennék.

Elkezdte elemezni a lapokat, mondanom sem kell, szinte pontosan rávilágított a gondjaimra. Mikor azt kérdezte, mire várok még, mert ez a pohár csordultig van, ebbe már nem fér több, tudtam, mire céloz. A gallyra ment kapcsolatomra.
Még jött egy kis relaxáció, ő meditációnak mondta, igazából nem tudtam ellazulni a bennem kavargó gondolatok miatt.

Hazafelé nem kellett tekernem a biciklit, szinte magától repült velem. Könnyűnek, felszabadultnak éreztem magam, a napok óta zaklató belső remegés elcsitult, elszántan haladtam a cél felé: most úgy kirúgom, hogy a lába sem éri a földet.
Nem kellett sokat magyarázkodni, ő „váratlanul" haza akart költözni az anyjához, én meg nem tartóztattam.
Azért rosszul esett a hirtelen jött magány. Hogy ilyen könnyen kilép az életemből, és haszonlesőként más nőt is számítón becsap. Mert hogy az új kapcsolata is egy nála idősebb, tehetős lány volt, de ott már jött a baba. Az ő fia.
Egy életre egymás mellé tették az ikszet, de ez már az ő történetük.

Kutyaharapást szőrével, mily bölcs mondás. Sajnos, én pont az ellenkezőjét tettem. Magamba zárkóztam, és ahelyett, hogy mentem volna ki a világba, élni, szórakozni, benyitottam a saját zárt világomba. Magamra csuktam az ajtót, eltereltem a figyelmem a mindennapokról, a hétköznapról, és a lélek titkait, hovatartozását kezdtem kutatni. Tanfolyamokra jártam, a spiritualitás lett a hobbim, ebben az első tanítóm a kártyákat kirakó hölgy volt.
Azért kellett már a pénz, hogy a tanulmányaimat finanszírozni tudjam. (Mennyivel jobb lett volna, ha inkább az angolt erősítettem volna abból a pénzből.)
Tudtam én tudat alatt, hogy mindez a figyelem eltereléshez kell. Ne gondoljak rá, ne sírjak éjszakánként, belemagyarázzam az ezoterikus gumiszöveget: ez volt a karmánk, így kellett

lennie. Persze. Valamivel le kell hülyítenie magát az embernek, hogy ne őrüljön meg a tehetetlenségtől.
Én igazán szerelmes voltam, az élő drogom volt ez a fiú.

Az egyik hétvégi ezoterikus előadás anyagát egy új tanárnő adta le. Se smink, se frizura, egy lógó ing, farmer, papucs. Mégis ragyogott, pedig nem mai csirke volt, és jött belőle valami, ami nem csak a figyelem középpontjába helyezi, hanem ott is tartja. Civilként pszichiátriai betegeket kezelt, a hétvégi iskolánkban óraadó tanár volt, az éjszakáit meg valami szviger?, vagy swingerben töltötte.

Sosem hallottam még ezt a kifejezést, neki nagyon tetszhetett, mert csak bele-bele fűzte a tananyagba. Jókat derültünk a történetein, és volt is benne valami báj, ami befogadhatóvá, emészthetővé és nem gusztustalanná tette mindazt, amivel ő éjszakánként foglalkozott.

Konkrétan: szerelmeskedni tanította az embereket.

Hm. Ilyen is kell?
Ez nem úgy van, hogy megismerünk valakit, és apránként felfedezzük egymást, ahogy mélyül az érzés, úgy nyílunk meg természetességünkben gátlástalanul, a szó nemesebb értelmében?
Nem. Higgyük el, vannak olyan emberek, férfiak is, nők is, akik nem tudják hogyan kell a másikhoz úgy közelíteni egy előjátékban, hogy abból igazán egy szép szeretkezés legyen, és ne egy patent döngölés.
Egyre nagyobb figyelemmel hallgattuk, gyakorlatilag a két nap alatt másról sem beszélt. Amelyik férfiban megérzi a számára izgalmas rezgést, azt elviszi. Nem számít milyen a külseje – sajátos ars poétika a szexről, egy oktató szájából.

A mellettem ülő fiatal srác osztálytársam a szünetben meg is kérdezte tőle, mégis mennyi egy ilyen részvétel abban a házban? Tízezer forint, ha egyedül megy be. De nem garantált, hogy szóló férfiként párt is talál, mert a fiúk vannak többségben.
A lányokat viszont ingyen beengedik. Ez az információ beleült a fülembe.

Ki gondolta volna, hogy másfél év múlva abban a pesti swinger klubban kötök ki, ahol a tanárnőm éjjelente a szerelemre tanítja a párokat?
De ne szaladjuk az események elébe.

3. rész

Édesanyám akkor már nem élt, petefészekrák vitte el, a családi minta nem sok szép emléket, nyomott hagyott bennem.

Gyakorta láttam néma tiltakozását feleségként a hűtlenség, és a hazugság ellen, ami a házassága éveit jellemezte.
Egyszer tényleges fültanúja is voltam édesapám szerelmi életének, mikor egy céges kirándulásra az asztmám miatt, 9 évesen engem vitt a lengyel hegyekbe.
A szép magas, fekete pincérnő nem csak rám mosolygott kedvesen, hanem apámra is.
Aki éjjel büszkén mesélte kalandját kollégájának, gondolván a gyerek, (én) már alszik.

Már 10 hónap telt el a szakításom óta, a bánatomat a hétvégi iskola és a hétköznapi munkában való helytállás töltötte ki. Mindenhol a legjobb, a tökéletes akartam lenni, magamat nem kímélve: rám ugyan ki figyelt?

Erre nem adtam lehetőséget senkinek, mondjuk alkalmam sem volt sehol ismerkedni.
Mikor reggel úgy ébredtem, hogy nem tudom, hogyan bírom azt a napot végigcsinálni fáradt, kimerült zombiként, észre kellett volna vennem, hogy ebből baj lesz.

Anno, már a kapcsolatomban sem voltam önmagam, nem figyeltem a sportra, hanyagoltam a megszokott testmozgást, (ja, a rendszeres szex nem pótolja!), hogy több időm legyen a fiúmra, nem figyeltem az étkezésemre, nem pihentem, és a sorozatos nőgyógyászati gyulladások is jelezhették volna: párkapcsolati probléma.
Lélekben is mélyen, nem csak fizikálisan.
Az anyai ági betegségvonal miatt évente teljes nőgyógyászati kontrollra jártam, a gyulladások miatt meg egyébként is gyakorta látott a nőgyógyász.
Egy ilyen alkalommal fogott gyanút, látva kókadtságom és testsúlycsökkenésem, teljes labort, és életemben először: mammográfiát is sürgetve.

A leletemen azt az egy szót ismertem fel: tumor.
Sajnos bejött a nőgyógyász megérzése, azonnali műtét, ha szerencsém van, nem kell eltávolítani a bal mellemet, de kemo-és sugárterápia mindenképp lesz.
A háziorvosom elsápadva vett táppénzre, és fénytelen szemmel biztatott: időben vagyunk, van remény a teljes gyógyulásra.

Nem, ilyen nincs! Ugye nem igaz ez az egész, hisz olyan fiatal vagyok még, teli élettel, ott a kisfiam, a 20 éves lakáshitelem, a sikeres munkám, a vágyaim.
Borult minden egyszerre.
Mindent félbehagyni, és azonnal kilépni a mókuskerékből.
Mint amikor kiesik a kézből a ceruza, és a félbehagyott mondat vár az íróasztalon.
Beindul a gépezet, nincs megállás.
Hova lett a kedves, hétköznapi rutinos, semmittevős biztonság, amit akkor éreztem utoljára, míg nem lépte át lakásom küszöbét az a siheder?
Mikor ébredek fel ebből a rossz álomból, hisz nem fáj semmim, ugye akkor egészséges vagyok?

Nem kívánom senkinek azt az érzést, amikor a belső remegés és félelem lesz úrrá rajta, az addigi teljes biztonság egy pillanat alatt befullad, mint egy partra dobott hal, amely félelmében kétségbeesve tátog az éltető vízért. Még egy utolsó emlékkép a nagy kékség hűs habjairól, majd beleájul a semmibe.

Mérhetetlen fájdalom lett rajtam úrrá. Nem tudom, kit sajnáltam jobban: magamat, hogy nem láthatom a fiam felnőni, vagy a még megmaradt családom, hogy nélkülem élnek majd tovább.
Elkezdtem összeszedni, írni a dolgaim. Bankszámlaszámok, hitelkártyák, szerződések, iratok, életbiztosítás, minden fontos tudnivaló a testvéremnek, és a gyerekem apjának, ha én akár másnap már nem tudok lábra állni, vagy nem vagyok észnél, tudjanak helyettem eljárni.
Emlékszem, a fiam épp a Segítség hal leszek! dvd-t nézte, míg én könnyeim közepette, magamat siratva az adataimat raktam Word-be a képernyőn. Belenéztem a mesébe. Bambán, a sírástól kimerülten és a napjaim számlálva bámultam a tv-re.

Istenem, miért pont én? Jött a közhelyszerű kérdés, amit ilyenkor mindenki elküld válaszra várva a néma világ felé.

Látnom kellett volna, hogy ez az önmarcangolás, az a tartós megaláztatás és szerep, amit a kapcsolatomban magamra osztottam, nem emelt a boldog nők csoportjába, csupán a fizikai kielégülést adta meg, fájdalmas sebeket hagyott a lelkemen, tudat alatt tovább rágott, és emésztett.

Ekkora már némi „tudást" összeszedtem az alternatív gyógymódokról: karma gyorsítás, volt az egyik lehetséges válasz a betegségem miértjére. Másnak ez 60 éves korában jön elő, nekem mielőbb. Köszönöm szépen. Hittem ezt is, azt is.
Felkutattam a legjobb természetes gyógymódot, összeszedtem a legjobb készítményeket, felkerestem a legjobb pszichológust, aki erre a betegségre, a rákgyógyításra specializálódott.
Hol elveszve, hol reménykedve sóhajtoztam: élnem kell, nem halhatok meg!
A fiamat el kell indítanom az életben, tétova, erőtlen kis falevél az ölelésem nélkül, szeretném majdan az unokáimat is látni, még nem találtam meg életem párját...
És basszus: nem voltam még nővel!

4. rész

Egy új, sikeres technikai megoldásnak köszönhetően, no és persze a szerencsének is, külsőleg a megtévesztésig hasonló emlő implantátumot kaptam.
A teljes mirigyállomány eltávolításával csupán a bőrt és a mellbimbót hagyták meg, és belül 1:1-ben szilikon cicim lett a bal oldalon.
A körülményekhez képest szebb volt, mint eredeti állapotában.

Csupán a lelkem tört szilánkosra és kiáltott segítségért, az életben maradásért.
A hónapokig tartó kezelések, a kemoterápia általánosságban a mélybe taszította kedélyállapotomat, amelyből a depresszió hullámvasútjaként száguldoztam hol még mélyebbre, hol egy kicsit feljebb, attól függően épp, hogy éreztem magam.
Napok teltek el teljesen bezárkózva a négy fal közé, és napok teltek el az ételt, vele együtt az életet is elutasítva. Kikapcsolódást a gyermekemmel való törődés, és a számítógépes játékok jótékony butító mágiája jelentett.
A reggeli fésülködéskor marok számra engedtem hosszú selymes hajam maradékát a szélnek, az erkélyen fésülködve, szomorúan tudomásul véve, már semmi sem lesz olyan, mint ezen szörnyűség megtörténte előtt.

Csak egy lépés, átlépés a korláton, és minden megoldódik. Nem, nem lehetek ilyen gyáva, a sors kihívását elfogadom, és végigcsinálom, ironikusan szólva: ha belepusztulok is.
Fizikailag erősebb és optimistább napjaimon szomorkásan mosolyogva, csukott szemmel fürdettem az arcom az éltető napsugárban, magamba szívva a fényt, és a reményt.
Sóvárogva néztem gyógyulásom folyamán a koldust az utcán: Ő hogy csinálja?
Mitől boldog? Belegondoltam a nappalaiba, az éjszakáiba.
És jó értelemben véve irigyeltem gondtalanságáért. Megtanultam meglátni benne az embert, az értékeit.

Változékony étvágyam mannája a citromos fagyi, a pirítós és az őszibarack volt.
Ezek enyhítették a szinte állandó öklendezés érzését a kemoterápiás sejtméregtől, és a stabil fémes ízt a számban.

Bár látszólag kívülről nő vagyok, belülről azért mart a kétely: mennyi esélyem van még az életre, mennyi időre, és hogyan?

Nem az bántott leginkább, persze az is, hogy csonkán, és csak látszólag teljes értékűen állhatok a tükör elé, hanem az, mit mondok egy férfinak, ha reményeim szerint egyszer megismerkedek valakivel?
Hogy ne tervezzen velem jövőt, mert nem tudom garantálni a hosszú együtt töltött éveket?
Hogy ne tervezzen nyugodt és gondtalan ünnepeket, mert lehet, épp egy karácsonyi vagy születésnapi alkalmat bármikor beárnyékolhatja a betegség kiújulása?
Hogy nem tudok önfeledten kacagni, és nem merek igazán szerelmes lenni, mert a pallos ott lebeg a fejem felett?
Egyáltalán, nem undorodik majd tőlem, ha megmondom, rákos voltam?
És hogy reagál, ha megtudja, egy műanyagot fogdos, aminek semmilyen érzékenysége, érzékisége nincs?
Mi fordul majd meg a fejében?
Előjönnek a családi (hisz lassan már nincs olyan család, amelyben ennek a betegségnek valamilyen formája ne lenne jelen) rossz emlékei szerettei szenvedéseiről?
Megannyi kérdés zakatolt bennem, merjek-e még boldog lenni, lehetek-e még egyáltalán az, ilyen le nem rakott árnyékkal a nyomomban, és főként: mennyi időre?

Ahogy erősödtem, és fizikálisan, külsőleg is nőként kezdtem érezni, látni magam, a ciklusom több hónap kimaradás után visszatért. Lám, a bölcs természet még az utolsó csepp vér visszatartásával is a test életben maradására koncentrál, nem pazarol, hisz nem a szaporodás az elsődleges, hanem a túlélés. Olyan gyenge voltam, hogy még magamat sem tudtam kielégíteni, pedig tapasztalatból tudtam, nekem a szex megnyugvás, mintegy altató. Vigasz, pótcselekvés.
Visszaigazolás: igen, nő vagyok, működöm.

A testemnek volt szüksége a bizonyosságra, van, akinek kellek, ezek után is.
De hogyan bizonyosodjam meg erről, hogy ne is adjam ki a titkaim, ne is legyek a szánalom vagy a sajnálat tárgya?
Semmiképp sem akartam egy lelki kapcsolatba belemenni, sőt inkább messzire elszigetelten és védve kis törött lelkem elrejteni, ez volt a célom. Csupán a testem adom, de amit adok, azt többszörösen kérem viszont. Mert nekem bizonyosság kell.

Kezdtem magam megint "idevalósinak" érezni. Korábban hónapokig kitaszítottnak, külsősnek, körön kívülinek éreztem magam.
Olyan hulladéknak, aki kapaszkodik a sírgödör szélén.
A "többiek", az élők, az egészségesek, a körön belüliek látszólagosan gondtalan világába vágytam, ahol mindig is tündököltem. Billegtem a két világ között. Kint és bent.
Belül van a helyem, ott van még dolgom, nem is kevés.

A társkereső oldalakat nézegetve, célirányosan csupán a testiség érdekelt.
Akkor már volt 1-2 fehérneműs, elfogadható szintű fotóm, amin magamat leamortizáltnak láttam. De legalább a felemás cicim szépen állt a fehérneműben.
Ez is valami. Üsse kő, akinek így is tetszem, az megérdemli, hogy közel engedjem magamhoz.
Beugrott több hónapról, korábbról, a swingerekről hallott információ, nosza, megnéztem a kínálatot a neten.

Illetve néztem volna: "Csak regisztrált felhasználóknak!" - szólt az elutasítás. Nincs veszteni valóm, beregisztráltam.

Micsoda világ!
Megrökönyödésemre, és ámulatomra férfiak, nők és párok szókimondóan kitöltött, fényképes adatlapokkal hirdették magukat, keresték a párjukat.
Konkrétan leírva, ki milyen elfoglaltságot szeret az ágyban csinálni, milyen neművel, milyen pózban, testi mérettel, és még egyéb nyalánksággal kínálva magát.
Innen a védett képernyő mögül mindez biztonságosan hangzott, és meglepően szórakoztató is volt.
Friss hús létemre megrohantak az ajánlatok, a kérdések, és tömegével a levelek, mert a csenevész fotómat látva többen elolvadtak a gyönyörűségtől: én kellek nekik, de azonnal.

Főként szóló férfiak ajánlkoztak, de jött lányoktól, és pároktól is megkeresés.
A párok 90%-ban +1 hölgyet kerestek, volt, aki a férjét akarta ily módon meglepni, de a jellemzőbb az volt, hogy a hölgytag próbálta volna ki a leszbikus hancúrt fiúja szeme láttára, vagy közreműködésével.

Csak kapkodtam a fejemet. Ilyen könnyű lenne?
Jó, de akkor még ezután jön a neheze, kit engedjek magamhoz közel, és hogyan?
Hízelgő volt a sok ajánlat és bók, végre valami jó is történik velem, még ha így virtuálisan is, de az első sikerélmények csodálatosan kenegették a női önbizalmam.
Erőt és sikert kezdtem újfent érezni, mintegy gyógyírt az addigi szenvedéseimre.
Egyre távolabbinak, de még azért remegősen félelmetesnek tűnt a nem is túl régmúlt, a biztató sorok, a randi ajánlatok napról napra hozták vissza igazi énemet:
igen, Nő vagyok.

5. rész

Egyre nyugtalanabbul teltek az éjjelek, és a nappalok is, egy ölelés utáni sóvárgás szőtte át gondolataimat.

Egészségileg az eredményeim biztatóak voltak, régóta vágytam már egy megszokott ízre, egy jóízű falatra.
Ilyenkor 3 havonta, mindig megjutalmaztam magam egy finomsággal, hisz hónapok óta kerültem a nehéz húsokat, a tejtermékeket, a fehér cukrot, a kávét, szénsavas üdítőket és mindazt, ami az étkezésben boldogságot okozhatott korábban.
Az átalakított étkezésem átalakított gondolkodást is hozott magával.
Emlékszem, az első ilyen jutalom falat egy krémes volt. Beültem egy cukrászdába és nagyokat nyelve mustráltam a gyönyörű habos csodákat. Túl édes, és túl tömény volt az első néhány falat, a már zöldségekhez és kímélő kajákhoz szokott ízlelőbimbóimnak.

Újonnan nőtt kis fürtjeim göndören rakoncátlankodtak, a korábban szög egyenes eredeti hajamhoz képest. A kerékpározást választottam testmozgásként, hogy visszahozzam a popsim és a futástól feszes combjaim kontúrját.

A partnerkeresés izgalma a swinger.hu-n színesítette a napjaimat, a bőség zavara, az ajánlatok sokasága nehézzé tették a választás.
Mondanom sem kell, aberráltakból sem volt hiány, de meglepően magas %-ban a tehetős és értelmiségi középkorú párok és a még forró vérű 30-as korosztály szóló tagjai képviseltették magukat.

Egy szimpatikus, udvarias bemutatkozású fiatal házaspár is felfigyelt rám, a fiú vitte a

honlapon a társalgást. Komolynak tűntek, és a városomhoz közelinek.
Meg is beszéltünk egy személyes találkozót, kölcsönös kíváncsiság címén.
Harmadiknak kerestek néha lányokat, a már bejáratott, ismertek helyébe, változatosságként.
Sose fogom megérteni, hogy egy fiatal, csinos, egészséges kisgyermekes párnak, akinek megvan mindene, úri jómódjában miért kell több száz kilométert éjszakánként hétvégén a fővárosba utaznia, hogy a még szoptatós anyuka örömére tegyen több hapsi a férj szeme láttára? Vagy párcserében együtt legyen a feleségénél szerényebb felhozatalú nőkkel.

Jól menő belvárosi üzletükben egy kávé mellett folyt az udvarias, és számomra feszengő, a témához képest kimért beszélgetés.
Láttam a kölcsönös mustrát a szemükben, a pár férfitagja bár magas, de kispapásan enyhén pocakos, átlagosnak és halvérűnek tűnt első látásra. Halkan, és diplomatikusan beszélt, a szemében szemernyi izgalmat sem véltem felfedezni, ha egy pohár pezsgővel meztelenül ült volna előttem, akkor sem piszkálta volna fel a vérem.

Távolságtartást és emberi tartást is láttam bennük, annak ellenére, hogy úrinők módjára mosolyogva beszélgettünk puncikról, a többes aktusokról, és a klubban szerzett élményeikről.
Nem az én világom az ő világuk - ezt szűrtem le a bő óra alatt, míg beszélgettünk.
Ők egy olyan baráti kört alakítottak ki maguk körül, ahova bejutni gyakorlatilag pénzzel lehet.
Az üzleti partnerekből lettek saját bejáratú házi swingerezők, illetve a meztelenkedők klubjában megismertek később üzleti partnerekké is váltak.

Milyen izgalmas lehet.
Az öltönyös tárgyalás után este a nejemet is felkínálom desszertként, de én is belekóstolnék a kedvesed valagába. Nyaranta együtt jártak családostul kirándulni, ilyenkor 3-4 nap arról szólt, hogy éjjel-nappal a meztelen testiség dominált, nem kötelezően, de ez volt elsődlegesen a szórakozásuk.
Elmondták, mi az etikett náluk, ha valakit beengednek az otthonukba.
Tehát érezzem magam megtisztelve, ha átléphetem a küszöböt.
Oda ki kell érdemelni a bemenetelt – a ki nem mondott szavak harsogtak a fülemben.

Szeretem a szép fehérneműket?- kérdezte a beszélgetés közepén a fiatal férj.
Most erre mit mondjak? Persze, hogy szeretem, szeretném, ha lenne rá pénzem.
Most le akar tesztelni, hogy megengedhetem-e magamnak a minőséget, vagy meg fog lepni ilyesmivel, ha arra érdemes leszek?
A kérdésből arra következtettem, hogy náluk evidens a drága, különleges, szexis, és kimondottan az alkalomra szánt exkluzív szett.
Kezdtem magam kellemetlenül érezni, és inkább mentem volna már haza, mintsem a részletekbe belemenni. Azt mégse mondhattam, hogy én csak a kis egyszerű, az állapotomnak megfelelő cici tartóval szolgálhatok. Van 1-2 kicsit alkalmibb, de egy fehérnemű katalógusban nem szerepelnék bennük.

Újonnan épített ház, a harmincas éveik elején járó fiatal házaspár, akik saját vállalkozásukban is sikeresnek mondhatóak. Akkor mi hiányzik nekik? Bevallásuk szerint a szex is jól működik náluk. Mégis kell egy kis plusz hancúr, amikor gátlástalanul megnyílik a hálószoba ajtaja az arra érdemesek előtt.
Nos, érdemes vagyok-e erre?
Ez járt a fejemben végig, a szokásos „majd keressük egymást” elköszönés után.
Válasz nélkül tértem haza, azért nyugtalanított és bántott egy kicsit, bár nem mondták ki, de úgy éreztem, nem feleltem meg nekik.

Este az MSN-re lépve, bejelentkezett a fiatal férj.
Nekem nincs kamerám, nem szeretem, viszont akinek van, és be is kapcsolja, azt látom.
Nos, ő bekapcsolta az övét, és első körben rákérdeztem, milyennek látott a ma délutáni találkozáskor? Nagyon szimpatikus voltam, a körülmények (üzlet, ahol jöttek-mentek a vásárlók) nem tették lehetővé, hogy ezt ott elmondja.

Szerintem meg miután távoztam, kiveséztek a feleségével, mit nem lehetne velem kezdeni.
Tetszik neki, hogy én teljesen más típus vagyok mint a neje, aki puha, finom, anyukásan teltebb, de a véleményem szerint is gyönyörű nő.
Ha nem hiszem, mennyire a hatásom alatt áll - szó szerint - megmutatja, majd ugyanazzal a mozdulattal már meg is szabadult az alsó nadrágjától.
És megmutatta, az érett, de sportos nőiességem, a takaros dekoltázsom (ja, ha tudná, hogy csak a fele igazi), mit vált ki belőle.

Visszahőköltem ettől a nem várt udvarlástól, és persze váratlanul ért a képernyőn meredező látvány, valamint a háttérben félig láthatóan, az alvó anyuka az ágyban.
A mondat felénél elsötétült a kamerakép, megszakadt a chat, szerencsére, mert nagyon szóhoz sem tudtam jutni a hallott és látott produkciótól.
Így csak gondolatban kívántam jó éjszakát.

A pár nap múlva következő nőnapra kaptam egy udvarias sms-t, és még egy magyarázkodó pár sort a hirtelen netes kapcsolat megszakadásáért.
Szerintem valami történt a hálószobában, a háttérben, és gyorsan fel kellett rántani a gatyát.
Azóta sem beszéltünk, több év elteltével, és nem bántam meg egy cseppet sem, hogy nem kerültem be az „elit" körükbe.
Sokkal izgalmasabb pillanatok vártak még rám két hét múlva, a Dreamland-ben.

6. rész

A túlfűtött, fiatal házaspártól kapott jó tanácsokat bölcsen magamévá tettem, már csak partner kellett a megvalósításukhoz, aki elkísér egy swinger klubba.
Nem utazom kicsiben. Mit nekem szégyenlősség, zárkózottság, vagy szemérem. Ahh.
Gyerünk a közepébe.
Ott nem ismer senki, nem kell magyarázkodnom senkinek, csak élni és élvezni az életet, belekóstolni a pudingba, nagy kanállal.
Ha túl vagyok a nehezén, az első próbán, beáll az önbizalmam, majd jön egy egészséges egyensúly, igény egy normális párkapcsolatra. – gondoltam én.

A fiatalok többek között felhívták a figyelmem arra, hogy nem tanácsos egyedül, szóló nőként menni a klubba, mert könnyen rám cuppanhatnak a hímek.
Még akkor sem, ha a hölgyeknek ingyenes a belépés.
Ha nem ismerek senkit, nincs, aki egy kínos szituációból kihozna, előfordulhat, hogy egyszerre három szóló férfi is közelítene felém.
Van olyan nap, amikor csak párokat engednek be, és van, amikor a szólóknak is lehetséges a bemenet. Az ilyen napokon több a férfi, mint a hölgy.

Az egyedül érkezett férfiak gyakran partner hiányában a nézelődésben élhetik ki fantáziájukat, mert egyik szobán, helyiségen sincs ajtó.

Vannak kisebb diszkrétebb fülkék, ahol csak 2-3-4 ember fér el, de az ilyen fülkéken hajóablakok vannak, pontosan a kívül maradottak szórakoztatására, magyarul kukucskálásra, csúnyábban kukkolásra.

Nem kell a hölgyeket sem félteni, mert ugyanolyan előszeretettel kukucskálnak pipiskedve az ablakocska szélén, mint férfi társaik. Izgalmat találnak abban, hogy egy alkalmi, vagy egy összeszokott párt lessenek meg aktus közben.
Ha egy ilyen szituációban mondjuk egy szintén kukucskáló férfi a mellette álló hölgyhöz ér, jelezve, hogy kedve lenne a látott akciójelenethez, jöhet a határozott: köszönöm, de NEM válasz, vagy szavak nélkül az érintés viszonzása.
Nem zavar senkit és semmit, ha ott állva kezdik egymást simogatni, míg mellettük halkan jönnek, mennek az alig öltözött vagy még azt az egy szál törölközőt is lazán a karjukon viselő urak és hölgyek.

Előtte néhány nappal tanácsos bejelentkezni a klubba, mert főműsoridőre már a „megtelt" tábla várható. A belépő magában foglalja a korlátlan étel és italfogyasztást, de nem érdemes túl sokat inni, mert nem árt odafigyelni, kivel, hogyan, és mi történik?

Szintén ingyenes szolgáltatás - korlátlan mennyiségben diszkréten, de kéznyújtásnyira elérhető távolságban - a kis kosarakban lerakott több tucatnyi óvszer.
Alapszabály: e nélkül csak az összeszokott és a csak egymással foglalkozó párok merészkedjenek szerelmeskedni. A bizalmatlanok még az orális szexhez is kondomot használnak, nem lepődik meg rajta senki, és elfogadott jelenség.

Szintén korlátlan mennyiségben áll rendelkezésre több tucat fehér törölköző és fürdőlepedő, amit nem csak magunk köré tekerhetünk, hanem ajánlatos arra ülni, feküdni.
Egyébként a főbejáratnál lévő koedukált öltözőből minimum fehérneműre vetkőzve kell kilépni. A szexis fehérnemű, a magas sarkú, hálószobába illő papucs, kis nőies és izgató ruhadarabok megengedettek, mint pld. a combfix, a kombiné, bébi doll, stb.

Az első helyiség rögtön a kellemes bár. A több szobából, teremből és izgalmas labirintus jellegű szalonból álló klub alapfénye és hangulata egy éjszakai lokált idézI.
Halk zene szól, gyertyák és drapériák teszik még sejtelmesebbé a vágyak éjjelét.
A domináns színek sötétek, bordók, vörösek, feketék, plüss, bársony, brokát, és kellemes hangulatvilágítás adja meg az érzékiség alaphangját.

Több ponton vannak nyitott és zárt tusolók elhelyezve, ráadásként egy extra méretű jakuzzi, amely szintén kedvelt helyszíne a bujaságnak, de két orgazmus között is hűsítő pihenést kínál. Természetesen zuhanyozás után.
A legizgalmasabb helyszín, a nagy légterű küzdőtér, az Ezeregy Éjszakát idéző 15-20 férőhelyes szivacs, amely körbefátyolozva, diszkrét megvilágításban ad helyszínt az erotikának.

Van egy belső személyzet, aki figyel a rend és a szabályok betartására.
Az új vendégek gardírozására és kalauzolására is, közéjük tartozik a korábbi részben említett volt tanárnőm, aki kedvesen, és nem túlöltözötten segít egy-egy bátortalan ismerkedő pár egymásra hangolódásában.

Első számú, és legfontosabb szabály, a NEM szócska, ami itt tényleg nemet jelent, és nem azt, hogy talán, vagy nem tudom.

Akkor ezt a kulcsszót, úgymond sértődés nélkül tudomásul kell venni, és tovább állni, ebben az esetben az illető nem kapcsolódhat be a játékba.
Konkrétan, ha egy pár együtt van, bármit is tesznek, persze szexuálisan, és egy harmadik félreérthetetlen jelét adja a tetszésének, szándékának, hogy be szeretne szállni, apró jelekből lehet tudni, szabad utat kap-e?

Egy belesimogatás az előjátékba, az aktusba, a pár valamelyik tagjának finom, de nem tolakodó megérintése már kérés, amire pozitív jelzésként hasonló válasz érkezik.
Egy mosoly, egy viszont simogatás, egy érintés, és a harmadik, vagy akár a negyedik szereplő már benne is van a többes szerelmeskedésben.

Fura lehet ezt a helyzetet szerelmeskedésként minősíteni, de aki már látott ilyet élőben, másként nem is tudna fogalmazni. Szép látvány egy érzéki aktusban összeforrott emberpár, ha ezt egyszerre többen, egy légtérben teszik kulturált felnőttek módjára, az egyenest a Káma Szutra hangulatában érezheti magát.
Maga előtt láthatja, részese lehet a Dekameron meséinek élőn vibráló lüktetésében.
Mert valóban lehet szerelmeskedni egy légtérben, vagy félrehúzódva, és nem zárt ajtók mögött ízlésesen, kizárva a közönségességet és a magamutogatást.

Itt is érvényes szabály, hogy a nő választ.
Ha odajön hozzánk egy szóló hapsi, én döntöm el, mit szeretnék. Ha egy pár jön oda, a szemkontaktusból láthatjuk, hogy kezdeményezni fognak, szintén a lányok döntenek.
A pár férfitagjának hiába tetszene a másik hölgy, el kell fogadnia a hölgy döntését.
Ha nincs meg ez a páron belüli szabályrendszer, egyetértés, abból érzelmi törés, és féltékenységi jelenet adódhat, amit nem a helyszínen illik lerendezni.
Egyébként ez az életforma a stabil párkapcsolatban, teljes bizalomban élőknek biztonságos, akik nem zuhannak meg az éles aktustól, míg a feleségüket, vagy barátjukat más-mások karjaiban látják elolvadni.

A leendő partneremmel mindenképpen meg kell beszélnünk egy közös jelrendszert, néhány előre szerkesztett mondatot, amit csak mi értünk.
Ha én kerülnék kínos helyzetbe, egy mozdulatomból, pillantásomból tudja, hogy közbe kell lépnie, vagy épp azt, hogy kedvemre való a helyzet, és belemegyek a szituba. Azért nem baj, ha közben is szemmel tart.
Fejben már eldőlt mit fogok tenni, a gondolataimba beférkőzött, videofilmként magam előtt láttam mindazt, amire a fiatalok felhívták a figyelmem.
A fantáziám is lapátolt hozzá, és elszántan tűztem zászlómra egy régi bakelit lemez címét: „Kalandra fel!”

7. rész

Egy egyszerű, szerény adatlapú fővárosi férfival beszélgettem éjjelente órákon át már 3 hete a swinger honlapról. Olyan magányos flótásnak tűnt, helyes képet küldött magáról, bár 5 évről korábbról.

A szintemhez képest választottam őt, egy „átlagos pasi”-t, talán a nick neve is épp ez volt.
Nagyon jókat nevettünk, a vendéglátóiparban szerzett dumagépe nyerő volt nálam, kiöregedett DJ-ként ontotta magából a jó értelemben vett hülyeséget.
Megbeszéltük, ha elmegyek vele egy swinger klubba, a vendége vagyok, valamint a kísérőm lesz, figyel rám, ami nem utolsó szempont.

Ha a következő vidéki útja felénk vezet, találkozunk. Ha meglátom és sarkon fordulok, szívem joga, ő igazán meg fogja érteni, ezen ne aggódjak.
Kicsit fura volt, hogy többször hangsúlyozta, neki addig jó, amíg nem látom.
Addigra már annyira megkedveltem emberileg, hogy azt mondtam, tök mindegy hogy néz ki, ez nem lesz gond.
Nem vártunk többet egymástól, mint partnert egy éjszakára, a Dreamlandben.

Jött is néhány nap múlva a városomba, egy plázánál beszéltük meg a randit. Ahogy közeledtem, egy magas, testes, öltönyös férfit láttam kicsit zavartan várakozni.
Jobbra néztem, balra néztem, kerestem még valakit, talán meglátom álmaim lovagját, vagy a menekülési útvonalat?
Ez olyan bizakodó tekintgetés volt részemről, hogy ugye nem ő az!
Pár lépesre voltunk egymástól, megjelent egy keserű mosoly a szája szélén, és a szemében a kétség és némi szomorúság. Az első mondata ez volt:
- Nagyon gáz?
- Hülye Vagy? Mehetünk! – válaszoltam.
Ugyanaz a szexis, simogató vagány hang volt, amitől már több napja izgalomban tartott.
De a látvány, háát mint mondjak, Shrek egy szívtipró Adonisz volt hozzá képest.
Azon nyomban indultunk a fővárosba, együtt töltöttünk nála egy kellemes hétvégét.
Kényeztetésben, törődésben, humorban nem volt hiány. No és persze szexben sem.

A következő hétvégén kora délután érkeztem a fővárosba, addigra átbeszéltünk mindent, ki mit szeretne majd a klubban. Természetesen „párként” megyünk be. Neki már az is élmény, ha nézelődhet, nyilván, ha helyzetbe kerül, az még jobb.

Én szerettem volna kipróbálni, miután vele a nőiességem megéltem - és frankón működtem is, - félrerakva a finnyásságot és az előítéletet irányában a küllemét illetően, milyen lehet egy nővel leszbikus kapcsolatba kerülni, és/vagy megízlelni azt a sokat hallott swinger érzést.
Imádom a férfiakat, és kicsit túlfűtöttebben magát a szexet is, a kíváncsiságom vitt a célom felé.

Eljött az este 22 óra, csinosan, kisminkelve, szolid parfümben és az alkalomra vett fehérneműben elindultam az ismeretlenbe. Rövid autóút után megérkeztünk egy kellemes zöldövezetű igényes családi házhoz.
No, nem olyan 2+fél szobáshoz.
Kívülről semmi feltűnő, az utcában azért tuti mindenki tudhatta, miért parkolnak ott hétvégente az autók. A kertkapuban egy jól megtermett úriember kívánt szép estét, majd beljebb invitált bennünket a „recepció” felé.
Egy csinos hosztesz kérte a belépő árát és megmutatta az öltözőt, amit szerintem inkább vetkőzőnek nevezhetnénk stílusosan.

A vetkőzőben már voltak néhányan, ápolt, jó megjelenésű, de nem feltétlenül jó alakú középkorú férfiak és nők. Kedélyesen beszélgetve rakták be sorra a kis szekrényekbe a ruháikat, mint egy közfürdőben.
Volt a levegőben egy odaillő elegancia, misztikum és titokzatosság.
Halkan, finoman, ráérősen hajtogattuk össze a ruháinkat, a társam látva izgatott de bátor mozdulataimat, súgva megkérdezte: biztos akarod? Naná. Innen már nem fordulhatok vissza.
Ott, az ajtón túl vár valami megfoghatatlan, sosem látott elképzelt világ, a részese akarok lenni önmagam felfedezésének. Útra kelek, hogy megismerjem egy rejtett énem.
OK.

Kellően nekivetkőzve beléptünk a bárba. Én fehér melltartóban, tangában, strandsaruban a párom boxer alsóban és szintén strandpapucsban.
Édesek lehettünk, a közel 60 kg-nyi súlykülönbséggel, -mint Frédi és Vilma – mikor bevonultunk. Helyet foglaltam a bárszéken úgy fehérneműben, akár egy filmet látnék magam előtt, és egy martinit kértem feszültségoldásra az első nagy ijedtségre.
Ez is megvolt, itt vagyunk.
23 óra felé kezdtek szállingózni az emberek.
Felfigyeltem két fiatal párra, akik még a húszas éveikben jártak, és feszességük, hibátlan alakjuk miatt talán, félrehúzódva kicsit a felsőbbrendűséget árasztották magukból.
Vagy bennem jött elő az önbizalomhiány, ahogy a fiatal lányokhoz hasonlítottam magam, annál is inkább mert őket mindenki megnézte, bennünket meg a párom okán, szinte senki.

Elkaptam néhány szemkontaktust, de Shrek-kem elrettenthette a bátrabbakat. Hiába tetszettem volna egy párnak, ha a hölgynek nem jött be a párom, így nem közelített felénk senki.
Lassan megtelt a szalon, amely a bárral volt egy légtérben. Néhányan már eleve egy szál törölközőben jöttek be a vetkőzőből, és bár lazán beszélgettek, azért a szeme sarkából mindenki tágra nyílt szemekkel mustrálta a felhozatalt.

Kezdett az ülésrend egy kicsit megbomlani. Néhányan stabilan megmaradtak a plüss pamlagokon, mások lassan sétáltak tovább a következő helyiségekbe, ahol az erotikus fülkék és termek vártak a bátrabbakra. A két fiatal pár láthatóan csak egymás társaságát kereste, majd kézfogással be is mutatkoztak. Az idegen fiú közelebb húzódott újdonsült haverja nőjéhez, és bizalmasan kezdte cirógatni a lány combját.

Míg ezzel a cserkészprodukcióval voltam elfoglalva, észre sem vettem, hogy a szomszéd pamlagon egy idősebb, 50 körüli pár önfeledt, de erotikus csókolózás közepette a törölközők alatt lágy pettingbe kezdett.
Most kérek még egy martinit! - mondtam a páromnak.
Mihelyt a „testőröm” elmozdult mellőlem, egy fiatal férfi tekintetét éreztem meg, aki egy vékony, de nála idősebb hölggyel általuk láthatóan ismert társaságban beszélgetett. Vadászott, inkább. Mint utólag kiderült, egy angol fiú volt.
Kezdett felélénkülni a szalon, és egyre nagyobb jövés menés indult el. Olyan egy irányban tűntek el az emberek, a huszonévesek is, az 50-es szerelmespár is. Mi is mentünk a többiek után, tovább a sűrűjébe.

Vörös és fekete drapériás, színházi labirintushoz hasonló, szűk előszobákon keresztül haladtunk, amelyből jobbra, balra kicsi, alig megvilágított, sejtelmes fülkék nyíltak. Itt már érezhetően párás és a testek melegétől fülledtebb volt a levegő.
Erotikus sóhajok és félreérthetetlen hangok jelezték, néhányan már a mámorban úsznak, és nem csak a pezsgőtől.

Láttam, hogy néhányan pipiskedve kukucskálnak be a kerek ablakokon, ahol a huszonéves fiatalok gabalyodtak éppen egymás párjába. Négyen egy fülkében. A kezek, lábak halmazából a félhomályban négy szép, az izzadtságtól csillogó test kontúrja látszott, amint hol a fiúk váltottak pózt egymás barátnőjével, hol a két lány ismerkedett egymással franciásan.
Ez azért kicsit megdöbbentett.
Nem láttam még ilyet csak filmen, és ahogy mellettem a szűk folyosónak köszönhetően véletlenül vagy épp akaratlagosan hozzáértek pár másodpercre a testemhez a mellettünk elhaladók, tudatosult bennem, ez már komoly, nem a fantáziám műve.

8. rész

Sodródtunk a tömeggel, mint egy képcsarnokban, ahol meg-megállva szemléltük a beállítást, itt történetesen a mozgó akt(us) jeleneteket.
A következő nyitott szobában, szinte rögtön az ajtó helyén, mert bent már foglalt volt a szivacs, a vékony hölgy lovagolt alkalmi partnerén hevesen. Az angol fiú szeretettel, de magányosan simogatta a lány lábát, türelmesen kivárva a már közelgő orgazmus végét.
No nem a sajátját.
Arról inkább csak ábrándozott szegény, ahogy elnéztem.
Összemosolyogtunk, láttam rajta hogy unatkozik, már ő is csinálna valamit.
Nem sokat gondolkodtam a helyzetén, mert közben megérkeztünk a legizgalmasabb terembe, a fátylakkal körbevett Titok szobába.

Ez volt a legnagyobb terem a pincében, ahol egy vastag, több részből összerakott szivacson egyszerre akár 10-15 pár is elfért. Körben végig áttetsző színes fátylak takartak egy kicsit a konkrét látványból, de csak a hangulat kedvéért, hisz a porondszerű szivacs körül mind a 4 oldalon a fal mentén végig, kényelmes kanapék nyújtottak pihenést és tökéletes rálátást a karnyújtásnyi küzdőtérre.

Ezek a fekvőalkalmatosságok természetesen kiváló lehetőséget kínáltak a látvány hatására a szerelmeskedéshez is. Szinkronban ment középen és oldalt az ölelkezés, test testhez simult, bármerre néztem. Mintha egy páholyban, egy előadásra ültünk, pontosabban feküdtünk volna be, kényelmesen elhelyezkedtünk az egyik pamlagon, addigra a műsor már az első felvonáshoz, az előjátékokhoz ért.
Aki nem nézelődött, az a párjával, esetleg magával volt elfoglalva, vagy igyekezett becsatlakozni a középen hancúrozók közé.
A fiúk bizony kitesznek magukért. Kedvesek, tapintatosak és készségesek, hogy a hölgyek öröme kiadós legyen. Nem lepődtem meg, mikor egy igazán szép testű, magas félvér fiút láttam odaadóan szeretkezni egy elhízott, de önbizalmában teljes, idősebb nővel, akit korábban egy hozzá hasonló adottságú férfi ölelt.
Irigyeltem a szituációt, őszintén.

Előttünk érdekes helyzet kezdett kibontakozni. Egy gyönyörű thaiföldi formás lány és a baráti társaságának másik hölgy tagja egymást kezdte kényeztetni.
Hoppá, mondtam magamban. Állítólag ők gyakori vendégek, de mindig így négyesben szeretik egymást. Idegent nem fogadnak be.
Nem is csodálom, amit a két lány művelt, oda nagyon biztonságos szexre van szükség.
Először egymást kóstolgatták gyengéden, majd olló formában kinyitva a combjukat dörzsölték össze kisajkaikat. A fiúik közben simogatták a lányok hátát, haját, ahol érték őket.
Egyikük lassan magához húzta a keleti lány csípőjét, míg az orálisan a másik lányt ingerelte.
A látvány nagyon izgató, a terem hangulata, varázsa csodálatos volt, ahogy a szeretkező párok sóhaja, zihálása, extázisa betöltötte a levegőt, közben a halk zene és a beszéd nélküli szerelmeskedés látványa mindenkit elragadott.
Drága Shrek barátommal a többi pamlagon lévőkhöz hasonlóan, a nézelődés közben kölcsönösen simogattuk egymást, míg a mellettünk ülő lány szembe fordult a párjával, és érzékien, lassan az ölébe ült.
Ráérősen besétált a szobába az angol fiú is.
Kereste a barátnőjét, helyette bennünket látott meg. Intettem neki, jöjjön oda hozzánk.
Felcsillant a szeme, megállt előttem, míg a páromat simogattam az egyik kezemmel, a fiúról lassan leoldottam a törölközőt, hogy az arcom elé húzzam a csípőjét.

Shreknek nem kellett sok idő, hogy harcképtelen legyen, hamar elélvezett, így egymásra tudtunk figyelni a sráccal. A párom szemébe néztem hosszan, miközben a fiú állva megfordított és mögém simult. Finom és gyengéd aktust éltem meg vele, de nem elégített ki. Udvariasan kezet fogott a kísérőmmel, megköszönte a lehetőséget és stílusosan, angolosan távozott.

Kimentem egy kicsit felfrissülni és tusolni, ez a Titok szoba a jakuzzi mellett volt.
Ketten ültek benne, az első körben látott szeretkező huszonéves leányzó és egy idegen férfi. A lány panaszkodott a férfinak, hogy a fiúja bekavart a másik kis csajjal, aki neki nem szimpatikus. Becsípett egy kicsit, ahogy észrevettem. Természetesen meztelenül ültünk a vízben. A lány menni készült, ahogy elindult, nyeltem egy nagyot, és a lábfejemmel végigsimítottam a combját a víz alatt, megkértem maradjon még.
Hú, de bátor vagyok.

Értette a célzást, lassan odafordult hozzám, mondtam, most vagyok itt először. Közel hajolt és elkezdett a nyakamon csókolgatni. Mennyei volt, mit mondjak, majd a kezét lassan végighúzta a mellemen, a hasamon, egy gondolatnyi pillanatra megérintett lejjebb is. Ugyanezzel a mozdulattal már szállt is ki a vízből, majd kintről adott még egy puszit, hogy nagyon szívesen visszajön hozzám. Ott maradtam a vízben, a hapsi meg odaült hozzám vigyorogva, mondom: így jártam.
Rutinosan mosolyogtam vissza a férfi közeledésére, köszönöm, nem.

Visszamentem Shrekhez, már nem tudta mi történhetett, elmeséltem neki, erre stílusát meg nem hazudtolva felnevetett: nélkülem becsajozol?

Az első kör után a többség pihenőt tartott, mi is megnéztük a hidegtálak, meleg ételek, sütemények és szendvicsek gazdag felhozatalát. Ekkor már hajnal 3 óra körül voltunk, kicsit álmosan bóklásztam a bár és társalgó között.
Egy göndör hajú srác, aki addig nem volt ott, nemrég érkezett a barátnőjével, megkérdezte, be lehet-e vinni az italt a szalonba?
Igen, persze, válaszoltam – kihúztam magam, és a legigézőbb járásommal nőiesen bevonultam.

9. befejező rész

Ebben a házban minden megszólításnak, összenézésnek jelentése van, ő sem választ várt a kérdésére, hanem kontaktust keresett.

Jött is utánam a társalgóba, leült a párja mellé, nem messzire tőlem. Én már mehetnék voltam haza, vártam a társam. A srác odaszólt hozzám, nem ülök közelebb? Bemutatkoztunk egymásnak.
Kis aranyos, nagyon kedves, jópofa pár volt, nem a rongyrázós típusból, először voltak ott ők is, hozzám hasonlóan, mégis természetesen viselkedtek.
A fiú inkább kis pocakos, puha, a lány meg alacsony teltebb, erősen cicis volt, na pont nem azok, akik nekem bejönnek.
A társamnak meg pláne nem az ilyen nők az esetei.

A szükség törvényt bont. Nagyon érdeklődőek és nyitottak voltak, két korty között mondta a srác, hogy nagyon csinos vagyok, a barátnője rám izgult. Majd nevetve hozzátette: nem megyünk be négyen egy kis kavarodásra?

Olyan poénosan. Én meg komolyan vettem, mert jól esett a mondat eleje.
Úgy nem is válaszoltunk rögtön rá, ők meg bementek a jakuzziba, nagyon szerették egymást a medence szélén.

Addig megint ettünk, már fáradtak és álmosak voltunk. Újdonsült ismerőseink is előkerültek hamarosan a medence széléről, és csatlakoztak az asztalunkhoz.
Beszélgettünk, nevezzük őket Zolinak és Timinek, ó, mi rutinosak, megmutatjuk nekik a legjobb helyszínt, és már mentünk is le négyen a pincébe, a Titok szobába.
Már alig voltak néhányan középen, csak a fehérmájúak futottak még egy kört.

Leültünk egy sarki heverőre négyesben, egy L alakúra, itt még bugyi-melltartó volt rajtam is, az étkezőben nem meztelenül szaladgáltunk, bár nincs megtiltva – és együtt néztük a még aktív párokat.
Közben mi is, ők is elkezdtük egymást simogatni. Egy merész mozdulattal odanyúltam Timihez, és megérintettem a hátát, éppen Zoli előtt térdelt lelkesen.
Az érintésemre tett egy kis kanyart és azzal a lendülettel már előttem térdelt. Felhúzott lábakkal ültem a pamlag szélén, Shreknek köszönhetően addigra meztelenül. Rajtam folytatta Timi mindazt, amit az imént még Zolival kezdett, szégyenérzetét félrerakva, merészen haladt a combtőm felé.

Na, innen aztán nem volt megállás.
Egymásnak estünk, mint két vadmalac, a fiúk legnagyobb gyönyörűségére.
Hangot is adtak neki, hogy milyen szépek vagyunk így együtt, ahhoz képest, hogy először csinálunk ilyet, gyönyörűséges a látvány.
Nagyon érdekes érzés volt nekem, hirtelen a nemi hovatartozásom megingott: most én nő vagyok, vagy mi? Mert szokatlan volt, hogy egy másik nő ingerel orálisan, és bár izgalmas, de nem esik jól, mert ügyetlen. És mert nő.
Hibridnek éreztem magam, a látvány szép volt, de mű az érzés.
Bakker, srácok valaki vegyen már a szájába, hogy érezzem azt a megszokott férfias kisugárzást, amitől imádok nő lenni. Megérezhettek a fiúk valamit a gondolataimból, mert párcserében kezdtünk 69-es formában gabalyodni.

Gyakorlatilag már csak mi voltunk a teremben és még egy pár, így befeküdtünk a küzdőtér közepére négyen. Timi szemrebbenés nélkül elkapta Shrekemet, míg Zoli engem próbált becserkészni. Nem sok sikerrel. Nem kívántam őt, nem jött be nekem.
Addig ügyeskedtem, míg vízszintbe kerültem, Timi pedig fölém négykézláb, a popsija a fejem felett ringott, ahogy a társam hátulról magáévá tette.

Micsoda látvány tárult elém! Shrek golyói a homlokomat súrolták, a szemem előtt zajlott az aktus, asszisztáltam, hogy ők nagyon jól érezzék egymást.
I(ga)zgattam, simogattam mindkettőjüket, ahol értem, de a figyelmem a saját combjaim közé terelődött. Timi és Zoli lelkesen jártatták a szájukat (rajtam), meg nem mondtam volna, melyik kié.

Két száj és négy kéz teljes kényeztetésében volt részem, felemeltem a fejem, amennyire Timi combjától tudtam, kikukucskáltam.
Zolit láttam hasalni a lábam között. Ettől a megnyugtató látványtól, hogy férfi van a dologban, kezdtem koncentrálni.
Gyanítom ő volt az irányító, Timit tanítgatta, mi is jó egy nőnek.

Ügyesek voltak így ketten, mert a látvány is, az érzet is, amit gerjesztettek bennem, alulról forró vérbőséget tolt egyre feljebb az ölemben. Egész testemben remegtem, éreztem, nem tudom sokáig visszatartani az orgazmust. Shrek addigra már lerendezte a dolgát Timiben, a fejemnél könyökölve, az arcomat simogatva várta a csúcspontot.
A kezek és az ajkak játéka a köldökömig lüktető kéjjel árasztott el, hosszan és mélyen élveztem a gyengéd, de kitartó érintéseket. Addig megfeszült testem lassan elernyedt, Zoli diadalmasan nyugtázta eredményességüket: csak összehoztuk!

A kis csapat fáradtan, de elégedetten, és kielégülten sántikálva, elgémberedve ballagott a zuhanyzók, az öltöző felé.
Puszival és kézfogással, egymás vállát veregetve köszöntünk el egymástól, majd a reggel 5 órai pirkadattal indultunk haza.
Aznap délután egy kiadós alvás után Shrek kivitt az állomásra, előtte még szeretkeztünk egyet búcsúzóul, bennünk volt még az előző éjszaka-hajnal ritmusa.
Lenyugodva, élményekkel telten ültem a vonaton.
Zoliékkal nem beszéltünk meg semmit.
Még telefonszámot sem cseréltünk.
Ezek az élmények megismételhetetlenül és kitörölhetetlenül ott lesznek egész életünkben, a legizgalmasabb fejezetek között.

VÉGSZÓ.
3 évvel a swingeres események és több társkeresős próbálkozás után rám talált a szerelem.
Még akkor kiregisztráltam a swinger oldalról, és csak egy emberre koncentráltam. Próbáltam bevonzani.
Shrekkel még 1-2 x beszéltem, elmeséltem neki a fél életem, a betegségem is, semmi olyat nem látott bennem, hogy a melleim miatt szégyenkeznem kellene. Neki nagyon bejött mindkettő. Ahogy a többieknek is, akikkel ismerkedtem. Mindenki elfogadott, és valóban, nem a külsőm volt a mérvadó, megmarad-e a kapcsolat, vagy sem.

Egy rendes emberre vártam, aki komoly, érett és tudja mit akar.
Egy vidéki nagyváros klinikáján dolgozott. Hamar kiderült, orvos.
Ez gáz.
Tudtam, hogy egyszer belefutok ebbe a típusba.
Most hogy mondjam el neki, hogy rákbeteg voltam, annak, akinek ez a szakmája?

Az első randin hosszan öleltük egymást, és nagyon jókat beszélgettünk.
A másodikon már egész hétvégére jött.
Csodálatosak voltak a nappalaink és az éjszakáink is.
A harmadik alkalommal leültettem, megfogtam a kezét és egy nagy levegővétellel elmondtam neki mindent, a betegségemről, a kezelésekről.
Nagyot nézett, magához szorított és azt mondta: nagyon sokat szenvedtél, még jobban szeretlek, mint eddig.

Egy évig tartott a távkapcsolat.
Sorra jöttek a magánéleti és munkahelyi gondjai, a stressz és a depresszió jeleit már nem tudta előttem titkolni. Türelmetlen és kimért volt ilyenkor, amitől szenvedtem, mert nem hagyta, hogy segítsek.
Nehogy jobban tudjam már, mi a baja, hisz ő az orvos, ő nem beteg.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Nemrég lett vége, a magányt választotta inkább, szakítottunk. Sok voltam neki, úgy érzem.
Még nem viselte meg eléggé az élet, nem edződött meg, és a segítséget sem fogadta el.
Hagynom kellett, had menjen egyedül tovább.
Fájt, fáj még most is.
A betegségem óta, az elmúlt majdnem 5 év első szerelme volt.
De most nem menekülök el, nem zárkózom be a belső világomba.
Facér vagyok, nyitott szemmel járok.
A szívem még foglalt, a testem már érzések nélkül is működik.
Nem ragadhatok bele egy nem működő kapcsolatba, vár rám az élet.
Azt kipipálhatom: voltam már nővel.
De a társam még nincs meg, és nagymama is leszek egyszer, remélhetőleg.
Köszönöm, a lehetőséget hogy mindezt elmondhattam nektek.

Írta: Je t'aime

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Szilveszteri durranás

Kamaszkorom plátói szerelme, még az építőtábori kalandokat felidézve – büszkén mesél 21 éves fiáról.
Hmm, mintha csak az apját látnám a fotókon, a ’80-as évek elején, a címerezőtábor fiúbrigádjának vezetőjeként.
Ugyanaz a szép ívű száj, férfias arccsont.
-Nem ér rá szombat este? – kérdezem poénosan az évtizedek óta ismert barátomtól, a fiára gondolva.
-Nocsak – válaszolja vigyorogva, majd mesél tovább.

Ebben a nehéz helyzetben is sikerült berakni a gyereket egy jó munkahelyre, az első szerelem okozta sokkon is túl vannak, mind a nagyfiú, mind ők, a szülők. Bár még fel kell hívni a figyelmét rendszeresen, hogy a szelektív hulladékgyűjtést többek között azért találták ki, hogy ne a szülőknek kelljen a használt kotonokat rendre különválasztani a vizes flakonoktól.

Korához képest komoly fiú - áradozik legkedvesebb barátom – de sokszor az agyára megy az aktuális kislány, aki tapad. Szerencsére sikerült egy bizalmas apa-fia kapcsolatot kialakítaniuk, néhány napja egy wellness hétvégén panaszkodott épp a srác, lerázná már a kislányt, akinek ő vette el a szüzességét.
Valami mást szeretne.
Egy érett nőt.

Pár nap múlva mobilhívás, kedves barátom a vonal végén, a karácsonyi jókívánság csak ürügy a hívásra.
Nem köntörfalaz: említette csemetéjének, van egy kellemes gyerekkori barátosnéja, akinek bejönne.
Korban is passzolnánk, ha osztjuk 2-vel, szinte annyi vagyok, mint ő – kösssz.
- Várj, ezt mondd még egyszer, le kell ülnöm hozzá. Mit mondtál a fiadnak?
- Hogy neked tetszik, és nem szeretném, ha egy igénytelen nő karjaiban kötne ki.
Rád bízhatom?

Sok mindent megéltem már, de még nem eleget, ezek szerint. Az biztos, ha nemet mondok, addig úgyse nyugszik, míg nem talál valakit, akivel a kíváncsiságát (is) kielégítheti.
Aggódom az anyja helyett is, hisz ha akkor nem én tartom a gyertyát az apjának és alakuló szerelmének, akkor akár az anyja is lehetnék.

Nem szabadna, hogy csalódás érje egy életre, az ilyen fiatalok még olyan érzékenyek, ki tudja kibe, hol bukik bele egy hosszúra nyúlt buli után – morfondírozunk apával.
Aranyos, hogy így aggódik, ennél bizarrabb ötlete már nem is lehetne.
Nincs egyértelmű válasz, segíteni is szeretnék, de azért mégis, veszélyes az érzelmek játéka ebben a korban.
Vagy mégsem? Nekik ez már benne van a pakliban és lehet, a haverok mind túl vannak a tűzkeresztségen, már ami a tapasztalatszerzést illeti egy érett nő oldalán?

Éjfélig van még bőven idő, egy kellemes olajos forró fürdő belefér.
Ritka pillanatok egyike, inkább zuhanyozni szeretek, most valami különlegesre vágyom.
A citrus és a mandarin szaunák illatát idézi a gőzölgő vízzel teli kádban. Lustán nyújtózom el, szemeim csukva, kezem - mint egy fiatal férfi kezének érintése, - merül a víz alá.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Fényes kis szigetekként lebegnek a víz felszínén az apró olajos gyöngyszemek, míg bőrömre tapadva gyengéden szét nem simogatom őket. Lassan nyújtom előre, a vízből kiemelve kecses lábam, szeretem, ahogy az olaj csillogása kiemeli feszességét.
Lágyan masszírozom a bőrömbe, végig gusztálva bimbóim pimasz keménységét, ahogy szemtelenül kandikálnak ki a vízből. Finoman és óvatosan siklom el az érzékeny hajlatok között, nem szabad még, hogy élvezzem, tartogatom magam.
Mintha egy autó ajtaja csapódna be a ház előtt, míg félig vizesen, bőrömön a párolgó, vágyakozó szenvedély illatával magamra húzok egy puha meleg köntöst.

Félénk kopogásra nyitok ajtót. Magas, átható tekintetű 21 éves topog zavartan a küszöbön.
-Szia Kicsim, már vártalak. Tudsz pezsgőt bontani? Akkor gyerünk, had szóljon!

Írta: Je t'aime

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hófehérben oltár elé

Rengeteg nő nagy álma, hogy egyszer hófehér ruhában, egy olyan férfi akivel az egész életét le akarja élni, oltár elé vezesse és kimondja a boldogító IGENT.

Júniusban határoztuk el, hogy összeházasodunk, nem sok időnk volt a készülődésre, de mivel mindketten kivettük a részünk a szervezésből így mindennel kész lettünk időre. Én intéztem a meghívókat és a vacsorát. Igyekeztem mindent picit különlegesre.
Kétféle meghívót készíttettünk.
Az egyik meghívón, amely a vendégek számára szólt, ez állt:
"Anna és Ferenc
Úgy döntöttünk, hogy véget vetünk vadházasságunknak és 2007. szeptember 1.-től már hivatalos formában is összetartozunk.
Ezúton meghívunk - csatolt részeiddel együtt, - hogy szem- és fültanúja légy 15 órakor a polgári, majd 16 órakor a katolikus esketésnek a templomban.
Ezt követően féktelen mulatozásba kezdünk a Szent Gellért borházban.
A megjelenés kötelező!
(Ezért táviratcím nincs.)
"Előbb-utóbb biztosan fellép a körülmények olyannyira kedvezőtlen elrendeződése, hogy esküvőre kerüljön sor."
(Murphy)"

A másik meghívón, amely a 2 tanúnak szólt azon pedig: ”I D É Z É S!"

Az összeesküvés alapos gyanúja miatt Anna és Ferenc ügyében a címzettet a Polgármesteri Hivatalba 2007. szeptember 1-jén 15 órakor kitűzött vallomásra tanúként megidézem.
Figyelmeztetjük, hogy ha az idézés ellenére nem jelenik meg és ezt alapos okkal nem menti ki, vagy engedély nélkül távozik, illetve önhibájából olyan állapotban jelenik meg, hogy nem tud mélyen hallgatni, annak a család elővezetését rendelheti el.
Ha a határnapot hibáján kívül mulasztotta el, a határnaptól számított 8 napon belül részvét, rajongói vagy károrvendő levél postázására kötelezzük.
Ha az idézett éhen marad, elviszik az összeesküvők szerencséjét.
Ezt a kockázatot mi nem vállalván, Ferenc és Anna utasítjuk a Szent Gellért borházban feltálalt étkek és itókák maradéktalan elfogyasztására!
"A szerelem olyan bűn, amelyben nem lehetünk meg cinkostárs nélkül."
(Baudelaire)

Az esküvőt megelőző este már alig bírtam aludni, ráadásul még beteg is lettem, 39 fokos lázzal nyomtam izgatottan az ágyat. Tömtem magam vitaminokkal, meleg teával és mézzel. Remélve hátha jobb lesz. Így is lett, másnap mintha elvágták volna.
2007. szeptember 1-jén eljött a hónapok óta oly várva várt nap, amikor a férfi, akit szeretek az oltár elé, majd az anyakönyvvezetőhöz vezet.
9-re mentem kozmetikushoz ahol elkészítették nagy odafigyeléssel a csodás sminkem. Olyan lett amilyet szerettem volna.
10: 30-ra pedig fodrászhoz voltam beírva kis késéssel,- ami egy menyasszonynak megbocsátható- oda is értem. A hajam szintúgy olyan lett, amilyen az elképzelésem volt.
Délben pedig az utolsó igazításokat végezték el a ruhámon. Minden klappolt.
Aznap kimaradt az ebéd, egyszerűen nem fért belém egy falat sem, olyan gyomoridegem volt.
13: 30-kor már vettem fel a ruhám, mintha már el lennék késve, de úgy voltam vele, hogy inkább kicsit előrébb legyek, mint elkéssek.

A szüleimnél volt a lánykérő. 14 órára vártuk a vendégeket. Pontban kettőkor kilestem az ablakon keresztül az udvarra, ahol még csak 1-2 ember "szállingózott". Megijedtem, egyből szóltam Édesanyámnak, hogy hol van mindenki? Nem jönnek? Pár perc múlva több mint 100 ember telítette az udvarunkat. Mindenki sürgött- forgott, engem meg a közeli nő rokonok és barátok próbáltak meglesni, kisebb nagyobb sikerrel.
Idő közben hallottam, hogy nagyon ideges a párom, olyannyira, hogy nem tudta megkötni a saját nyakkendőjét keze remegésétől. Sógornőm végül segített neki.
14: 15-kor a vőfély úgy döntött, hogy kimehetek, búcsúztunk a szülőktől, nagyszülőktől illetve a férjem a keresztszüleitől.
Kb. 14: 35-kor elindult a lakodalmi menet. Tettünk egy nagy kört a városban. Szuper volt, számomra már ez nagyon megható volt. Küszködtem a könnyeimmel, mikor apró gyerekek integettek a feldíszített menyasszonyi autó felé. Csodás érzés volt.
A kamerás órája szerint pontban 15 órakor már bent álltunk az anyakönyvvezető előtt. Megható verssel kezdődött a ceremónia egy fiatal hölgy előadásában. Majd megkértek minket a két tanúval, hogy a várva várt kérdésre szíveskedjünk felállva válaszolni. Mindketten egyértelműen kijelentettük, hogy egymás házastársai akarunk lenni és kimondtuk a hétköznapokban oly gyakran használt IGEN szót.
Pár szó volt a csillogó aranykarikáról, amit egymás ujjára húztunk, majd a szülők, nagyszülők és valamennyi kedves megjelent vendég gratulációját és jókívánságait fogadtuk.
A templomi szertartás egy pici kápolnában volt, ahová alig fért be a 140 meghívott vendég. Ott is kimondtuk Isten és az Anyaszentegyház színe előtt, hogy holtomiglan -holtodiglan, míg a halál el nem választ.
Az esketés után a közeli parkba mentünk fényképezkedni. Addig a vendégeink az étterembe mentek és elkezdték a lakodalmi mulatozást.
Megérkeztünk mi is, majd rövid köszöntés után átadták nekünk az ajándékokat. Aminek egytől egyig örültünk, mert tényleg olyan hasznos dolgokat kaptunk, amire nem is számítottunk. Persze azért nálunk is volt vagy 8 tányérkészlet.
19 órakor kezdődött a vacsora. A menü a szokásos tyúkhúsleves volt csigatésztával, másodiknak juhtúrós galuska és bográcsos marhapörkölt, meg persze a sültek. Vacsora után gyümölcsök lettek feltálalva.
Vacsora után megkezdődött a mulatozás, mely megállás nélkül 22 óráig tartott, mikor is a tortát hozták ki. Gyönyörű 150 szeletes torta volt. Az ízletes desszert elfogyasztása után a vőfély találós kérdésekkel, kalácstöréssel próbálta még színvonalasabbá emelni az estét, ami sikerült is.
Éjfél előtt gyertyafénykeringőt jártunk. Majd átöltözve a menyasszonytáncé volt a főszerep. Ami majd egy óra hosszáig zajlott. Majd újból evés következett és azt "letornázásul" vonatozásba kezdtünk, akkor sokak lábában "benne volt a bugi". 3 óra fele már pár vendég elindult haza, de a társaság nagy része hajnal 5-ig mulatott. Mi reggel fél 7-kor értünk haza, e feledhetetlen nap után.
Minden nagyon szép és jó volt, olyan amilyen a gyerekkori álmaimban szerepelt.

Írta: K. Anna

Közös életünk a kezdetektől a mai napig

Nem volt egy egyszerű kezdés. Sőt nagyon nehéz volt, még gyerek fejjel vágtam bele akkor még nem tudtam, de életem legnehezebb, de egyben legszebebb szakaszába.

2006. augusztus 18-án kezdődött el életem e szakasza. Akkor ismerkedtem meg azzal az emberrel, aki most életem párja és gyönyörű gyermekem édesapja. De ne ugorjunk ennyire előre az időben.
Én ekkor 16 éves voltam. Mint minden szombat este, a barátnőmmel készülődtünk az aznapi fergeteges bulira. Akkor még nem tudtam mi vár rám. Kicsíptük magunkat és elindultunk, a szórakozóhely ahová mentünk dugig volt és leginkább az előtte lévő aula részben beszélgettünk, és jól éreztük magunkat egy pár pohár bor társaságában. Az este folyamán megjelent az egyik régi nagyon kedves ismerősöm, aki bemutatott egy fiatalembernek. Mint utólag kiderült egy helybéli jól menő vállalkozónak aki 10 éves kapcsolatban él és van egy 1 éves kisfia. Onnantól kezdve egész este vele beszélgettem, nevetgéltünk, mintha már évek óta barátok lennénk. A szemben lévő klubban épp rock koncert volt és idő közben kiderült, hogy ez a srác az egész koncertnek a szervezője és a klub vezetője. Kérdezte, hogy esetleg nem megyek-e le vele megnézni a koncertet, én rántva egyet a vállamon azt mondtam, hogy nem, persze csak azért mert akkor már nem volt annyi pénzem, hogy kifizessem a belépőmet. De Ő megfogta a kezem és azt mondta gyere le velem, rányomtak egy pecsétet a kezemre, amivel az este folyamán ingyenesen lemehettem a koncertre. Nem sokat voltunk lent. Beszélgettünk tovább, telefonszámot cseréltünk. Nekem 2-re haza kellett érjek. Persze megkéstem és Édesanyám nagyon nem örült, mindig ébren várt engem. Hazafele azt ecseteltem a barátnőimnek, hogy ez a férfi a NAGY Ő!!!
Peregtek a napok és nem hívott, nem írt.
Minden várakozásom ellenére még napok múlva sem jött üzenet a férfitól, akibe első látásra szerelmes lettem. Nagy szavak voltak akkor még egy gyerek szájából.
Kb. 1 hét múlva a klub fele jártam a barátnőmmel az egyik délután, hallottuk, hogy zene szűrődik ki, hosszas tépelődés után úgy döntöttünk, hogy lemegyünk és megnézzük, ki van a klubban. Ő volt a zenekarával. Egy helyi zenekar dobosa volt. Egy szám közepén látott meg és mintha valami nagy dolgot vett volna észre a szám közepén, letette a dobverőt és odajött hozzám, adott 3 puszit és megkérdezte, hogy „-mi járatban?”. Mondva csinált indokként kitaláltam, hogy szeretnék egy verses estet csinálni szeptember 1-jén a klubban. Ő megengedte, hogy ott lehessen, segített szórólapot készíteni a boltjába. Lezajlott a verses est, utána megint egész későig együtt voltunk. Onnantól mindig volt valami, amiért bementem a boltba. Hol egy CD lemez hol egy floppy. Már sorakoztak az üres lemezek a szobámban. Pár ilyen alkalom után a legjobb barátomnak éreztem Őt.
Szeptember 9-én volt a testvérének a születésnapja. Szülinapi buli és Drum and Bass parti volt lent a klubban. Mi persze megint egész este együtt voltunk és megtörtént az, amire már nagyon régóta vártam. Lefeküdtünk egymás mellé, rám nézett, kb. fél percig, majd én elfordítottam a fejem, nem mutattam de csalódtam, hogy nem csókol meg, visszanéztem rá és pár másodperc után elcsattant az első csók. Nekem nem sokra rá mennem kellett haza.
Pár nappal ez után ismét találkoztunk, és megbeszéltük, hogy ez így nem mehet tovább, neki ott a csodálatos kisfia és a párja. Igaz akkor már egy nagyon rosszul működő kapcsolat volt, de a gyermek összekötötte Őket.
A megbeszéltek ellenére nem tudtunk elszakadni egymástól. Szeptember 23-án Haverock parti volt, ahol Ők voltak a Hooligans előzenekara. Bevitt engem az öltözőjükbe, mint V.I.P. vendég. Nagy buli volt, táncoltunk, jól éreztük magunkat. Olyannyira, hogy nem vettük észre, hogy elhagyta a kulcscsomóját, amin rajta volt a baltája és a lakása összes kulcsa is. Órákig kerestük. Végül meglett. Aznap este megint egy nagy fordulópont volt a kapcsolatunkban. Azt

mondta nekem, hogy SZERETLEK! Nagyon boldog voltam, innentől elválaszthatatlanok lettünk. A következő hónapokban több száz SMS váltás volt köztünk. November végén úgy döntött, hogy kilép az akkor már nagyon rosszul működő élettársi kapcsolatából, akkor már úgy érezte, hogy a kisfia is kárát látja a rendszeres veszekedésnek és feszült légkörnek. November végén az édesanyjához költözött, majd egy hét múlva albérletbe.
Innentől gyorsan zajlott minden, Édesanyámék nem örültek ennek az egésznek. Én akkor 16 éves voltam a nagy Ő pedig 32. Nagyon nagy korkülönbség volt kettőnk közt. Annak ellenére, hogy nem örült senki neki, erőt vettem magamon és bemutattam a családomnak. Megismerték, és már nem tiltakoztak annyira. Pár hét múlva először ott aludt nálam. Csodálatos éjszakánk volt. Tökéletes. Decemberben a karácsonyt már úgy ünnepelte, hogy mondhatni, együtt éltünk.
Én suliba jártam Ő dolgozni, peregtek a napok, ugye, mint minden kapcsolatban voltak viták, de rengeteg nagyon szép pillanat is. Őrülten dúlt még a szerelem köztünk.
Nagy álmom volt, hogy megkérje a kezem. Ez valószínű ekkor még csak gyerekes fellángolás volt bennem, nem éreztem ennek a dolognak a súlyát, de májusban megtörtént, egy gyönyörű gyűrűvel megkérte a kezem. Huuuuhhh még most is megremegek mikor eszembe jut, mit éreztem akkor. Csodálatos érzés volt. Teltek a hónapok és júliusban felvetettem, hogy házasodjunk össze. Ő azt mondta rendben van. Mint nyári szünidős diák egy étteremben dolgoztam ahol sok vőféllyel és zenésszel megismerkedtem. Megbeszéltük otthon, hogy szeptember 15-én tartjuk az esküvőnket. Amit akkor még nyilvánvalóan nem vett komolyan a párom. Másnap én elkezdtem intézni az esküvőt. Felhívtam a vőfélyt, akit mindképp akartam. Azt mondta, hogy neki a szept. 15-e már fogalt, viszont az 1-je üres. Felhívtam a párom, hogy inkább legyen 1-je. Ekkor tudatosult szerintem benne az, hogy én ezt az egészet komolyan gondolom. Bejelentettük a szüleimnek. Hmmm mondhatni nem örültek neki, azt hitték, hogy gyermeket várok. Minden álmuk szertefoszlott velem kapcsolatban. Jó tanuló, szorgalmas kislányukkal mi lesz? Elkeseredtek, de végül támogattak. Rengeteg orvosi vizsgálaton kellett részt vegyek, mint kiskorú, hogy összeházasodhassunk.
Eljött életem várva várt napja. Gyönyörű ruhában oltár elé vezetett az a férfi, akit a világon a legjobban szerettem.
Mindkettőnk szájáról elhangzott a hétköznapokban oly sokszor használt IGEN szó.
2007. szeptember 1-jén 15:10 perckor az anyakönyvvezető kijelentette :
"Ön, Kis Ferenc és Kisné Kovács Anna a Magyar Köztársaság Családjogi törvénye értelmében HÁZASTÁRSAK." Egymás ujjára húztuk a csillogó aranykarikát. Ránéztem édesanyámra és láttam egy könnycseppet csillogni a szeme sarkában. Nyilván lepörgött benne az egész gyermekkorom és , hogy most ott áll az Ő pici lánya abban a gyönyörű fehér ruhában, mint feleség.
Azt hiszem mindkettőnk életében ez egy nagyon nagy mérföldkő volt.
Nagyon vidám lakodalmunk volt, jól érezte magát mindenki.
Másfél hónap múlva történt velem valami, még ennél is nagyobb, csodálatosabb dolog. Kisbaba költözött a pocakomba. Kimondhatatlan érzés volt.
Terhességi rosszulléteim alig-alig voltak. Nagyon szép hónapok vártak rám, ami szinte mint egy suhanó fecske elrepült, és 9 hónap múlva 5 nap túlhordással, 2008. július 19-én megszületett Kis Regina Panna 4100grammal és 51centivel.
Ekkor lett 4 tagú a családunk. Barnabás a férjem gyermeke, teljes jogú tagja a családunknak. 5 éves nagyfiú és sokat van velünk. Imádják egymást Regivel. Igazi jó testvérek.
Ezúton is szeretném megköszönni minden embernek, akik mellettünk voltak ezekben a csodálatos években: a szüleimnek, a testvéreimnek, a férjemnek és a gyermekeinknek.

Írta: K. Anna

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Terápiám

Tegnap találkoztam másodszor a terapeutámmal. Ez olyan divatosan hangzik, ám nekem sok minden múlhat ezen, az egész életem. Első alkalommal csak elhadartam neki életem borzalmait, majd a feltáró terápia mellett döntöttem.
- Nagyon sok témáról fogunk beszélgetni, úgy látom - állapította meg.
Második találkozásunkkor döbbentem rá, hogy nemcsak a szemem színét örököltem anyai ágon.

Mama depressziós. Anyu húgának szorongásai vannak. Anyu is járt pszichológushoz, és sírva fakad, ha amiatt morgok, hogy mamáék az én fülemet rágják azért, mert apám nem dolgozik. Akkor is, ha összeveszek apámmal, de úgy istenigazából. A terapeutám szerint lehet, hogy genetikailag belém van kódolva a szorongásos betegség.

Papa alkoholista. Állandó jelleggel részeg volt, amikor anyuék kicsik voltak. Nem verte őket, de csapkodta az ajtókat és kiabált. Betörtek az ablakok... Anyuék sokszor menekültek, hetekig haza se mentek, a nagymamánál laktak. Lelki terror alatt tartja gyakorlatilag még most is a lányait. Állítólag sosem verte meg egyikőjüket sem, de anyu tisztán emlékszik egy alkalomra, amikor a szülei közé állt, hogy ne bántsa az apja az anyját... Senki sem szokott neki visszaszólni, és ezt meg is szokta. Nene mind a mai napig sírva fakad, ha papa csúnyán néz rá. A pszichológusom szerint ki kellene nevetnie, és legyinteni rá egyet, hogy :
- Na, megint bekattant az öreg.
Nem tudom, hogy valaha elérnek-e erre a szintre... Papa tehát erőszakos fickó, aki mind a mai napig uralkodik a családján. Legalábbis megpróbálja. A viszálykeltés mindenesetre jól megy. Azután csodálkoznak, ha senki nem megy hozzájuk. Ki akarja mindig azt hallgatni, hogy a másik mi rosszat csinált éppen? Neném a napokban is sírógörcsöt kapott, mert papa nem szólt hozzá valami ostobaság miatt.

Amikor pár hónapja anyu és nene együtt voltak, kifaggattam őket a gyerekkorukról. Nene nem volt hajlandó emlékezni rá, hogy mi volt akkoriban.
- Nem emlékszel, hogy Api mindig csapkodta az ajtót és ordibált? - faggatja anyám könnyezve.
- Nem! - tiltakozik neném, és még az arcát is eltakarja a kezeivel.
- Nem emlékszel, hogy hányszor aludtunk a nagymamánál?
- Nem, semmire sem emlékszem! - tagad továbbra is a nagynénim. - Csak a szépre emlékszem.
- Milyen szépre? - lepődik megy anyám.
- Arra, hogy hogyan kaptam tőle pénzt fényképezőgépre.
- És hogyan? - kérdem.
- Úgy, hogy Api, rettenetesen részeg volt... Azt mondta, hogy menjek el cigarettáért. Én meg azt mondtam, hogy elmegyek, ha holnap ad nekem pénzt fényképezőgépre.
- És adott? - kérdezek rá.
- Persze. Aláírattam vele egy papírt, hogy ad másnap pénzt. Alig tudta aláírni. Persze olyan részeg volt, hogy másnap nem emlékezett rá. De az orra alá tettem a papírt és akkor adott pénzt. Lementem Mohácsra és megvettem a fényképezőgépet.
- Te már akkor is tudtad, hogy hogyan érd el, amit akarsz - jegyezte meg anyám.

Szóval erőszakos... Anyám szintén egy erőszakos férfit választott, aki állandóan megalázza őt. Nem veri. Még azt se tudnám határozottan állítani, hogy lelki terror alatt tartja, de bántalmazza. Szavakkal. Amikor megismerkedtek talán nem volt olyan, de vajon Anyu tudat

alatt érezte, hogy erőszakos lesz? Vagy... hogy lelkiismeret-furdalás nélkül - vagy akár azzal - éveken keresztül élte ki rajtam a pedofil hajlamait?

Életem első igazi nagy szerelme egy vad srác volt. Időnként megalázott mások előtt, és "zsibiket" kaptam, amiknek a kék-zöld foltjait a miniszoknyám jótékonyan eltakarta. Mégis őt szerettem az összes többi fiú közül egyedül. Valamint vele volt a legjobb a szex. Olyankor viszont sosem bántott. Még azután is jó pár évig szerettem, hogy szakítottunk. Lélekben nem tudtam tőle elszakadni. Szerettem a csibészes mosolyát, a szenvedélyét, és azt, hogy mellette igazán nőnek érezhettem magam. Kivéve, ha éppen rájött a "hoppáré".

A férjem messze a legszelídebb ember a föld kerekén. Józan, tudatos választás volt a részemről, hogy hozzámentem. Azt nem mondom, hogy nem szerettem, mert valahogyan szerettem, de sosem valódi szenvedéllyel. És ez baj... A szerelem nem megy úgy, hogy ránézek, látom, hogy jó ember, sosem bántana és attól kezdve szerelmes vagyok. Mégis ő a legjobb barátom. A minap gondolkodtam rajta, hogy veszélyes férjhez menni bölcs döntés alapján, csak mert tudjuk, hogy sosem bántana. A szerelem utat talál magának előbb-utóbb.

Vajon a családunkban a nők tudattalanul is erőszakos párt választanak? A neném férje nem erőszakos, vagyis én eddig nem vettem észre. Ő az egyetlen férfi a családban, akit valaha kedveltem. Ő viszont befolyásolható. Így lett alkoholista öregapám mellett, az alatt a körülbelül hat év alatt, amíg papámék házában lakott együtt a két család. A helyzet azóta sem változott. Az én esküvőmön ő volt az egyetlen részeg. Anyu pedig a minap mondta, hogy a nagybácsim nagyon goromba, ha részeg. És egyre gorombább...

Az apám... tegnap feltettem a kérdést a pszichológusomnak, amit általában tőlem szoktak megkérdezni, hogy miért nem szóltam soha? Mert oké, ha már rájöttem, hogy mi az, és nem szóltam, mert féltem... De miért nem szóltam akkor, amikor nem tudtam, hogy mi történik velem igazából? Ha nem tudtam, hogy mi folyik, akkor azt se tudtam, hogy az rossz, akkor miért nem szóltam? Miért nem meséltem róla senkinek?
- Válaszoljak én erre? - kérdezte a terapeutám.
- Igen.
- Azért mert félt. Mert félt, hogy bántani fogja, félt az agressziójától.

Elfojtás - még mindig nem elég tiszta számomra ez az egész. De amíg elfojtom magamban, addig nem tudom feldolgozni. És addig hatással lesz az életemre. Olyan Stockholm szindróma-szerűm van, ha jól értettem. Az áldozat, hogy védje az életet azonosul az elkövetővel. Hogy megvédjem magamat elkezdtem hasonlítani az apámra. Pedig, hogy utálom, mikor anyu azt mondja:
- Tiszta apád vagy!
Pedig tudom, hogy igaza van. És minél jobban nem akarok hasonlítani rá, annál jobban hasonlítok. Ó, hogy mennyire utálom ezt! És a pszichológusom felsorolta az azonosulásom jeleit: agresszió, erőszakosság, magas tesztoszteronszint. Kezdetben. De azt nem mondtam, hogy a hajam is be lett göndörítve, és apámnak is göndör a haja... Valamint csalta anyámat. Több nője is volt. Anyám eltűrte. Igazából, ha mindenáron választanom kellene kettőjük élete közül, nem az anyám sorsát választanám. Ma reggel már azon is elgondolkodtam, hogy azóta hízok-e hasra, amióta apám is? Ennyire remélem nem terjedhet ki az azonosulás. Vagy mégis?

Egyelőre ennyi... elfáradtam. Rettenetesen kimerít ez az egész. A feltáró terápia azért veszélyes, mert öngyilkossággal is végződhet. Nem félek. Akkor is végig kell ezen most mennem egyszer és mindenkorra...

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A harmadik terápiás ülés előtt a folyosón várakoztam, ahonnan rálátás van a pszichiátriai osztályra, mind a zárt, mind a nyitott részére. A kettő közt vannak a szakrendelők és a "beszélgetős" szoba. Így "két tűz közé" kerülve várom a terapeutámat. Közben nagy buzgalommal olvasom Az arany embert, így sikerül is szinte teljesen kizárnom a külvilágot, hiszen az osztály elég félelmetes. Kicsit félek a betegektől. Sikerülne is kicsukni a világot, ha nem szólítana meg éppen a neném lánykori barátnője, Edit, aki ápolónő, és az orrom előtt halad el.
- Szia Luca! Megismersz?
- Persze. Szia! - válaszolok.
- Jól vagy? - érdeklődik.
- Igen - vágom rá gondolkodás nélkül, de hogy is kérdezhet ilyet, amikor itt ülök, ahol? Furcsák az emberek...
Szerencsére már senki sincs a folyosón, mire pár perc késéssel megérkezik a pszichológusom, így senki sem lát bemenni. Na nem mintha szégyellném, de nem akarom, hogy találgassanak. Behív és hellyel kínál. A két karosszék közti asztalon egymás hegyén-hátán fekszenek a dolgai.
- Bocsánat a rendetlenségért! - mondja.
- Semmi baj, nem fogok rendet rakni - válaszolom, de azt már nem teszem hozzá, hogy nálam is gyakran hasonló a helyzet.
- És miről beszélgettünk múlt alkalommal? - kérdezi, de annyi mindenről, hogy ezt így egy mondatban nem lehet elmondani.
- A nagyszüleimről - válaszolom egyszerűen.
- Ennyire emlékszik? Na szép... - mondja felháborodottan, ami nekem kicsit tettetettnek tűnik. Mintha tesztelne, hogy hogyan reagálok egy férfi leszúrására. Hát jól kinevettem csak.
- Nem, többre is emlékszem - mondom, majd kezdetét veszi a beszélgetés...
1979-ben születtem, igen gyorsan, gyakorlatilag háromnegyed óra alatt. Anyu szerint hamarabb is kibújtam volna, de mind az öt szülőágy foglalt volt, így várni kellett a soromra. A türelmet már akkor is gyakorolnom kellett, így később sem esett soha nehezemre. Anyám huszonhárom, apám pedig huszonegy éves volt, amikor első gyermekükként megszülettem. Amikor nyolc hónapos voltam komoly tüdőgyulladást kaptam, aminek következményeként megszületett az öcsém. Anyu ugyanis olyan ideges volt, hogy három napon keresztül kihányta az amúgy is gyenge fogamzásgátlót, s az nem használt, apám pedig nem bírt magával -hogy anyám szavait idézzem. Az öcsém sietős gyerekként, hetedik hónapra született, mindössze negyed óra alatt, hajszál híján a kórház lépcsőjén. Tizenöt hónap korkülönbség van köztünk. Anyu mesélte, hogy nagyon nyugodt gyermek voltam, ha el kellett menjen a boltba, ami tíz percnyi gyalogút oda, s ugyanannyi vissza, akkor letett engem az ágyra, és amikor hazajött, én ugyanott voltam. Igaz, hogy bepisilve és bekakilva, de ugyanott. Mindig jól elvoltam magamban, és nem volt szükségem senkire. Egy kávéfőző szűrőjével el tudtam játszani órákon át, és soha nem hisztiztem. Másfél évesen teljesen szobatiszta voltam és minden tekintetben önálló, már amennyire az lehet, egy másfél éves gyerek. Soha nem tartottam igényt senkire. Nem szerettem, ha ölelgetnek és puszilgatnak. A puszik után mindig megtöröltem az arcom a későbbiekben. Ezt bizonyos kor után már akkor csak, ha nem látták, mert rájöttem, hogy sértő. De mind a mai napig nem szeretem ezt a szokást. Első szavam az volt, hogy: - Nem! - és anyu szerint azóta is minden második.

A következő pillanatban rezegni kezd a pszichológusom mobilja a nadrágzsebében. Kihúzza, megnézi ki hívja és bocsánatkérőn néz rám:
- Elnézést ezt fel kell vennem!

A beszélgetés befejezése után így szól hozzám:
- Hiába mindenki engem akar... mert én vagyok a legjobb - viccelődik velem. - Folytassa kérem! Az öccse más volt, mint ön?

Öcsi pontosan az ellentétem volt. Soha nem maradt egy helyben, nem tudott egyedül játszani, és nem tudott még három éves korában sem érthetően beszélni. Egy különleges nyelven beszélt, amit csak én értettem meg. Ezért én fordítottam másoknak. Nem tudta a nevemet sem kimondani, így lettem neki Baba. Volt egy titkos nyelvünk, s így belegondolva sajnálom, hogy nem maradt meg, érdekes lenne most használni, ahogy a nagyszüleink is svábul beszéltek, ha azt akarták, hogy mi gyerekek ne értsük meg, hogy mit mondanak. Önállóságra neveltek minket.
A családomat tekintve nekem úgy tűnt, hogy apám uralkodik anyámon, mert mindig az volt, amit ő akart. Ezt nehezen viseltem. Főleg akkor, amikor csúnyán beszélt vele, megalázóan. Utáltam emiatt. Emiatt is. De ekkoriban, még csak ezt fogtam fel...
Anyu okos asszony volt, és bölcs is, hiszen mindig engedett apámnak, s így béke honolt a családban. Bizony sokszor hallottam tőle, amikor öcsi hisztizett, hogy:
-Te vagy az okosabb, meg kell értened, hogy...
Persze ilyenkor mindig öcsi járt jól, mert a hisztijével elért valamit, én pedig maradtam az okos, ám eredménytelen. Egyszerűen feladtam a saját akaratomat. Elég sokáig tartott, mire leesett, hogy egy kis hisztivel mennyi mindent el lehet érni, de akkor már késő volt, mert már nagy voltam. Akkor persze jött az, hogy:
-Tiszta apád vagy!
Ezt pedig utáltam, de ha őszintén magamba nézek akkor van benne valami. Sokszor ugyanolyan erőszakos vagyok. Főleg, ha hiszek valamiben. Kicsit több bennem az agresszivitás, mint más átlagos lányban. Bár fogalmam sincs, hogy milyen egy átlagos lány. Néha szeretnék az lenni. De nem vagyok... Ma már tudom, hogy ez is az azonosulás miatt van. Azonosultam apám személyiségével, hogy megvédjem az életemet.
A terapeutám szerint az, hogy az öcsi hisztije miatt el voltam, és megtanultam, hogy csendben tűrjek, egyenes út volt oda, hogy akkor is csak némán tűrjek, amikor meggyalázott az apám... Amikor kicsik voltunk együtt fürödtünk a szüleinkkel, vagy egymással. Öcsi rendszerint anyuval fürdött, én meg apámmal... Emlékszem egyszer apám mondta, hogy hozzak egy tükröt és megmutatja, hogy hol jön ki a kisbaba... Kiszálltam a fürdőkádból, és bementem anyuhoz, hogy adjon egy tükröt. Adott. Aztán apám megmutatta... Talán ez még nem lett volna olyan nagy baj... Ám másra is emlékszem...

A pecsenyesütő nyitott ajtaján át erős fokhagymaillat száll ki az utcára. Némán, az aszfaltos járdára szegezett tekintettel rovom az utcát. Kerülöm az emberek tekintetét. A kirakatok ma nem csábítanak, csak az utolsó beszélgetésünkre tudok gondolni a pszichológusommal...

- Min elmélkedett a héten? - kérdezi a terapeutám, miközben helyet foglalunk a régimódi karosszékekben. Kivételesen rend van az asztalon, sőt üresnek tűnik.
- Az azonosuláson.
- Na, és mire jutott?
- Azon gondolkoztam - mondom merengve - hogy amíg ez a helyzet fennáll, hogy azonosulok apámmal, agresszív vagyok és magas a tesztoszteronszintem, és amíg emiatt polycisztás ovárium szindrómám van... ha megszűnne az azonosulás...
- Értem mit akar mondani - válaszolja.
- Teljesen meg is szűnhetne a hormonzavarom, ha megszűnne ez az állapot? - kérdem félig meggyőződve az igazamról.
- Nagyon is lehetséges. Hiszen az álterhességet is hasonló okok hozhatják létre.

Ez elgondolkodtat. Csapongva témát váltok.
- Rengeteget gondolkodtam rajta, hogy miért nem mondtam el soha anyámnak az igazságot, vagyis hogy mit tett az apám velem.
- És miért? - kérdezte a terapeutám.
- Mert nem akarom, hogy ha kitudódik, akkor őt vádolják, hogy nem vett észre semmit. Papáék így is mindig szidják apámat neki, nem akarom, hogy anyut bántsák. Ő nem tehet róla. De nem ez a legfőbb oka.
- Hát?
- Azért mert sorra vettem magamban a lehetséges reakcióit és a következményeket.
- Éspedig? - biztat a folytatásra.
- Első lehetőség, hogy nem hisz nekem. Második, hogy hisz és összeomlik. Elválnak. De mi van akkor, ha hisz nekem és mégis apámmal marad? Ha megbocsátja neki? Ezt nem szeretném megtudni - foglalom össze a gondolataimat.
- Mit érezne akkor?
- Csalódást. Azt, hogy cserben hagy.
- Mikor ismeri már be végre magának, hogy nem bízik az anyjában?
Ez ütött... pedig milyen logikus... ha megbíztam volna benne, elmondtam volna neki. Nem kételkednék benne, hogy mellettem áll. Elmondhattam volna kicsi lány koromban is, vagy később. Vagy bármikor. De nem. Mind a mai napig nem mondtam el. Azt se tudja, hogy miért járok pszichológushoz. Azt hiszi, hogy azért, mert nem lehet gyerekem. Az csak egy apró kis mozzanata. Minden összefügg mindennel. Nem bízok az anyámban... logikus. De eddig ez fel sem merült bennem. Nem tudtam, hogy nem bízom az anyámban. Ingert érzek az azonnali tagadásra, hogy ez nincs így és bízom a saját édesanyámban. Tagadás... Elfojtás... Vajon eddig ezt is elfojtottam magamban? Nem szép dolog nem bízni a saját szülőanyámban. És már megint önmagamat hibáztatom. Mert ha bíztam volna benne... és elmondtam volna... ő megállíthatta volna. De ma már tudom, hogy nem az én hibám... Nem okolhatom azt a hat év forma körüli kislányt, aki voltam, hogy nem mert szólni. Egy gyereket, aki halálra volt rémülve, aki senkiben sem bízott annyira, hogy bárkinek is beszélt volna...
- Öcsinek már elmondtam - jelentem ki elégedetten. - Bár csak azért, mert féltem a kislányát. Az én hallgatásom miatt nem kerülhet veszélybe.
- És mit reagált? - kérdezi a pszichológusom.
- Először nem hitt nekem. De azután elkezdtem neki részleteket mesélni. Végül az győzte meg, amit az első fiú mondott, akivel lefeküdtem.
- Mi volt az?
- Azt mondtam neki, hogy szűz vagyok... Őt konzervnyitónak hívták a háta mögött, mert rendszerint szűz lányokat cserkészett be. De aztán rájött, hogy nem vagyok az, és nem is jelentkezett többé. Később megtudtam, hogy a hátam mögött azt mondta, hogy egy kamion is befért volna... Nagyon rosszul esett.
- Milyen volt az öccsével a kapcsolata?
- Öcsi nagyon hisztis volt kiskorában. Ezért mindent megkapott, amit csak akart. Mindig azt hallottam: "- Te vagy a nagyobb, meg kell értened, hogy..." Nekem mindig mindent meg kellett értenem.
- Az öccse volt a kis agresszor. Hány év van önök között?
- Tizenöt hónap.
- A pszichológusok ezért sem ajánlják az ilyen kicsi korkülönbséget két testvér között. A kis agresszor miatt el volt nyomva, nem érvényesíthette a saját akaratát, mindent csendben el kellett viselni. El lett nyomva. És ez kitaposott ösvény lett ahhoz, hogy pár évvel később akkor is csendben tűrjön, amikor a nagy agresszor, az apja meggyalázta.

- Elegem van abból, hogy még mindig én szégyellem magamat, mintha én tehetnék az egészről! Tudom, hogy nem az én hibám és nem akarom szégyellni magamat! - fakadok ki a magam visszafogott modorában.
- Ne tegye!
- Akkor miért teszem?
- Mert ez még mindig a férfiak világa, hiába van egyenjogúság. Ha egy nő bemegy a rendőrségre, hogy megerőszakolták, először azt nézik meg, hogy milyen ruhában volt. Hogy biztos ő hívta fel magára a figyelmet. A pedofíliát elítélik a börtönökben, az a legaljasabb dolog. De a nemi erőszak elkövetőket nem. Inkább olyan machós dologként van elkönyvelve.
- Sosem tudtam megérteni és elfogadni azt, hogy ami a férfiaknak büszkeség, az a nőknek miért szégyen? Ha a férfinak sok nője volt, attól igazi férfi, de ha egy nőnek sok pasija volt, akkor az a világ legnagyobb cédája.
- Ne is fogadja ezt el! - biztat, hogy ezúttal helyesen gondolkozom.

Tegnap meséltem a barátnőmnek, hogy mennyire meglepődtem azon, hogy nem bízok anyámban.
- Ez nem nagy ügy, én sem a saját anyámban. Még az se mondtam el, neki, hogy megjött az első vérzésem. Még jó, hogy volt egy nővérem. És mit változtat az meg, ha beismered, hogy nem bízol benne?
Nem tudtam erre akkor a választ. Ma már tudom...
Ugyanis, ha akkor bíztam volna benne, és szóltam volna, akkor megváltozhatott volna az egész életem. Nem kellene még most is némán szenvednem, miközben apám éli világát. Nem kellett volna, apám mellett felnőnöm és az első adandó alkalommal elköltöznöm otthonról. Sok mindent nem kellett volna elviselnem... Megállíthattam volna... Ha bíztam volna anyámban, teljesen másképp alakult volna az életem. Már rég nem kellene félnem... Akkor elmondtam volna... és most nem hibáztatnám magamat, hogy miért nem szóltam, amíg még nem volt túl késő? Nem gondolnám azt, hogy az én hibám... Hogy mit változtat meg, hogy beismerem, hogy nem bízom benne? Ez az első lépés abban, hogy ne okoljam magamat apám bűnéért. Azt változtatja meg, hogy felmentem magamat az önvád alól, hogy passzív résztvevője, elszenvedője voltam ennek az egésznek. Hogy szó nélkül tűrök mint a mai napig. Mind a mai napig... És még mindig nem sírtam miatta... Egyetlen egyszer sem. Soha. De miért hagyom még mindig, hogy élje világát, miközben én némán szenvedek?

Alig foglalok helyet az ismerőssé vált karosszékben a pszichológusommal szemben, amikor furcsa, cincogásra és egyben csicsergésre is hasonlító hangok ütik meg a fülünket. Kérdőn néz rám:
- Ön is hallja?
- Igen.
Próbáljuk figyelmen kívül hagyni, de a hang megismétlődik. Újra és újra. Megint rám néz. Ez az azonosítatlan kis élőlény megzavarja a terápiámat.
- Mi lehet ez? - kérdi.
- Talán egér, vagy madár, nem vagyok benne biztos.
- Nem tücsök?
- Nem, annak más hangja van, és csak éjjel ciripel - válaszolom.
- Az igaz.
Próbáljuk folytatni a félbehagyott beszélgetést, de az ismeretlen lény minduntalan közbeszól.
- Nem bánja, ha megnézem? - érdeklődik.
- Nem - felelek nagylelkűen.
A pszichológusom feláll és az ablakhoz megy. Elhúzza a függönyt, de a régi kórház magas ablakának a résénél nem látszik semmi. A hang megismétlődik. A sarokban sincs semmi

mozgás. Ekkor az ablaknál álló íróasztalra egy szórólapot tesz, majd feláll rá.
- Na, ha most valaki bejönne! Vajon mit gondolna magában? - teszi fel a kérdést az íróasztal tetején állva.
- Azt, hogy teszteli, hogyan viselkedem váratlan és szokatlan helyzetekben - vágom rá azonnal mosolyogva.

- Nagyon fáradt vagyok - mondja, miután visszaül a székbe - fél kettőkor feküdtem le tegnap hajnalban.
- Nem baj, majd átveszem az irányítást.
- Azt szeretné?
- Valójában nem - válaszolom - jobban szeretem, ha a férfi irányít. A férfi legyen férfi.
- Mondta, hogy volt nőgyógyásznál és sikerült valamit elintézni.
- Igen, kaptam gyógyszert, Norcolut-ot, ami meghozza a vérzésem, és az utánra fogamzásgátlót, Jangee-t...

A terapeután szerint segítene a saját nőiességemről alkotott képemen, ha rendszeresen megjönne a mensesem. Persze a PCOS miatt már négy éve nincs vérzésem.
- Ön hogy áll a nőiességével? - kérdezte múlt alkalommal.
- Azzal? Azzal sehogy - válaszoltam. - Akik kint a folyosón mászkálnak egészségügyisek, azok nők. Én nem vagyok az. Én lány vagyok.
- Hány évesnek gondolja önmagát?
- Olyan húsz körülinek.
- Az végül is nem baj, mert akkor a húsz körüliek energiájával is rendelkezik. A baj az, hogy nőnek nézték akkor, amikor még egyáltalán nem volt az. Nőként bántak önnel és ezzel sérült az önmagáról és a nőiességéről alkotott képe.

Mindig úgy gondoltam magamra, mint lányra. Asszonyként és anyaként még el tudnám magamat képzelni, de nőként nem. A nők felnőttek. Én nem vagyok nő. Nem vagyok felnőtt. Anya viszont nagyon szeretnék lenni... Anyának lenni... Azt hiszem kevés jobb dolog van ennél, mint amikor a kezedben tarthatod a gyermekedet. Anyának lenni, olyasmi, mint beteljesíteni a sorsodat, amire rendelt az ég. Amire mindig is vágytam. Rengeteg felelősség és rengeteg szeretet. Mindent feladni érte. Persze ésszerűen, mert nem akarom elkényeztetni. Elképzeltem már sokszor. Amikor megszületik és a karomban van. Amikor nagyobb és együtt játszunk, taníthatom. Amikor jön a kamaszkor... amikor kirepül, majd elhozza az unokáimat. Képzeletben mindig jó anya vagyok, és boldog.

Régebben sokat gondolkoztam rajta, hogy ha már anyunak nem, akkor legalább az öcsémnek mondjam-e el a titkomat? Aztán megtettem. Nem volt könnyű. De már régóta gondolkoztam rajta, látva, hogy milyen gyorsan nő a kislánya, hogy apámat fenyegessem-e meg, hogy eszébe ne jusson hogy hozzányúljon, vagy öcsémet figyelmeztessem-e?
Végül Öcsinek mondtam el. Azt mondta, hogy jól tettem, hogy neki szóltam. És köztünk marad. Szerinte se szóljunk már anyunak. Skype-on beszéltük meg, nekem így könnyebb volt. Nem biztos, hogy ment volna, ha látom hogyan néz rám. Utána nagyon kimerült voltam. De úgy érzem, hogy ez most egy hatalmas lépés volt. És akkor, miután Öcsinek elmondtam a sötét titkaimat, egy héten belül újra megjött a vérzésem... Lehet összefüggés a kettő között? Lehetett ez rám ilyen nagy hatással vajon? Ilyen rövid idő alatt? Vajon ha elmondanám anyunak teljesen helyrejönnék? Ezt sajnos még nem tesztelhetem le, de talán majd egyszer... "Mindennek rendelt ideje van" Ezt írja a Biblia is. Ennek már itt volt az ideje. Hogy elmondom-e valaha anyunak, az még nem biztos. De már semmire se vennék mérget előre. Egyelőre nem. Azóta Öcsivel is közelebb kerültünk, hogy jobban ismer. Sajnáltam azért, de

nem várhattam tovább. Annál nehezebb lett volna, minél tovább húzom-halasztom. Már akkor is jobban voltam tőle kicsit, felszabadultabb lettem.
Szerintem igen, lehet köze hozzá, hogy megjött, hiszen kezdem feldolgozni a múltam, kezdek félelem nélkül szembenézni vele, ami nagyon sokat jelent, egy idő után én fogom uralni a vele kapcsolatos érzéseimet, és egyre jobb lesz. Nem tudom, hogy milyen hatással lenne rám, ha elmondanám édesanyámnak, de ezt érezni fogom, ha el kell mondanom, ha kikívánkozik belőlem...

- És megvizsgálta a nőgyógyász mielőtt felírta a gyógyszert?
- Nem - mondom, elhallgatva a saját kételyeimet is a dologgal kapcsolatban. .
- Neeem? Mindenféle labor nélkül egyszerűen csak felírt gyógyszert? - háborodik fel.
- Így van. De a PCOS nekem már diagnosztizálva van. És az utolsó laborjaim teljesen rendben voltak. Csupán a tesztoszteronom volt picit magasabb a határértéknél, de az összes többi rendben volt. Cisztát sem találtak CT, egyáltalán semmit.
- Mikori ez az eredmény?
- Olyan márciusi körülbelül.
- Ja ebben az évben? - kérdez rá. - Akkor már elmegy, azt hittem több éves. De azért megvizsgálhatta volna, mielőtt hormont ír fel.
- Szerintem is. Pedig nem is a pénzéhesnél voltam.
- Magam is úgy tapasztalom, hogy az orvosok többségét sajnos csak a pénz érdekli.
- Azelőtt a főorvosnál voltam és az ő érdeklődése abban a pillanatban szűnt meg irántam, amikor azt mondtam, hogy nem akarok laporoszkópiát.
- Valóban?
- Igen. Műtét egyenlő pénz - jelentem ki. - Egészen addig érdeklődést mutatott, de azután szemmel láthatóan szűnt meg az érdeklődése. Látványos volt.
- Borzasztó - mondja ő.
- Gondolkoztam a múltkori beszélgetésünkön. Sőt egész héten az foglalkoztatott leginkább.
- Melyik részére gondol? - kérdez rá.

- Emlékszik, hogy kérdezte, hogy mikor vallom már be végre magamnak, hogy nem bízom az anyámban?
- Igen.
- Én nem nem vallom be. Bennem egyszerűen fel sem merült, hogy nem bízom benne.
Nem tudtam róla, mert sosem gondoltam rá. Pedig annyira logikus, mert ha bíznék benne elmondtam volna. Akár kiskoromban, akár később. Vagy most - teszem hozzá, és ő helyeslőn bólogat, majd megismétli a szavaimat:
- Vagy most - egyetértés pillanatnyi csendje tölti be a szobát.
- Azt hiszem már a kezdetekkor is baj lehetett a kötődéssel.
- Én soha nem kötődtem senkihez. Öcsi anyás volt, de én semmilyen. Anyu azt mondta, mikor kérdeztem, hogy miért nem ölelt meg soha, hogy nem hagytam. Kicsi koromban sem. Szerinte így születtem, hogy nem volt szükségem senkire.
Helytelenítően és érthetetlenül rázza meg a fejét.
- Kisbabaként sem hagytam - fűzöm hozzá. - Egy kisbaba mit tud tenni? A barátnőm öt hónapos kislányát dajkálom, azt teszek vele, amit akarok.
- Mi a végzettsége a szüleinek? - kérdezi.
- Úgy érti, hogy mi a végzettségük, vagy mit dolgoznak?
- Apám kőműves, de nem nagyon dolgozott a szakmájában, anyu meg eladó.
- Van érettségijük?
- Anyunak van.
- Azért érdekes, mert a kőművesekről nem feltétlen egy szeretetteljes ember jut eszembe. Egy

boltos pedig, ha hazamegy a napi munka után, lehet, hogy elege van az emberekből. A saját gyerekéből is esetleg. Egyedül akar lenni.
Agyamban elraktározom az újabb információt, hogy később gondolkozzak még rajta, ahogy az ezelőtti terápiák során is.
- Anyu nagyon okos, az IQ szintje olyan különlegesen magas volt, amilyen csak az orvosoknak szokott lenni.
- Éppen az előbb beszéltük, hogy az orvosok milyenek - emlékeztet a beszélgetésünk kezdetére.
- Most pozitív értelemben gondolok az orvosokra, a jobbakra. Anyu még azt is tudja, hogy hány kilométer az Egyenlítő.
- Hát aztán? Semmit sem ér vele.
- Hiába magas a lexikális tudása, ha a gyakorlati életben nem. Hiába olyan okos, ha nem vett észre semmit velem kapcsolatban! - fakadok ki.
- Látja - ért egyet velem a pszichológusom.
- De akkor is... nekem biztos nem lesz olyan magas az IQ szintem, mint anyunak.
- Valami kis rivalizálást érzek ön és az édesanyja között. Lehetséges ez?
- Igen. Nagyon úgy néz ki - válaszolom.
A családban anyu az okos és öcsi volt az, aki jól tanult. Apám nem tanult jól, és én mivel arcra rá hasonlítok, a testvérem pedig anyura, így mindig butábbnak éreztem magamat. Főleg, amikor csináltam valami okos dolgot, és utána azt mondta anyu:
- Nahát, ezt régen senki ki nem nézte volna belőled!
Ezzel ki is jelentette, hogy mindenki kis ostobának nézett. Gyanítom még most is ez lehet a helyzet. Ám éppen ezért időnként el is szoktam játszani a butácskát. Nem baj az, ha nem mindenki ismeri az ember lányának igazi értékeit. Nem kell mindenki ismerjen. Azzal áltatom magam, hogy nem érdekes, hogy mit gondolnak mások, mert én tudom az igazat, pedig nagyon is számít.

A kötődésre visszatérve - mondom - anyu azt mondta pár hónapja, hogy senkit sem szerettem egyvalakin kívül az összes kapcsolatomból. Azt az egyet, aki miatt összevesztem az apámmal tizenhét évesen. Szerinte a férjemet sem szerettem, és ezt mindenki látta. Azt mondta, csak férjhez akartam menni. Kérdeztem, hogy akkor miért nem állított meg, és azt mondta, hogy nem lehetett, mert nem hallgattam senkire. Szóval teljesen elbizonytalanított, és úgy éreztem, hogy tényleg üres vagyok,
senkihez sem kötődöm és nincsenek mély érzéseim senki iránt.
- Ezzel kapcsolatban... - próbál közbevágni a terapeutám.
- Most nem, majd mindjárt! - hallgattatom el egy pillanat alatt és erre összemosolyogtunk. - Meséltem, hogy hogy költöztem el húsz éves koromban otthonról?
- Nem - válaszolja még mindig mosolyogva.
- Már vagy fél éve dolgoztam egy gyárban, amikor az egyik délutános műszakból hazaérve azt mondtam az ágyban fekvő szüleimnek, hogy holnap elköltözök. Másnap összepakoltam délelőtt, és az aznapi műszakba már az albérletből indultam.
- Meg sem akadályozták? Vagy mit szóltak?
- Semmit. Semmit sem csináltak. Apámmal leköltöztettem magamat.
- Egyáltalán semmit sem reagáltak??? - lepődik meg.
- Nem.
- Nem próbálták visszatartani?
- Nem - válaszolom, és nem is értem először, hogy min csodálkozik.
- Számomra ez hihetetlen, és azt sugallja, hogy valamiért nem is akarták visszatartani. Mintha megszabadultak volna egy tehertől.
- Lehet, hogy problémás voltam akkoriban - gondolkozom el - bár sosem drogoztam, sőt

akkor már nem is dohányoztam, csak alkalomszerűen. Az igaz, hogy sokat fiúztam.
- Na de akkor is! - látom nem tud napirendre térni a dolog felett, hogy nem akartak marasztalni. - Volt valaha öngyilkossági szándéka? - vált témát hirtelen.
- Néha megfordult a fejemben, de aztán sajnáltam volna a macskámat.
- A macskáját? - vonja fel érdeklődve a szemöldökét.
- Ránéztem a macskámra, és tudtam, hogy senki nem gondoskodna róla úgy, mint én. Hát, nem hagyhattam magára. Ez körülbelül tizennyolc éves koromban volt. Volt egy fekete perzsám. Amikor elpusztult, mert elütötték, akkor elköltöztem otthonról. Már semmi sem kötött oda.

- Meg lehet valaha szabadulni az azonosulástól? - néztem hirtelen témát váltva a terapeutám szemébe az aznapi beszélgetés végén.
- Igen - mondja elkomolyodva. - Tudatosan. És persze tudattalanul is, hiszen az egész tudattalan. De a kettővel együtt sikerül. A rég eltemetett emlékek hirtelen felbukkanása a gyógyulási folyamatnak fontos része.
Biztatóan néz rám és én hinni szeretnék neki. Nem egyszerű és könnyű dolog elfelejteni egy ilyen traumát. Tudom, hogy mennyire tehetetlen voltam apám nemi közeledésével szemben. Nem tudtam elmenekülni, nem mertem sikoltani és nem mertem szólni - senkinek! Mindezek ellenére napról-napra, hónapról-hónapra és évről-évre úgy kellett tennem, mintha mi sem történt volna. Mintha az utálatom apám iránt csak a szokásos tinikori dackorszak lett volna. Az emlékeket, amiket nem akartam látni, és az érzéseket, amiket nem akartam érezni kitöröltem magamból. Ez volt a túlélésem egyetlen lehetősége. Kikapcsoltam és eltompítottam az érzéseimet. Emlékszem egy részére annak, ami történt, de a haragra, a fájdalomra és a szégyenérzésre nem. Ám képtelen vagyok eltemetve hagyni az emlékeket, amelyek az idő előrehaladtával újra és újra zombiként törnek elő. Tudom, hogy az ijesztő emlékek elfojtása szellemi energiát emészt fel és kibírhatatlan küzdelmet jelent, amelynek súlyos egészségügyi következményei is lehetnek. Az állandó fáradtságon kívül még viszonylag "olcsón" megúsztam az egészet.
A PCOS-m is elvileg könnyen kezelhető, de az is lehet, hogy az azonosulásommal együtt az is megszűnne, ha végre elfogadnám, hogy nő vagyok. Igazi hamisítatlan nő, és nem egy védtelen kislány. Mindenesetre a nőgyógyász által felírt gyógyszert beszedtem és már harmadik napja meg is jött a mensesem. A terapeutám szerint ez hozzájárulhat, hogy igazán nőnek érezzem magam.

Ahogy egyre idősebb leszek, egyre kevésbé tudom elfojtani a múltat. Egy szappan illata, egy érintés, egy-egy érzés ijesztő képek és emlékek özönét ébreszti fel bennem. Vajon nem kellene egyszerűen még erőteljesebb erőfeszítéseket tenni a felejtés érdekében? Érdekes módon néha az ad enyhülést, ha felidézem a dolgokat. Ha egyszer sikerül felszínre törniük az emlékeimnek, elveszítik erejüket. Tudat alatt tartani őket sokkal fájdalmasabb és veszélyesebb, mint megszabadulni tőlük.
Ha már emlékszem képes lehetek bánkódni... képes leszek megsiratni azt a kislányt, aki voltam, és aki még mindig vagyok. Ha nem engedek természetes folyást fájdalmamnak, s tagadom a szörnyű élményeim valóságát, akkor palackba zárom a fájdalmam. Az ilyen elfojtás orvosi szakkifejezés szerint a traumát követő stresszhez — szinte érzelem nélküli és érzéketlen állapothoz vezethet. Ezt semmiképpen nem akarom. Pedig ezt tettem eddig is. Szeretnék végre valamikor egészséges érzelmi életet élni. Tudom, hogy ahogy az emlékek még jobban kezdenek visszatérni, újra átélem az erőszakot. Csak remélem, hogy még átmenetileg sem fejlődök vissza gyermeki állapotomba. Az emlékek időnként oly nyomasztóak, hogy úgy érzem, beleőrülök. Folyton dühös vagyok, de most legalább világosan látom, hogy miért. Sokat segít, hogy tisztán látom magamat kívülről, tudom, hogy mi miért

történik, mit miért érzek. Az emlékezés haragot és lehangoltságot vált ki belőlem. Nincs már kedvem úgy csinálni, mintha jól lennék, és kevés az erőm, hogy eltitkoljam mások elől, hogy valami nagyon nyomaszt. Arról nem is beszélve, hogy nem az érzéseim elfojtásába szeretném beleölni az energiáimat. Annyi mindent szeretnék csinálni, de egyszerűen nincs hozzá erőm. Mindig tudtam, hogy mélységes öngyűlölet és harag dúl bennem, csak nem, hogy miért. Szembe kell néznem a fájdalmas emlékeimmel és nem szabad engednem, hogy hatással legyenek rám. Persze elhatározni könnyebb, mint megtenni. Még nem tudom hogyan szabadulhatnék meg a bűntudattól és a szégyentől. A felgyógyulás egy másik fontos feltétele, hogy véget vessek az önvádnak. Még most is nehéz úgy vélekednem, hogy ártatlan vagyok. Nem értem, miért nem akadályoztam meg őt?
Az egész terápia olyan, mint egy fájdalmas gyökérkezelés a fogorvosnál. Csak ez máshogy fáj. Nem mondhatom, hogy nem visel meg, de a beszélgetések minden percét élvezem. Még akkor is, ha fáj. És bizony fáj. Ráeszmélni olyan tényekre, hogy például nem bízom a tulajdon édesanyámban... mert ha bíztam volna, bizony az egész életem máshogy alakulhatott volna. És akkor megint csak az önvád tör elő. Viszont kezdek jobban tudatában lenni saját nőiességemnek, és pozitívan megélni azt. Ez viszont tetszik. Élvezem, amikor a pszichológusom, mint férfi kinyitja előttem az ajtót, majd be is csukja utánam. Igyekszem a női szokásokat felvenni, és nem azonosulni apámmal. Próbálok nőiesedni.
Tudom, nagyon hosszú még az út a végéig, de bízom benne, hogy egyszer majd teljesen egészséges nőnek érezhetem magamat. Nőiességem teljes tudatában. Bízom magamban, hogy képes vagyok rá, és éppen ezért fog sikerülni. Én megtettem a kezdő lépéseket. Elindultam a gyógyulás útján...

Egyelőre vége, de lesz még folytatás...
Ui.: Remélem, hogy a cikksorozatom erőt és reményt ad a sorstársaimnak, és azt, hogy a történetem megírásával segíteni tudok más áldozatoknak! Ha már csak egy valakinek sikerült, akkor megérte leküzdenem a félelmeimet és megírni az igazságot. Harmincegy éves vagyok most, több mint húsz évet hallgattam. Sosem késő elkezdeni a terápiát egy kiváló szakemberrel. Csak nem szabad feladni! Soha!

Írta: Luca

A gyermekvállalás nehézségeinek okairól

Ha hiába próbálkozunk, az többnyire jelzés arra nézve, hogy valamilyen alapvető felismeréseket tegyünk önmagunkkal, a gyermekvállalással és az anyaszereppel kapcsolatban, ahhoz, hogy a nehézségeken túljussunk.

Semmi sem véletlen az életben; mindennek oka van, még akkor is, ha az az ok nem látszik, akár hosszú időn – hónapokon, éveken – keresztül sem. Fájdalmas elismerni, de igaz, hogy oka van annak is, ha hiába próbálkozol, mégsem akar összejönni a kis csemete. Viszont bármekkora karmikus oka is legyen ennek, arra semmiképp ne gondolj, hogy valamilyen előző életedben elkövetett bűnökért kapsz most ezzel büntetést. A karma nem jutalmaz vagy büntet, hanem tapasztalások, megélések és tanulási lehetőségek elé állít. A sorsszerű tapasztalatok nem azért érkeznek az életünkbe, hogy bűnhődjünk és passzívan tűrjük sorsunkat, hanem azért, hogy tanuljunk belőlük, mert valamit még eddig nem tudunk elég jól ahhoz, hogy egy adott szituáción gördülékenyen és problémamentesen túllehessünk. „Túl későn" pedig (általában) nincs, még a gyermekvállalás terén sem (kivéve a klimax után, bár csodák olykor még ilyenkor is történnek...). Csak egyéni életutak és tapasztalatok vannak. Aminek el kell jönnie, előbb-utóbb úgyis eljön! Ahhoz pedig, hogy minél hamarabb eljöhessen, tanulnunk kell önmagunkról.

Ha hiába próbálkozunk, az többnyire jelzés arra nézve, hogy valamilyen alapvető felismeréseket tegyünk önmagunkkal, a gyermekvállalással és az anyaszereppel kapcsolatban, ahhoz, hogy a nehézségeken túljussunk. Addig ugyanis nem jöhet össze valami, amit nagyon akarunk, amíg a bennünk lévő blokkoló tényezők azt megakadályozzák. S, a gyermekvállalás jellemző példája annak, hogy a bennünk lévő lelki tényezők, milyen közvetlenül tudnak fizikai gubancokat vagy akadályokat is okozni.

Kérdéseket kell ilyenkor feltenned magadnak, és megpróbálnod kíméletlenül őszintének lenned magaddal. A lelki blokkok skálája szinte kimeríthetetlen, ezért nagyon sok szempont szóba jöhet, de talán a legfontosabb kérdések az alábbiak: Miért félsz gyermeket vállalni? Miért félsz az anyaszereptől? Félsz-e a felelősségvállalástól? Attól, hogy alapvetően megváltozik az életed a gyermek megérkezése után? Félsz-e attól, hogy elveszíted önmagad, vagy olyan változásra kényszerülsz, ami ellen a lelked mélyén nagyon tiltakozol? Mit kéne feladnod a gyermek miatt? Félsz-e attól, hogy a párod nem tart többé vonzónak, érdekesnek, szabadnak? Édesanyád milyen hibákat követett el a gyereknevelésben, amik elkövetését mindenáron el akarod kerülni, de valójában félsz attól, hogy nem fogod tudni elkerülni ugyanazokat, vagy hasonló hibákat? Milyen negatív anyakép volt a környezetedben, amit nem akarsz másolni, de titokban félsz tőle, hogy beleeshetsz ugyanabba a csapdába? Vagy milyen pozitív anyakép volt rád hatással, amit annyira követendőnek és tökéletesnek vélsz, hogy úgy érzed, nem fogsz tudni neki megfelelni soha? Bízol Te önmagadban? Félsz-e esetleg attól, hogy a párod nem lesz jó apa? Félsz-e a testedben végbemenő változásoktól, amik a terhességgel járnak, vagy a szüléstől? Vajon kellemetlen élmény, esetleg trauma volt Neked a saját születésed? Tudsz erről beszélgetni anyukáddal, kérheted, hogy meséljen róla, hogy feloldd magadban az esetleges blokkokat ezzel kapcsolatban? Akarsz-e Te, vagy a párod, valamilyen konkrét nemet a gyereknek, aki esetleg pont az ellenkezőjeként akar megszületni, és emiatt valamennyire blokkolva van az érkezése? Vannak-e konkrét terveid, elképzeléseid arról, hogy mit vársz a gyerekedtől, milyen gyereket látnál szívesen, és milyet kevésbé; tervezgeted-e a jövőjét, vannak-e szilárd és megingathatatlan gyermeknevelési elveid, amikből nem akarsz engedni? Ezek esetleg ellentétben lehetnek a születendő lélek igényeivel és élettervével, amivel nagyban blokkolhatod az érkezését. Megfelelő környezetet tudsz-e

teremteni a gyermeknek, mind fizikai, mind lelki-érzelmi tényezőket figyelembe véve? Nem félsz-e esetleg attól, hogy a szüleid vagy az anyósodék túlzottan beleszólnak a gyermeked nevelésébe, vagy túl kevéssé törődnek majd unokájukkal? Vannak-e esetleg félelmeid, hogy túl korán elveszítheted gyermekedet, vagy nem fog téged szeretni, vagy felelősségre fog téged vonni évekkel később, és Te nem fogsz tudni neki felelni? Stb... Miért félsz a leendő gyermekedtől??

És még számtalan olyan kérdés előfordulhat, amit most nem írtam le, de esetleg kiemelkedő jelentőségű kérdés. Ezeket mindenkinek magában kell felkutatnia, és utána kíméletlen őszinteséggel válaszolni, és alaposan megvizsgálnia önmagát. Sírni is szabad, vagy kikiabálni magunkból fájdalmunkat: ne meneküljünk fájdalmunk természetének felismerése elől, mert csak így kaphatunk válaszokat arra nézve, hogy mivel akadályozzuk gyermekünk megszületését. Ezek a kérdések olykor a legnyilvánvalóbbak, és olyan dolgokra vonatkoznak, amik annyira természetesek, hogy el is felejtünk gondolni rájuk. Azért nem vesszük észre őket, mert ott vannak az orrunk előtt, és ezért már fel se tűnnek! A legfontosabb, hogy legyünk őszinték önmagunkhoz, vegyük észre a nyilvánvaló dolgok mögött meghúzódó kihívásokat és kérdéseket, és mellébeszélés és belemagyarázások nélkül próbáljunk meg magunknak válaszolni ezekre a kérdésekre.

Bármilyen válaszok érkezzenek is, az ezekkel kapcsolatos blokkokat, feszültségeket, félelmeket meg kell próbálnunk feloldani. A legfontosabb, hogy saját magunkban megtaláljuk a nyugalmat, az elengedést, a „lesz, ami lesz, és az úgy jó lesz” hozzáállást, bármilyen nehéz is legyen ez. És a kulcs: tanuljuk meg elfogadni és becsülni önmagunkat, úgy, ahogy vagyunk, feltételek nélkül. Ahogy az ismert nóta is szól: „Bárhogy lesz, úgy lesz...!” Csak ezzel a nyitott, beengedő hozzáállással tud a kis jövevény „bejönni” a világunkba.

Amikor egy lélek a Földre megszületni készül, az neki is egy nagyon nehéz folyamat, és ha lelkileg blokkolva van, akkor sajnos nem fog neki összejönni, vagy csak nagyon nehezen és lelki sérülések árán. Nem a szülés az első szűk csatorna, amin fájdalmasan át kell préselnie magát. A fogantatás lelki szempontból még jobban megviselheti a születendő emberkét, vagy komoly nehézségeket támaszthat. Ilyenkor ugyanis az édesanya és az édesapa lelki összetevőiből, várakozásaiból, gondolataiból, és legfőképpen aggodalmaiból, feszültségeiből, félelmeiből mind-mind újabb és újabb rétegek, csomók, görcsök, „kövek” képződnek, amik még szűkebbé teszik azt a lelki csatornát, amin a léleknek keresztül kell jönnie. Ha túl sok ilyen akadály van, akkor hiába próbálkozik, egyszerűen nem tudja „átpréselni” magát! A testbe megszületés amúgy is egy fájdalmas és sok lemondással és korlátozással járó folyamat, és ezt csak tovább nehezíti, ha a leendő szülők által észrevétlenül odapakolt plusz akadályokat is le kell küzdenie a gyermeknek. Ha jót akarunk neki, és már megfoganása előtt is szeretjük, akkor segítsük meg Őt azzal, hogy a lelki átjárót szabadabbá, könnyebben átjárhatóbbá tesszük! Ez a kulcsa annak, hogy sikeresen megfoganhasson és megmaradhasson a kicsi a terhesség során. Ehhez pedig a bennünk és a férjünkben/párunkban lévő lelki blokkokat, feszültségeket, félelmeket stb. kell megpróbálni szép fokozatosan feloldani.

S, ami talán mind közül a legfontosabb tényező egy gyermek megszületésének lelki elősegítésében: NEM SZABAD TÚLZOTTAN AKARNI. Ha nagyon görcsösen akarjuk, akkor nem jön össze – ez az élet bármely területére igaz, de a gyermekvállalásra talán a leginkább. Nemcsak önmagunkat akadályozzuk ilyenkor ugyanis, hanem Őt magát is, a születendő emberke lelkét, méghozzá a fent leírt gátló tényezőkhöz képest sokkal-sokkal erősebben. Ennek megvan a spirituális magyarázata. Úgy kell ezt elképzelni, hogy a fogantatás tényleg olyan, mint egy alagút vagy csatorna, amin keresztül bizonyos mértékű

vonzó-szívóerő húzza a lelket a Földre. Nemcsak kényszer ez, vagy elsősorban nem kényszer, hanem vonzódás, vágyakozás is van benne, és a Mindenség törvényeinek, természetes rendjének az ereje is, ami a dolgok szükségszerű menete felé vezérel. Ebben a csatornában benne lehetnek a leendő szülők aggodalmai, feszültségei, negatív energiái, gondolatai (önvád, bűntudat, gyűlölködés, harag, el nem fogadás, rettegés, túltervezése a még meg sem történt dolgoknak, stb...), tehát a leendő szülők részéről érkező „szűkítő", blokkoló tényezők, amiről már fent szó volt, ami megnehezíti az áthaladást.

Előfordulhat az is, hogy a szülők túlzott akarása és túlerősödött gyermekvágya miatt a csatornán áthaladást elősegítő, normál esetben kellemes, ösztönző szívó-vonzó erő olyannyira felerősödik, hogy olyan lesz, mint egy rémisztő, gigantikus, hatalmas erejű örvény, ami már-már olyan, mint egy vákuum vagy feketelyuk. Annyira erősen rántja, szívja, tépi magához a születendő lelket, hogy a legenyhébb esetben is elemi rettegést és pánikot érez, emellett pedig a legóvatosabb közeledés és a túlzott szívóerőnek való legintenzívebb ellenállás esetén is úgymond „odacsapódik" a csatorna bejáratához, amin így semmiképp sem tud átférni, hiába is húzná össze magát a lehető legkisebbre. S, ha ráadásul a fent említett összes egyéb akadályból is van valamennyi (esetleg sok) lerakódás a „csatorna falán", akkor pedig értelemszerűen még nehezebb az átjutás, és még gyötrelmesebb, fájdalmasabb a lélek erre tett kísérlete. Próbálkozik szegény és kísérletezik, önmaga és a leendő, megélésre váró sorsa miatt is, és a leendő szülei miatt is, akiket szeret, és akiknek ugyanúgy jót akar. Halljuk meg ki nem mondott szavait: azt súgja nekünk, leendő édesanyáknak: „Annyira jönnék én, Anya, de nem megy! Segíts egy kicsit!! Kérlek, engedj az aggodalomból és a túlzott követelésből, hogy megérkezzek végre! Kérlek, engedj! Engedj lélegezni, engedj lejönni, engedj megszületni, szabadon, könnyedén! Engedd, hogy jöjjek, kérlek; lazíts, tágíts a lelked feszültségtől szűkre zárult kapuján, hogy beférjek! Kérlek, engedd el magad, hogy jöhessek végre!"

Talán furcsán hangzik, de személyes tapasztalatból is tudom, milyen nehéz megszületni, ha az embert túlságosan akarják, és közben túl sok dolog miatt aggódnak a szülők, hiába szeretnek és várnak nagyon-nagyon.

Azt javaslom tehát minden leendő és reménybeli édesanyának, hogy gondolja végig az itt olvasottakat, és leendő gyermekét egyszerűen csak engedje szabadon! Hiszen úgy segíthetjük Őt a legjobban a megérkezésben, ha elengedjük. Ha megengedjük neki, hogy akkor és úgy jöjjön, ahogy szeretne, és olyan életutat járjon majd be, amilyet szeretne, ami a sorsának és a lelkének a leginkább megfelel, és nem, amilyet a családja kitalált neki előre. Engedjétek, hogy akkor szülessen meg, amikor az neki a legalkalmasabb! Csak biztosítsátok a megfelelő feltételeket, és utána engedjétek, hogy akkor és úgy éljen a felkínált lehetőséggel, ahogy az neki a legalkalmasabb! Hiszen nem tudhatjuk előre, hogy milyen lelki vagy akár karmikus nehézségekkel küzd Ő maga is, amik esetleg neki külön megnehezítik a megszületés folyamatát. Amit tehetünk: szeressük, legyünk vele megértők és elfogadóak már most is; a gyermekvállalás ugyanis három ember dolga: az anyáé, az apáé és a születendő gyermeké.

A döntés és a „lejövetelre" való felkészültség pedig nagyon sok esetben leginkább a gyermeken, a gyermek lelkén múlik. A szülő csak elősegítheti ezt, megteremtheti a szükséges fizikai és lelki feltételeket, biztosíthatja a lehetőségeket, és utána engednie kell, hogy a gyermek a saját képessége és szükségletei szerint fogadja el ezeket a lehetőségeket. A gyermekvállalás: alázat!

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Aki gyermeket szeretne, annak kell a legönzetlenebbnek, legelfogadóbbnak és legelengedőbbnek lennie a születendő gyermeke iránt, elsősorban és leginkább már a fogantatás előtt.

Kívánok minden leendő édesanyának sok boldogságot, sok-sok nyugalmat, türelmet és az elengedésre való fáradhatatlan képességet! Meglátjátok: akkor fog összejönni, amikor a legkevésbé számítotok rá!

Írta: Maat Ka Ra

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hazatérés

Valami véget ér, de minden vég egy kezdet is egyben.

Nevezzük Őt most Sz.-nek, ami azt tükrözi, hogy életem nagy Szerelme volt.

Amikor hazajöttem talán utolsó találkozónkról, kissé kivoltam. Úgy vert a szívem, hogy majdnem rosszul lettem. Illetve láttam már a sötét foltokat, meg dülöngéltem a szédüléstől, mintha a szívroham határán lennék. Olyan volt, mintha egy kalitkába zárt madár próbálna kitörni ketrece rácsai közül, amik a bordáim... Mintha a szívem felgyorsítva, két-három percben eldübörögte volna az utolsó pár taktust, az összes fennmaradó dobbanást, amit még Sz.-re szánt. Azóta űr van a lelkemben. Fura érzés. Mintha megkönnyebbültem volna, de mintha fájna is a nagy tűz hiánya.

Egész végig az én tüzem volt. Annyira siralmasnak és értelmetlennek láttam az életem, hogy szükségem volt valamire, ami hevít belülről, és "életben tart". Ezért nem bírtam elengedni. Az Sz. iránt érzettekbe kapaszkodtam, hogy a fejem a víz felett tartsam, és ne érezzem úgy, hogy végképp semmi értelme az életemnek, és csak egy arzén-injekció hozna feloldozást. De ez most eltűnt. Nem tudom, hogy fogom megoldani nélküle. Fura ez az űr, ez a hirtelen jött józanság. Nem hazudhatok magamnak tovább.

Nem, nem volt hazugság a szerelmem, de már rég túl lehettem volna rajta, ha hagyom. Ha merem hagyni elmúlni. De az elmúlt siralmas egy évemben annyira szükségem volt erre az éltető lángolásra! Meg amúgy is! Mi értelme a sivár életnek tűz nélkül??

És nem, nem igaz, hogy egész végig csak az én tüzem volt, mert az elején valóban őt szerettem, tisztán és egészen, és csak a végére maradt valamiféle ott ragadt célpontként, amin csiholhattam saját belső tüzemet. És a végén is szerettem, csak nem jöttem rá, hogy már nincsen semmi értelme.

Ma belenéztem a szemeibe, persze egy kicsit elidőztem oly sokszor álmodott szép arcán, de a tekintetében már nem láttam azt az észveszejtő, csodálatos, sugárzó végtelenséget! Mintha valami lezárult volna. Hiányzott az a végtelenség, olyan jó lett volna, ha maradt volna valami abból a tűzből bennem! De sajna (vagy talán inkább szerencsére?) az igazságérzetem mindig is erősebb volt és lesz, mint a bú-feledtető mámor, szenvedély iránti olthatatlan késztetésem. Az igazság hideg vizet öntött a lángokra; mintha egy forró, alkohol-és drog-gőzös, fülledt helyiségből hirtelen kirántanának a kijózanító, hűvös éjszaka friss levegőjére. Olyan fájdalmasan józan vagyok! És ez olyan rossz érzés! De mintha könnyebb is lenne, csak kell még valami az űr helyére. Nem valaki más, egy másik férfi. Többé nem. Hanem önmagam.

És mi volt ez a kijózanító igazság? Az, hogy nem tartozik hozzám, és soha nem is fog, és ha szerelmet vallott volna nekem, és azt mondta volna, hogy házasodjunk össze, és csináljunk gyerekeket, és menjek el vele a világ másik felére, egy röpke pillanatra elöntött volna a gyönyörűség, de még mielőtt elolvadtam volna, rádöbbentem volna, hogy mit kell válaszolnom: Haza kell mennem, mert a férjem vár rám. Otthon. Mert ő az igazi Otthon.

A kijózanító igazság az, hogy a kísérlet megbukott! Végigment, egyértelmű választ hozott, és lezárult! Az a hihetetlenül rég kezdett kísérlet, ami választ keresett arra a kérdésre, hogy lehet-e, nem második, hanem "másfeledik"? Állandó "másfeledik" hely a szívemben? Esetleg társcsere???

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Tudom, ez régi téma; már egy éve is ezen töprengtem, és rájöttem, hogy nem működik; de akkor még nem tudtam, amit most tudok, vagy nem kötöttem össze az aktuális helyzettel. Vagyis, hogy nem elég TUDNI valamit; amíg az ember nem ÉRZI, addig az érzelmek változatlanok maradnak. És az ember szeret, akkor is, ha nincsen semmi értelme. Hiába TUDTAM az eszemmel, hogy ez a másfeledik dolog kudarcba fulladt, a szívem nem bírta követni, egészen addig, amíg nem ÉREZTEM mélyen a lelkemben, hogy mennyire nem hozzám tartozik! Hogy egy akkora szakadék van köztünk, aminek áthidalásához ezer év sem lenne elég, és akárhányszor születhetne újjá, a helyzet nem változna meg soha! Hogy számomra SOHASEM lesz ő partner, mert soha nem fog tudni megérteni engem, soha nem tud eljutni a lelkemig, soha nem lehet méltó társam és egyenrangú partnerem. Soha nem lesz annyira összehangolva velem, mint amennyire elemi és természetes módon a Férjem igen.

Ültünk a kávézóban, néztem Sz. arcát és "vak" szemeit, és olyan volt, mintha százezer kilométer távolságban lenne, és ez SOHA nem tudna megváltozni. Fura, hogy ez nem fájt, inkább kijózanított, mintha egy hűvös szellő elfújta volna a szenvedélyt, aminek már nincs többé értelme. És elemi módon belém mart Férjem hiánya! Hiába találkozunk nap mint nap, annyira "nem vagyunk együtt" lelkileg, annyira a saját kis világunkat éljük, hogy nem is foglalkozunk egymással...! Aztán nem sokkal később elbúcsúzkodtunk Sz.-el; na azért nem én kezdeményeztem a búcsúzkodást, csak néztem ki a fejemből üresen, és nem tudtam miről beszélni. Aztán hazaértem, vártam, hogy elmúljon a rosszullét, a szívem folyamatos, perceken át tartó félreverése és ritmuszavara, és hogy a szívemben-lelkemben valami végérvényesen átrendeződjön - talán fel sem tudom fogni, mennyi érzelmi teher zárult le akkor. Befeküdtem drága Férjem ágyába, az arcomig húztam a takaróját, szagoltam a kispárnáját, és legközelebb arra ébredtem, hogy az ágy szélén ül, és mosolyogva megkérdi: „mi újság?” És mondta a becenevemet, ahogyan csak ő hív. Olyan volt átölelni, mintha ezer éve nem öleltem volna.

Most próbálok megbarátkozni ezzel az űrrel; nem számítottam rá, hogy ilyen tátongó üresség lesz; fura érzés, no meg váratlanul is jött. Nem tudom, mi lesz; talán megpróbálok az életemben örömet keresni, és valahogy kitartani, amíg a dolgok jobbra fordulnak. Mert minden pótszer csak saját elfedett belső énem hiányát igyekszik eltakarni szemeim elől, ami pedig nagyon nehéz; nagyon nehéz hazudnom magamnak; az egyetlen esélyes öncsaló módszerem - egyik, talán legnagyobb szerelmem iránti lángolás - is ki van lőve. Pedig ez lett volna a legesélyesebb, legerősebb öncsalási módszer. Bakker, hogy az igazság iránti rendíthetetlen hűségem még ezt is elvette tőlem...! De talán nem véletlen ez most. Talán bírni fogom most már magamban, magammal, és megpróbálom a sivár és kilátástalan életemben megkeresni azokat az apró örömöket, amikért mégiscsak érdemes élni!

És ha csak egy pár embernek segítek a tanácsadással, a munkámmal, akkor már, talán, megérte. Mellesleg erről beszélgettünk Sz.-el is a kávézóban. Meg a kagylós példázatról, ami váratlanul eszembe jutott; furcsa, hogy képes voltam ennyire összeszedetten gondolkodni.

Kicsit olyan volt, mint egy távoli barát; és meghallgattam, amit mond, mert bár nem ismer igazán, és soha nem is fog, megfelelő "üzeneteket" azért foghat az éterben, és átadhat nekem. Talán ez egy barát dolga. És már nem az édes szája mozgását figyeltem, hanem meghallottam, amit mond. Hihetetlen, nem? Mivé lett a világ...!

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Most, azt hiszem, elindulok. Megyek, megkeresem az életem! És igyekszem megfogadni a régi jó kagylós példázat értelmét; biztos ismeritek, de azért leírom: a kislány és a kisfiú sétálnak a tengerparton, ahol a víz sok száz- sok ezer élő kagylót a partra vetett, amik pusztulásra vannak ítélve. A lány elkezdi visszadobálni őket, mire a fiú: mit számít, úgysem tudod megmenteni mindet! Válaszol a lány: annak az egynek, amit visszadobok, igenis számít.

Talán tényleg számít annak a pár tanácsért és segítségért hozzám fordulónak! Talán számít valamit azoknak, akik olvassák csak nekem fontos - vagy talán egy keveset másoknak is adó - írásaimat. És a Férjem ölelő karjai is mindig hazavárnak. Talán nem is lesz olyan siralmas ez az előttem álló időszak!

Írta: Maat Ka Ra

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Meditációs technikák

Hosszú, de hasznos. :) Tartalmaz pár energia-feltöltő, problémamegoldó, félálom-technikán alapuló, és előző életekre visszaemlékezést segítő meditációs módszert.

1. Energia-feltöltő meditáció

1. a. Nap-meditáció

Ha energiaszegény állapotban vagy, az életminőségeden is érdemes változtatni, mielőtt belekezdenél a meditációba. Alakíts ki egy kiegyensúlyozott életrendet, aludj eleget, fogyassz megfelelő mennyiségű folyadékot (lehetőleg tiszta vizet), táplálkozz kiegyensúlyozottan, szedjél multivitamint, figyelj oda a testmozgásra – egy pár perces reggeli és/vagy esti torna/ jóga/ tánc csodákra képes, és felfrissíti az energiarendszeredet –, és vegyél rendszeresen napfürdőt, töltekezz fel a napfény energiájával! Amikor van rá egy fél órád-órád, és kisüt a Nap, menj ki a szabadba, friss levegőre, vagy akár az erkélyre, ha más lehetőség nincs. Csukd be a szemed, ürítsd ki az elméd, engedj el minden gondolatot, és csak arra koncentrálj, amint az arcodon és kezeiden keresztül áramlik befelé a napfény a szervezetedbe, fölülről lefelé haladva átbizsergeti testedet. Érezd, hogy ez milyen jó, és milyen csodálatosan gyógyít; érezd, hogy a fény, ami szép lassan feltölt téged és energiarendszeredet életerővel, minden problémát és gubancot eloszlat. Fontos, hogy közben ne gondolj aggodalmaskodva a bajaidra, csakis arra, hogy a Nap energiája egyensúlyba hoz, és hatására tökéletesen fog működni minden egyes szerved és a tested energiarendszere. A Nap-meditáció a legtöbb emberen segít, és feltölti pozitív energiával. (Fény-érzékenyeknek, Nap-allergiásoknak ellenjavallt!)

1. b. Belső energia meditáció

Ebben a meditációban ülj le egy kényelmes helyre, biztosíts magadnak zavartalan fél órát-órát, hallgass valamilyen kellemes, megnyugtató zenét, és gyújts gyertyákat magad körül. Gondolj valamilyen szép helyre, fontos: olyan helyre, amihez nem kötődnek erős érzelmi töltetű emlékeid. Zárj ki minden más gondolatot, főleg az aggodalmakat. Képzeld el, hogy ott ülsz azon a megnyugtató helyen, és semmi más dolgod nincs, mint hogy pihenj, és élvezd a hely szépségét, varázsát. Érezd át, hogy van benned, ahogy minden emberben, egy energiaközpont, a hasad táján (a test fizikai energiáinak központja) és a mellkasod táján (az én-tudat és az érzelmi energiák központja), valamint a fejtetőn (szellemi-spirituális, „magas” energiák beérkezési helye), ezen kívül a talpakban is (a Földhöz való kötődés és az alapvető Föld-energiák központja). Külön-külön képzeld el, amint a megfelelő energiák a megfelelő helyeken beáramlanak a szervezetedbe, a talpaid és a fejed teteje között lévő tengelyen áramlanak, és mind a megfelelő helyre megy, kiteljesítve teljes testi-lelki, égi-földi egyensúlyodat. Időzz el ebben az érzésben, és lásd-érezd magad egészen teljesnek! Pihenj meg ebben az érzésben boldogan! Mondd magadnak: feltöltődtem a szükséges energiával, ami az életem kiegyensúlyozott, boldog, energikus megéléséhez kell. Ha úgy érzed, ez őszintén megy: mosolyogj is hozzá! És jegyezd meg ezt a mosolyt, később még sokat fog segíteni. Aztán gyere ki a meditációból. Amikor bármikor szomorúnak, levertnek, fáradtnak érzed magad, emlékezz vissza arra a mosolyra, a teljesség, kipihentség és energikusság boldog, nyugodt érzetére, amit a meditációban átéltél! Meglátod, sokat fog segíteni.

2. Problémamegoldó meditáció

Nem túl nehéz a problémamegoldó jellegű meditáció, csak elsőre tűnik furcsának. Röviden így írhatnám le a lényegét: ülj le egy kényelmes székbe vagy fotelbe, csavard lejjebb a

világítást, kapcsolj be valami lágy, halk, lehetőleg ne karakteres zenét (mert az elvonhatja a figyelmedet), és biztosítsd, hogy az elkövetkező néhány percben (fél órában-egy órában) nem zavar meg senki. Lazíts; engedd el a hétköznapi gondokat, a problémák gondolatát. Egy kellemes, tiszta képet jeleníts meg magadban, mondjuk naplementét a tengerparton, egy szép őszi tájat, vagy valami kellemes és megnyugtató képet, ami közel áll hozzád, ellazít, és nem kavarja fel a gondolataidat és a fantáziádat – ugyanis nem képzeletbeli utazást, hanem problémamegoldást tervezel. :)
A meditáció első lépcsőfokában lazítsd el a tested, menj végig szép lassan, fokozatosan a testrészeiden, lehet a talptól kezdődően a fejtetőig, vagy ha úgy kényelmesebb, akkor fordítva is; és tudatosan lazítsd el mindet. A második lépcsőfokban az elmét lazítjuk el. Elengedünk minden gondolatot, és akármi is törjön be sürgetően a tudatodba, elképzeled, hogy az csak egy falevél, ami szépen lassan, szállingózva lehull az avarba, és beolvad a többi levél közé, ahol békében nyugszik, és nem zavar meg többé.
És amikor úgy érzed, nyugalom és béke honol benned, akkor picit megpihenhetsz ebben az állapotban, utána pedig mondd azt magadnak határozottan, de ne agresszíven: most kérdéseket fogok feltenni a tudatalattimhoz, és a válaszokat meg fogom hallani hamarosan. És ekkor kezdd el kérdezni magad: mi az, amitől annyira félek? Mi az, amivel nem akarok szembenézni? Mi az, amiben nem szeretem magam? Mi az, amiről úgy érzem, nem érdemlem meg, nem vagyok rá méltó? És mi az, amiről úgy érzem, jogosan meg kéne kapnom, de nem kapom meg mégsem? Stb.
A kérdések jönni fognak maguktól; érezni fogod, hogy azok a kérdések merülnek fel benned, melyek a legfontosabbak, és a megérkező válaszok is sugallni fogják a megfelelő új kérdéseket.

Minden kérdés után várj szelíden, képzeletben a naplementés tengerpartodon vagy az őszi tájon, ahol szelíden hullnak lefelé a falevelek, lágyan ringatózva a levegőben. Csak várj, és pihenj. Ne gondolj semmire, csak szelíden fülelj. Engedd el magad, légy egészen laza. És egyszer csak, mintha az éterbe betörne valami isteni sugallatként, a válaszokat meg fogod hallani!
Úgy fogod érezni, mintha nem is a Te gondolatod lenne, és mégis a tied: hiszen nem teszel érte tudatos, aktív erőfeszítést, hogy kigondold, csak „megérkezik”. Ez lesz a tudatalattid válasza.

Ne felejtsd el, előfordulhat az is, hogy nem a tudatalattid, hanem az elfojtott érzelmeid, gondolataid, haragod, félelmeid szólalnak meg. És az is lehetséges, hogy a tudatalattid is téved, vagy olyan dolgokat hoz felszínre, amik téves régi mentális programok. Ilyenek lehetnek azok a gondolatok, hogy „én értéktelen vagyok, én egy senki vagyok, nem kellek senkinek”, stb. Ezeket engedd el, mint a lehulló faleveleket, és tudatosítsd magadban, hogy tévesek, és nincs rájuk többé szükség! Tudd, hogy ezek csak a régóta mélyen benned élő téves hiedelmek és belső programok, amiket épp itt az ideje elengedni. Többek között ezért is csinálod ezt a meditációt. Higgy benne, hogy értékes ember vagy, különleges és egyedi, aki puszta létével változatosságot és egy egyedi, megismételhetetlen jelleget hoz a világba! És milyen sok jót tud adni az embereknek! Igenis szükség van rá!

Ezekkel a pozitív megerősítésekkel zárd a meditációt: lásd, hogy a fa körül kitavaszodik, friss bimbók, zsenge kis levelek nyílnak az ágain, amit a fa legmélyebb nedvei és szövetei tápláltak, és ezek a friss, élettől duzzadó rügyek a saját értékességednek és az éledő reményeknek és lehetőségeknek a gondolatai. Vagy lásd a tenger felett elvonulni a felhőket, és kisütni a Napot. Végül mondd magadnak: a kapott válaszokra a meditáció után is

emlékezni fogok, és segíteni fognak megoldani a problémáimat, és helyes irányba fordítani az életemet.

Ahogy kijössz a meditációból, érezni fogod, hogy életerővel, lelkesedéssel, pozitív energiákkal tudsz nekivágni az életnek, ahol már semmilyen nehézség nem állíthat meg és nem szegheti a kedvedet! Ezzel a hozzáállással és kisugárzással be is fogod vonzani az életedbe azokat a pozitív dolgokat, melyekre vágysz, mintegy megerősítésképpen. El fogod tudni engedni a kellemetlen, korábban oly sokszor gyötrő gondolatokat, és helyette szabad teret nyitsz majd magadban az új lehetőségeknek. Legyen türelmed bíztatni, bátorítani, szeretgetni, dicsérni magad; ez nagyon fontos, mert valójában minden siker és szerencse csakis ezen múlik! És így a karma is gyorsabban vissza fogja tükrözni feléd a pozitív változásokat.

3. Félálom-meditáció

A félálom-meditáció az egyik kedvencem, mert véleményem szerint a leghatékonyabb, legalaposabb, legeredményesebb és legkellemesebb meditációs forma. Segítségével közvetlen válaszokat kaphatunk tudatalattinkból életünk fontosabb kérdéseire, anélkül, hogy álmoskönyv segítségével próbálnánk megfejteni álmaink furcsa, ködös szimbólumait. A módszer egyesíti magában a tudatalatti hatalmas tudáshalmazt tároló és mélyebb összefüggéseket rejtő jellegének, és a tudat rendszerező, elemző, célirányos, részletekre kíváncsi természetének előnyeit. Szeretettel ajánlom tehát mindenkinek! Hátránya, hogy az ember könnyen elalszik közben :) és így megszakad a meditáció, ezért azok érhetnek el benne komolyabb sikereket, akik rendszeresen gyakorolják.

A félálom állapota talán a legközvetlenebb átjáró a tudat és a tudatalatti között. Az egyetlen állapot, ahol a legtermészetesebb módon van jelen a tudat és a tudatalatti egyaránt, és a kommunikáció köztük a tudat számára is érzékelhető módon valósulhat meg. Mintha két megszokott csatorna között egy szűk átjáró nyílna, feltárva egy kicsit mindkét világot. Ezen a határmezsgyén az ember csodákra képes, és hihetetlen igazságokra bukkanhat saját valósága mélyéből. Megtapasztalhatod közvetlen hozzáférésedet a tudatalattidban és az amögött rejlő végtelen, kifogyhatatlan tudáshoz és bölcsességhez. Leírhatatlan érzés.

A félálom-technika során tehát azt használjuk ki, hogy az elalvás határán megnyílik a tudatalattink kapuja, de a tudatunké még nem zárul be. Ez egy olyan rendkívüli egyensúlyi pont, ahol egy kis ügyességgel mindkét szférához egyszerre hozzáférhetünk. Azonban ezt az állapotot normális esetben nehezen tudjuk kihasználni, mivel általában egy röpke pillanat erejéig éljük csak át, amikor épp elalszunk, és többnyire nem is emlékszünk rá. Ezért először is meg kell tanulni ezt az állapotot megragadni, és kinyújtani minél hosszabbra. Kicsit macerás, és eleinte sokszor elalszik közben az ember, de megéri a fáradságot, mert csodálatos lehetőségeket rejt magában. A gyakorlat során a tudat kérdez, és irányítja az információszerző folyamatot, a tudatalatti pedig biztosítja a válaszokat és a mélyebb tudást. Ajánlott nem nagyon kimerült, álmos állapotban csinálni, hanem mondjuk délutáni szieszta közben, amikor amúgy is fogékonyabb az elme az álomban-félálomban érkező sugallatokra.
A trükk a következő. Amikor éppen alszol el, és már beúsznak a tudatodba az álom képei és hangjai, de még annyira tudatodnál vagy, hogy gondolatokat akarattal meg tudsz tartani a fejedben, akkor koncentrálj arra, hogy fenntartsd ezt az állapotot. Hagyd, hogy az álom határára csússz, de őrizd meg tudatosságodat, és érzékeld magad a testedben. Igyekezz megtartani magad ezen a határon. Őrizd meg a kezdődő álom ernyedt lazaságát, de közben tartsd meg tudatod éber összeszedettségét, koncentrációját is. Egy idő után rá fogsz érezni, és

hosszabb ideig is fenn fogod tudni tartani ezt az állapotot. Különleges, csodálatos élmény, melynek során válaszokat kaphatsz legsürgetőbb kérdéseidre a tudatalattidtól.

Amikor tudatosan megtapasztalod és fenntartod a félig alvó-félig éber állapotot anélkül, hogy elaludnál, akkor átéled azt a furcsa érzést, hogy már tulajdonképpen elkezdesz álmodni, de közben valamennyire még ébren van. Hagyd, hogy képek, hangok kezdjenek beúszni tudatodba, de éber tudatosságodat őrizd meg. Ebben a különleges kettős állapotban a tudatos rész indítson el egy kérdést a tudatalatti felé: tegyél fel egy kérdést önmagadról/ az életedről. Az egyszerű kérdésekkel kezdd, amikre már tudod a választ, próbaképpen, és a folyamat beindításaképpen. Tedd fel a kérdést, és utána lazíts. Engedd magad kicsit beljebb az álomba, miközben a kérdésről nem felejtkezel el. Legyen a feltett kérdés egy kötél, melybe kapaszkodva leereszkedsz a mélybe! Mint a hegymászó kötele, vagy mint a bungee jumping-é. Ereszkedj le bátran az álom mélyebb rétegeibe, miközben folyamatosan tartsd meg a kérdést, mint egy kötelet, mely a tudatos részeddel köt össze. Nem kell a kérdés szövegére szó szerint koncentrálnod (ha így teszel, kevésbé tudsz lejjebb merülni az álomba, jobban megragadsz a tudatos szinten), de a kérdés érzetét, puszta tényét tartsd meg tudatodban. Ha elengeded a kérdést, akár egy rövid időre is, előfordulhat, hogy elalszol, mielőtt megjelennének a válaszok. A válasz hamarosan beúszó álomképek és hangok, mondatok formájában fog megjelenni tudatod képernyőjén és „hangszórójában", amiket képes leszel tudatos szinten is érzékelni. Csak fülelj, és halld meg a választ, ami úgy fog hangzani, mintha nem is a te gondolatod volna, hanem mintha a kezdődő, vagy inkább párhuzamosan futó álomból érkezne. Mintha valaki beszélne a „túlpartról", amely ugyanúgy a te hangod, csak sokkal bölcsebb, higgadtabb, komolyabb; egy magasabb éned hangja. A „hétköznapi" tudatod és egy mélyebb éned „beszélget" ilyenkor egymással. Ilyenkor voltaképp két tudatállapot közt váltogatsz folyamatosan; kicsit olyan, mint valami mentális szörfözés.

Az sem tragédia, ha elalszol; ne vádold magad érte! Ilyenkor a válaszok gyakran álom formájában jelennek meg; ez az előszobája a tudatos álmodásnak; tehát a félálom-meditáció tulajdonképpen ehhez is nagyon jó. Alvás közben viszont – hacsak nem vagy már profi tudatos álmodó – nehezebben folytathatod a „beszélgetést" önmagaddal. Ezért ajánlott tovább gyakorolni a félálom-technikát, hogy rutinosabban használd, amikor csak szükséged van rá.

Ha elhunyt, vagy nagyon messze élő szeretteinkkel akarunk kommunikálni, ahhoz is kiváló a félálom módszer. Gondolj az adott személyre, és beszélj hozzá a félálom megtartott állapotában! Tedd fel neki a kérdéseidet; mondd el neki, hogy mennyire szereted, hogy hiányzik, és minden mást is, amit meg szeretnél osztani vele. Az ekkor érkező válaszok hihetetlen, elmondhatatlan élményt nyújtanak. Az is előfordulhat azonban, hogy tudatodban nem jelenik meg azonnal a választott személy üzenete.

Ekkor nyugodtan aludj el. Éjjel minden bizonnyal róla fogsz álmodni, amiben arról beszélgettek, amiket elalváskor mondtál neki. Amit ilyenkor álmodsz, az sokkal valóságosabb, mint amit egy álomról gondolnál. Ugyan a te elméd szűrőrendszerén és szimbolikáján keresztül, de az ő üzenetei jutnak el hozzád, vagy legalábbis egy részük. És ha másra nem is emlékszel az álmodból, csak a szeretetre, amit a kedvelt személlyel egymás iránt éreztek, és egyedi jellegzetességére, kedvenc parfümének illatára, ruhájának tapintására, vagy a mosolyára, akkor már tudhatod, hogy sikerült a találkozás.

Sok mindenre jó tehát a félálom-módszer. Próbálkozz vele, tapasztald ki, érezz rá; engedd magad játszani tudatállapotaiddal! Akár már az első alkalommal is lehet sikerélményed, de ha elég gyakorlatra teszel szert, komoly eredményeket is elérhetsz; jobbakat, mint a megszokott

meditációs-, vagy alfa állapotokban általában. A válaszok, melyeket a félálom-technikával kapsz, legmerészebb álmaidat is felül fogják múlni.

4. Előző életekre visszaemlékezés – regressziós meditáció

Szeretnék javasolni pár egyéni módszert előző életeink visszaidézéséhez, melyeket veszélytelenül végezhetsz akkor is, ha nem foglalkoztál eddig előző életek feltárásával.

4. a. Tükör-módszer

A tükör-módszer nagyon érdekes és hatékony. Ülj le egy tükör vagy tükröződő üveg felület elé, lehetőleg félhomályban, tehát vagy sötétedéskor, vagy éjszaka néhány gyertya vagy halvány háttérvilágítás kíséretében. Ha nappali világosság van, érdemes alaposan elhúzni a sötétítő függönyöket, és ebben az esetben érdemes a tükör helyett tükröződő üveget választani, mondjuk egy ablaktáblát. A lényeg, hogy a tükörben ne lássuk túl élesen az arcunkat, amikor belenézünk. Ha a fényviszonyok már rendben vannak, üljünk le a tükör vagy üveg elé, helyezkedjünk el kényelmesen, és lazítsunk. Biztosítsuk, hogy az elkövetkező fél-háromnegyed órában senki ne zavarjon meg minket. Nézzük a két szemünk közé/ a szemeinkre a tükörben, de ne élesen és a részleteket vizslatva, hanem csak úgy lazán, bambulva. Hagyhatjuk azt is, hogy a szemünk fókuszálása elmosódjon, és csak bambuljunk, mint amikor reggel felébredve, álmosan csak úgy nézünk ki a fejünkből, és nem is látjuk szinte, amin megakadt a tekintetünk. Ne idegeskedjünk, nem kell semmitől se félni! Az idegesség amúgy is arra késztet, hogy élesebben koncentráljunk a látott képre, és ebben a gyakorlatban épp ezt kell elengedni. Néhány percig nézzük a tükörképünket egy fix ponton (lehetőleg a szemeknél); nem baj, ha könnyezik a szemünk, igyekezzünk nem pislogni és nem megváltoztatni azt a fix pontot, amit nézünk.

Segíthet, ha valamilyen mantrát vagy rövid, egyszerű, könnyen megjegyezhető versikét mondogatunk, vagy halk meditációs zenét hallgatunk a háttérben. A kép szép lassan elkezd majd elmosódni, és ahogy a szemeink közti pontot bámuljuk mereven; perifférikus látásunkkal érzékeljük, hogy lassan már csak a szemeink maradnak a képen, a körülötte lévő terület homályba burkolózik, elsötétül. Ne ijedjünk meg, folytassuk a laza, fókuszálatlan bambulást. A szemek megmaradnak, de körülöttük egyszer csak szép lassan egy másik arc kezd majd el kibontakozni. Az ekkor látott arc nagyon ismerős, mégsem tudjuk, honnan. Ez az arc az egyik előző életbeli megjelenésünk arca, méghozzá a jelenlegi élethelyzetünk szempontjából az egyik legdominánsabb. Ha meg tudjuk állni, hogy ne hozzuk vissza az éles fókuszt, hanem továbbra is bambulva nézzük az arcot, akkor kitart egy ideig, míg mi megnézegethetjük a perifférikus látásunkkal, és ha már elég stabilnak tűnik, óvatosan és a bambuló látásmód fenntartásával a tekintetünk központi sugarával is megvizsgálgathatjuk. Utána folytassuk tovább a fókuszálatlan nézést: a szemek körül az arc ismét elsötétül, majd egy újabb bontakozik ki a homályból, teljesen más arckarakterrel, hajviselettel, ruhában, stb. Egy másik előző életbeli arcunk. Folytathatjuk, amíg kedvünk tartja, és amíg nem érezzük, hogy elfáradtunk. A gyakorlat után érdemes a szemeket becsukni és néhány percig pihentetni, amíg elmúlik az enyhe szúrás és fáradtságérzet, ami a módszer során felléphet. A módszer hátránya, hogy konkrét emlékképek, előző életbeli események, karmikus feladatok nem bukkannak elő, viszont nagy előnye, hogy nagyon sok előző életbeli arcunkat, megjelenésünket, jellegünket, domináns érzelmi állapotunkat megismerhetjük, méghozzá nagy pontossággal és viszonylag egyszerűen. Az ezzel a módszerrel látott arcok ismerete később egy regressziós visszavezetés során támpontokat nyújthat és megkönnyítheti az emlékezést. De nem csak a regresszió során nyújthatnak segítséget a tükör-módszerrel

látottak, hanem ha egy kicsit bátrabb vagy, az egyéni emlékezés, vagy legalábbis érzetek, benyomások, töredékes képek felidézése során is.

4. b. Emlékek felkutatása az előző életekre utaló árulkodó nyomok alapján

Az előző életekre tudatos szinten nem emlékszünk ugyan, de számtalan nyomot hagynak maguk után, melyek észrevétlenül megnyilvánulhatnak mindennapi életünkben. Ezek felkutatásában segíthet az erős pozitív vagy negatív érzelmi viszonyulások és képességek feltérképezése, és a visszatérő álmok elemzése.

Az erős és megmagyarázhatatlan vonzódások bizonyos országokhoz, régi kultúrákhoz, történelmi időszakokhoz utalhatnak arra, hogy ott éltél valamelyik előző életedben. Fura szokások, amelyeknek látszólag nincs semmilyen racionális eredete, vagy olyan tehetség (pl. zenei, színészi, tudományos vagy bármi egyéb), ami már kisgyerekkorban előjöhet, vagy tudások, melyeket az ember sehol nem tanult: mind előző életbeli ismeretekre, képességekre, foglalkozásokra stb. utalnak. Rejtélyes félelmek, rettegés, irracionális viszolygás bizonyos élethelyzetektől, tárgyaktól, állatoktól, esetleg bizonyos országoktól vagy történelmi időszaktól szintén erős nyomravezető jel lehet: utalhat negatív előző életbeli élményekre. Érdemes elgondolkoznod, hogy vannak-e ilyenek, és ha igen, pontosan mik, mert ez lehet a kiindulási pont a további kutakodáshoz. Esetleg voltak-e olyan visszatérő álmaid, melyek annyira intenzívek voltak, mintha többek lettek volna, mint puszta álmok, és amelyekben olyan helyeken voltál, melyekről álmodban tudtad, hogy ismered őket, pedig ebben az életben még nem is láttad őket? Vagy olyan személyek társaságában voltál, akikről tudtad álmodban, hogy ismered őket, pedig az életed során nem találkoztál még velük? Vagy mégis találkoztál, csak nem úgy néznek ki? Esetleg egy régi történelmi korszak ruhaviselete, építkezési módja stb. felismerhető az álomban? És ami még fontosabb nyomravezető jel, ha álmodban máshogy néztél ki, mint most, mégis tudtad, hogy az te vagy, és egy olyan helyen jártál, ahol jelenlegi az életedben még nem, de álmodban pontosan tudtad, hogy otthon vagy? Ennek a szilárd, erős, bizonyosságszerű „otthon vagyok” érzésnek a megléte egy álomban nagyon gyakran valamely előző életünk emlékeire utal.

4. c. Közvetlen emlékezés meditációban

Ha a fent leírt módszerekkel (tükör-módszer, erős pozitív vagy negatív érzelmi viszonyulások és képességek feltérképezése, és a visszatérő álmok elemzése) sikerült előző életbeli emléktöredékeket találnod, és érzel magadban késztetést mélyebben utánajárni ezeknek, akkor akár egy mélyebb meditáció során is előhívhatsz emlékképeket az előző életeidből. Ha szoktál meditálni, megpróbálhatod magad is felidézni ezeket a képeket egy meditáció során.
Ebbe csak akkor vágj bele, ha eléggé kiegyensúlyozottnak, összeszedettnek és lelkileg egészségesnek érzed magad, mert kapkodással, idegeskedéssel és az emlékezéstől való görcsös félelemmel, különösen pedig pszichés betegségek (például skizofrénia) esetén az ember olykor bele tud nyúlni olyan dolgokba, melyekbe nem kéne. Súlyos fizikai betegségek, szívinfarktus-veszély, nagyon magas vérnyomás és hasonlók esetén a módszer szintén ellenjavallt. Terhesség alatt se végezd. Vedd tehát figyelembe ezeket a szempontokat, ha belevágsz az emlékező meditációba; ha ezekkel nincs gond, a módszer biztonságos, és (saját felelősséggel) gyakorolható.

Mindezek ellenére ez a módszer sem annyira veszélyes, mint ahogy sokan gondolják, ha a fent említett ellenjavallatok kizárhatóak. Hiszen ha az ember figyelmes és körültekintő, és időben észreveszi azokat a területeket, melyekkel kapcsolatban erős ellenállást érez magában,

akkor hamar leállíthatja magát, és kijöhet a meditációból. Olyan dolgokat nem tudunk előhívni, még terapeutával történő regresszióval sem, melyekre nem vagyunk még felkészülve. Nem jutunk olyan emlékekhez, melyek túl koraiak lennének; a tudatalatti önvédelmi mechanizmus blokkolja ezeket a területeket. Amire viszont kifejezetten nem vagyunk felkészülve, és amit még nem volna szabad megtudnunk, az nem fog előjönni még akkor sem, ha kíváncsiságunk és türelmetlenségünk fellazítja tudatalattink automatikus önvédelmét. A lényeg: figyelmesnek lenni, és időben leállni, amikor kellemetlen érzéseink kezdenek lenni, és egyáltalán nem belekezdeni abban az esetben, ha eleve félünk tőle. Az első egyéni emlékezés során valószínűleg amúgy is csak a felszínt tudjuk megkapargatni, és a nagyobb traumákig nem jutunk el. Ha nem sietünk, nem kapkodunk, és nem akarunk tudatosan és szándékosan, durván belegázolni saját magunkban olyan területekre, melyek intenzív negatív érzéseket, félelmet, rettegést stb. ébresztenek bennünk, akkor semmi baj nem történhet az egyéni emlékezéskor. Arra figyelj oda, hogy ami rettegést, viszolygást vagy más kellemetlen érzéseket kelt, azt ne próbáld meg erőszakkal előhívni.

Ha ezek után mégis úgy döntenél, hogy belevágsz :) akkor azt az alábbi módon javaslom. Oltsd le a lámpát és gyújts néhány gyertyát vagy sólámpát a szobában; biztosítsd, hogy legalább egy órán át senki ne zavarjon meg; és helyezkedj el kényelmesen egy székben vagy fotelban. Kapcsolj be halk és semleges meditációs zenét, amelyben lehetőleg ne legyen szöveg, és lazíts. Először menj végig a testeden gondolatban, és lazítsd el tested különböző részeit, a talpaidtól a fejed tetejéig.

Utána lazítsd el az elméd: képzeld el, hogy egy csodálatos, üres terem, amiben nincsen semmi, csak tisztaság, szabad tér és friss levegő. Ez a szabadság, ez az üresség töltsön el nyugalommal és pihenj meg ebben. Pihenj meg az üresség felszabadító és tisztító érzésében. Engedd, hogy mélyebb tudatállapotba csússzon az elméd, ahogy a fejedben gondolatban nincs más, csak légüres tér, hűsítő levegő, csönd, üresség és nyugalom. Lazulj el teljesen, engedj útjára minden felmerülő gondolatot, és képzeld el, hogy kiemelkedsz ebből a szobából, fel a magasba, egészen fel. Akár azt is elképzelheted, ahogy a testedből kiszállsz, és a szoba fölé, majd az épület fölé, majd a város, az ország, a Föld, a Galaxis fölé emelkedsz, majd eljutsz egy olyan helyre, ahol azt érzékeled, hogy már téren és időn kívül lebegsz, nagy boldogságban és nyugalomban.

Ekkor mondd magadnak azt, hogy Te egy ősidők óta létező halhatatlan lélek vagy, aki nagyon sokszor élt már különböző helyeken, különböző időkben és különböző testekben, de ezektől Te, mint halhatatlan lélek, független vagy! Lásd magad, amint hatalmas vagy, aki tértől és időtől független, aki mint egy óriási bábjátékos, eljátszik különböző életekben, különböző testekben különböző szerepeket, de ő, a játékos mind fölött áll.
Lásd magad, amint fölötte állsz, és lásd az apró kis alakokat, akik mind Te voltál; az egyiket fel is ismered: úgy néz ki, ahogy a jelen életedben megjelensz. Látod felülről, ahogy szalad be az apró kis alak a munkahelyére, ahogy kapkodva végzi a házimunkát, ahogy csöndben káromkodik, amikor lekési a buszt vagy villamost, és késésben van; lásd, ahogy veszekszik valakivel nagy szenvedéllyel, vagy ahogy bosszankodik nagy hévvel valamilyen apróság miatt, és érezd át, hogy valójában mennyivel kisebb jelentősége van a témának, mint ahogy akkor az a kis alak gondolta! Mosolyogj magadban szelíden, és érezd, hogy nem haragszol erre az alakra, inkább gondoskodó szeretetet és megértést érzel iránta. És most engedd el a jelenlegi életed alakjának felülről szemlélését is, és tudd, hogy bármely alakot, akiként valaha megjelentél, megszemlélheted. Azt is elképzelheted, hogy egy folyosón mész végig, melyről ajtók nyílnak, és minden ajtó valamely előző életedet rejti. Mondd azt magadnak, hogy azon az ajtón fogsz belépni, mely a jelenlegi helyzetben a legfontosabb, és a legtöbb tanulsággal

szolgál jelenlegi életed szempontjából. Fel is idézheted magadban az egyik előző életbeli arcot, amit a tükörben láttál a tükör-módszernél, és amelyhez kapcsolódóan nem érzel fájdalmat vagy félelmet. Vagy idézd fel azt az erős vonzódást valamely távoli kultúra vagy történelmi korszak iránt, amit az érzelmek feltérképezésekor tudatosítottál magadban. Vagy emlékezz vissza arra az álomképre, amiben tudtad, hogy bár egy másik korban és másik helyen vagy, mégis otthon vagy. És mondd magadnak: látni fogom azokat az emlékképeket, amik ezekhez a képekhez és érzésekhez kapcsolódnak. Koncentrálj a már ismert képekre vagy érzésekre, de ne görcsösen, és csak engedd, hogy a hozzájuk kapcsolódó emlékképek előjöjjenek. Ha előjöttek képek, bármilyen kép, bármilyen formában, kérdéseket tehetsz fel magadnak: miért fontos ez a kép? Mit akar mondani jelenlegi énemnek? Mit látok magam körül? Férfi vagyok, vagy nő? Milyen ruhában vagyok? Melyik történelmi korszak ez? Mit kéne még látnom vele kapcsolatban? Kik vesznek körül, kik fontosak nekem akkori életemben? Ha felbukkan valaki, akit fontosnak érzel: ki ez a személy, és milyen helyez tölt be (akkori) életemben? Felismerem őt a jelenlegi életemben? Vagy: mi volt a legfontosabb életérzésem? Mit kell belőle megtanulnom, mit tanít a jelenlegi életemben élő énemnek? Mi a legfontosabb tanulság? Mi a legnagyobb kudarca, és mi a legnagyobb sikere annak az életnek? Mit hoztam át belőle a mostani életembe? Stb.

A kérdések után hagyj szüneteket, és engedd, hogy a válaszok képek formájában beússzanak. A válaszok maguk is újabb kérdéseket, vagy egyenesen újabb képeket fognak behívni tudatodba. Ha bárhol félsz vagy veszélyérzetet érzel, akkor azt a kérdést hagyd, és térj át valami másra. Ha nem jöttek képek, akárhogy is próbálkoztál, akkor valószínűleg nem voltál még felkészülve rá, hogy lásd azokat a képeket, vagy nem voltál még kész arra, hogy segítség nélkül, saját magadtól emlékezz.
Amikor kész vagy kijönni a meditációból, először is tudatosítsd magadban, hogy amit láttál, azok a múlt eseményei; már elmúltak, és már nem kell, hogy fájjanak, zavarjanak vagy beleszóljanak az életedbe. Mondd magadnak, hogy most már egy másik ember vagy, aki hasznos tapasztalatokat szerzett a múltban egy másik életben, sikerekkel és kudarcokkal együtt, de aki nem azonos a múltbéli inkarnációival. Aki már egy új ember. Engedd el a látott emlékképeket, és tudatosítsd magadban, hogy már lezárult, amit láttál. És érezd át a tudás örömét és a látóköröd kiszélesedését az emlékek hatására, vagy ha képeket nem láttál, akkor az érzés megtapasztalásának hatására, hogy szabad, erős, hatalmas, halhatatlan lélek vagy, akit nem kell, hogy a kicsinyes aggodalmak olyan mélyen sújtsanak, mint eddig. Mondd magadnak azt is, hogy amikor visszatérsz normál tudatállapotodba, emlékezni fogsz a látott képekre, segíteni fognak életed bizonyos problémáit megoldani, és a későbbiek során is fel fognak bukkanni fontos és üzenet értékű képek előző életedből, álmok, gondolatok vagy megérzések formájában.

Utána képzeld el, ahogy ismét visszaszállsz a testedbe; először lásd magad a Föld felett, majd lásd a kibontakozó földrészeket, majd az országot, majd a várost, a házat, a szobát, és végül lásd, ahogy fölülről visszaszállsz a testedbe. Érezd magad ismét a testedben. Szép lassan mozgasd meg az ujjaidat és a lábaidat, masszírozd meg egy kicsit az arcod, homlokod, halántékod; ha jól esik, nyújtózz egyet, és utána nyisd ki a szemed. Hagyd lecsillapodni az átélt élményeket pár percig, és ha úgy érzed, ez megtörtént, foglalkozz valami mással és kapcsolódj ki az intenzív lelki élményből, akár sportolással, akár házimunkával, akár keresztrejtvény-fejtéssel, stb., hiszen akármilyen csodás élményben volt is részed, azért akkor is fárasztó volt szellemileg.

Az elkövetkező napokban érezni fogod, hogy korábban nem ismert mélységekkel telik meg az életed; számtalan „véletlen” esemény mélyebb értelmet nyer; jobban átlátod és megérted

életed zűrzavarosnak tűnő részleteit; végül, de nem utolsó sorban: sokkal nyugodtabb és elengedőbb leszel, kevésbé fognak idegesíteni az apró bosszúságok, és sokkal inkább képes leszel valamiféle bölcs, nyugodt távlatból szemlélni életed eseményeit. Aki egyszer már kilépett földi személyisége szűkre szabott keretei közül, és átélte sokkal teljesebb énje határtalanságát, az nem fogja többé hasonló véres komolysággal megélni az élet apró aggodalmait, mint korábban. Nemigen akad ennél nagyobb felszabadulás.

Írta: Maat Ka Ra

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hol farkasok üzekednek…

Stílust váltunk, egy kis szexfantázia :)
Előre szólok, a történet csak 18 éven felülieknek szól, és pornográf elemeket tartalmaz.

Kora reggel van, alig néhányan lézengenek a szupermarketben. A karikás szemű árufeltöltők elmerülnek szokásos rutintevékenységeikben. Tekintetem izgató alakú, vörös hajú nőn akad meg, végtelenbe vesző polcsorok között pillantom meg, amint az édességet keresgél.
Abban a pillanatban megkívánom, lelkemből gejzírként tör fel a vágy. Szemem beissza formás domborulatai látványát. Kiterjesztem a tudatomat, ráterítem kéjsóvár vágyam köpönyegét. Mágiám láthatatlan spirálként örvénylik körülötte. Hirtelen mellette termek, minden nehézség nélkül szelem át a kettőnk közti távolságot.
Sugárzik belőlem az erő. Úgy teszek, mintha csak az egyik csokoládét akarnám levenni, ugyanarról a polcról, amelyikről ő. ám mozdulatom iránya megváltozik; finoman határozottsággal megsimogatom combja belső oldalát, tenyerem besiklik a térd felett véget érő szoknya alá.
Összeszűkülő szeme haragoszöld villanással felém vág, de közben érzéki ajkáról sóhaj tör fel. Gyorsuló kézmozdulatokkal tovább simogatom feszes izmait, pillantásomat mélyen a szemébe fúrom.
Lélegzete felgyorsul, bőre felforrósodik. Egyre intenzívebben érzi hatalmamat a teste fölött. Kezem lassan feljebb csúszik, kíváncsian besiklik a harisnyatartó alá, aztán megérinti az ágyékát. Felszisszen, még szaporábban veszi a levegőt, majd zihálni kezd. Ujjaim bugyijába siklanak, játszadozni kezdenek a vékony anyag alatt.
Arcát pír lepi el, keble hevesen hullámzik, ahogy forró nedveket fakasztok a testéből.
A vörös szépség ívben nekihajlik a mögötte húzódó polcnak, bőrömön érzem tüzes izgalmát. Elhomályosuló tekintettel átengedi magát a hullámokban rátörő gyönyörnek. Már nem érdekli, ki vagyok, és hogy honnét jöttem, remegő inakkal várja a beteljesülést. Csakhogy túl korai lenne még, elvégre épphogy csak elkezdtem a játékot.
Hirtelen hagyom abba, amit csinálok, mielőtt elérné a csúcspontot. Haragosan, szinte gyűlölködve mered rám, csak mosolyom csillapítja dühét. Felfogja, hogy ez csak a kezdet, ami felkelti érdeklődését. Belépőm meggyőzi, mesés örömök várnak rá, ha feladja az ellenállást.
Ringó léptekkel a pénztárak felé indul.
Mereven figyelem nyaka karcsú ívét, amely zabolátlan sörényként a hátát söpri. Mire a kasszához ér, már szorosan mögötte állok.
Nem néz hátra, de tudom, érzi a jelenlétemet. Leheletem az apró pihéket borzolja a tarkóján. Követem a tömött buszra is, és hátulról hozzátapadok. Szorosan, mint egy pióca. Éreznie kell ágaskodó izgalmamat. Továbbra sem néz rám, de izmainak vibrálása elárulja felajzottságát.
A pályaudvarnál száll le, ahol találomra az egyik veszteglő vonathoz siet.
Beül valamelyik üres fülkébe, én pedig a vért szimatoló vadászkopó izgalmával követem.
Amikor megtalálom, nézem egy darabig az üvegezett ajtó túl feléről, lelkem már a ruhája alatt kalandozik, a bőrét simogatja.
Ajka kinyílik, tekintetén látom, sóvárogva várja, hogy belépjek.
A tolóajtó félresiklik utamból, anélkül, hogy hozzányúlnék, átlépem a bejárat vonalát.
A nyílás bezárul mögöttem, felé mozdulok. Olyan természetességgel ülök le mellé, mintha emberöltőnyi ideje utazgatnánk együtt a világban.
Szemünk összekapcsolódik, aztán megérintem az arcát, és lassan felé hajolok.
Ajkunk összetalálkozik, egyik kezem a derekára simul, a nyelve önként siklik a számba.

Fürgén körözni kezd az enyém körül, én pedig felveszem ritmusát. Mohó szenvedéllyel

csókolózunk, szabad kezem kebleihez ér.
Simogatom őket, szelíden játszom velük. Mellbimbói felmerednek, majd átdöfik a blúzát. A falatnyi pánt lesiklik a vállán. Öltözéke leválik, szellemujjak húznak le róla minden darabot, én pedig végre a bőrét érintem.
Megcsókolom oldalról; ajkam végigsiklik a kecses fülcimpán, követve nyaka ívét, majd nagy sokára várakozó mellével találkozik. Számba veszem az egyik felmeredő bimbót, és mohón szívni kezdem, kezem közben selymes combjai közé furakodik.
Bárki arra járhatna, hogy ránk nyisson, de ez egyikünket sem foglalkoztatja. Ragadozó vagyok, és ő a prédám. Zenész, aki olyan hangokat csalogat elő a kezébe kerülő hangszerből, amilyeneket senki más.
Gyengéden mozgó ujjaimat nedvesség önti el, mialatt a másik mellére is gondot fordítok. Belső felén apró, csillag alakú anyajegyet látok, ami eltelít vad örömmel. Egyre az aprócska félholdat csókolgatom, torkából elfúló nyögések törnek fel.
Egyik keze a tarkómat simogatja, a másik ágyékomnál matat.
Felhördülök, köldökét és hasát csókolgatom, majd sort kerítek az ágyékára is.
Ajkammal elmerülök buja öle mélyén, nyelvem sebesen köröz, amitől folyamatosan nyögdécselni kezd. Számat édes ízek töltik be. Izgalma belém áramlik, és eluralja szellemem. Úgy érzem, szétrobbanok, mégis önkínzó daccal halogatom, hogy belehatoljak.
Amikor kiegyenesedem, már nincs rajtam ruha, vágyakozásom szemmel látható jelei nem kerülik el a figyelmét.
Felül, és megérint a nyelvével, majd csókot lehel az ágyékomra. Érzéki ajka pulzáló börtönként vesz körül, amikor a szájába vesz.
Lassan, finoman játszik velem, mint macska az egérrel; most ő vadász, és én a vad. Feje gyorsuló ütemben mozog, ragyogó, vörös hajfürtjeibe túrok.
Nem hagyom, hogy a kelleténél tovább csinálja, gyengéden visszanyomom a bőrülésre, egyik lába padlóra lóg, míg a másik behajlik a kárpiton.
Alig bírom türtőztetni magam, de nagyon lassan hatolok belé.
Olyan érzés, mintha forró, olvadt arany venne körül. Átadom magam az élvezetnek. Először csak óvatosan mozgok, és végig a szemébe nézek.
Aztán gyorsítok, egyre fokozom a tempót, a mellét markolom.
Másik kezemmel végigsimítok az ajkán, aztán még vadabb iramot diktálok, az arcán látom, már nagyon közel van.
A vonat mozgásba lendül alattunk, ismeretlen úti cél felé indulunk, ami növeli élvezetünket. Szerelmem körmei véres csíkokat szántanak hátamon, de még az is jól esne, ha késekkel döfne a gerincembe.
Tudatom határai elmosódnak; már egyetlen test vagyunk, lelkünk közösen szárnyal. Kéjes sikolyai összekeverednek mély hördüléseimmel. Egyesülésünk szimfóniája betölti a teret. Összeforrunk a végtelen, felsőbbrendű energia ölelésében, amely megöl, és feltámaszt.
A táj lángra lobban odakint, mintha istenek sújtanának rá.
Mit sem törődünk vele, lényünket izzó tűzfolyam borítja el. Hamuvá égünk, majd újjászületünk, a kielégülés elemi erővel tépi szét valóságunk körvonalait.
Lihegve, egymásba gabalyodva fekszünk. Kacagunk, mint az őrültek, mert mindig egymást kerestük, és most, ebben a szent pillanatban végre sikerrel jártunk.
A ránk nyitó szürke képű kalauznak arcára fagy a döbbenet. Látszik, hogy pályafutása során még sosem kellett ilyesmivel szembesülnie. Egyetlen pillantásommal is meg tudnám ölni. Felkészülök, hogy elfújjam, mint egy porszemet, de kedvesem gyorsabb nálam.
Szemének villanása áthatol a hívatlan vendég zubbonyán. Gyilkos tekintete porrá zúzza a férfi bordáinak ketrecét, és szétrobbantja a szívét. Áldozatának sikoltani sem marad ideje, csak holtan térdre rogy.
Egyszerű halandó, aki rossz időben, rossz helyre tévedt. Ahol farkasok üzekednek, ott a

bárányanak nem jut főszerep.
– Ejnye, drágám – mondom tréfás szemrehányással –, nem lett volna elég, csak kidobni?
A térdelésbe dermedt hulla lassan dőlni kezd. Nem szeretném, ha elterülne a padlón, mint valami groteszk rongybaba. Elrontaná a pillanat varázsát.
Rámeredek, és lángra lobbantom, mintha fáklya lenne. Szemmel követhetetlen gyorsasággal hamuvá ég; a testéből maradt könnyű, szürke pernyét a beáramló huzat szemvillanásnyi idő alatt eltünteti.
– Szeretlek – mondja kedvesem, és karját a nyakam köré kulcsolva ölembe ereszkedik, hogy folytassuk, amit elkezdtünk.
Miközben újra szeretkezésbe fogunk, elégedetten megállapítom, remek ötlet volt elmenni a kopaszodó szexológushoz, aki azt tanácsolta: próbáljunk frissíteni kapcsolatunkon, mintha szerepjátékot játszanánk. Tegyünk úgy, ahogy véletlenül összeakadó idegenek, akik spontán módon kirobbanó szexben tombolják ki magukat, valamilyen találomra kiválasztott helyszínen. Goldstein nem beszélt ostobaságot, tulajdonképpen kár, hogy Alyssa már az előtt ivókupát csinált a fejéből, hogy kivártuk volna az eredményt.
A dolog működik, szemmel láthatóan azzal kecsegtetett, hogy rendbe hozza a szénánkat. Az utóbbi néhány évszázadban egy kissé eltávolodtunk egymástól. Egy fekete mágus és egy boszorkány korokon és korszakokon átívelő kapcsolata, amúgy sem számít mindennaposnak.
– Én is szeretlek, Alyssa! – súgom rekedten örökifjú kedvesem fülébe, aztán hála a párterápiának hála, újból szeretkezem vele, pontosan azzal a mélyből feltörő szenvedéllyel, mellyel néhai pszichiáterünk megjósolta.

Írta: Maggoth

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Mementó

Kerner Dávid messziről nézte a kávéház ajtaját; még mindig nem tudta eldönteni, átmenjen-e az utca túloldalára vagy sem. A villamos csörömpölve a körút felé kanyarodott, amikor úgy határozott, átkel a síneken. Fogalma sem volt róla, a nő vajon odabent van-e, de a látomásai többnyire beigazolódtak.
A férfi számára még az utcára való kilépés sem volt veszélytelen. A szíve felett a hatóságok által előírt sárga csillagot viselte, ám az korántsem nyújtott biztonságot a nyilaskeresztet viselő huligánokkal szemben, akik alsóbb rendű állampolgárokra vadásztak. A fajvédők porig alázhatták, vagy verekedést provokálva megölhették, anélkül, hogy bárki felelősségre vonta volna őket érte.
Csakhogy a nőért hajlandó volt kockázatot vállalni.
A vele kapcsolatos víziókban sikerült pontosítania a helyszínt. A látomásaiban szereplő kávéház vendégei között felfedezett egy kalapos férfit, aki hivalkodó karórát viselt, és miközben egy német újságot böngészett, átszellemülten szivarozott. A lap elején 1944. május hetedikei dátum díszelgett. Az időmérő a különös alak csuklóján pontosan tizenegy óra hét percet mutatott, amikor a nő kifelé indult a helyiségből, hogy sikoltó gumiabroncsok alatt lelje a halálát. Ahogy a baleset időpontja közeledett, Dávid egyre határozottabbá vált. Megfogadta: kijátssza a Sorsot, akkor is, ha az életébe kerül. Amikor a kalendárium lapjai az ominózus naphoz érkeztek, összeszedte minden bátorságát, és felkerekedett.
A gettó kopott bérházai hamar elmaradtak mögötte, látszatbiztonságukon túl minden sarok veszélyt rejtett. A légószirénák ugyan nem szólaltak meg, és az angol bombázók sem jöttek, hogy a nácik által használt középületekre szórják halálos terhüket, a férfi mégis úgy érezte, mintha egy idegen világban járna. A sárga csillag két lábon járó céltáblává tette, furcsa módon mégsem félt – noha megeshetett, hogy valamelyik macskaköves budapesti utcán éri utol a balsors.
Hűvös szél süvített, mintha a tél sosem akarna visszavonulót fújni. A felhajtott gallérok mögé rejtőző emberek tudomást sem vettek Dávidról, és a szerencse aznap a német őrjáratokat is más irányba terelte. A kávéház messze helyezkedett el az otthonától, a gyaloglás kimerítette, de még időben érkezett, hogy a Végzet arcába köphessen.
Fontosnak tűnt az időzítés; nem akart túl hosszú ideig az épület előtt ácsorogni. Félt, hogy felfigyelnek rá, és beviszik, aztán a gestapósok kínzásokkal kiszedik belőle a titkot. Egy zsidó, aki a jövőbe lát? A náci orvosoknak egy ilyen fogás aranyat ért.
A kétszárnyú üvegajtó betöltötte a tudatát… látta mögötte a nőt, amint nekilendül, hogy meglökje… ugyanakkor oldalról közeledő automobil motorzúgása hallatszott…
Most!
Dávid megfeszített rugóként repült a nő felé, és félrerántotta a halál útjából.

Hernádi Gábor ketrecbe zárt vadként járt fel-alá a nappaliban. Szerette a feleségét minden szeszélyével együtt, de ez… ez minden eddigi hóbortját felülmúlta! Engedékenyen bánt Anettel, mert szépsége a legkérgesebb férfiszívet is meglágyította. Különben az asszony is sok mindent elnézett neki: a tiszti klubbeli kimaradásokat, a váratlan átvezényléseket, a folytonos költözködést, azt, hogy még mindig nincs gyermekük… de ez…
– Meghívtál az otthonunkba egy zsidót? – kérdezte sokadszorra is szemrehányóan. – Hát, nem tudod felfogni, milyen visszás ez az én helyzetemben? Ha kitudódik, hogy alsóbbrendű embereket fogadok estebédre, megüthetem a bokámat! Az egész karrieremet derékba törheti, ráadásul zsidó-szimpatizánsoknak bélyegezhetnek minket!
Anett bűntudatosan nézett rá.
– De hát megmentette az életemet – mondta a férjének szomorúan.
Gábor válla megereszkedett.

– Tudom – sóhajtotta fáradtan.
A fiatal hadnagy megtorpant, és a halántékát simogatta.
– No, jó – mondta beletörődően –, de csak most az egyszer, mert ez nekünk is, neki is nagyon veszélyes. Jól tudod, hogy érted nekimennék a világnak. Aláírom, a fickó megérdemli, hogy megköszönjük, amit tett. Ennél többről viszont szó sem lehet, kifejezzük felé a hálánkat, de ezzel a dolgot lezártnak tekintjük!
– Természetesen – mondta boldogan az asszony, aztán a nyakába ugrott.

Dávid rettentő zavarban érezte magát, különösön, amikor Anett daliás párjával találkozott. Azt sem tudta, hová nézzen, miközben a legszívesebben egyfolytában csak az asszonyt bámulta volna. A különleges alkalomra természetesen nem tette fel a csillagot; ezen a napon annak az embernek szeretett volna látszani, aki az elnyomó törvények előtt volt: átlagosnak, és hétköznapinak, akit nem néznek meg az utcán.
A nő ragyogott, betöltötte a teret, ami Dávidot feszengésre késztette. Anett ura ellenséges vonalak tábornokaként ült az asztal túloldalán, és szúrós pillantásokat vetett. A fogások finomak voltak, és ízletesek, a girhes vendég nem is emlékezett rá, mikor evett ilyesmit utoljára. Minden falatot gondosan megrágott, de még a mennyei aromák sem kelhettek versenyre a háziasszony bizsergető kisugárzásával. Dávid a desszertből már épphogy csak csipegetett.
– Megkínálhatom egy szivarral? – invitálta az erkély felé a katonatiszt. – Jöjjön!
Gábor talpas poharakba ujjnyi konyakot töltött, azt kortyolgatták a balkonon füstölve. Dávid még soha életében nem szivarozott. Egészen addig köhögési roham rázta, míg a vendéglátója fel nem világosította, hogy a Havannát nem szokás letüdőzni. A konyak égette, mint a tűz, de nem mutatta; némán hallgatott, miközben a hadnagy a tárgyra tért.
– Szeretném, ha tisztában lenne vele, mennyire hálás vagyok magának, de mind a ketten tudjuk, miféle időket élünk – magyarázta a férfi. – Éppen ezért nem szeretném, ha még egyszer idejönne!
Vastag pénzköteget húzott elő a mellényzsebéből, és a vendége felé nyújtotta. Dávid hűvösen nézte a százpengősöket.
– Köszönöm. – Udvariasan letette a konyakos poharat az erkélyre költöztetett virágállványok egyikére, aztán elhárító mozdulatot tett. – Sajnos nem fogadhatom el, de természetesen nem fogok többé visszaélni a vendégszeretetükkel. Azt hiszem, jobb is lesz, ha most elmegyek.
– Kérem – mondta sértődötten Gábor.
Dávid a mélybe dobta a félig szívott szivart, aztán magára hagyta a délceg katonát, és elindult az előszobába, hogy kopott kabátját magára öltse.
– De hát, hová megy ilyen hamar? – értetlenkedett az asszony. – Szerettem volna még megkínálni egy kis kávéval!
– Az ura már megkínált konyakkal, és szivarral – közölte elsötétült arccal Dávid. – Meg egy nagy köteg bankóval, hogy soha többé ne kelljen látnia.
Anett összerándult, mintha arcul csapták volna.
– Kérem, ne menjen még! – fogta könyörgőre.
– Isten áldja – mondta csendesen a férfi –, örülök, hogy a szolgálatára lehettem!
Aztán kilépett az ajtón, és hátra sem nézve a dermedten álló asszonyra, elindult a sötéten ásító lépcsőház felé.

Anett nem volt hajlandó elárulni, hogyan derítette ki a címét, amikor másnap kora délelőtt megjelent, hogy bocsánatot kérjen a férje viselkedése miatt. Dávid nem hitt a szemének; arra számított, fekete ruhás gestapósok várják az ajtó előtt. Valóságos csodának látta az asszony felbukkanását, mintha hirtelen egy földre szállt istennő manifesztálódott volna az otthona előtt.

A férfi hitetlenkedve bámult, mert a nő ajándékot is hozott: ennivalót, néhány tábla csokit, egy karton cigarettát, amik a feketepiacon valóságos vagyonba kerültek. Eleinte csak beszélgettek, egyre jobban megismerkedtek egymással. Anettben a hála lassanként valami magasabb rendű érzéssé nőtt, miközben a látogatásai is mindinkább gyakorivá váltak. Már egy hónapja is megvolt, hogy titkon találkozgattak, amikor egy napon éjszakára is ott maradt. Bevallotta, a férje annyira megneheztelt rá Dávid meghívása miatt, hogy az ügyet folyton szóba hozza, és az ilyen alkalmakkor képes a nyílt utcán is jelenetet rendezni. Aznap is összevesztek, és az ura végül haraggal a szívében utazott a szentendrei laktanyába, amikor sürgős parancsot kapott, míg ő kétségek közt őrlődve a lakásban, magára maradt.
A zokogó Anett bort is hozott magával, és miután megitták, az ágyon kötöttek ki. Az asszony vad szenvedéllyel ölelte, és az erkölcsi kételyek a férfiban is gyorsan semmivé foszlottak. A szenvedély áradása elsodorta őket, és bár Dávid először volt nővel, nem érzett gátlásokat; minden olyan könnyen, és szinte természetesen ment. Mintha ennek így kellett volna történnie, és ez lenne számára a végső ajándék, mielőtt a halálba megy.
Anett őszintén beszélt vele az életéről, és ő megértette, hogy sosem fogja a férjét elhagyni. A nő gyerekként mindent megkapott, aztán a szülei nagy korában is gondoskodtak róla, hogy olyan párt találjanak neki, aki ugyanúgy tudja a megfelelő jólétet biztosítani. Hernádi Gábor jó férj volt, és jó katona, ám beleroppant volna, ha a neje elhagyja. Csak legalább gyerekük lett volna…
Mindemellett Anett a lelke mélyén már akkor tudott a kettőjük közti vonzásról, amikor először találkozott megmentőjével; ahogyan Dávid, úgy ő is tisztában volt vele. A férfi mesélt a szerelmének a látomásairól, arról, hogy biztosan tudja, egy fogolytábor kerítése mögött fog meghalni, és hogy az asszony az életét is a vízióinak köszönheti. Anett kételkedett mindebben, és azt követelte, nyomban szökjön nyugatra, ő majd segít neki. A nő nem hitt a látomásokban, csak azt tudta, mennyire szereti. Lázasan hajtogatta, hogy a meneküléséért bármit kockára tenne.
Dávid azt mondta, gondolkodik rajta, de fel sem merült benne, hogy megtegye. Mi értelme lett volna álmai asszonya nélkül egy idegen országban élni? Az utolsó közös napjukon veszekedést provokált, és megtiltotta Anettnek, hogy még egyszer felkeresse a lakásán. Nehezére esett, de meg kellett tennie – előző éjjel fekete ruhás gestapósokról álmodott, akik rátörtek, aztán elhurcolták, mint valami állatot.
A nő zokogva elviharzott, ő pedig magába roskadtan ült, és csak nézett a semmibe.
Másnap reggel jöttek érte.

A tábor pontosan olyan volt, amilyennek a vízióiban látta: szürke drótkerítések, és gyötrődő, legyengült emberek vették körül. A fejadagok nem táplálták a sorvadó testeket, a munka viszont kemény és elviselhetetlen volt. Naponta haltak meg végkimerülésben az emberek, de a transzportok folyamatosan érkeztek újabb foglyokkal. Dávid a nélkülözések ellenére sem veszítette el a képességit, még mindig szinte teljes bizonyossággal meg tudta érezni, ki fogja túlélni a megpróbáltatásokat, és ki lesz az, aki sosem jut haza. Időnként hazudott is, hogy megkönnyítse néhányuknak a hátra maradt időt, de a legtöbbször az igazat mondta. Sokan csodát vártak tőle, de semmit sem tehetett értük, ahogyan önmagáért sem.
Élete utolsó napján egyszer csak összeesett a sárban, és nem tudott többé felállni. Az egyik börtönőr odajött hozzá, és rugdosni kezdte, de még csak nem is érezte. Lelke eltávolodott a testétől, és utoljára, még látomása támadt, ami az elmúlás pillanatában is mosolyra késztette. Megértette, nem tűnik el nyom nélkül a világból, oka volt, hogy Anettet megmentette, mert így hagyhat maga után egy mementót. A szülőszobán látta a nőt, akinek terméketlen férjet, és halálra gázolást ígért a Sors, mégis egy gyermekkel vajúdott – az ő fiával.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A németet végtelenül felbosszantotta, hogy egy zsidó a végkimerültség és a rugdosás ellenére is csak mosolyog. Előhúzta az oldalán függő tokból a Lugerét, és a férfi halántékához nyomta. Dávidot azonban már semmi sem rémíthette meg.
„Fiam lesz” – gondolta boldogan, aztán tudata mindörökre kihunyt, anélkül, hogy a pisztoly dörrenését akár csak hallotta volna.

Írta: Maggoth

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Néhány apróság

Közeleg a karácsony, azt hiszem, e figyelmeztetés időszerű :))

Végre valahára megint itt van karácsony, a szeretet ünnepe! Ez annyira csodás, imádom minden pillanatát, hisz nem a pénz számít, vagy a külső körülmények, áh, dehogy!
Nem érdekes, hogy már megint valami ronda gazdasági válság van, és nincs egy kanyim sem! Mit számít, hogy két nappal szenteste előtt kirúgtak a cégtől, mert a fejesek feleslegesnek ítélték további jelenlétemet?
Szerencsére az én drága bankom erről nem sejt semmit, ami jókedvre derít. Az automata egyelőre nem nyeli el a hitelkártyám, fogalma sincs róla, hogy a havi átutalásoknak és az unalmas létbiztonságnak egyszer és mindenkorra vége. Kisegít annyival, amennyivel áthidaljam az átmeneti nehézségeket, sőt néhány apróságot is vehetek ajándékba, anélkül, hogy gondot csinálnék belőle.
Szeretteim észre sem veszik majd a bajt, legfeljebb feltűnik nekik, hogy szerényebben ünnepelünk, amit a válsággal takarózva könnyű lesz kimagyarázni. Mire észbe kapnának, úgyis találok munkát.
Hát, mi lehet ennél remekebb?
Besodródok a nyüzsgő embertömeggel a legközelebbi bevásárlóközpontba, hogy sebtében beszerezzek néhány csekélységet.
Az ajándékipari létesítmény november eleje óta karácsonyi lázban ég, én pedig csaknem két hónapja vasakarattal ellenállok a fékeveszett vásárlási kényszernek. Ahogy belépek a fényben úszó bejáraton, mocorogni kezd a palackba zárt szellem, mintha érezné, hogy eljött az ő ideje. Tudom, koncentrálnom kell: ha elszabadul, mindennek vége, még jövő nyáron sem érem utol magam.
„Csak néhány apróság” – ismételgetem magamban, mint valami ősi mantrát, miközben zsigereimben érzem a ragyogástól elvakult tömeg hipnotikus sodrását. – „Semmi extrém, csak egy-két kulcstartó, meg pár plüssállatka. Nem lőhetek túl a célon.”
Jelenlegi helyzetemben az önmérséklet nem egy hátrány. Megfontolt, érett szemléletű fogyasztóként viselkedem, aki nem kótyavetyéli el a még meg sem keresett forintjait mindenféle bóvlira. Legalábbis addig, míg meg nem pillantom a hálózatról is működtethető, önjáró, akkumulátoros szivarvágó gépet, amely régi szíve-vágya Gerzson bácsikámnak.
Bensőmben megremeg valami, pedig ki nem állhatom az öreget. Habókos vénember, aki szökőévenként egyszer meglep minket, miközben sáskahadként fosztja ki a hűtőt és az éléskamrát, egyetlen zacskó savanyúcukorral szúrva ki két gyermekem szemét.
Ennek ellenére rejtélyes késztetést érzek, hogy vessek egy pillantást a korszakalkotó gépezet árára. Felhördülök, az összeg a legvadabb elképzeléseimet is felülmúlja. Ennyiből vehetnék, egy-egy pár korcsolyát mind a két lányomnak.
Gerzson bácsi keresztet vethet a szivarvágó gépre!
Ekkor észreveszem a rozsdamentes feszületen pózoló, kínai műanyag Jézust, amely a hátoldalon lévő felirat szerint anyanyelvén idéz az Újszövetségből. Elmémben felködlik Klári néni alakja. Az öreglány egyik másod unokatestvérem rokona szegről-végről anyai ágon, mellesleg pedig bigott nőszemély. Biztos hanyatt vágná magát az ázsiai Messiástól, akinek keresztje időnként bíborszínben felizzik, mintha tévelygő készítői igazából a Ku-Klux-Klannak állítottak volna emléket. Tisztára kellemetlen, hogy Klárival nem is tartjuk a kapcsolatot, holott a hetedik mennyországban érezné magát a távol-keleti giccs láttán!
„Hahó!” – figyelmeztetem magam. – „Koncentrálni!”
Remegő inakkal tovább loholok, mielőtt a Jet Lire hajazó Megváltó végképp rabul ejtene.
„Csak a gyerekek meg az asszony” – figyelmeztetem magam. – „Slussz!”
Kisebb lányomnak kinézek a játékosztályon egy bohókás plüss pingvint, amely a leszúrt tripla

rittberger és az ír stepptánc átmenetébe dermedten vigyorog, a nagyobbnak meg a kocsiba dobok egy cserélhető szemfogú, nappal foszforeszkáló Edward-babát. Már csak a nejem ajándéka hibádzik, akit parfümmel és némi desszerttel szándékozok meglepni.
Ezzel se akad gondom, utca hosszan sorakoznak előttem az illatszerek garmadái, melyekhez annyit értek, mint nyugdíjas karmester a modern slágerekhez. Végül találomra behajigálok négyet-ötöt a kocsiba, meg valami bonbont, aztán gyorsan a kijárat felé lódulok a nyüzsgésben, mielőtt az örvény beszippantana.
Pechemre utam épp az elátkozott szivarvágó felé vezet, amelynek látványától a halántékomon egy ér lüktetni kezd.
„Nem, Tivadar!” – mondom feddőleg, mert így szólítom magam, amikor elégedetlen vagyok a hozzáállásommal. – „Nem veszed meg azt a masinát! Ki nem állhatod Gerzson bácsit!”
Áruló jobb kezem azonban önálló életre kel, és berakja a parfümök mellé a gépezetet.
Hirtelen elfog a pánik, ha nem jutok időben a pénztárhoz, végem, felvásárlom hitelre a fél boltot, mielőtt visszanyerném az önuralmamat!
Gyorsítok a tempón, de a tömeg árhullámmá dagad. Kétségbeesetten gyötrődéssel több rúd téliszalámit gyömöszölök a bevásárlókocsiba, és márkás italokat, amiket akkor sem engedhetnék meg magamnak, ha állásban lennék.
„Ne...” – nyöszörgi bennem egy vékonyka hang. – „Ezt nem szabad!”
Persze jól tudom, milyen helytelen, amit teszek, de közben reszkető térddel néhány laptopot, és egy síkképernyős tévét pakolok eddigi zsákmányaim mellé az orvul elém kerülő műszaki osztályon. Aztán beesik fél tucat mp3 lejátszó meg egy fényorgona is.
Ekkor már őrült tüzek égnek szememben, és maratoni futóként zihálok.
A fogyasztói társadalom és az emberiség ellen összeesküvést szövő galád pénzintézetek áldozata vagyok. Tudatomban egész kórus tiltakozik, mégis megveszekedetten vásárolok. A lejtőn nincs megállás, habzó szájjal tobzódok, értelmetlen, totál felesleges luxuscikkek fogságában vergődöm. Tébolyultan a kocsiba pakolok minden kezem ügyébe akadó dolgot a pénztár felé vezető vesszőfutás során; ügyet sem vetek rá, hogy eladósítom magam életem végéig.
Egyszer van egy évben karácsony, 2012-ben amúgy is eljön a világvége, juhé!
Arcomon veríték csorog, véremben adrenalin pezseg.
A biztonsági őrök gyanakodva figyelnek, nem vagyok-e öngyilkos merénylő, aki robbanóanyagot rejteget a Himalája nagyságú halom alatt. A ruhásszekrény méretű fazonoknak sejtelmük sincs róla, hogy a kezemben reszkető hitelkártya a valódi időzített bomba, amellyel éppen levegőbe készülök repíteni maradék egzisztenciámat. A pénztáros, mintha érezné, hogy a végzet karmai közé keveredtem, sunyi mosollyal rántja keresztül a felé nyújtott plasztik lapot a leolvasón.
A kódot véletlenül se tévesztem el, de reménykedem, hátha a bank kétségbe vonja a hitelképességemet.
Aztán az utolsó fénysugár is kialszik, egy távoli központban engedélyezik a vásárlást.
Teherautót rendelek a pláza elé, és a fuvaros közreműködésével pakolni kezdem a raktérbe szerzeményeimet. A kezembe akadó műanyag Jézus kínaiul fohászokat kántál, miközben keresztje égő csipkebokorként izzik. A hűvös levegő lassacskán kijózanít. Felhajítom a Messiást is a raktérben várakozó kupac tetejére, aztán csüggedten megadom a sofőrnek otthonom címét.
Megtörten indulok haza; én meg az a néhány apróság, amit karácsonya vettem.

Írta: Maggoth

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Nehéz mesterség

A szoba füstös félhomályba burkolózott, a két apró bukóablak alig engedte át a kinti levegőt, és a fényt. A kopottas polcokat könyvek sokasága borította a legnagyobb összevisszaságban. A kaotikus állapot az íróasztalra is kiterjedt. Dohánymorzsalék szóródott szét a repedezett tölgyfalapon, hamukupacok társaságában.
A bútor főhelyét rozzant írógép foglalta el, mellette üres lapok hevertek. Akadt még ott a jótékony félhomályban egy sakktábla, egy elfeledett, megviselt biblia, néhány szótár, egy félig üres borospalack (dugó nélkül), egy pohár kávé, és féltucatnyi kézzel sodort cigaretta. Az áporodott levegőjű, sötét helyiség egy nincstelen író olcsó szállásának összes jellegzetességét magán viselte.
Gábor gyűrötten ébredt öntudatra hosszú álmából. Túl sokat talált aludni, ami legalább annyira megviselte, mintha szokásához híven, álmatlanul töltötte volna az éjszakát. Megmosakodott, aztán a tükörbe nézett. Borostás, fáradt arcú férfi nézett vissza rá, látszatra harminc és negyven év közötti. Sokat csalódott emberek megtört pillantásával mustrálta magát. Nem tetszett neki a látvány, vállat vont; belátta, jelen pillanatban nem sokat tudna rajta változtatni.
Megreccsent a lába alatt a padló, ahogy visszament a szobába, majd az öreg szék szintén, amikor ráült. Papírt fűzött a gépbe, belekortyolt a kávéba, majd cigarettára gyújtott. Várta, hogy a gondolatok előtörjenek agyából, és megtöltsék a fehérséget. Különleges alkalomra szánta a legújabb novelláját.
Tudta, nem lesz könnyű dolga, mert a pályázat fődíját nem adják oda csak úgy egy ismeretlennek, az amatőr írók parttalan tömegéből. Valami eredeti és nagyszabású ötletre volt szüksége, amely meggyőzi a bizottságot, hogy új csillag ragyogott fel az irodalom egén.
Megkordult a gyomra, ami visszarántotta a komor valóságba. A hűtő üresen kongott. A minap választania kellett: bor és cigaretta, vagy ennivaló. A kényszerű döntés végül káros szenvedélye kellékeire esett, noha tudta, hosszútávon ennek fájó következményei lesznek. Éhesen azonban még mindig könnyebb írni, mint cigaretta nélkül. Kortyolt egy kis bort, aztán megint a füstölni valóért nyúlt. Ismét elkalandozott, képzeletben visszatekintett a századelő nagyjaira. Van, ami száz év alatt sem változik. Egyik nagy kedvence, Mikszáth is sokat nélkülözött Pesten annak idején, villant az agyába. Olyan nyomorban élt, hogy már nem tudott a felesége szemébe nézni. Úgy érezte, méltatlanná vált az asszonyhoz, aki nem érdemelte meg az ínséges életet. Azt hazudta neki, valaki mást szeret, aztán elvált tőle, és hazaküldte a szüleihez. Később, amikor a csillaga mégis felragyogott, ismét feleségül vette.
„Szerencsés bolond!” – állapította meg savanyún.
Gábor gondolatai az ő Mauks Ilonájához, Keresztesy Annához szálltak. Akárcsak Mikszáthnak, neki is muszáj volt hazudnia a szerelmének, hogy az ne kösse magát egy nincstelenhez.
„Anna!” - sóhajtotta magában.
Sohasem látott még hozzáfogható nőt. Egyesítette magában a szépség és az ész csodás párlatát. Ha belépett valahová, megállt az élet, belső ragyogása mindenkiben örömöt, és felajzott kíváncsiságot ébresztett. Olyan volt, mint egy földre szállt istennő, aki csak látta, közelebbről akarta ismerni.
Gábor egy kávéházban pillantotta meg először. Szíve rögtön a torkába ugrott. Sohasem tartozott a tolakodó férfiak közé, ezúttal azonban önmagát meghazudtolva odalépett az asztalához, és bemutatkozott, Anna pedig sugárzó mosollyal üdvözölte. Fény derült közös szenvedélyükre, az írásra, és attól fogva elválaszthatatlanok lettek. A szerelem örvényként ragadta magával a férfit. Minél többet találkoztak, Anna annál jobban tisztelte és szerette, míg ő egyre erősebben érezte, hogy személye milyen kevés, és méltatlan erre a szerelemre. Társa mindenből a legjobbat érdemelte, ám ő ezt képtelen volt megadni neki. Alig telt el a nyár,

véget vetett a románcnak, ám belül úgy érezte, kitépett egy darabot a lelkéből.
Anna meddőnek tűnő erőfeszítéseket tett, hogy legalább a barátságukat fenntartsa, ezért tovább leveleztek egymással. Amikor a férfi a tőle érkező sorokat olvasta, mindig felvillant benne ajkának tüze, és az elvesztésével járó fájdalom, mégsem volt ereje felbontatlanul kidobni az üzeneteket.
Időközben Anna sokat fejlődött, egyre szebben írt, érezhetően utat tört a tehetsége. Amikor elküldte hozzá javításra azt a novellát, amelyet a pályázatra írt, Gábort lenyűgözte a műve. Szerelme mondatai a szívét marcangolták. A férfi idejét sem tudta, mikor olvasott utoljára ilyen szépet. Anna egy régi családi tragédiát vetett papírra, annyira hitelesen, hogy az ember beleborzongott. Nem sok javítanivaló akadt rajta, és szinte biztosnak látszott, hogy az elsők közé kerül.
Gábort erre a gondolatra indulat fogta el, maga sem értette, miért. Aztán ráébredt, a fődíj segítene, hogy visszakaphassa a lányt. Tanácstalanul forgatta az ötletet, és alaposan megszemlélte minden irányból.
„Ha győzök, nagy összeget nyerhetek, ami visszaadná elveszett méltóságomat, és az adósságok rendezésében is segítene” – villant az agyába.
Kedvét szegte azonban a tény, hogy már a kezében tartotta a vélhetően győztes művet. Ösztönei azt súgták, Anna fog nyerni, hacsak nem ír az övénél is különb novellát – ez viszont lehetetlennek tetszett.
Gábor epésen felkacagott a gépbe fűzött papírlapot bámulva. A Sors fintorának tartotta, hogy épp azt az embert kell túlszárnyalnia, akit a legjobban szeret.
„Ilyen is csak ágról szakadt írókkal, és koplalástól fénylő szemű regényhősökkel eshet meg” – állapította meg némi iróniával.
„Romantikus ostobaság” – tette hozzá lekicsinylően. – „Megküzdök álmaim asszonyával, hogy méltóvá váljak hozzá.”
Ennek ellenére tudta, képtelen lenne a tükörbe nézni, ha meg sem próbálná.
Anna a lelkiismeret gyötrődéséről írt, múltbéli bűnök árnyáról, és halálról. Neki nem maradt más, mint a szenvedély hatalma, a másik ember iránti sóvárgás szavakba foglalása. Pontosan maga sem tudta, mikor fogott hozzá, de ujjai észrevétlenül kopogni kezdtek a billentyűkön. Az egyik pillanatban csak ült maga elé bámulva, bodor cigarettafüstöt eregetve, a következő másodpercben már írt, mint akit megszálltak.
Képzeletében szerelme gyönyörű fekete haját látta maga előtt, a szája szegletében bujkáló mosolyt, amely beragyogta a szoba sötét sarkait. Káprázó szemmel idézte fel hajlékony kecsességét, törékeny mozdulatait.
A készülő történet két íróról szólt; egy férfiról és egy nőről, akik egymással versengenek a szerelem, és az irodalom színpadán. A férfinak le kell győznie a nőt, hogy visszanyerhesse azt, ami kettőjük közt elveszett. Eközben önmagán is felülkerekedve próbál olyan művet alkotni, amely mindenki másét háttérbe szorítja. Saját életéről írt, ugyanakkor azt a helyzetet is átérezte, amelyben Mikszáth intett a feleségének istenhozzádot. Főhőse élete és pályafutása összekeveredett a lapokon a nagy íróéval. Láthatatlan párhuzamokat szőtt karaktere sorsába, aki kímélni akarta imádottját a szenvedéstől.
A történet egyre erősödött, terebélyesedett. Lelke csatornáiból megeredtek, majd hömpölygő folyóvá duzzadtak a keserű gondolatok. Észre sem vette, hogy lement a nap, ahogy azt sem látta, amikor felkelt. Ha nagyon szédült, ivott egy korty bort vagy egy kis kávét, és szívta a cigarettákat számolatlanul. Megfájdult a feje és a gyomra, de nem törődött vele. Elragadta az alkotás heve, amely minduntalan kitört rajta, amikor formába öntötte elképzeléseit. Ilyenkor megszűnt számára a külvilág, csak a saját belső hangjára figyelt. Olyanná vált, mint egy sérült madár: meg sem mozdult, lélekben mégis együtt szárnyalt a széllel.

Mire az utolsó bekezdéshez ért, nagyon elfáradt. Alig tudott a rozzant széken ülni, végtagjai elgémberedtek, ám fantáziája ismét meglódult. Képzeletben a díjkiosztó gálán találta magát, ahol jól öltözött tömeg gyülekezett.
Főhőse – vagyis, hát ő maga – a nézőtér szélén foglalt helyet, tekintete mindegyre Annáét kereste. Végre megtalálta, és pillantásuk, ahogy szeretők kezének összekulcsolt ujjai, egy végtelennek tűnő pillanatra eltéphetetlenül egybeforrt. A színpadon zajlottak az események. A műsor ment a maga útján, de ők csak nézték egymást, tudomást sem véve a zsűri elnökéről, aki a győztesek nevének felolvasásához ért.
Az írót egy teherautó dübörgése rántotta vissza a valóságba, ahogy elrobogott a ház előtt.
„Talán megpróbálhatnám a boldog befejezést...” – döbbent rá Gábor.
Habozni kezdett. Egyszerű megoldás lett volna vidám véget kanyarítani, de elbizonytalanodott, vajon tetszene-e a zsűrinek. Nem beszélve arról, milyen elbizakodottnak tartanák, ha a történetében kikiáltaná magát a verseny győztesének. Gondolatai vadul zakatoltak, düh kerítette hatalmába, hogy pont a célegyenesben akadt el.
„Hogyan szőjem úgy a fonalat, hogy a bírák is elégedettek legyenek, és a történet se váljon sablonossá?” – kérdezte magától.
Aztán persze rájött, az a legjobb befejezés, ha nincs befejezés, és bizonytalanságban hagyja a kíváncsiakat, a képzeletükre bízva a megoldást. Elmosolyodott, és fejét az asztalra hajtva, fél kézzel leírta az utolsó mondatokat. Szeme ismét lecsukódott.

A tágas könyvtárterem nyüzsgött a jól öltözött férfiaktól, és nőktől. Gábor próbálta leplezni rémületét, de zavarba jött, mint mindig, ha tömegben találta magát. A legjobb ruháját viselte, de úgy érzete magát, mint a vidéki szegény rokon. Miközben helyet foglalt a hátsó sorok egyikének szélén, tekintete vadul kutatta Anna alakját, de sehol sem sikerült felfedeznie. Nyugtalanul izgett-mozgott, a körülötte hullámzó hangzavar tompa duruzsolássá csendesült. Nem tudta mire vélni, hogy sehol nem találja szíve királynőjét.
A pódiumon egymást követték az átadó eseményei, de ő semmit sem érzékelt belőlük. Kétségbeesés mardosta a szívét. Hol van Anna?! Lehet, hogy végül nem nevezett be az írással? Mindig olyan bizonytalan volt magában, egy percig sem akarta hinni, hogy akár a győzelemre is esélye lehet. Pedig mennyit győzködte a tehetségéről! A férfi azzal próbálta vigasztalni magát, hogy talán csak késik, de lelkén egyre inkább eluralkodott a vigasztalanság. Hirtelen kinyílt az egyik oldalajtó, és belépett rajta, Ő.
Gábor felpattant, miközben meglódult a terem a szeme előtt. A nő egy férfi mellett érkezett, aki vonzó volt és jól öltözött. Sugárzott róla a gazdagság és az önelégültség.
A bemondó épp a győztesek nevét kezdte el sorolni. Az első helyezetthez érve hatásszünetet tartott:
– És végül következzék az első helyezett, aki nem más, mint…
Gábor csak a férfit bámulta Anna oldalán.
A nő kísérője ő maga volt; egészségtől ragyogva, jóllakottan, és elégedetten.
„Tébolyult káprázat!” - hebegte felindultan.
Nem nincstelen senkiként állt szíve hölgye mellett, hanem a sikeres emberek magabiztos fölényével, mintha egy másik életből, és egy másik világból jött volna. Az elgyötört író érezte, hogy kifogy a levegőből, mind jobban fojtogatja valami. Valósága jóvátehetetlenül felbillent, aztán, mint a kártyavár, összeomlott.
– …az első helyezett, aki nem más, mint Szilvási Gábor!
Az író a padlón fekve tért magához, görcsbe szorult ujjai a parketta sötét repedéseiben próbáltak megkapaszkodni. Tagjait leírhatatlan fájdalom járta át. Elkerekedő szemmel nézte, ahogy a szoba sarkából felé kúszik a sötétség. Az írógépbe fűzött fehér papír vakon meredt a semmibe, a manzárdlakás magányos lakójának egyetlen sort sem sikerült ráírnia. Fejben készen állt a történet, de az ujjai erőtlennek bizonyultak.

Nem kellett volna elküldenie Őt akkor, azon az esőtől és gondoktól terhes őszi napon, most már tudta. A büszkeség bűnébe esett, eltiporva társa érzelmeit. Ő nem Mikszáth, hiába akart azzá válni. Az írás nehéz mesterség, talán ha más hivatást választ, nem kellene egyedül meghalnia. Lehetett volna az a jól öltözött, elégedett férfi Anna oldalán, aki azért utazik Kaposvárra, hogy átvegye a fődíjat. Nem falná fel a láz és a koplalás. Bár ne küldte volna el…
„Anna, hol vagy ilyenkor?” - suttogta.
Föl akart tápászkodni a padlóról, de még a kezét se tudta kinyújtani. Mozdulni sem bírt, csak feküdt beletörődően. A fájdalom lassanként elmúlt, a sötétség pedig egyre közelebb hömpölygött, bekúszott az elméjébe. Elmosolyodott, pislákoló tudata visszaröpítette abba a nem létező könyvtárterembe, ahol boldogan indult a pódium felé.
Immár ő volt az a Gábor, aki ott állt büszkén, Anna oldalán. Mindketten boldogságtól ragyogtak. A falióra részvétlenül ketyegett, és a férfi szíve lassacskán lemaradt a ritmustól.
Napokkal később, álmatag mosollyal az arcán találtak az íróra a kihűlt, fagyos szobában. A komor halottkém közönyösen állapította meg a halál tényét, a háziúr gyászos képpel a kezét tördelte. Sosem tudta, mikor van távol a lakója, magyarázta mentegetőzve a mentősöknek.
– Csak az írógép kattogásából lehetett észrevenni, ha otthon tartózkodott – tette hozzá.
Szilvási Gábor, író és költő, mit sem érzékelt e földhöz ragadt beszédből. Vonásai elernyedtek, semmibe révedő tekintete az írógépbe fűzött üres papíron nyugodott, melyen a soha meg nem írt történet sorait egyedül csak az ő szeme láthatta.

Írta: Maggoth

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Titkok

Egy minikrimi, gyorsan el lehet olvasni, mert tudom, hogy nem rajongtok a hosszú cuccokért :)

Titkok

Az idős hölgy a harrogate-i tavakat szegélyező erdőben sétált. A ködös táj régi emlékeket ébresztett benne. Ódivatúan öltözködött, lényéből viktoriánus báj sugárzott. A patkányképű emberke úgy lépett elő az egyik fatörzs mögül, mint az alvilág küldötte.
– Dame Agatha? – tudakolta.
A kérdezett tartózkodóan az öltönyös ismeretlenre tekintett.
– Én vagyok – válaszolta. – Önben kit tisztelhetek?
Az ellenszenves idegen meghajolt.
– A nevem Jenkins, és újságíró vagyok – közölte. – Azért csaltam ide, mert sikerült megfejtenem az ön 1926. december 3.-ai eltűnésének titkát.
Agatha összeráncolta a homlokát.
– Ezek szerint járt Isztambulban, és megtalálta a kulcsot – állapította meg.
Jenkins megcsóválta a fejét.
– Úgy van – árulta el –, de csupán lemásoltam. A Pera Palace hotel padlója alatt lapult a térképpel együtt, amely elárulta a napló rejtekhelyét. Ez után már csak az ön styles-i kúriájára kellett betörnöm, hogy megleljem a memorandumot.
– Úgy – mondta hűvösen a koros asszony. – Tehát maga volt!
– Mi tagadás – ismerte el a férfi. – A napló minden oldalát lefényképeztem, ám figyelem elterelésként elemeltem néhány csekélységet. Itt van nálam az egész anyag, a kulccsal együtt.
Az idős hölgy elgondolkodva nézett az újságíróra.
– Na, és milyen következtetésekre jutott?
– Arra, hogy megölt egy Mabel Mabtree nevű nőt, aki a megtévesztésig hasonlított önre – vágta rá Jenkins. – Az 1926-os év végére elege lett a férjéből, aki folyton megcsalta. Amikor Archibald kijelentette, hogy egy Nancy Neele nevű nőbe szerelmes, betelt a pohár. Véletlenül meglátta valahol Mabelt, és ráébredt, tökéletes alany lenne a bosszúhoz; amit a naplójában is rögzített. Hasonmásának nem csak a külseje másolta az önét, hanem a mentalitása is, mivel detektívregényeket írt. Úgy gondolta, savval eltünteti áldozata ujjlenyomatait, és még ha a hullát meg is találnák az ön okmányaival, Mabel Mabtree-ként gond nélkül elhagyhatja az országot, Archit pedig felkötik a maga megöléséért. A Swan Hydropatic Hotelba Mrs. Teresa Neele-ként jelentkezett be, mert a férje szeretőjét is Neele-nek hívták. Kicsalta ide Mabelt, megölte, majd az egyik tóba süllyesztette, de aztán mégis meggondolta a dolgot, amikor a hulla nem került elő. Tippet adott egy újságírónak a holléte felől, de mire megtalálták, az igazi nevére sem emlékezett. Megváltozott az írásképe, diszgráfiás problémái jelentkeztek, és amnéziája támadt. Bűne elől egyfajta pszichózisba menekült. Miközben feledni próbált, talán önmagával is elhitette, hogy az egész meg sem történt. Az 1926-os év nem csak világhírt hozott magának az Ackroyd-gyilkosság révén, hanem idegösszeroppanást is.
Az írónő felvonta a szemöldökét.
– Tegyük fel, igaza van, mit szeretne?
– Bár tudom, kiadatlan regények lapulnak a széfjében, nem a pénze érdekel – vágta rá az újságíró. – A teljes nevem Jenkins Mabtree, Mabel nővérének unokája vagyok.
Az öregasszony a férfi kezében megjelenő revolverre meredt.
– Várjon! – mondta halkan. – Rosszul rakta össze a mozaikkockákat.
Abból indult ki, Agatha itt csalta tőrbe a nagynénjét, és megölte, csakhogy nem ő győzött. Én, Mabel Mabtree vagyok. Miután annak a boszorkánynak nem sikerült megmérgeznie, kemény

küzdelmet vívtunk, ám a végén ő hagyta itt a fogát. Akkor eszeltem ki, hogy a neve alatt folytatom az életem. Mindenki azt hitte, Agatha az eltűnése előtt írta az Ackroyd-gyilkosságot, ami valójában az én művem. Elértem a világhírt, ám nem tudtam hitelesen játszani, ezért kitaláltam az amnéziát, és a többi hazugságot. Később használtam a karaktereit, de az ötletek a sajátjaim voltak. Sokaktól hallottam Agatha titkos naplójának létezéséről, de fogalmam sem volt, hol van. Nem hittem volna, hogy egyszer majd a saját unokaöcsém fedi fel a titkát.
– A család nem kereste Mabelt – vallotta meg a férfi. – Habókos aggszűznek tartották, akit elvitt az ördög. Egyedül nekem ütött szöget a fejembe a nagy írónővel való hasonlósága, és hogy pontosan ugyanakkor veszett nyoma szegénynek, mint Dame Agathának. Bosszút akartam állni, eszembe sem jutott, hogy a kiszemelt áldozat is győzhetett. Az élet a detektívregényeket is túlszárnyalja.
Az idős hölgy az újságíró felé nyújtotta a kezét.
– Menjünk – javasolta –, és inkább a hotelben folytassuk a társalgást!
Jenkins belekarolt, és elindultak. A koros asszony hirtelen mozdulattal unokaöccse karjába döfte a fecskendőt, amely addig a kabátja zsebében lapult. Az idegméreg azonnal hatott. Mabel a megfelelő helyen sújtott le, a legmélyebb tó mellett, amelynek partján nehezéket, és néhány lábnyi láncot rejtett el. A fiatal férfit a mélység hamar elnyelte.
Az idős hölgy elmosolyodott. Regényei többségében közeli rokonok a legnagyobb hidegvérrel végeztek egymással, ez az apróság úgy látszik, elkerülte Jenkins figyelmét.
„A titkok jobb, ha titkok maradnak” – gondolta hűvösen, aztán öregesen lassú léptekkel visszaindult a szálloda felé.

Írta: Maggoth

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Mennyit mondjunk el előző kapcsolatainkból?

Mi az, amit feltétlen el kell mondani és mi az, amiről jobb hallgatni. Vagy mindent tudnia kell új párunknak régi kapcsolatainkról? Én mindent tudni akarok róla?

Meglehetősen sok kapcsolatom volt férjem előtt. Nem azért, mert rossz lány vagyok, egyszerűen csak így jött össze.
Elmeséltem mindent, én mindig úgy vagyok vele, inkább tőlem, mint mástól tudja meg.
Később, néhány veszekedés kapcsán visszaélt vele. Fejemhez vágott olyan dolgokat, amit sose tudott volna meg, ha én nem mondom el.
Így utólag azt mondom, nem kell mindent elmondani, nem kell mindenről tudni. Ha menet közben kiderül valami a kapcsolat előttről, akkor arról módjával be lehet számolni. Ha azt kapjuk, miért nem mondtuk el, mondjuk, hogy jelentéktelennek ítéltük.
A férfiak többsége - tapasztalataim szerint - nem számol be a múltjáról, mert tényleg lényegtelennek tartja. Amit meg lényegesnek és a szíve mélyén őrzi, arról meg azért nem.
Így a mindenki magából indul ki elvet úgy érvényesítik, hogy azt gondolják, amiről mi beszámolunk fontos az életünkben, az ex után epekedünk száz éven át.
Persze, tudom, kivétel erősíti a szabályt. Nem mindenki ilyen. Pont ezért, az a biztos, ha nem nagy beszámolóval nyitunk egy kapcsolatban. Attól még nem leszünk hazugok, hogy nem mondunk el mindent. Idővel, ha együtt maradunk majd szépen beszámolunk arról, amiről tudnia kell.
Nem véletlen mondják az esküvő előtt, szóljon most vagy hallgasson mindörökre...

Írta: MindenHatÓ

Valóban egyenlő

Van egy szeretőm. Már több, mint egy éve. Kisebb - nagyobb kihagyásokkal, de működik.

Ez egy szex - kapcsolat. Az első perctől, teljesen tisztán és világosan megbeszéltük, nem lehet több. Részemről azért, mert van egy párom, részéről azért, mert az életvitele mellett nem fér bele több. Se velem, se mással. Ettől függetlenül imádjuk egymást, de ez az imádat baráti. Van, hogy hetekig nem jelentkezik. Nem őrülök meg ettől, nem vagyok féltékeny - miért is lennék az -, nem kell ennem a kefét. Mert tudom, ő van nekem. Egy biztos pont az életemben, aki feldobja szexuális életemet.
Imád nyalni és meg kell hagyni, nagyon jól csinálja, és én szintén szeretem orálisan kényeztetni. Bár ő nincs mással, elfogadta, hogy én a párommal élek "valós" szexuális életet, ő csak besegít egy kis változatossággal. Valóban teljesen egyenlő az adok - kapok. Olyan is volt már, hogy nekem nem volt kedvem, de segítettem rajta, mert tudtam, bármikor működik fordítva is a dolog.
Ő az, akivel megbeszélhetem örömöm, bánatom, ha gondom van otthon, ő az, aki mindig, minden körülmények között visszaterel a férjemhez.
Tessék, el lehet ítélni ezért, de nekem működik és bevált. Kapcsolatunk annyira titkos, hogy soha, sehol nyilvánosan nem találkozunk, nincsenek közös programok, nincs semmi, csak a szex, az is behatárolt keretek között.
Lehet erről vitatkozni, megcsalás-e ez egyáltalán? Az, persze, hogy az, bár ha érzelmileg otthon tudunk maradni, akkor majdnem olyan, mintha bevennénk egy harmadikat. Számomra a megcsalásnak sok értelmezése van, én akkor veszem rossz néven, ha ezzel a másikat megalázzuk, ha már mindenki tudja, csak az nem, akit csalnak.
Mi erre nagyon vigyázunk. Furcsa lehet, de ha találkozunk az utcán, köszönés nélkül megyünk el egymás mellett. Így egyeztünk meg. Nekünk így tökéletes. Mert egyenlőek vagyunk a szexben, senkinek nincs oka ezt lerombolni.
Volt, hogy azt mondtam, elég, nem akarom folytatni. Megértette azt is, nem zaklatott, nem okozott gondot. Néha írt egy emailt, hogy mi van velem, tanácsot adott a kapcsolatomhoz, ha kérdeztem. Amikor besokalltam, támogatott mindenben. Mindig ott volt a háttérben. Egyetlen egyszer tudtam rávenni, keressen mást. Miért is ne? Egy férjes asszony ugrott rá...
Nem volt olyan jó, mint velem és nem is lett olyan megbízható a kapcsolatuk, így visszatért hozzám. Vagy én hozzá? Sosem firtattuk.
Nem tudok sűrűn találkozni vele, de ha igen, akkor boldogan megyek. Öröm vele minden perc, de mindenkinek megvan a maga élete és ezt tiszteletben tartjuk.

Nincs tanulság, nincs semmi, csak le kellett írnom, mert számomra érdekes, hogy pont az az ember tudja nekem a szexuális egyenlőséget nyújtani, akihez egyébként nincs sok közöm. Pont ezért?

Ui.: Lassan egy éve nem láttam, elsodort mellőle az élet. Írtam neki egy emailt. Úgy válaszolt, mintha tegnap látott volna. Természetesen, őszinte érdeklődéssel irántam.

Írta: MindenHatÓ

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Ajándék

- Tudod, hogy mennyire utálom a karácsonyt! - dörmögte férjek gyöngye kb. az ötödik boltban, ahová magammal cipeltem.
- Én is szívem, én is - fűztem a karom az övébe, hogy még véletlenül se tehessen meghátráló lépéseket - de ajándék nélkül mégsem karácsony a karácsony, nem igaz? - és már vonszoltam is a következő, valamelyest olcsóbbnak látszó üzletbe. Hiába, no! Recesszió van, vagy mi a csuda. Ott kell takarékoskodni, ahol lehet. Mondjuk az ajándékokon.
Egy pillanatig ugyan éreztem még egy csekélyke kis ellenállást a balomon, de aztán hirtelen megszaporázta a lépteit - alig tudtam vele tartani - és célirányosan elindult a cipőrészleg felé. "Ó, az én drágám, csak nem az én ajándékomat akarja beszerezni? Azt a cuki kis csizmát, amit a múlt héten kinéztem?" - gondoltam magamban, de csalatkoznom kellett, mert életem párja kényelmesen hátradőlt egy próba-széken és csak ennyit mondott:
- Én itt megvárom, míg körülnézel!- aztán mikor látta kitörni készülő hisztimet, még hozzátette - Csak, hogy el ne veszítsük egymást!
Logikusnak tűnt a dolog. Hagytam is, had pihenjen kedvére. Annál is inkább, mert iszonyatosan tud szenvedni egy-egy bevásárlás alatt, ha csak teheti, nagy ívben elkerüli a bevásárlóközpontokat. Ez aztán rendszerint azzal jár, hogy vagy nem vesz ajándékot senkinek, vagy megveszi az első tárgyat, ami a keze ügyébe kerül, vagy az történik, ami két éve karácsonykor. Na, ezt el kell mesélnem!

Szenteste volt. Vacsorához készülődtünk éppen. A lejátszóból halk zene szólt, csupa szívet melengető karácsonyi ének. A kedves mama az asztalfőn, a zene ütemére dobolt a kanállal, a gyerekek tűkön ülve ingáztak a nappali zárt ajtaja, a bejárati ajtó és az étkező között. Az asztal szépen megterítve, már félig leégett a gyertya az asztaldíszen, a vacsora már harmadszor került vissza a sütőbe, mert életem párja csak nem érkezett meg időben, pedig szent esküvéssel ígérte még reggel. Úgy, a harmadik telefonhívás után végre csörrent a kulcs a zárban. Bevallom, kicsit morcosan fogadtam, de rám kacsintott azzal az elbűvölő, zöld szemével, amibe annak idején beleszerelmesedtem, és súgva kért, hogy a gyerekeket csaljam ki valahogy a konyhába. Tágra nyílt szemem azt kérdezte: "Csak nem hoztál ajándékot?" Egy lehengerlő, magabiztos bólintás volt a válasz, ami azt mondta, hogy "Ugyan szívem, hogyne hoztam volna, látod, bízhatsz bennem, felnőttem a feladathoz". Hát, igen. Bíztam benne.
A vacsora nagyon jól sikerült. Leszámítva talán azt az aprócska tényt, hogy a hús teljesen kiszáradt, a kedves mama nem ette meg a halat, mondván, nem szereti, a gyerekek meg annyira izgatottak voltak, hogy egy falatot sem tudtak lenyelni. A desszert után férjek gyöngye jelentőségteljesen felállt, körbehordozta a tekintetét kis családján, kérte, hogy énekeljük el a "Mennyből az angyal"-t, aztán a nappali ajtajában megrázta a kis porcelán csengettyűt, amit direkt erre az alkalomra vásároltunk.
Mindenki a meglepetés lázában égett. Anyuka már előre szabadkozott az ajándék miatt, amit még meg sem kapott, hogy "ugyan nem kellett volna költségekbe vernetek magatokat", a lányok már előre eltervezték, hogy fogják felöltöztetni az álom Barbie-t, és hova állítják a tizenötödik Barbie házat, meg a lovas kocsit. Bevallom, nekem is megfordult a fejemben, hogy talán az a kis aranylánc, ami előtt vagy háromszor elsétáltattam az én egyetlenemet, aminek ecseteltem minden báját és szépségét, ott lesz valahol a fa alatt. Szóval, mindenki tele volt várakozással és ünnepélyességgel, amikor nyílt az ajtó és …

A nappali romokban hevert. Akár egy háborús frontvonal. A karácsonyfa a földön, összetört díszek hevertek a szobában szana-szét. A szaloncukrok kibontogatva a hófehér szőnyegen. A kedves mama ajándék papucsa szétrágva kandikált ki a komód alól, a Barbie házak darabokban hevertek a tévé előtt,

a játék lovacskák a fotelból nézték a felfordulást. És a szoba közepén, minden meghatottságot és ünnepélyességet nélkülözve ott ült egy zsemleszínű gombóc, szájában egy meztelen Barbie babával. Egy élő, hús-vér kiskutya. Nem tudtam, sírjak-e vagy nevessek, fél szemmel a lányokat néztem, akik kitörő örömmel rohanták meg a fajtisztának még nagy jóindulattal sem mondható ebet. “Kutya! Kutya! Mégiscsak van Jézuska!”- szajkózták egymás szavába vágva. Én meg anyósomat támogattam az első székhez, miközben szikrákat szórtam életem párja felé, próbáltam valamit menteni a papucsból, a szemem azonban egyre csak azt a kis dobozkát kereste a karácsonyfa romjai között. Hiába.
Hogy mi történt? Természetesen megint elfelejtett ajándékot venni, sőt még az is kiment a fejéből, hogy szenteste a boltok korábban zárnak, ha kinyitnak egyáltalán. Éppen bánatosan tartott hazafelé, - sejtem mennyire bánatosan, de Istenem, mi így szeretjük - amikor az út közepén észrevette a kiskutyát. Egy hajszál választotta el attól, hogy áthajtson rajta. Megállt, kiszállt a kocsiból, hogy odébb tessékelje a megszeppent jószágot, amikor fenomenális ötlete támadt. Fogta a kis nyüszítő fenevadat, becsomagolta a pulcsijába és betette a csomagtartóba. Útközben aztán bánta már az egészet, nem beszélve arról, hogy a kis hálátlan eb hatalmas tócsával köszönte meg a mentőakciót. De már nem volt visszaút, hiszen így is késésben volt. A garázsban fogott egy dobozt, szépen beleültette a kiskutyát, aztán a többit már tudjátok.

Így történt, hogy életem párjának vásárlási fóbiája a legszebb karácsonyi ajándékot hozatta a Jézuskával. Az a karácsonyeste nem múlt el nyomtalanul, egyrészt, mert kis idő múlva egyik lány jobban vakarózott, mint a másik, - két napig bolhavadászatot játszottunk - a fehér szőnyegen a csoki mellé apró, kis foltocskák kezdtek gyülekezni, a kedves mama papucsát ki kellett cserélni, de egy bolondos baráttal gazdagabbak lettünk. Meg egy tapasztalattal, hogy nem feltétlenül a legdrágább ajándék a legkedvesebb, és persze egyértelmű, hogy igenis van gondviselés! Azt a karácsonyt azóta is csak kutyás karácsonyként emlegetjük.

Írta: Nurse

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Cyber szerelem

Egy világ omlott össze benne a pillanat törtrésze alatt... Egészen addig meggyőződése volt, hogy mind szellemileg, mind fizikailag egy jó karban lévő, többunokás nagymama.

Egy világ omlott össze benne a pillanat törtrésze alatt... Egészen addig meggyőződése volt, hogy mind szellemileg, mind fizikailag egy jó karban lévő, többunokás nagymama.
Halad a korral, rejtvényt fejt,olvas, követi a világban folyó eseményeket. Nem kihívóan, de csinosan öltözködik, hál' Isten még nem felejt el semmit… és akkor most itt ül a barátnőivel a kávézóban, tekintetét belefúrja a süteményes tányér antikolt mintáiba, hogy azok ott, az asztal másik oldalán ne vegyék észre, mennyire kiesett a magabiztos nagymama szerepéből.
Ha a fejét veszik sem vallotta volna be, hogy fogalma sincs, miről beszélnek ők hárman. Valami Iviről fecsegnek, aki a Neten mindenféle furfanggal kideríti a régi, szem elől tévesztett ismerősök, barátok tartózkodási helyét. Arcára erőltetett egy mosolyfélét, hagy higgyék a többiek, hogy mindennel tisztában van, de lázasan keresgélni kezdett az emlékei között. Vajon ki lehet az az Ivi? Ismernie kellene személyesen, vagy ez is valamiféle jós szolgálat, amit múltkor látott a tévében? Na és ez a Net, ez valami új város, ami elkerülte a figyelmét? Manapság már minden porfészket várossá nyilvánítanak!
Elment a kedve az egész délutántól. Villámgyorsan döntött, elköszönt a többiektől. Azok, hogy fokozzák az amúgy tökéletes káoszt a fejében, még búcsúzáskor azért felhívták a figyelmét, hogy ne felejtse el az Ivit megkeresni a Neten, biztosan talál ő is ismerőst bőven.

Egy hétig bírta. Egy álló héten keresztül törte a fejét, de kérdezni nem mert, nehogy habókos, szenilis öregasszonynak tartsák. Aztán egy éjjel álmot látott. Egy régi, gyermekkori szerelmével álmodott, aki egyre csak futott egy érett korú nő után és állandóan azt kiabálta neki, hogy „Ivi, várj meg, Ivi!"
Azonnal tudta, hogy ez valami jel lehet, semmi más, tehát eljött az idő, cselekednie kell. Akármilyen áron,de muszáj kiderítenie az igazságot. Csak azt nem tudta, hogyan kezdjen hozzá. Arra gondolt,hogy először kideríti, hol is van az a Net, a többi már gyerekjáték lesz.

A jószerencse aztán ezt is megoldotta, a legkisebb unoka személyében. Ki más tudhatná a választ, mint egy 10 éves, aki épp most tanulja Magyarország városait, településeit. Mielőtt a gyerek megjött, jól látható helyre kikészített egy tábla Milka csokit. Amikor a lurkónak teljesen felkeltette az érdeklődését a nem várt édesség, neki szegezte a kérdést.- Te Bence! Meg tudod mondani a nagyinak, hogy hol van Net?
- Persze, Nagyi! Nálunk, otthon. – felelte a fiú nevetve, mintha a világon ez lenne a legtermészetesebb dolog. Aztán, nagyanyja értetlen arcát látva magyarázatba kezdett:
- Tudod, a számítógépes hálózat a Net! A v i l á g h á l ó, ahol mindenféle dolgokat lehet keresni, meg játszani, és képeket nézni, mélezni, zenét hallgatni. Ne mondd már, hogy nem hallottál róla! – magyarázott nekihevülve az unokája.
- Jaj, dehogynem! – válaszolt rá tettetett felindultsággal, közben még mindig nem értett a világon semmit.
Ennyiben maradt a dolog. Tovább nem firtatta, de azért csak nem hagyta nyugodni sem az álom, sem a frissen szerzett információ. Arról a fránya Iviről is szeretett volna többet tudni. Fiú vagy lány, eszik vagy isszák?
Újabb hét telt el. Egyre másra kereste a megfelelő alkalmat, összeszedte a bátorságát, hogy kérdezni merjen, de valahogy úgy, hogy ne rajta nevessen az egész család. A sors úgy hozta, hogy megint ő ment Bencéért az iskolába. Amikor hazaértek meleg kakaóval és kaláccsal kínálta a fiút, aztán kissé vonakodva, félénken kirukkolt a kérésével:
- Kisfiam! Meg tudnád nekem mutatni, hogy kell azon a Neten keresgetni? Legközelebb,

amikor én megyek érted az iskolába, akkor hozzátok megyünk haza. Elmagyarázod a nagyinak?
- Persze, de mit akarsz keresni mama? – kíváncsiskodott a fiú.
- A lányok valami Iviről meséltek múltkor. Őt akarom megkeresni. Hallottál már róla?
A kisfiú nevetni kezdett, a nagyi meg egyre kínosabban érezte magát.
- Mit nevetsz, te ördögfajzat? Öreg nagyanyádat?
- Nem, dehogy… csak azt a bizonyos Ivit iwiw-nek hívják Mami, és az nem egy ember, hanem egy portál. Anyu nekem is csinált ott egy lapot.
Váratlanul érte az információ, de ugyanakkor egy mázsás kő esett le a szívéről, mert ugye mégsem mindegy, hogy az ember szenilis, vagy egyszerűen tájékozatlan.
A tájékozatlanságon valahogy,még csak-csak lehet segíteni...
- Na ide figyelj! Kössünk üzletet!- szólt Bencének – Ha elmagyarázod mit kell tennem, hogy valakit megtaláljak ott az Iwin, vagy mi a csudán, akkor én beszélek a Jézuskával, hogy hozzon neked egy szép…
-… teleszkópos, 21 sebességes bicajt - fejezte be a fiú a megkezdett mondatot.
Nagy ár volt ez egy nyugdíjas nagymamának, de mit volt mit tenni, belement az üzletbe. A kíváncsiság árát meg kell fizetni.

Aztán elkezdődött a lecke. Szegény próbálkozott, próbálkozott, de mintha kínai lenne neki a gép nyelvezete. A gyerek pikk-pakk mutogatott, ide – oda kattintott, ő követni sem tudta mit csinált, olyan gyorsan járt a keze a billentyűzeten. Eleinte még az egeret sem merte megfogni, nemhogy kattintani tudott volna vele. Folyton attól rettegett, hogy valamit rosszul csinál és kárt tesz a drága gépben. Voltak jobb és rosszabb periódusok a tanulás során, de fűtötte a vágy, hogy kiderítse, amit ki kell derítenie, és nem utolsó- sorban az, hogy ne kerülhessen még egyszer olyan szánalmas szituációba, mint a kávézóban.
Elérkezett aztán a pillanat, amikor újabb probléma ütötte fel a fejét. Így-úgy eligazodott már az ikonok és kezdőlapok szövevényében, de a tanulásra fordítható idő a fiáéknál korlátok közé volt szorítva. „Na így nem jutunk ötről a hatra” gondolta magában, be kell szereznie egy gépet internet kapcsolattal, hogy otthon is gyakorolhasson.
Nagyot nézett a fia, amikor előállt a kéréssel. Álmában sem fordult meg a fejében, hogy az ő műszaki-analfabéta anyja számítógépet akar vásárolni. Nem tudta mennyire kell komolyan venni, de azért beszerzett neki egy jó állapotban lévő használt laptopot.

Bekapcsolta. Félve, óvatos, kíváncsi szeretettel kezelve, szeme elé tárult a nagyvilág. Országokat látott, embereket érintett meg, addig ismeretlen dolgokról szerzett tudomást.Ettől kezdve felgyorsultak az események. Egyre több időt töltött a neten. Folyton e-maileket olvasott és írt, keresett, kutatott, nem kevés energiával elkészítette az iwiw-es bemutatkozó oldalát és elkezdte gyűjteni az ismerősöket. Néha ugyan eljutottak hozzá a valóvilágból jövő kérések, mindennapi kötelességek, amiknek eleget tett, de a gondolata olyankor is a gép körül keringett. Egymás után, sorba írta be a neveket, és iskolákat, szűkítette a keresést. Egy ilyen alkalommal nagyot dobbant a szíve. Felfedezte az álmában látott ismerősének a nevét. Izgatottan navigált az oldalára. Iskola: rendben, stimmel. Munkahely: az is! Családi állapot: özvegy. Furcsa örömöt érzett.

Egy aprócska, nem elhanyagolható probléma azért mégiscsak akadt, történetesen a férfi Ausztráliában, Sydneyben élt. Az első rövidke levelet szórakozottan, tele elütéssel írta meg. Izgatottan várta a választ, naponta legalább százszor megnézte jött-e üzenet.

Egy napon válaszüzenet érkezett. Levelezni kezdtek. Az elején csak semmiségekről, röviden. Nehéz úgy üzenetet írni, hogy az ember öt percig keresi a megfelelő betűt, ha nem tudja, hogy

kell a hibát kijavítani, képet küldeni. Később aztán a levelek kezdtek tartalmasabbá, bensőségesebbé válni, mígnem azon kapták magukat, hogy bolond fejjel, vénségükre egymásba szerettek. Nem ment ez a felismerés könnyen, nehéz ezt ekkora távolságból megmondani, meg aztán a józan ész is tiltakozott erősen. Nincs, nem lehet jövője egy ilyen szerelemnek, ha ugyan szerelem volt az, amit éreztek. Éjszakákon át csevegtek a neten, egymás fotóit nézegették, szavakat és mondatokat írtak egyszerre, ugyanabban a pillanatban, jókat nevettek, akár csak a tinédzserek, de belül gyakran érezték, hogy mindez csak önámítás. Rajtuk csak a csoda segíthet. De csodák ritkán vannak, annál inkább távolság, amit leküzdeni még két szerelmes, öreg szív sem mindig képes.

Hónapok teltek el békességben. Nem beszéltek róla, de ott lebegett közöttük a félelem, hogy mi lesz, ha a másikkal történik valami? Nem kell ám nagy dologra gondolni, de ebben a korban, már bármi előfordulhat. Mi lesz akkor? Még értesíteni sem tudják egymást, nem avathatnak be a titkukba senkit anélkül, hogy elítélő megjegyzéseket ne kapnának. Erre egyikük sem volt felkészülve. Különösen a nő törte gyakran ezen a fejét és ugye, amit az ember egyszer meghív; az előbb-utóbb bekopog,benyit. Napokon át nem jött mail, nem látta azt az apró kis zöld jelet, amiből tudta, hogy a férfi a gépnél van. Egyre másra küldözgette az aggódó leveleket, de válasz nem jött. Nem találta a helyét. Percenként nyitogatta az ablakot, enni is elfelejtett. Látta a párját betegen, kórházi ágyon, egyedül, kiszolgáltatottan, és tehetetlen haragot érzett. Aztán magát kezdte sajnálni, amikor végre megtalálta a szerelmet, akkor hirtelen megfosztja a sors ettől. Szinte belebetegedett a bizonytalanságba. És jött a Karácsony.

- Hamarosan leszállunk Budapest – Ferihegyen, kérjük, kapcsolják be a biztonsági öveiket – hallotta a hangosbemondóból a kapitány hangját. Kicsit kinyújtóztatta elgémberedett lábait, összehajtogatta az újságját. A repülő ablakán át lenézett a városra, amit 30 éve nem látott. Havat várt; mire számíthatna az ember Karácsonykor Budapesten, de még a decemberi szürkeségben is lélegzetelállító volt a panoráma. Szép ez a város. A reptérről kifele menet még megtapogatta a zsebében lapuló dobozkát, felvillant előtte az aprócska gyémánt, a nő kedves arca, majd a kalapját a fejébe húzta, és bemondta a taxisnak a címet.

Írta: Nurse

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Hóesésben

A tél észrevétlenül lopakodott vissza a házak közé. Egyik pillanatban még a fekete aszfalt kopogott a lábam alatt, a másikban már hópihetakaró takarta a környező tájat.

A tél észrevétlenül lopakodott vissza a házak közé. Egyik pillanatban még a fekete aszfalt kopogott a lábam alatt, a másikban már hópihetakaró takarta a környező tájat.
Apró léptekkel jött. Kicsit megbújt a bokor alatt, belebújt a kéményekbe, aztán szétterült a tájon, bevilágítva az alig órája érkező estét.
Szeretem a havat. Szeretem a finomságát, könnyedségét, törékenységét, tisztaságát. Ahogy írom a sorokat, egy régi kép villant be a fejembe. Egy régi havazás emléke. Akkor is ilyen gyönyörűen szédültek a hópelyhek, szinte hangtalan volt minden, szél sem mozdult, hang sem hallatszott. Hazafelé mentem. A szűz hó elnyelte lépteim zaját. Egy kaptatón vezetett az út, kétoldalt galagonyabokrok nyögtek a hó alatt. Sokáig nem tűnt fel, hogy nem vagyok egyedül. Sokáig csak önfeledten örültem a hirtelen jött csodának, de valami reccsenés megzavarta a nyugalmat. Figyelni kezdtem. Látni nem láttam senkit, érzetem csak, hogy valaki követ. Elbizonytalanodtam. A házunk messze volt még, a falu és az otthon között emberrel ritkán találkoztunk. Kicsi korom óta belém nevelték a bizalmat. Bizalmat az emberek felé, hiszen minden ember jó, és jót akar, bizalmat az állatok felé, mert az állatok csak akkor támadnak, ha olyat teszek, ami ingerli őket, így tőlük sem kell tartani. Drága szüleim! Akkor, ott a hegy alatt mégis a jeges rémület futott végig a gerincemen. Biztos voltam benn, hogy nem vagyok egyedül, és azt is tudtam, hogy az a valaki a hátam mögött nem jó szándékkal jár. Amikor szaporáztam a lépteimet, ő is ezt cselekedte, amikor megálltam, a hangok is némák lettek. Fiatal lányként nem tudtam, mit kell tennem, kiabálni felesleges, nem hallja senki, Futni a meredek hegyoldal nem engedett. Valamit megérezhetett apám is, az Isten áldja meg érte, mert olyat tett, amit addig soha. Elém jött. Kísérőm, amint meglátta a hegytetőn apámat megállt, nem jött tovább. Sírva borultam apám nyakába, izgatottan meséltem, mi történt velem. Először nem hitte, de visszamentünk egy darabon, és a hó nem hazudik. 15-20 méterrel lejjebb ott voltak a lábnyomai. A hely, ahol megállt, ahonnan sietve visszafordult és eltűnt a falu irányába a sűrű hóesésben. Azóta, bár csodálom a hóesést, a tél megmaradt kedvencemnek, de a hegyi úton bizony félve járok éjszaka, egyedül.

Írta: Nurse

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Jelek

Voltak bizonyos jelek.
Naná, hiszen jelek mindig vannak, csak ez ember lánya nem elég okos, hogy ezeket a jeleket értelmezni tudja.

Voltak bizonyos jelek. Naná, hiszen jelek mindig vannak, csak ez ember lánya nem elég okos, hogy ezeket a jeleket értelmezni tudja.
Az is megeshet, hogy értelmezzük, de egyszerűen könnyebb, ha hátat fordítunk a problémának, megkerüljük, elhárítjuk, kerékbe törjük, felnégyeljük, szőnyeg alá söpörjük, bármit inkább, csak a szemébe ne kelljen nézni. Pedig mennyi kínos perctől kímélnénk meg magunkat, ha az első, a legapróbb gyanús dolognál ellenlépéseket foganatosítanánk.
Nálam is voltak jelek.
Az első úgy tavasz tájékán jött, amikor szép sorban kipakoltam a téli ruhákat, hogy helyet csináljak a könnyebb, nyári daraboknak. Aztán, ha már elővettem a szoknyákat és rövidnadrágokat, - Egy életem, egy halálom, én ezt bizony felpróbálom! – csatakiáltással egymás után bújtam bele az ominózus ruhákba. Csakhogy! Valami történhetett velük a hosszú téli napokon, mert bizony egytől egyig összementek. Valószínű, a meleg víz, vagy az új mosószer, vagy a téli hideg nem tett nekik jót, mert valahogy egyik sem akart úgy állni, ahogy kellett volna. Némelyiket csak iszonyú levegőmegtartóztatás árán tudtam összegombolni. Sallallallalé! – Megyek vásárolni! – szóltam életem párjának, aki csak egy halk miértet tudott kinyögni, de készen voltam a válasszal rögvest - összementek a ruháim! – szóltam vissza az ajtóból és még örültem is, hogy végre új ruhatáram lesz, nem kell azokat az unalmas farmerszoknyákat hordanom.
Igen a jelek.
Talán hamarabb felfigyelek rájuk, ha nem utolsónak megyek minden este fürdeni, amikor már teljesen párás a tükör, hogy véletlenül se láthassam magam benne, vagy, ha reggel nem törődök férjek gyöngyével és villanyt kapcsolok öltözködés közben. De nem tettem. Így visszagondolva, kár volt.
Az is gyanút kellett volna keltsen, hogy egyetemista nagy fiam, elsőszülött drágaságom, amikor a hóna alá húzott, hogy egy cuppanós puszival fejezze ki ragaszkodását, rendre így szólított meg: - Na, gyere kis Buddhám! – Én meg még dagadtam is a büszkeségtől, és magamban azon örvendeztem, hogy – lám, lám, felnőtt az én drágaságom, végre elismeri, hogy okos és bölcs asszony az anyja, telve szeretettel, és ennek az észrevételnek kellőképpen hangot is ad.
Ha ezekre nem is, de Éva néni áhítatos figyelmére már mindenképpen gyanút kellett volna fognom. Szinte naponta találkoztunk, és naponta végigmért azzal a nézéssel, amivel csak a Szűzanyát szokták az asszonyok a kápolnában, mielőtt térdet hajtanak az oltár előtt. A tekintete megállapodott a hasamon, elmosolyodott, és továbbsietett. Egy nap aztán bátortalanul megszólított. – Tudom, hogy még nem akarja mondani senkinek, de megkérdezhetem, mikorra várja? – Azt hittem rosszul hallok, nem is nagyon értettem a kérdést azonnal, majd zavart magyarázkodásba fogtam holmi összegyűrődött pólóról, meg kardigánról. Magamban meg csak azt gondoltam, hogy kérek a habókos kis öregasszonynak időpontot a szemészetre.
Itt talán már erősebben kellett volna koncentrálnom, de szaladtak a napok, folytak a hetek, nem volt idő ilyen csipp-csupp ügyel foglalkozni. Egy nyár végi napon történt, hogy látogatóba mentünk öcsémuramékhoz. Nagy lelkesen mutogattuk a nyaralás alatt készült képeket, különös tekintettel a tengerre, a naplementére, a fehér homokra, amikor öcsémuram váratlanul megszólalt. – Aktivisták is jöttek? – Értetlenségemet látva még hozzátette – a Greenpeace-től. Láttam ott, az előző képen egy partra vetődött bálnát!

Naná, hogy én voltam azon a képen, bronz barnán, cuki kis fürdőruhámban napozva. Hát tehetek én róla, hogy ilyen hálátlan géneket örököltem? Na, meg ugye a kor is szépen eljárt felettem, már a nagyobb gyerekek is néniznek, és csókolommal köszönnek a házban. Különben meg kit érdekel egy csipkelődő öcs véleménye? Tudja is ő, milyen egy kövér nő! Messze vagyok én még attól, gondoltam magamban, kicsit dúlva - fúlva, de hogy mennyire nem volt igazam, az a következő hétvégén derült ki.
Anyámékhoz mentünk a hegyre. A kutyák messziről ugattak, apám a pincéből jött éppen, a konyhában hangzavar.
- Vendég van a háznál, - súgta apám félúton - itt vannak Mari nénédék.
Mari néném amolyan szókimondó fajta, az egész család féli a véleményét, és vigyázza minden szavát, nehogy a néni elefántot csináljon az aprócska bolhából. Kis gombóckával a torkomban siettem a házba, hogy mielőbb túl legyek a találkozás procedúráján, amikor Mari néném csípőre tette a kezét. Ez a mozdulat semmi jót nem ígért, hát még a fogadj Isten!
- Azt a nemjóját! De jól nézel ki! – kiáltott fel a néni, ami az ő olvasatában annyit tesz, hogy „a fenébe lányom, de meghíztál, mióta nem találkoztunk!”
Akkor, ott, a konyha hűvösében, Mari néném ölelő karjai között fejtettem meg a jeleket és fogadtam meg szentül, kisdobosbecsszóra, hogy holnaptól szigorú fogyókúrába fogok. Azóta várom azt a holnapot.

Írta: Nurse

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Öregszem

Visszafele jöttünk már, az aszfalt lassan kifogyott a lábunk alól, amikor barátnőm, a lehető legkomolyabb hangján megjegyezte:

Visszafele jöttünk már, az aszfalt lassan kifogyott a lábunk alól, amikor barátnőm, a lehető legkomolyabb hangján megjegyezte:
- Hmm, öregszem!
- És mire fel ezt a kijelentés? - kérdeztem tágra nyílt szemmel. Nem értettem a dolgot. Épp néhány nappal ezelőtt mondta, hogy most elégedett magával, fogyott pár kilót, az erőnléte rendben, megfordulnak utána a férfiak, soha ilyen jól nem érezte magát. Most meg kijelenti, hogy öregszik. Megdörzsöltem kicsit a szemem, hogy szemüveg nélkül is lássam, biztos jó emberrel futok-e immár fél órája. De semmi kétség. A haja stimmel, a ruhája olyan, mint azé, akivel vasárnap is futottam, fülében ott az elmaradhatatlan telefon, szigorúan rádióra állítva. A család, amiről mesélt, az is az övé, a munkahely sem változott, csak a nő lett kicsit más. Azt mondja öregszik! Röhej! Majdnem rákiabáltam, hogy - Hé! Ácsi, ha Te öregszel, akkor én is, és nekem még eszem ágában sincsen ilyet tenni a közeljövőben.
- Kedden beteg lettem, de ezt tudod - kezdte a mesélést - Felkerekedtem hát, hogy elmegyek a háziorvoshoz. Férfi. Nem látott, mióta futunk, amióta leadtam azt a tizenakárhány kilót. Illatos tusfürdővel lezuhanyoztam, testápoló, parfüm, miegymás. Pedig olyan hányingerem volt, de a cél érdekében mindent! Kiöltöztem. Új melltartó, kontaktlencse, hajam belőve. Rám került a sor. Az orvos meg sem ismert. Na nem baj, mondom, mi a problémám. Erre Ő: - Nyújtsa ki a nyelvét!
Most mondd meg! Ennyi. Nyújtsa ki a nyelvét. Pár év, és már be sem kell mennem a rendelőbe.

Írta: Nurse

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Peronon

„… gyorsvonat azonnal indul. Kérjük, fejezzék be a felszállást.”

I.

A peronra még együtt érkeztünk, szerelmesen, kéz a kézben. A szemünk beszélt csak, nem is kellettek szavak, anélkül is tudtuk mindketten. Összetartozunk. Egy pillanatra félrenéztél, majd vissza rám. Abban a másodpercben értettem meg, amit nem mondtál ki. Beszélt helyetted a szemed. Keserű szavakat. Próbáltam válaszolni, de jéggé fagytam ott, a fülledt, nyári délutánban. Egy darabig még álltál, majd lazult, egyre csak lazult a kezed a kezemen, egyesével fejtetted le az ujjaimat. Minden ujjam egy kapocs, ami most megszakad, majd erőtlenül, magára hagyottan markolássza a semmit. Még mindig a szemembe néztél, némán könyörögtél, hogy értsem meg. Aztán egy ugrással a vonaton voltál. Ott egy pillanatra megálltál, de nem néztél vissza. Akkor nem. A szemem sarkából láttam csak, ahogy az arcod az üveghez nyomod, a szád azt a kilenc betűt formálja: Szeretlek. Elindult a vonat. Előbb végtelenül lassan, majd egyre gyorsabban, végül elnyelte a végtelen horizont kékje. Álltam és néztem utánad, de belül fáradtan rogytam a peron kockaköveire. Némán kiáltottam: - Ne menj el, maradj még! Szeretlek! - De a sikításomat elnyomta a hangosbemondó recsegése.

„ … a vágány mellett kérjük, vigyázzanak”

II.

Most, hogy mondod, talán látlak is ott a peron másik oldalán. Puha hópihék szállingóznak körülöttünk, egyet-egyet felkap a szél, vad forgással sodorja erre-arra. Kabátban vagy, jó meleg, puha kabátban. Most szeretnék belebújni a bélésébe, beszívni a bőröd illatát, de bárhogy erősködök, csak a kéményekből felszálló füst szaga csapja meg az orromat. Valahol harang szól. Egyre csak üti, hogy bimm-bamm, bimm-bamm. Soha véget nem érő egyhangúsággal. Nézek, egyre csak nézek át a Te oldaladra. Szólnék is, kiáltanék, vagy csak suttognék szavakat, de istentelen robajjal vágtatnak a vonatok kettőnk között. Azt sem értem, mit mondasz, pedig valamit kiáltasz onnan, a másik oldalról. Jó lenne szájról olvasni, mert látom, hogy beszélsz hozzám Te is, látom, hogy mozog a szád. Nézel mélyen a szemembe, szuggerálsz, akarod, hogy értsem, mit mondasz, talán értem is, csupán a lényeget, de a válaszomat elmossa a hangosbemondó recsegése. Nem merek elindulni, nem merek mozdulni, nehogy szem elől tévesszelek, mert félek, hogy soha nem találnék Rád újra. Emberek jönnek-mennek körülöttünk, valaki eléd áll, odébb lépsz, valaki elém áll, lépnék, de nincs hova. Becsukom a szemem. Látom az arcodat, látom, ahogy mosolyogsz, ahogy megérintesz a májusi napsütésben. Ez jó, nagyon jó. Így maradok. Maradok.

Írta: Nurse

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A kis Hercegnő

Hát...nem is tudom...vajon igaz, vagy nem? :)

Az egész úgy kezdődött, hogy a fagyos téli időben az országúton lerobbantam az autómmal. Fogalmam sem volt, mi lehetett a baja,a műszerek semmit nem mutattak, de valahogy mégsem indult, vagy ment tovább az autó. Szabályszerűen hátrasétáltam a süvítő szélben kezemben a piros háromszöggel, hogy előre jelezzem minden autósnak, hogy lerobbantam. Vártam, hátha jön valaki, aki majd megáll, netán ért az autókhoz, s talán tudom folytatni az utamat. Visszatértem az autóhoz, beültem melegedni. A hó sűrű pelyhekben hullani kezdett, a szél elállt. A sötétben, s a sűrű hópelyhek által, szinte alig láttam előre. Rágyújtottam egy cigarettára,s elmerültem a gondolataimban, miközben egy pillanatra sem adtam fel a reményt, hogy valaki csak erre téved, s segítséget nyújt nekem. Nagy svunggal fújtam ki a füstöt, s bámultam kifelé az balakon. Megpillantottam egy alakot. Gyalog, nagyon lassan közeledett felém. Kiszálltam a kocsiból, hogy eléje siessek, hátha neki is segítségre van szüksége.

Megállt előttem, s szólni sem bírtam a csodálattól. Egy alacsony, gyönyörű nő állt előttem, földig érő fehér bundában, vöröses-barna haja csattal volt összefogva, a homlokánál lévő rövid tincsek, huncut mód lógtak homlokára. Arca piros volt a hidegtől, ettől még szebbnek hatott, vékony ajkai mosolyra húzódtak, ahogy megálltunk egymással szemeben.
- Szia! - mondta.
- Öööö, öööö... Szép jó estét! - szólni nem bírtam a meglepetéstől. - Merre felé, ilyen későn, ekkora havazásban, ráadásul gyalog?
- Éppen hazafelé tartok, de gondoltam, mielőtt hazamegyek, még beszélnem kell veled.
- Szívesen elvinném, ha jó lenne az autóm, de nem jó sajnos. Messzire megy?
- Az attól függ... nekem nincs messze, maguknak embereknek biztos messze lenne, vagy szinte hihetetlen. De majd, miután beszélgetünk, elmondom, hogy pontosan hova megyek.
Azt hittem, a nő meghibbant, vagy elszökött valahonnan... Itt van velem velem, mellettem, életünkben nem találkoztunk, s azt mondja nekem, hogy addig nem megy haza, míg nem beszélgetünk?! Nagyon furán hangzott. Aztán megkínáltam egy cigarettával, a termoszból pedig forralt bort töltöttem mindkettőnknek.
- Szóval, mesélj nekem! - szólt a nő, aki külsejét tekintve egy kis hercegnőnek tűnt számomra.
- Miért vagy ilyen szomorú?
- Szerelem...
- Azért ültél autóba, s indultál neki a vak világnak? Hisz a szerelem a legszebb, legszentebb érzés az életben!
- Ez így van, ezzel egyetértek. A baj csak akkor van, ha nem viszonozzák.
- És ezért képes lennél eldobni az életedet?
- A szerelem nevében bármily módon meghalni, dicsőség, feltéve ha az az érzés őszinte.
- Ez így van. És miért nem viszonozzák?
- Tudod, magam sem tudom. Illetve tudom, csak... nem is az, hogy nem viszonozzák, hanem elmúlt. Valaha ő is olyan szerelmes volt, mint én. Aztán elmúlt. Tudod, nekem nincsen pénzem, én nagyon szegény vagyok, munkám sincs, lakásom sincs, s nem tartott igazi, életre való férfinak. Sokszor segített rajtam, főleg így anyagilag, de utólag belegondolva, ahogy adta a pénzt, úgy apadtak az érzései irányomban.
- Ez még nem lehet ok. Pénz nélkül is lehet szerelmes az ember. Itt valami másnak is történnie kellett.
- Hát, igen. Túlságosan féltékeny voltam. Ez megmérgezte a kapcsolatunkat.
Több mint két éven keresztül kergettem a szörnyeimmel, mert számomra Ő a világon a legszebb, legcsodálatosabb Nő, s meg vagyok róla győződve, hogy mindenkinek Ő kell. Most

meg már, hogy másra is nyitott, már semmi esélyem nála. Volt, hogy bántottam is emiatt. Na, nem mindennap, de sajnos volt rá példa. Nem tudtam uralkodni magamon... sajnálom...
- Mesélj még, aztán én is mesélek. Ígérem - válaszolta a kis hercegnő
- Megsértettem a magánszféráját, többször is. Ami nekem természetes volt, mert ha szeret engem, akkor ne legyenek titkai. Pont erről szól egy szerelem, nem igaz?
- Nem egészen, de folytasd!
- Szóval, sokszor bántottam, megaláztam lelkileg, a lelkivilágát tönkretettem, s még fizikálisan is bántalmaztam néha. Erre ő kiszeretett belőlem, eltávolodott, s közölte velem, hogy ő már más valakit keres, de ezt sem a szemembe mondta, hanem nekem kellett rájönnöm.
- És mit tettél eztán?
- Bocsánatot kértem százszor, ezerszer, elhalmoztam szebbnél szebb versekkel, de nem hatottam meg. Már nem tudott újra szeretni, s új esélyt adni. És most úgy gondoltam, elmegyek valahová messzire, úgysincs senkim, nem tartozom senkihez. Aztán csak lesz valami.
- Nézd, ez a bocsánatkérés furcsa dolog. Mert megbocsájtani meg lehet, de felejteni sosem. Aki bölcs, persze, felülemelkedik ezen, s ha valóban szeretne, adhatott volna esélyt. Sok-sok évvel ezelőtt jött a Földre valaki, könyvet is írt róla egy jó ember, kis hercegnek nevezte el ez a valaki. Majd megírta a könyvet, ami igaz volt, de az emberek nem hitték el, azt hitték, hogy mese. Elismerték, hogy nagyon jó írás, de csak a képzelet szüleménye. Hát tudd meg, nem az volt. A Kis Herceg az én nagy szerelmem volt, s az mind a mai napig. S egy nagy veszekedés után elhagyott, akkor jött a Földre. Itt volt egy évig. Nagyon hiányzott nekem. Megtapasztalta, hogy milyenek az emberek, s visszajött hozzám. Azt mondta, hogy megbocsájt nekem, ad lehetőséget, hogy szeressem, mert itt volt a Földön, s rájött arra, hogy mi igazán szerettük egymást. De ez egy egész évig tartott. A mi bolygónkon ez háromszázhatvanöt év. Tudod milyen nagy idő az? De visszajött, mert azt mondta, sehol máshol nem talált olyan szeretetet, szerelmet, mint amit nálam tapasztalt.
- És te most miért vagy itt?
- Két okból. Az egyik: Azóta együtt szoktunk idejönni a Földre, hogy segítsünk az embereknek, akik megérdemlik. A másik, hogy most ő bántott meg engem nagyon, s megharagudtam rá, úgy érzem, nem szeretem, s otthagytam. S Téged, s a Szerelmedet régóta figyeltük már, s úgy érzetem, beszélnünk kell.
- Szóval, csupa jóságból idejöttök, s segítitek az emberek érzelmi életét?
- Mondhatni, igen. Valahogy úgy. De az emberek nem nagyon figyelnek ránk. Nemhogy ránk, egymásra sem nagyon figyelnek.
- Aha. Hát, én most itt vagyok, s csupa fül vagyok. Mit tegyek?
- Semmit ne tegyél. Volt egy ember régen a földön, Jézusnak hívták. A vállára vette az emberek bűneit. Mindenkiét, s minden bűnét. Te most már ne tőle kérj bocsánatot, hanem saját magadtól, s ne tőle kérj esélyt, hanem te adj magadnak egy esélyt a boldogságra. Ha szeret még téged, s valóban fontos voltál neki, meg fog keresni, ő is meg fog bocsájtani neked, s adni fog egy újabb esélyt. Ha nem ad, soha nem szeretett igazán.
- Honnan tudod ezt?
- Onnan, hogy én most úgy hagytam el egy éve a kis hercegemet, hogy soha többé nem akarom látni, mert olyat tett, amit nem tudok megbocsájtani neki. S most, miközben veled beszélgetek, jöttem rá, hogy valójában ő milyen fontos nekem. S visszamegyek hozzá. Megbocsájtok neki, mert tudom, hogy most ő is megváltozott, s megérdemeljük az újabb esélyt.
- Értem. Szerinted ez jó megoldás? Ti háromszázhatvanöt évet vártatok egymásra.
- Egy nap, vagy egy hét, vagy egy ezer év, vagy száz élet, mit számít az idő?! Az igazi érzések mindent kibírnak. S képesek megbocsájtani.

- De ezt ne nekem mondd, hanem neki. Rossz helyen kopogtatsz. Ezt ő nem tudja. ő nem tud megbocsájtani, s adni egy esélyt.
- Te meg tudsz magadnak bocsájtani? Te tudsz adni magadnak még egy esélyt? Amíg te magad nem bocsájtasz meg magadnak, s nem adsz magadnak egy esélyt, addig te ezt hogyan várod el másvalakitől? Mondd meg!
- Tudod, neked igazad van....
- Akkor figyelj rám! Én nemsokára hazamegyek, az autód el fog indulni. Bocsáss meg magadnak, adj egy esélyt magadnak, fordulj vissza, s menj, mert várt rád.
- Nem, nem vár rám.
- Hidd el, ha magadnak megbocsájtasz, ha belátod, mit tettél, s őszinte leszel magadhoz, nem kellenek napok, hetek hónapok. Rád néz, s nem is látni, érezni fogja,hogy megváltoztál. S kinyitja a szívét.
- Mi van ha tévedsz?
- Nem tévedek. Így lesz. Ha nem, akkor egy másik életben fogja megtenni. Akkor bizony sokáig kell várnod.
- Nézd, én nem tudom, mi van velem, de úgy érzem, szerelmes lettem beléd.
- Tudom. Ez egy varázslat a részemről. Hatalmamban áll. S megtettem.
- De miért?
- Azért, hogy ha én hazamegyek, érezd azt, milyen érzés VALÓBAN elveszíteni azt, akit szeretünk. Ő pedig bármit is mondd, szeret téged, s ne okozz neki ekkora fájdalmat.
Néma csönd ült eztán közénk... Csak ültünk. A forralt bor elfogyott. A cigarettából egy szál maradt, s az amit éppen szívtunk.
- Van még kérdésed? - kérdezte a kis hercegnő.
- Azt hiszem...nincsen... bár... ha nem kapok tőle esélyt most, s fájni fog, mit tegyek, hogy ne fájjon?
- Nem tudsz tenni semmit. Várj! Légy türelmes, válj jobb emberré! Használd erre a fájdalmat! Ezáltal bölcsebb, érettebb leszel, s tudsz majd másoknak segíteni. Aztán egy szép nap, majd te is hazamész, s mikor hazaérsz, ott várni fog rád. S ő fog tőled bocsánatot kérni. Te pedig megbocsájtasz neki. Bármekkora fájdalmat is okozott... Mert igazán szereted, szeretted. Én is így vagyok a kis hercegemmel. Az érzés miatt, amit miattam érzel, ne aggódj. Amint hazaérek, el fog múlni. Csak azért érzed, hogy tanulj. Hogy tudd meg, mit nem szabad okozni a másiknak.
- Értem. Köszönöm!
- Akkor én most elindulok. Sétálok egy kicsit, mielőtt hazamennék.

Azzal fogta magát, elgyúrta a cigarettáját, s kiszállta kocsiból. Elindult előre egyenes háttal, lassan, határozott léptekkel.Visszanézett. Félelem tükröződött szemeiben, s vágyakozás egyszerre... A fényszóró fénye megvilágította arcát... Egy pillanat volt az egész. A kamion elsodorta az útról, mintha csak egy falevél lett volna, úgy hullott be a havas árokba. Azonnal rohantam hozzá. Fel sem fogtam mi történt. Olyan hideg volt, hogy míg odaértem, könnyeim ráfagytak arcomra. Kezembe tartottam, könnyű, karcsú testét. Szépsége fénye még mindig tükröződött az arcán. De a szeme már máshová nézett. Még egyszer ránézett. Vékony ajkaiból folyt a vér.
- Ne sírj, kérlek! - mondta - Érzed a fájdalmat?
- Igen, érzem - feleltem, könnyeimet nyelve.
- Akkor ha valóban szereted, ne akard, hogy ő is ezt érezze, s cipelje egy életen át. Tedd azt, amit megbeszéltünk, s menj hozzá! Vár rád. Hidd el! Bízz benne, s magadban is!

- Persze, persze. De na hagyj itt, na hagyj el, hívok mentőt, mindjárt jobb lesz minden.
- Nem kell - felelte mosolyogva... már nem fáj... Csak egy pillanatra fájt. De engem már vár a Kis Hercegem. Remélem, tudtam segíteni! - mondta, majd lehunyta tengerkék szemét, s meghalt...
"Vár a Kis Hercegem"... - csak ezt hallottam a fejemben...

Beültem az autóba. Gondolkodtam... Az autó elindult... ahogy mondta... s ekkor hangosan bocsánatot kértem magamtól, s úgy döntöttem, hogy új, másabb, jobb ember leszek... s reménnyel a szívemben, bizakodva visszafordultam... Végtére is szent este van.. talán megterített nekem is... mert szeretem... mert talán szeret? Remélem...

Írta: Nyári Zsolt

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A szerelem és a rózsa

No comment

Régen, fiatalkoromban azt hittem, a szerelem örökké tart.

Egy rózsához hasonlítottam magamban. Ahogy egy szerelem, úgy a rózsa is bimbózik, s kivirágzik, majd természetesen elpusztul. Ám én azt hittem, a szerelem, az lehet örök, mint ahogy egy rózsa is, miután kinyílt lehet benne csodálkozni, gyönyörködni, illatát szagolni.

Én naiv azt hittem, a szerelem, mint a virágzott rózsa mindent kibír.

Hogy hiába jön jégeső, vagy nagy vihar, a rózsa nem szakad el a szárától, hanem együtt hajlik a széllel, s azt gondoltam a szerelem is ilyen. Lehetnek bármily külső ráhatások arra vonatkozólag, hogy rombolónak hassanak rá, ezek a romboló hatások nemhogy gyengítik, hanem erősítik a szerelmet. Úgy, mint eső után a napsütés a rózsát. Hogy tévedtem-e?

Nem tudom.

Mindenesetre a külső hatások elől, meg lehet védeni a rózsát is, és a szerelmet is. Ebben biztos vagyok. Ha a rózsa maga nem képes megvédeni önmagát, hát nosza, tüskéket növesztett, hogy aki őt bántani akarja, azt megsebezze. Az igaz szerelem is így működik. De a kérdés még mindig az, vajon lehet e örök egy szerelem? Még mindig nem tudom.

A baj akkor van, mikor a rózsát, azaz a szerelmet belülről támadja meg valami, ami ellen képtelenség védekezni. A rózsának, ha van gazdája, s látja a betegséget, tud segíteni neki. A szerelem, ha belülről betegszik meg, (pl. féltékenység, bizalomhiány).

Általában nem fogunk össze, s nem ápoljuk az érzéseket, hanem szabadjára engedjük őket. Úgy jár ez a szerelem, min a rózsa, aki nem kap a betegség ellen védőoltást. Szépen lassan, hiába eső, napsütés, belülről rohad, s bizony szirmait hullajtva elpusztul. Ha a szerelemben nem emelkedünk felül az önzés, és önös érdekeinken, ha „betegség” üti fel fejé a kapcsolatban, akkor eleve, mint a rózsa pusztulásra van ítélve.

Vagy ott egy harmadik lehetőség, mikor a rózsa a megvan, szépen virágzik, de bizony a jég is megverte, a nap meg túlszárította, s bizony nem pompázik már úgy ahogy kellene. Akkor kell döntenünk:

Választunk egy másik rózsabimbót, melyet tovább növelünk, s messze nem olyan lesz, mint az a rózsa, ami félholt volt, vagy pedig, összeszedve magunkat, s érzéseinket, segítünk ennek a rózsának életben maradni, hogy számunkra tovább virágozzon. Vannak mögötte tapasztalatok, átélt élmények: milyen jó volt, mikor elültettük, s hogy kezdett nőni, s mikor megnőtt, hogy hozta a virágait sorra. És csak azért, mert ez a bokor most megbetegedett, vágjuk ki, tépjük ki gyökerestül, s ültessünk helyette másik rózsabokrot?

Mindenkinek jogában van úgy cselekednie, választania, ahogy az neki jólesik, vagy tetszik. A kérdés, hogy megéri-e? Nagy a dilemma, mert a rózsa ami már meggyönyörködtetett minket, annak van múltja. Az újnak csak egy elképzelt jövője van. S ha az újat választjuk, s nem ereszt gyökeret, nem éled fel, akkor mi lesz? Volt rózsa, nincs rózsa?

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Nem tudom. De azt igen, hogy a szerelem lehet örök. Írom ezt annak tudatában, hogy bevettem az összes antidepresszáns nyugtatómat, s szívemben viszem tovább a szerelem örök, tiszta érzését. Mert ugye, a rózsa is lehet örök, ha virágzáskor kiszárítjuk, s szépen ékesíti egyik polcunkat egy vázában.

Ahogy a szerelem is lehet örök, ha halálunkkor még bennünk van, s ékesít minket a Másvilágon.

Írta: Nyári Zsolt

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Angyali mese

Az igaz szerelemről, ami megtörtént...van folytatás is...

Angyali mese-felnőtteknek, s nagyra nőtt gyerekeknek...

Láttam őket... nem voltak függetlenek... függtek a világtól, ahol éltek, függtek a körülményeiktől - amit persze saját maguknak teremtettek mindketten -, függtek a Világ anyagi dolgaitól, függtek más emberektől, olyanoktól is, akiket a családjuknak kellett tekinteni. Szóval, nem voltak függetlenek... de szerelmesek lettek... ha lehet ezt így nevezni.

Történetük ugyanis még számukra is örök rejtély maradt. Hogy szerelem volt-e kapcsolatuk, vagy két Lélek egymásra találása, ahol a földi világban, oly ritkán a Lélektársak találkoznak? Vagy csupán szenvedélyeik, vágyaik kiélése volt kettejük kapcsolata? Ne találgassunk... nem érdemlik meg... ezt ők biztosra tudják... Én csak láttam őket... Sőt, mondhatni azt, hogy egyiküket ismertem is... talán... de lehet, hogy csak láttam őt, vagy őket, s messze nem ismertem meg sem őket, sem az érzéseiket...
Angyalok voltak mindketten, ez bizonyos. Vagy ha nem is angyalok voltak, akkor Igaz Emberek... olyanok, akiket nem tett lóvá a világ minden fényűzése ellenére. Olyanok, akik mindent feladtak, s szembeszálltak az egész világgal, hogy szerelmüket beteljesítsék... vagy legalábbis megpróbálják. Mindenesetre egy papírdarabbal kezdődött az egész történet:

"Találkozzunk Berlinben
Ott ahol a tüzek égnek
Perzselik a láthatatlan falat
Mely soha le nem dől
Együtt játsszunk majd
A láthatatlan falnak romjain"

Ezt a papírdarabot sodorta felém a szél egy mappából kicsúszva. Elolvastam, s mivel nem az enyém volt, hát siettem, hogy visszaadjam tulajdonosának. De nem tudtam neki odaadni. Pedig gyönyörű volt. Nőiessége kitűnt mindenből, mi körülvette, szépsége pedig semmi földihez nem volt hasonlítható. Ha hasonlítani kellett volna, valami természeti csoda szépségéhez hasonlítanám, mint a naplemente, vagy a telihold szépsége, vagy bármi más. Hiába siettem, próbáltam visszajuttatni, de tényleg nem sikerült.
Találkozott egy férfival. De a férfi sem volt hétköznapi jelenség. Magassága, s testtartása végett szintén kilógott a sorból.

A feltűnő, viszont nem is ez volt számomra, hanem az az érzés, az a harmónia, mely kettejüket körülölelte. Látszott rajtuk valami. A szerelmesekről- mondják az okosok- messziről látni, hogy boldogok, s szeretik egymást. Amit én láttam, az teljesen más volt. Valami csodálatos nyugalom, harmónia, s egész másfajta boldogság ölelte körül őket, mint amit lehet tapasztalni.

Eztán figyeltem őket minden nap. Szándékosan. Valahogy az érzés, mely kettejükből áradt, kisugározták, s átadták akaratukon kívül is más embereknek. Rám is rám ragadt. Szerettem őket. Nem voltak hétköznapiak. Szeretem a nem hétköznapi dolgokat, a Világot pedig, mely minket embereket körbevesz mélységesen megvetem, s gyűlölöm az emberek többségével egyetemben. Mint később kiderült a férfi művész volt. Festőművész.
Próbált érvényesülni tehetségével a Világban, de természetesen, mivel világunk nem értékeli a

művészeket, így Őt sem értékelték. Sőt, ha volt egy kiállítása, arról is csak negatívul emlékeztek meg. Megtaláltam a naplóját. Idézek belőle, biztos nem volna ellenvetése. Megismerkedésük történetét írja le.

"Január 3. -a. Nincs hó, száraz, hideg idő van. Rossz időpont, rossz időjárás egy kiállításra. Mindenesetre nem tehetem meg, hogy lemondom, sőt, nem is akarom lemondani. Még ha olyan is lesz, mint a többi, akkor sem... egy utolsó kiállítás mindenképpen szükséges. Hogy nyomot hagyjak a Világban. Elvégre is ezért születtem. Ma minden kiderül. Bárcsak lenne mellettem Valaki, aki támogatna mindebben, s lenne kinek festenem. De ez az érzés is kerül, mint ördög a tömjénfüstöt. Pedig valahol kell lennie Valakinek, aki engem keres, akinek én kellek, s meg tudok felelni. Érzem, egyedül nem tudom megvalósítani Önmagam. Kell hozzá a Társam, aki veszettül, vagy éppen elveszettül rohangál idegenként a Világban, mint én magam.
Rögtön indulok. Ha olyan lesz ez a nap, mint amit várok, akkor nincs miért maradnom. Visszatérek oda, ahová tartozom... majd festek ott, ahol szeretnek, s ahol kíváncsiak rá."

Eddig az idézet, hogy beletekintsünk abba a bizonyos január harmadikába.
Aztán, ha elolvassuk az esti bejegyzést, láthatjuk, valami történt.

"Nem bántam meg amit tettem. Még akkor is, ha Ő azt mondta, szépek a képeim. Kedvességből bárki szívesen mondana ilyet. Történt ugyanis, hogy miután a sokadik újságíró is lemondott képeimről, hogy valami pozitívat írjon, s még a kérdéseikkel csak bántani, kötekedni tudtak, az összes aznap kiállított képemet ott a helyszínen semmisítettem meg. És most magamat semmisíteném, ha Ő nem jön oda hozzám, s nem karol fel. Megláttam. Ismerős volt, s ahogy nézett, s beszélt hozzám, tudtam, hogy Ő az. Nem azért mert azt mondta amit mondott. Azt mondta kár volt azt tennem, amit tettem. Mert Neki tetszettek a festményeim. Gondoltam, s gondolom magamban most is, hogy csak és kizárólag azért mondta ezt, mert együtt érzett velem, vagy sajnálatból, vagy nem is tudom... De azok a szemek... ahogy néztek, nem tudtam elfelejteni, s úgy érzem, beleszerettem egy pillanat alatt. Magával ragadott a lénye, a szeme csillogása, a mosolya, s a hangja... Megkért arra, hogy az egyik festményemet (amit életem fő művének tartottam) fessem Neki újra. Egy angyalt ábrázolt a festmény az erdő közepén egy tisztáson, a lenyugvó napban haldokolt éppen. Nem tudom, mi tetszett neki benne, de mindenesetre megígértem Neki, hogy újrafestem. Közöltem Vele, hogy ugyanolyan nem lesz, csak hasonló, de azt mondta, hogy Neki kell mindenképpen egy olyan, vagy hasonló festmény.
Próbáltam közeledni Felé, mint Nőhöz, de sajnos ilyen az én formám, férjezett, gyerekes anya, így sajnos az a pillanat, ami azt sugallta nekem, hogy Ő az, csak én vetítettem ki magamból... Sajnos nem Ő az.
Nem is tudom, hogy áltathattam magam vele, még ha csak egy pillanatra is. A lényeg, hogy holnap azért iszunk egy kávét, hogy a részleteket megbeszéljük. Szerintem nem lesz mit megbeszélni. Elmegyek, megiszom egy kávét, megköszönöm a kedvességét, aztán lelépek. Onnan is, meg innen az életből is. Ez így lesz a legjobb. Legalábbis nekem.

Valahogy így indult kettejük közt ez a fajta kapcsolat, melynek, mint a végén kiderült nem a vége, hanem csak egy átmeneti állapota volt az a földöntúli, nyugodt- boldog- harmonikus érzés, mely lépteiket követte. Tehát mint mondtam, elkezdtem őket figyelni.

Nem zaklattam őket, csak mondjuk úgy, amit a magukból a világ fele mutattak, azt próbáltam lehetőségeimhez képest nyomon követni. Egy nagyvárosban éltek, ahol természetszerűen az élet úgy felgyorsult, s oly módon zajlott, hogy az emberek elfelejtettek élni. Nem tudták, mit jelent egy éjszakai séta, mit jelentenek a természet szépségei. Néha-néha, mikor szerelembe estek, akkor felvillantak bennük ilyen dolgok, de nem volt jellemző. Sokkal jellemzőbb volt a világra az önzés, az anyagi javak hajszolása, no persze már rég nem a megélhetésért, hanem a kivagyiságért. Aztán szépen, hullottak is egymás után az emberek. Futószalagon haladtak a Kaszás szerszáma elé, úgy, hogy az anyagi javakon kívül semmit nem hagytak maguk után, maximum egy-két embergyereket, akiket addigra már a saját képükre formáltak. Zajlott az élet a nagyvárosban. Mégis volt egy hely, ahol ez a két szerelmes angyal-ember találkozott. Egy húsz emeletes acélszürke tömbház legfelső emeletén volt egy lakás. Belátható volt az egész város, ami mindig szép látványt nyújtott, főleg naplementekor, mivel az ablak nyugatra nézett. Maguk közt Toronynak hívták. Oda elmenekülhettek a világ elől, s élhették szerelmüket. Nem zavarta őket semmi. Kettejük világa volt a Torony, ahová senki más nem mehetett. Úgy gondolták, ott a Toronyban békében, boldogságban élhetnek majd, s élhetik szerelmük minden percét.

Persze nem mehet történhet minden egy karikacsapásra, így az együttélésüket sem lehetett volna egyszerűen véghezvinni. Mindketten függtek. A függőség ebben az esetben már leszűkült a férjre, illetve a feleségre. Már a gyerekek sem játszottak szerepet. (Mert persze gyerekei is voltak mindkettejüknek, mint az utólag kiderült.) De ezt a függőséget volt a legnehezebb levetkőzni is, s egyben megszabadulni is tőle. Persze az angyal-emberek sem egyformák, főleg gondolkodásban, s tulajdonságaikban nem, így ebben például nem értettek egyet. A festő úgy élte akkor már az életét elég régóta, hogy mindig mindent egy lapra tett fel. A földöntúli szépséggel megáldott szerelme pedig megfontolt volt, minden lépését háromszor meggondolta, tízszer körbejárta. Erről tanúskodik egy naplóbéli feljegyzése is:

"Április 21.-e. Nem tudom felfogni, miért nem élhetünk együtt. Mi olyan nehéz ezen? Ha Ő mondaná, már aznap elmennék a jelenlegi otthonomból, hogy végre Vele lehessek. De ezt a lépést Ő nem meri megtenni. Nem tudom, meddig akar váratni, vagy mire vár?! Vagy lehet, nem is karja? Lehet, hogy neki ez így jó, így természetes... s nem is akar változtatni az életén, s nem akar ÉLNI?! Ez sem lenne szörnyű, csak mondaná meg. Remélem nem által. Tele vagyok kétségekkel. Ha vele vagyok, tudom, hogy szeret, de abban a pillanatban, mikor kikerül a látókörömből, s elindul egyedül a saját világába... kicsúszik a talaj a lábam alól. Boldog vagyok vele. Soha senkit nem szerettem ennyire, s szilárd meggyőződésem, hogy ember nem szeretett így, mint én. S ő is ezt mondja. Mégis fél az együttéléstől. De bízom benne. Azt mondja, ő sem szeretett így soha senkit. Elhiszem neki. De csak azért, mert szeretem..."

Szinte nap mint nap láttam őket. Nem volt nehéz. A lakásom ott volt abban a háztömbben. Író vagyok, s akkor is írással foglalkoztam. Volt a ház mögött egy csodás park, magas fákkal körülvéve, s csodálatos ihletem volt mindig, mikor a lemenő nap sugarai arany fényükkel borították el a parkot. A parkba is sokat jártak le sétálni. Szinte köszönő viszonyba kerültünk, s néha mikor valamelyikük egyedül volt, még pár szót is váltottunk. Mindig meg akartam őket kérdezni, hogy hogyan tudják ennyire látványosan, rajongva imádni egymást, de merszem nem volt hozzá sosem. Ez az ő magánügyük, gondoltam, én, s semmi közöm hozzá. Valaki ezt az érzést, vagy éli, vagy sem, de elmondani, megtanulni nem lehet. Csakis egymástól tanulhatja ezt két ember, azok, akikről szól a szerelem. A férfi naplójából utólag sok minden világossá vált számomra. Egy későbbi feljegyzésében írja:

"Május 17. -e. Még mindig nem vált el, sőt, semmit nem tett azért, hogy hivatalosan is elszakadjon attól a férfitól, akihez tartozik. Fáj ez az érzés, de el kell viselnem. Ma rájöttünk, hogy egymás nélkül nem tudunk élni. Tehát kell valami megoldást találni, mert ez sokáig így nem mehet. Mondtam neki, hogy ez számomra elviselhetetlen. Féltem őt nagyon. Nemcsak féltékeny vagyok rá őrülten, de féltem is. Féltem attól az élettől, amit most él, féltem, mert nem akar, vagy nem mer boldogan élni, pedig a lehetőség itt van. És féltem az elkurvult világ mocskos férfijaitól is, akik állandóan, mint éhes kígyók tekeregnek körülötte, hogy akár csak egy éjszakára megkaparintsák gyönyörű testét és elmondhatatlan szépségét. Nem tudja megérteni, hogy egyik sem szeretni akarja, csak a vágyai kielégülésének tárgyát látják benne. Én a lelkét látom. Azt a valakit szeretem, aki ennek a csodásan szép testnek a mellkasában él. Azt a valakit, aki a világ legszebb emberi szempárából kifelé tekinget. Én ŐT szeretem. Sajnos nem érti szegény, de majd megfestem neki, ha itt lesz az alkalom."

Hát igen, mint oly sok minden ebben a világban az angyali-emberi szerelem sem olyan gömbölyű, ahogy azt mi földi halandók elképzeljük. De a férfi meg volt róla győződve, hogy az ő szerelmük az más. Hogy kibír mindent. Ellopott szavak voltak, vagy szándékosan hagyták a szavakat hozzám gurulni egyetlen egy esetben a parkban. A mellettem lévő padon ültek, s épp a házasságukat tervezgették. Szerettek volna férj és feleségé válni. Próbáltam megérteni ezt a hirtelen gyorsaságot, de az én emberi agyammal ez szinte felfoghatatlan volt. Akkoriban. Ma már nem. Ma már úgy vélem én is, ha két lélek egymásra talál egy ilyen Világban... Nem szabad kérdezni, kételkedni. Akkor ÉLNI kell, s BOLDOGNAK LENNI! Ők éltek, s boldogok is voltak. De csak pillanatokra, mivel a körülmények áldozatai voltak. De, hogy mennyire szerették egymást, milyen mélységekben, arról tanúskodjon itt egy ismételt idézet ama bizonyos naplóból:

"Június 13. -a: Régóta így szeretkezünk. Ilyen fokon. Az első szeretkezésünk alkalmával valami történt, valami más volt, ami nem az addig megszokott dolgot tükrözte sem neki, sem nekem. Szeretkezésünk egy utazáshoz hasonlítható. Olyan utazáshoz, mintha beülnénk egy űrhajóban, ami az első szeretkezés alkalmával elindul fölfelé, s minden szeretkezéskor egyre nagyobb magasságokban szárnyal, s nem látni, hol az út vége. Én magam sem tudom ezt megmagyarázni saját magamnak sem. Belenézek a szemébe, megcsókolom... s máris belépek Kettőnk Világába, ahol minden csak a miénk. Elragad magával egy szenvedély. Ami nem a földi vágyak kiégését szolgálja, hanem a két lélek összetapadását hivatott előidézni, hacsak pillanatokra is. Abban a pillanatban, mikor meleg öle magába fogad, s elmerülök egyszerre a szeme csillogásában, öle mélységében, azt érzem: otthon vagyok. Hazaértem. EGY vagyok VELE! Ami oly régen kettévált, most újra egymásra talált, Újra EGYÜTT vagyunk, s Egyé válunk. Sejtjeink is kapaszkodnak egymásba, s nem engedik ezt az összetartozást szétválasztani még nekünk sem. Karjaink akaratlanul is úgy szorítják egymást, mintha azéletünk függne tőle. (Drága szerelmem még nem tudja, nem fogja fel, hogy ez mennyire így van, de próbálom Vele érzékeltetni.) Ahogy izzadt testünk összetapad, s utazok a szemében lelke legmélyére... Nincs semmi máshoz fogható érzés ezen a Világon. Ezért érdemes élni. Ha a Világ összes kincse az enyém lenne, mindenem odaadnám EGYETLEN ilyen pillanatért. Csak egy pillanatért! Ami nem megvásárolható, ami nem kikövetelhető, s nem kényszeríthető. Vagy van, vagy nincs. De egy ilyen pillanat többet ér minden földi kincsnél."

Szóval így éltek ők. A Toronyban. Aztán, hogy pontosan mi történt, azt nem tudom sem leírni, sem elmondani, az írói képzelettel pedig nem szeretnék élni jelen esetben, mert kettejük szerelmét szentnek, s sérthetetlennek tartom. A naplóból sem derül ki pontosan, csak ennyi feljegyzés van:

"Július 18.-a: Nem tudom magamnak sem megfogalmazni mi történt velem, vagy az érzéseimmel, érzéseinkkel?! Furcsa, fájdalmas, s egyben felemelő is. Minden egyes alkalommal, mikor el kell válnunk, a világ fájdalmát kapom ajándékul. Hallom az ördög kaján röhögését: na, most elment te pedig itt maradsz egyedül, egymagad. Nesze itt a kereszt, cipeljed csak! Fájdalmad keresztjét viseld válladon, mint a terhet, melytől soha nem szabadulsz! Ez a Sorsod Angyal, nem emlékszel? Ezért lázadoztál! Neked kellett a szerelem, nem nekem! Itt van! Cipeld! Remélem bele is döglesz minél előbb, mert ezt érdemled! Angyali mivoltod feladni a földi szerelemért!? Kellett? Akkor tessék, itt van! Viseld az összes fájdalmat, melyet a szerelem, szül benned! A féltékenységet, a másik hiányát, az önzést, mindent, amit a szerelem hordoz magában, mert tudd meg: Minden éremnek két oldala van! Így a szerelemnek is... Én bukott angyalom! Vigasztaljon a tudat, hogy nékem jó tanítványom voltál, mert amit én akartam, azt elértem! Nem panaszkodhatsz, a szerelmet is megkaptad, amit annyira óhajtottál....
Ilyen hangokat hallok a fejemben, de a lényeg nem ez. A lényeg az, hogy mostanában, mikor elválunk, végtelen szomorúság önt el, rám zárul a depresszió, mert érzem, s tudom: Nélküle nem tudok, s nem is akarok, nemhogy élni, de létezni sem! Inkább várjon rám a semmi halálomkor, semmint, hogy Nélküle kelljen élnem, s léteznem! Vagy az egész, vagy a semmi. Egyre jobban érzem ezt a késztetést magamban."

Sajnos eljött ez a nap is. Hogy mi történt akkor ott fent, a Toronyban, azt soha nem tudja meg senki. De, hogy aznap valami csoda történt az biztos. A lemenő nap fényében üldögéltem a parkban. Pont egy olyan helyen, ahonnan láttam az ablakot. Amit biztosra tudok, az a következő: A férfi úgy gondolta, hogy meglepi Szerelmét egy festménnyel. Nem akármilyennel. Nem volt a tudatában annak, hogy ők igazából angyalok, s csak a vágyaik kiélése, a szerelmük megvalósítása űzte őket a Földre. Egyszerűen csak vonzódott az angyalokhoz, ezekhez a nemes lényekhez, akik minden felett járnak, s szárnyalhatnak kedvükre. Olyan képet festett hálószobájuk falára, ami minden emberi képzeletet felülmúlt. Az egész fal, egy nagy festményből állt. Szerelme volt a kép közepén, egy réten, hófehér földig érő selyemruhában. A képen napfelkelte volt. Két apró gyermek előtte térdelve hozták neki a szárnyakat, amiket kiérdemelt, mert megvalósította a lelkében keletkezett szerelmet... a háttérben a festő saját maga, mint fekete angyal, fekete ruhában, megtépett szárnyakkal zuhant a semmibe... Ez csak egy festmény. Nyugtatta magát a férfi. Épp ehhez volt ihlete. Az egész képben nagy szerepet kapott az ibolya lila szín, melytől valahogy a festmény olyan földöntúlian igaznak tűnt.

Gondolom egy csodás szeretkezés után valami történhetett. A lemenő nap sugarai bevilágítottak a szobába, simogatva kettejük testét. Azután pedig búcsúzkodni kellett, ahogy lenni szokott. De nem ment. Valami érzés akadályozta a búcsú szent pillanatát. Meztelenül álltak az ablak előtt. A férfi simogatta, csodálta szerelme gyönyörű arcát. Megcsókolta, s kérte, maradjon vele. Maradjanak együtt, ahogy az meg van írva mindkettejükben.
(Soha nem felejtem el azt a napot. Emlékszem arra is, hogy augusztus 20.-a volt.) Szinte véletlenül, vagyis inkább akaratlanul néztem fel a magas ablakra. Nem tudom, hogy mi történt pontosan, mi volt a valóság, s mi volt képzelet. Egy könyv zuhant ki az emeletről. (Mint később kiderül, a férfi naplója volt az.) Felnéztem, s hatalmas fényességet láttam az ablakban, ami aztán elkezdett zuhanni. A mai napig nem tudom, képzeletem játszott-e velem, vagy a VALÓSÁGOT láttam-e? A fényesség elkezdett zuhanni, s ahogy a föld felé közeledett vettem ki a fényességből a férfi alakját, s arcát, s a földet érés előtti másodpercekben, hatalmas ezüst szárny nőtt ki testéből, s mielőtt földet ért volna, már csapott is fölfelé. Ahogy szememmel követtem az ég felé, hirtelen egy másik fényességet vettem észre az ablakban. Szintén zuhanni kezdett, szintén a földet érés előtti másodpercekben, aranyszín szárnya nőtt, s fölfelé csapott a

szerelem után! A nő volt az! Elnéztem őket, ahogy boldogan szárnyalnak a felhők közt, s szerelmesen ölelkeznek össze, betakarva egymást arany s ezüst színű angyalszárnyaikkal. Rágyújtottam, s abban a pillanatban, ahogy az első adag füstöt fújtam ki, vettem észre a földön sokasodó tömeget. Először ügyet sem vetettem rájuk, még mindig a szerelmes angyalokba voltam temetkezve, de aztán ahogy felnéztem, már nem láttam őket. El is indultam, hazafelé. S amikor a tömeg mellett haladtam el, akkor láttam meg a földön a két meztelen testet egymás mellett, ahogy a földet érés után élettelenül hevertek. Próbáltam továbbsietni, de nem ment... Valami nem engedte... Néztem az égre, a felhőkre, aztán a két testre...Aztán ez ment percekig... Végül elindultam. A ház sarkánál vettem észre a könyvet. "Egy Igaz Szerelem története"... volt ráírva.

Teltek a hetek, hónapok, évek is azóta. A festmény tényleg szép, de valami furcsa borzongás fog el, ha ránézek. Megvettem a huszadik emeleti lakást. Késztetést éreztem rá.
Arra, hogy ezt a történetet megírjam, semmi más nem vezetett, mint az, hogy láttam őket ismét. Naplemente volt, s már a nap elúszott a felhők mögött. Minden nap megnéztem s egyszer csak valami furcsa kacagást hallottam a távolból... Hát nem egymást kergették a távolban a sötétedő felhők alatt szerelmes szívvel?!

Epilógus:

Az már teljesen más, s remélem, csak a véletlenek játéka, hogy ma éppen nincs hó, száraz, hideg téli nap van. Rossz idő egy könyvbemutatóra, főleg azok után, hogy annyi sikertelen cikk, és vers után már le is mondtak rólam a szakmában, én meg erőltetem.
Sebaj, ha nem úgy lesz, ahogy elterveztem, akkor ez lesz az utolsó.
Ja, kedves Olvasó! S január 2 -a van...

Véletlenek nincsenek...

Írta: Nyári Zsolt

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Gondolatok a női életről

Gondolatok a női életről

Müller Péter nyomában

Jelenlegi életünk mindenkinél ugyanúgy kezdődik. Ez örök Igazság, megcáfolhatatlan. Az isteni egységből kiszakadt lélek, miután megírja sajátos élettervét, - nevezzük Sorsnak-, testet ölt. Két ember, egy férfi és egy nő, itt lenn a Földön, szeretkeznek, egymásba olvadnak. Fizikai szinten mindenképpen. Az ondósejtek – főleg az az egy - egyesülnek a petesejttel. Jobb esetben a fizikai egységen kívül létrejön a szellemi, s lelki egyesülés is. Az éppen megszületni akaró lélek ilyenkor már rég messziről figyeli leendő szüleit, „szorgosan" jegyzetel, hogy minden úgy történik-e, hogy az az ő eljövendő élettervében szükségeltetik. S nem előbb, nem később, pontosan akkor, amikor kell, lezuhan az Evilágba. Amint fent, úgy lent. Az Evilág helyett, hogy pontosan fogalmazzak, először az anyja méhébe zuhan. Sötétségbe. Pont azért, hogy röpke kilenc hónap alatt újraélje, újra tapasztalja az evolúció minden lépcsőjét.

Ekkor ő már tudja, amit még senki más nem tud. Női, vagy férfisorsot fog-e élni?!

Én most férfiember létemre a női életről, női sorsokról szeretnék beszélni. Hogy miért, azt nem tudom pontosan. Illetve tudom, mert sok mindent, sok kérdésemet, melyet senkinek nem tudok feltenni, azt majd eme fehér lapnak teszem fel. Vegyük sorra, hogy alakul egy általános női élet. Azért írom, hogy általános, mert kivételek mindig vannak.

Attól a pillanattól kezdve, hogy egy nő megszületik, már kislánykorában azt verik a fejébe, hogy te a gyengébbik nemhez tartozol, s pont. Ez gyermekkorban még jelent nagy problémát.

Az első hely ahol egy kislány szembesül azzal, hogy ő merőben más mint fiútársai, az a bölcsőde, jobb esetben az óvoda. De már akkor elég keményen, fizikai szinten kell ezt megtapasztalnia. Nem játszhat azzal, amivel a fiúk, s ha felügyelet nélkül játszanak a gyerekek, már akkor a fiúk részéről jön a mondat, ami végigkíséri a nők életét, hogy az nem lányoknak való, amivel éppen ők most foglalatoskodnak. Nem tudom, hogy juthattunk el idáig. Bár az egész történelem során ez így volt. A nők a másodrangúak, asszony állatok, akik azért vannak, hogy szolgálják a teremtés koronáját. De térjünk vissza még a kislányokhoz.

Az iskolában még jobban erősödik a nemek közti ellentét, de itt már a lányok is rátesznek egy lapáttal, ők is csak lányokkal hajlandóak játszani, a kiközösítettek közösséget kezdenek alkotni. Egészen a nemi érésünk pillanatáig tart ez a kettősség. Akkor aztán a teremtés koronája úgy rohangál a női nem után, mintha az élete függne tőle. S függ is, nem egyszer, nem kétszer, főleg a férfiember élete során. Egy férfi mindig jobban függ a nőtől, mint a nő a férfitól. A nők, maximum anyagilag függnek a férfiaktól, de lelkileg sohasem. Egy nő egymagában sokkal erősebb lelkileg mint tíz férfitársa. S ez így van rendjén, mert a nő az életeket hoz a világra, s neki kell erősebbnek lennie, neki kell legyen a nagyobb túlélő ösztöne. Mert gondoskodik, felelősséggel tartozik, s nevel is egyben. S a gyermeke, még hatvan éves korában az ő kicsi gyermeke marad.

Aztán megtörténik az első csoda, ami általában ma Magyarországon a nők többsége számára maga a pokol, s önfeláldozás. Mert, hogy is zajlik egy átlagos házasság napjainkban?

Jobb esetben szerelemből összeházasodnak emberek. (A rosszabbik eset, ha mások kényszerítik őket házasságra, vagy egy nem kívánt terhesség miatt kell hamar gyorsan összeházasodni.)

Elkezdik élni az életet, megvan a lakás, jön az első gyermek, majd a második gyermek, jön az első pofon, a második pofon, s mire a Nő észbe kap, már nem tehet semmit. Ha körülnéz, azt látja: Szenvedek hónapról hónapra, dolgozom, főzök, gyereket nevelek, eleget teszek különböző kötelességeimnek, többek közt odaadni magam a férjemnek, amikor ő kívánja, eljátszani az anyós-após előtt a boldog családasszonyt, eljátszani a boldog családot a férjem barátai előtt, s mindehhez jópofát vágni, megjátszani az igazi BOLDOG NŐT! S valljuk be, kedves férfitársaim, ez nekünk így a természetes, ehhez mi is asszisztálunk. Ez mi szerintünk így van rendjén és pont. Mint írtam ez csak az átlag. Vannak egészen kivételes helyzetek is. Amik lehetnek pozitívan, vagy negatívan kirívóak. Mert aztán vannak olyan férjek is, akik mindezek mellett még rendszeresen isznak, elverik a család pénzét, s ha jó a kedvük, akkor egy szeretkezés után, ha rossz a kedvük, akkor meg előtte még jól el is verik az asszonyt. Nem baj, ha a gyerekek látják, főleg ha fiúk, tudják meg az, hogy is kell egy nővel bánni.

Mikor számomra ez világossá vált nagyon nem tetszett. Az én véleményem szerint mindegyik szerepnek megvan a maga előnye, hátránya. De ez nem az kell legyen, hogy a férfiak előnye, hogy kedvükre alázzák a társukat, s a nőknek nem az a hátrányuk, hogy ezt el is fogadják.

Szerintem férfinak, s nőnek ki kell egészítenie egymást. Ami bennem megvan, azt neked adom, ami belőlem hiányzik, azt te adod nekem. Így leszünk teljes emberek, így élünk harmonikusan egymás mellett, mint Társak. Nem, mint férj, s feleség, hanem mint Társ. A velem élő nő az legyen az én társam, ismerje minden titkomat, lássa a gyengéimet, s támogasson, ha kell, de mindemellett ahol erős vagyok, arra támaszkodjon, s ismerje is el.

Cserébe ugyanezt tudom neki biztosítani. Az én sorsom az övé is, az ő sorsa az enyém is, s így lesz nekünk kettőnknek közös Sorsunk. Ahol nem egyéni döntések alapján forog az idő kereke, nem beletörődéssel, megalázással, hanem az Együtt csodálatos élményével.

Én úgy döntöttem, más leszek. Próbálok egy kapcsolatban nem uralni, s uralkodni, hanem egyenrangú félként kezelni a másikat. S tisztelni is. (S tiszteletem jele nem a pofon.) Én azt is szeretem, ha szeretkezés közben sokszor az van, ami a másiknak jó. Ha az ágyban félre tudjuk tenni önzésünket, s tudunk a másikra figyelni, ha hagyjuk, hogy minden úgy történjen, ahogy most a másiknak jó, annak meg lesz az eredménye! Részünk lehet a testi lelki egyesülésben. A Nő beenged minket a saját lelkébe. De csak akkor, ha önfeledten szeretkezem vele, ha önmagamat feláldozom, s előtérbe helyezem a másikat. Ez lehet az első lépcsőfok.

A második, ha bármi amit a másiknak teszek az engem örömmel tölt el. Örüljünk annak, hogy ma reggel nem nekünk főzik a kávét, vagy csinálják a reggelit, hanem mi készítjük el annak, akit szeretünk! Mert adni a legnagyobb öröm. Erre nekem is csak most kellett rájönnöm, mikor benne vagyok egy olyan párkapcsolatban, ahol Társai vagyunk egymásnak. Bármit teszek a kedvesemnek, az engem örömmel tölt el, s a boldogságot akkor érzem, mikor célhoz ér az amit adni készültem. Messze nem anyagiakról beszélek, sőt! Az anyagiak semmit nem érnek, ha nincs bennük érzelem, s egy fél alma is vacsora gyanánt adhatja a legnagyobb boldogságot, mert akitől kapom, az telve van érzelemmel.
Mindent összevetve, én próbálom úgy élni a párkapcsolatomat, ahogy fentebb leírtam. Az is szilárd meggyőződésem, hogy az igazi házasságok a mennyben köttetnek. Nem akkor, amikor az oltár előtt állunk a földön, hanem még születésünk előtt, mikor megtervezzük életünket, s

akkor úgy döntünk: Én ezt az életet melletted csinálom végig, mert a Sorsom csak így lehet teljes. S ezt érzi a másik is. Ha ez nem így van, akkor csak ideig, óráig leszünk itt együtt, egy perccel sem tovább, mint ameddig kell.

Egy baj van csak, kedves Embertársaim! Tudják, mi az?

Hogy a nők nem mernek boldogok lenni! Ha belekerülnek egy szokásos női sorsban, ahol ők boldogtalanok, s a szabadságuknak se híre se hamva, akkor nem mernek lépni. Nem kell nekik a jó! Beletörődnek abba, hogy ez így helyes, ahogy van. Megvernek? Megaláznak? Összetörnek emberileg, s lelkileg? Úgy elvesztettem Önmagam, hogy azt se tudom, mihez kezdjek? Nem baj, ennek így kell történnie. A nők nagy része igen, sajnos beletörődik ebbe a saját „Sorsába". Pedig biztos vagyok benne, hogy messze nem ez lenne a nők sorsa. Az nem lehet, hogy egy élet erről szóljon. S lám, mégis! Mert mi van akkor, ha egy boldogtalan, összetört asszonyra rámosolyog a szerelem egy kívülállótól? Az esetek többségben semmi, ah mégis, akkor az csak ideig, óráig tart, mert a „család" hazavár, s „különben sem tehetem ezt". „ Ja, hogy boldog vagyok, s szerelmes, az nem számít! Az számít, hogy a pofonokat kapjam, s mindenki szívja a véremet, aki körülvesz! Mert, hogy nem szeretnek, az biztos. Csak kihasznál mindenki, még a saját gyerekem is. Rám csimpaszkodnak, úgy elszívják az életerőmet, hogy levegőt nem kapok. De ez a normális, ez a női Sors."

Mi van akkor, ha egy nő mégis fellázad? Mert a diktatúrák még egy családban sem tarthatnak örökké. Ha fellázad egy nő, főleg, ha egy férfi van a háttérben, mindenki rosszallóan, kérdőn néz rá. Hogy tehetted ezt? Miért is? De hát Neked kötelességeid vannak! Mi az, hogy szerelem? Az úgyis elmúlik, s csöbörből vödörbe kerülsz! Ezek a hangok nem mások, mint a „Te meg merted tenni, én nem merem, s irigy vagyok" szavai. Ezt mondják azok a nő társaink is,, akik elméletben támogattak minket, s mikor lépünk, ők néznek a legkerekebb szemekkel ránk.

Aki lép, azzal két dolog történhet: Vagy belekerül szintén egy ilyen helyzetben, vagy jobb esetben megtalálja saját békéjét, s az élete helyett elkezdi élni a Sorsát. Hogyan tudjuk, hogy jó úton járunk-e, azt nem tudom, csak sejtéseim vannak. Ha például senkivel, semmivel nem foglalkozva megyünk előre, hogy szabaduljunk a boldogtalanság láncaitól; ha nem félünk, hanem magunkba meg vagyunk győződve cselekedetünk helyességéről, akkor jó úton járunk.

Ha találunk egy Társat, aki elfogad minket olyannak, amilyenek vagyunk; ha mellette szabadon élhetünk, s kiteljesíthetjük Önmagunkat; ha én a mennyekben járok, s álmokat kergetek a Társam visszaránt a földre; ha a másik nagyon lent van, akkor alászállok én is a mélységeknek, s felemelem. Ha ez így működik, biztos, hogy a Társunkkal vagyunk. Meg kell tanulni a másikban nem a Nőt, vagy a Férfit látni, hanem az Embert, s a lelket. Ha ez megtörténik, akkor teljesen egyenrangú félként kezelem a másikat saját esendőségei ellenére is szeretem, s ahol tudom, segítem. Meglátom a Sorsát, s felismerem, hogy közöm van hozzá.

S amíg élünk, együtt élünk, s mindvégig érzem, hogy Ő az, aki mellett lennem kell, mert szabaddá tesz, s Boldoggá.
A nők helyett soha senki nem választhat. De ha választani kell, akkor merjenek választani, s változtatni. Ez az első lépcső a Boldogság felé. A többi lépcsőfokon, már kéz a kézben megyünk felfelé.

Írta: Nyári Zsolt

Az a fránya citromlé!

A citromfacsarás művészet vagy sem? - néha kérdések ugranak a ki fejemből. A legbanálisabbak. Akarom mondani legcitromosabbak. Hogy volt ez régen, vajon mi a csudával csöpögtették ki a levét?

Egyszer egy lány, a régi időkben kapott egy kiló citromot. Kezébe vett egyet, nézegette, aztán elgondolkozott azon hogyan is kezdjen hozzá!? Már a facsaráshoz, mert ugye nincs facsarógépe, vagyis még nem találták fel. A lány az asztalra tette a citromot, fogott egy konyhakést, kettévágta, és megpróbálta kézzel kifacsarni, de hosszú idő telik el, és nem is beszélve arról, hogy citromlé is a szemébe spriccelt. Ezután fogta magát és elővette a darálót, ledarálta, ez már hellyel – közzel megoldja a problémát, de benne marad a nemkívánatos héj.

A sok kísérletezése folyamán azon gondolkozott, mi lenne, ha valaki föltalálná a citrom kifacsaró kézi készüléket, vagyis valamilyen könnyítő eszközt a számára nem is olyan csekély probléma megoldására.
- Ki van itt, aki megkönnyíthetné a helyzetet – morfondírozott magába.
Tanakodott-tanakodott, amikor is bevillant az isteni szikra.
- A feltaláló! Hogy ez eddig nem jutott az eszembe! Na de hol találok feltalálót? - kérdezte csak úgy önmagától.
A piacon az egyik bolt mellett él egy emberke, aki mindenféle kütyüket készítget. A lány fogja a citromot, amit kapott, és elvágtat a feltalálóhoz. De közbe erősen szorítja a citromocskát, mert ha elveszti, nem lesz mit vinnie a feltalálóhoz, mert a többit már elkísérletezgette. Miközben végig száguldja az utat, majd fellöki az embereket, de megérkezik úti céljához, a feltaláló házához!

A bolt már zárva volt, de gondolta, ha már itt van bekopog.
- Ki az? - kérdezi bentről egy hang.
- Én vagyok a lány az utca végéről, és hoztam egy citromot, melyet ki kellene facsarni!
A feltaláló kibattyogott az ajtóhoz és kinyitotta.
- Tessék csak beljebb jönni, megnézzük van- e valami, amivel megkönnyíthetnék a dolgot!
Belép, kezébe szorosan a citrommal és vár...
A feltaláló rámutat a darálóra, a lány megrázza a fejét:
- Már próbáltam, de nem az igazi!
A feltaláló vakargatja feje búbját, s gondolkozott mit lehetne kitalálni.
- Várjunk csak! – s elindul a kamra felé, közbe csak úgy magába dörmögött:
- Van egy öreg, nagy ládám, amibe a nem túl sikeres darabokat tartom, melyeket feltaláltam, de még nem tudtam pontosan mire lesz jó. Rögtön jövök! – mondta.
Előkocogott a feltaláló és hozott is egy nagyon poros valamit.
- Még soha nem használtam! – mondja.
Leporolja, mert pókháló van rajta bőven.
- Ezt még gyerekkoromba készítettem, de hogy jó- e citromot facsarni azt nem tudom.
- Mindegy kipróbáljuk, hátha sikerül! – mondja neki a lány.
Lássatok csudát sikerült, a citrom kifacsaródott, s a szemébe sem cseppent, ezt aztán el is nevezték gyorsan citrom facsarónak.

A lány vidáman távozott, s otthon végre citromlét tehetett a teájába, s jó nap volt, mert a citromfacsaró kezdeti változatát is föltalálták.

Írta: Orsolya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Az erdei túra!

Egy szép, nyári nap történt. A családi kupaktanács úgy döntött, elmennek egy közös erdei túrára. A Csirke család minden tagja lázas készülődésbe kezdett. Árpád, az apa vezényletével pakoltak szendvicseket, innivalót az útra, lánya, Kriszti és felesége, Vera, aki amúgy nem szeretett az erdőbe sétálni, is besegített és miután minden a helyére került, elindultak. Elől Árpád és Kriszti, és kicsit lemaradva a felesége. Árpád a kapuból még visszakiabált neki:
- Vera! A kosarat is hozd, hátha gombát is szedünk!
Vera ennek nem örült, mert a gombákhoz nem túlzottan értett. Ragadtak rá a bolond - és egyéb használhatatlan gombák, vagy éppen egyet sem talált. Mindegy, majd csak kibírja ezt a napot, gondolta magában.

Elindult a „csipetcsapat". Árpád, a főgombász elől vitte a kutyát pórázon, mert elmaradhatatlan társ az erdőben, lányuk Kriszti, kis cserfes lányként az apja mellett ment. Jókedvűen beszélgetnek. Szegény Vera hátul kullogott, átkozta ezt a napot, és azt, aki az erdőn járást kitalálta, szegény már csak az orrán nem sétált. Árpád fokossal a kezében vezényelt, és terelte kis családját a megfelelő ösvényeken át. Vidáman teltek a percek. Vera kivételével, aki még mindig az szomorúan bandukolt mögöttük, elképzelte, mennyi mindent tudott volna ennyi idő alatt otthon megcsinálni, ezt az egész dolgot unalmasnak találta. Pedig az erdő tartogat azért szépséget is, madarak csicsergése lágy szellő fuvallata, mely cikázva, szinte fogócskát játszva kergetőzik a fák zöld lombjai körül, de mindez hiába, mert Vera nem szerette a természetet, elég volt neki a kert, a virágok, a zöldségfélék, és ne tovább!

Na, de vissza a történethez! Haladtak szép lassan az erdei ösvényen, a kutya szinte húzta, vonszolta a gazdit, nagyon izgatott volt, mert az idegen, ismeretlen szagok, újdonságerejével hatottak, vonzották az ebecskét. Amint egy tisztásra értek, elengedték pórázáról a kutyuskát, aki a nagy szabadság boldog mámorában ide - oda ugrált.
Apa és lánya jókedvűen ecsetelték a természet szépségét, a nyugalom és üde, illatos levegő újabb felfedezésekre csábította őket, így elővették jobbik gombázó technikájukat. Csak Vera bandukolt kedvetlenül, az orra már - már a földet érte, és ha túl sok szépséget nem is fedezett fel, legalább az vigasztalta, hogy a családjával lehet! Közbe a gazdi újra megkötötte a kutyuskát és mentek tovább...

Már félig megszedték a kosarakat igazi, illatos erdei gombával, Kriszti még egy csokor virágot is összegyűjtött, amikor észrevettek valamit a fűcsomók közt, de nem csak ők, a kutyuska is! A hangos csaholásra a bokorból előugrott egy nyúl, a kutya egyből rákapott, hiába volt pórázon, úgy elrántotta a gazdit, hogy az csak na, mondanom se kell, a nyúl volt a gyorsabb, ugyanis nyúlcipőt húzott.
Vera jót nevetett hátul, Árpád pedig a felsőjét igazgatta, mert, ahogy a kutya megrántotta a pórázt, elesett, artistákat meghazudtoló mozdulatsor után egy bokorban landolt. Na, ez azért senkinek nem vette el a kedvét, tovább mentek, s nézelődtek, hátha találnak gombát.
Árpád elővette a távcsövét, nézelődött, madarak és apró vadak után kutatva a messzeségben, és időnként Krisztinek mesélt érdekes dolgokat az erdőről, jókat nevettek. Vera már túl fáradt volt a sok járkálás miatt és előkapott egy szendvicset, amit jó ízűen befalatozott, a többiek ásványvizet ittak.

Lassan elkezdett sötétedni, s úgy döntöttek visszafordulnak. A szendvicsek elfogytak, a kutyus is kezdett fáradni, így aztán Vera elkezdett örülni, hogy végre valahára hazafelé veszik útjukat.

A kosarakra nézve némi üröm is vegyült az örömébe. Árpád és Kriszti sok gombát szedtek, a kosarak tele lettek. Otthon ezt valakinek meg is kell pucolni, nem igaz? Vajon ki lesz, aki a sok gombával elbánik? Lassan ráfordultak a hazafelé vezető ösvényre.

Otthon a kis család közösen megpucolta a szedett gombákat. Volt, ami szárításra került, olyan is akadt, amiből úgy gondolták, másnap pörkölt lesz, a javát pedig a fagyasztóládába szortírozták el. A kutyus kapott finom vacsorát, és miután kiitta a kisedényét, fáradtan elballagott az óljába pihenni.

Benn a lakásban aztán alapos fürdés és vacsorázás után Kriszti és Árpád még sokáig beszélgettek az erdőről, a gombákról, a közösen átélt kalandokról. Csak Vera volt szótlan. Ő gondolatban újra megállapította, bárhogy is van, továbbra sem szeret járkálni kint, főleg hogy most sem szedett egy szem gombát sem.

Írta: Orsolya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Beszélő falak!

Egykoron ifjoncként kezdő munkásunk András, évekkel gyáruk bezárása után visszatér és visszaemlékszik, hogy honnan indult...

András a szakmunkásképzőben eltöltött évek után, miután elhagyta az iskola falait, kezdő szakmabeliként a közeli gyárban vállalt munkát, hogy szakmáját tökéletesen elsajátítsa. Mint pályakezdő ifjonc, az egyik mester mellé lett beosztva, hogy gyakorlatban is elsajátítsa a vasas szakma rejtelmeit. Nem volt könnyű, de lassan elleste a fortélyokat, s ő maga is mesterré vált.

Hú, mióta lemásztunk a fáról, tanulhattunk egy s mást, ugye? Na de lássuk mit is? Menjünk csak vissza a történetünkhöz...

Ahogy a mi Andrásunk meg tanulta, amit kellett, a szalag mellé került. Ott hogy jól végezte a dolgát, szalagvezetővé választották. Több pénz, de a munkából is kijutott bőven neki. Na és a felelősségből is. Emlékszik vissza a férfi…

S miután belép az egyik raktárba, egyből be is villan valami emlék. Milyen volt ott, mennyit nevettek az egykori kollégákkal, azután elmosolyodik és tovább sétál, a romos falak között. Belép a nagy csarnokba azon az ajtón át, ahol oly sokáig átlépett nap mint nap.
- Hát igen a csarnok – gondolta magában. - Milyen régen nem használták már termelésre?

Miután a nap sugarai bepillantanak a törött ablaküvegeken át, megvilágosodik neki minden eszébe jut milyen jó közösségbe dolgozott, s szemének sarkába könnycsepp csillan meg. Mélabúsan tovább ballag, hisz minden egyes sarokhoz emlék fűzi. Minden egyes helyiség le van robbanva, leesett vakolatok, pókhálók a sarkokba, melyekben pókok lassan szövik hálójukat. Nincs már takarítónő, nincs Orsolya, aki leszedné azokat...

András elgondolkodik, és azon jár az esze, hogy is volt, mint is volt? Rossz emléket szinte föl sem tud eleveníteni, de jókat annál többet. A meló utáni összejövetelek, kártya partik, a hétvégi kikapcsolódások képei jönnek elő a fejéből. Ennyi év után jól esett neki visszatérni, s emlékezni arra a helyre, ahol oly boldogan élt, dolgozott s ahonnan nyugdíjba vonult.

Nyugdíjazása után sajnos a gyár hamarosan becsukta kapuit. Andrásunk idős fejjel visszatért régi munkahelyére, de sajnos az egykori szép emlékekből már csak a romok maradtak és a „neki beszélő” falak…

Írta: Orsolya

Kocsma élet

A jó papoknak, kik holtig tanítanak!

Kocsma élet - a kezdet!

Kis autómmal megyek az úton, felforr a hűtővize, félreállok az útszélre. Nekem meg persze az agyvizem. Alig két-háromszáz méterre egy kistelepüléstől. Fogom a kannát és elindulok vízért. Odaérve, megpillantok a település közepén, ami körülbelül tíz háztömbnyit jelent, egy kis fakocsmát.

Úgy látom zárva van, de teszek egy próbát és bekopogok. Egy női hang megszólal bentről és ezt mondja:
- Mit akar? Nem látja, hogy zárva vagyunk?
Elnézést kérek, közlöm problémámat és segítséget kérek. Kinyitja az ajtót, s amint megpillant, kedvesen beinvitál.
- Foglaljon helyet! – mondja. - Nem inna valamit ebben a forró nyári melegben?
- Egy tonikot kérek! – majd leülök.
- Orsolya! - szól a takarítónőnek, aki mellette amolyan mindenes. Egy kis mosolygós, olyan tűzről pattant hölgyike jelenik meg előttem.
- Miben segíthetek? – kérdezi tőlem.
- Töltsd meg az úrnak a kannát vízzel!
Erre a szóra a mosolygós hölgy el is tűnik a kannával.

- Egyébként Elvira vagyok!
- Örvendek a szerencsének, én Imre!
Közben Orsolya hozza is a vízzel teli kannát. Ezután törlő ruhát fog a kezébe és elkezdi törölgetni az asztalokat, nálam kezdi.
- Bocsánat! - mondja, s törli a piros fehér csíkos nejlon terítőt.
Érzem a fertőtlenítő szagát. Igen ilyet, ilyen helyen érez az ember. Tipikus kiskocsmai miliő. A falon futball csapat képe virít, valószínűleg a helyi csapat lehet. Fekete-fehér. Miközben nézegetem a falon kiaggatott képeket, Elvira épp csapra ver egy sörös hordót, és mosogatja a poharakat. Dús keblei, szinte kikívánkoznak a nyári nagy melegben, az amúgy is lenge ruhából.
- Nehéz elhinni ugye? – s rámutat az egyik képre…
Egy fiatal, csinos hajadont látok, ez a kép is fekete-fehér. Mint mondta, valamikor tehetségkutatón vett részt, mint táncdalénekes, egészen a döntőig vitte… Szombat esténként még mindig hódol a szenvedélyének, s a vendégeknek előadást tart.

Közben Orsolya szorgos kis kezeivel, a hagyományos nyerő automatáktól kezdve, a billiárd asztalig mindent áttörölt.
- Elég lesz már Orsolya! – ha Elvira nem szól rá, épp a kezében levő biliárd dákót is letörölte volna, persze mindezt mosolyogva. A fal mellett két játék automata, flipper egymás mellett, középen biliárdasztal, melynek elég kopott a játéktere. A mintegy ötször-öt méteres teraszon még egy komplett sakktábla is föl van festve, a hozzá tartozó figurákkal, illetve egy kuglipálya is.

Elképzelem, amint a kocsma megtelik, hát a terasznak nevezett kültéren nem igen lehet hódolni az ivás örömének, de a helyiek ehhez már biztosan hozzá szoktak. Orsolya, az az Ölcsi, mert közben megtudtam ez a beceneve épp a helyi specialitást készíti, lila hagymás

zsíros kenyeret.

– Éhes? – kérdi és már hoz is két szeletet lila, virágmintás porcelán tányéron, a specialitásból.
- Mangalica! Én sütöttem ki a zsírszalonnát, adtam hozzá egy kis tejet és sót! Valóban finom a házi sütésű kenyérrel!
Közben bekapcsolja a klímát, az az kinyit pár ablakot, és lever egy pár virágcserepet,de ezt is mosolyogva teszi. A beáramló szellő meglengeti a lelógatott légypapírt, már csak egy kaméleon hiányzik. Elvira bekapcsolja a Junost tévét. Na ez már kuriózum. Valami Dél-Amerikai kézmosó opera megy.
- A kedvencem! – mondja.
Erre Orsolya is oda pillant az igencsak megkopott mozaikkő fölmosása közben. A teraszon szép lassan gyülekeznek az emberek, mintha egyirányú tábla jelezné e helyet.
- Még tíz perc! – szól ki Elvira.
- És az úr? – szól vissza láthatóan a falu erőse, némi féltékenységgel.
- Az úr az Apeh-tól van!
- És mivel jött ide?
- Kint áll a lovam az útszélén, neki viszem a vizet!
Megköszönve segítségüket, amely kedvességgel párosul, pénzt persze nem fogadnak el. Baktatok vissza az autóm felé, kannával a kezembe. Kellemes gondolatok kavarognak bennem. Hát ha hoz még az utam errefelé… Megitatom a lovam, mely gyógyult állapotban fölnyerít és annyit mondok:
- Gyiá!

Kocsma élet Orsolyásan!

Ahogy a párom fogalmazott, ha úgy érzed bátran lődd kapura a labdát, hisz lövésből lesz a gól! Nem hagytam ki a ziccert a gólvonalon végig guruló labdához odaszaladtam és spiccel olyan gólt rúgtam, hogy majd kiszakadt a háló, vagy luftot s azóta is keresni kell a cipőmet?

Megitatom a lovam, mely gyógyult állapotban fölnyerít és annyit mondok: Gyiá! Indulok az utam, kijelölt célom felé, de... Ha már ezt a szót kell használnom, az régen rossz rám nézve! Ugyan is meg megbokrosodott a lovam, szétszaladt a mén úgy szólván, mert az autóm hűtővize újra felforrt. Hát ide már egy kanna víz kevés lesz, gondoltam, és mivel éppen hogy csak beértem az imént általam elhagyott kis településre újfent a kis kocsmába vezetett az utam, hát ha van itt egy autószerelő, s kitől lehet ezt leggyorsabban megtudni, hát a kocsmárostól!

Belépek az ajtón, ezúttal nem kell bekopognom, hisz nyitva van. Elvira meglát, s a szemei láthatóan fölragyognak:
- Nem látom a kannát?
- Nagyobb a baj! - mondja Imre. - Nem tud egy autószerelőt?
- Hát nem lóval jött? - kérdi a falu erőse, aki a pultnál áll és lekanyarít a torkán egy felest.
- Kisüsti! - és egy korsó sörrel leöblíti, majd leül a hozzám legközelebbi asztalhoz.
- Csak nem kevés lett a víz? - jelenik meg Orsolya
- Vagy csak ilyen hamar megszomjazott? - de már Elvira bontja is a hideg tonikot.
- Ölcsi, szólnál Józsinak most rá van szükség! - mondja Elvira.
- Ő a szerelő? - kérdezi Imre.
- Igen és a párom! - mondja Orsolya, de már pötyögi is a számokat telefonjába.
- Öt perc és itt van!

- Az autónál leszek! S az utolsó korty tonikot is megiszom!
- Visszavárom! - mondja Elvira, vigyorgó, széles mosollyal, rákacsintok.

Megjelenik Józsi, bemutatkozás és rá is tér a lényegre:
- Az autó motorháztetejét már fölnyitottam előre.
- Indítsa be a motort! - kis lovam, mintha kehes lenne, olyan csúnyán pöfög.
- Állítsa le! - megnézi a hűtővizet.
- Hát ez bizony hengerfejes - fejét csóválva mondja.
- Mivel péntek délután van ebből már csak hétfőn délelőtt lesz autó, az az paripa!
- Az autót nyugodtan rám bízhatja!
- A szállást majd megoldjuk! - mondja Orsolya. - Ugye Elvira? - mert a kíváncsiságtól fűtve ők is megjelentek.
- Köszönöm, de nem akarok a terhükre lenni!
- De bevihetem a városba is! - szól közbe Józsi. Így is történt.

A városba megszálltam egy motelbe. Másnap szombat délelőtt beültem egy kis kávézóba az ablak mellé, munkahelyemmel kapcsolatos telefonjaimat intéztem és kortyolgattam a még gőzölgő, tejszínhabos feketét és közben jókat harapok a mellérendelt briósomba, közben arra gondoltam, hogyan s miként üssem el az időt.

Talán a sors akarta így? Nem akartam hinni a szememnek. Elvira és Orsolya kosárral a kezükben sétálnak láthatóan jókat nevetgélve. Kirohannék, hogy köszönjek, de addigra ide érnek és amint meglátnak már bent is teremnek az asztalom mellett.
- Porcukros a szád széle! - jegyzi meg Elvira.
Zavarodottságomba nem tudom, hirtelen mivel töröljem le.
- Bocsánat, hogy letegeztem!
- Szerintem mindannyiunknak könnyebb lenne így! - vágtam közbe és egy-egy stampó Unicummal szentesítettük.
- S mihez kezdesz a hétvégén, hogy így alakultak a dolgok?
- Az igazat meg vallva, fogalmam sincs épp ezen töprengtem.
- Hát akkor jössz velünk? – szólt közbe Ölcsi, az az Orsolya.
- Bográcsozunk és este Elvira énekel! Jó buli lesz meglásd!
- De ki fog vezetni? – kérdezi Imre.
- Hát Józsi, ő hozott be minket és lebeszéli az alkatrészt is hétfő reggelre – így is lett.
A bogrács, melyet Elvira készített remekmű lett, pár pohár vörösborral leöblítve.

Jól éreztem magam, a vendéglátás a maga egyszerűségében, már-már tökéletes volt. A délután folyamán, de talán már a találkozásunk óta különös vonzalmat éreztem Elvira iránt, ami lehet, hogy több, mint szimpla szimpátia.

Kocsma élet Orsolyásan - a folytatás!

Eljött az este, az addig üres, csöndes település igen csak forgalmas, zajos hellyé változott. Elvira és Orsi előbb elmentek, úgy mond előkészíteni a terepet, mint tulajdonos, személyzet és szombat esti primadonna egy személyben. Mi Józsival csak később csatlakoztunk hozzájuk.
A teraszon az idősebbek sakkoztak, míg a kuglipályát gyerekek gyötörték és az:
- Anyu hagy maradjak még! - alkudozás folyt.
- Tamás szólít meg az ajtóban - és üdvözlésre nyújtja felém kezét, a falu erőse.
Megszeppenésemet alig tudom leplezni. Erős Tomi ismétli és elmosolyogja magát.

- Imre vagyis Imi - majd én is kezet nyújtok.
- Én vagyok a kidobó, aki a rendért felel! Cserébe az ital amit elfogyasztok és a vacsora ingyen van.
De az én szemem már mást pásztáz.
- Nem sokára itt lesz! Csak átöltözik! – szól Orsi, aki most a pult mögött tevékenykedik, kiszolgál.
Még jó hogy észrevett, mert a sűrűn, gomolygó cigaretta füsttől, aligha látnám, de a nagy hangzavarban is csak nehezen értem meg. A nem ehhez szokott külső szemlélőnek úgy tűnhet, mintha káosz lenne, pedig mint mondják megszokott szombat esti kocsmaélet. A játékautomata pörög, csak úgy nyeli a fémpénzt, mint valami feneketlen bendő. A flippert hárman-négyen is körül állják, és a ne tedd már rá a poharat kiáltás hallatszik, a játékhoz rendelt zenével, vinnyogó hanggal és váltakozó fénnyel.

A főszám a billiárd, sorszámot húzva mikor és ki jut az asztalhoz. A fal mellett ülő, de rálátó poharazgatók is ellátják őket jó tanácsaikkal, amolyan kibicként, hogy melyik golyót, melyik lyukba lökjék. Aztán szép lassan, elcsendesül a nép. Nem hallani a játék automaták okozta hangzörejt, sem a billiárd golyók koccanását. Kint a sakkparti félbe marad, a gyerekeket haza vitték már rég, csak hagy nézzék otthon az esti mesét. A sűrű, gomolygó cigaretta füst is oszlani látszik és csak egy-egy halk suttogás hallatszik. A frissen felragadt légy is abbahagyja elkeseredett zümmögését a lelógatott papíron.

Aztán belép a nő. Minden férfi szempár rá szegeződik és vágyakozó tekintetektől végig kísérve halad el mellettem, s közben reám mosolyog, még el nem éri az ideiglenesen felállított pódiumot. Az előadás jól sikerült, legalább is a tapsviharból és a tetszésüknek jelét adó füttyökből, bekiabálásokból erre következtetek. Tekintetünk végig egymást kereste az előadás alatt és úgy éreztem, hogy a dalok csak nekem szólnak. A vendégek éjfél körül mind haza távoztak, így is hajnali kettő mutatott az óra, mire rendet raktunk, kitakarítottunk a fölajánlott segítségemmel. Közben Orsolya fölszolgálja nekünk, a délutánról megmaradt specialitást. Még mi Józsival igencsak fölöntöttünk a garatra, pár pohár erejéig a lányok is csatlakoztak. Aztán jött a költői kérdés: Hol fogok aludni? De ez már nem is volt igazán kérdés, mert Elvira már az előadás előtt előkészített egy szobát Orsival.

És itt megállunk egy pillanatra … van amiről még nem ejtettem szót! Elvira körülbelül százhetven centi, negyvenes évei elején járó, barna, vállig érő hajú, zöld szemű, filigrán testalkatú hölgy. Mint említettem már telt keblű. Házassága zátonyra futott, melyből megörökölte a kis kocsmát, háromszobás házát és egy Maci nevű kutyát, gyermek nem született neki. Imre negyvenes évei közepén járó, százhetvenöt centi magas, sportos testalkatú, barna rövid hajú és barna szemű, aki egyedülálló és üzletkötéssel foglalkozik. Igazán tartós kapcsolata még nem volt. Aki üzletet indult kötni, de kis autója cserbenhagyta útközben, mint már azt tudjuk.

Délelőtt tizenegy óra körül ébredtünk, persze külön szobában, külön ágyon. Amit meghitt kávézás, finom reggelivel egybekötve követett.
- Úriemberként viselkedtél! – mondja Elvira.
- Miért is?
- Nem használtad ki a helyzetet! - mondta - Sajnos... - gondolta magában.
- Hát igen, úri ember nem csibész! - mondtam - Én hülye minek iszik, aki nem bírja - gondoltam magamba.
- Mivel ma nem vagyunk nyitva, s neked sincs túl sok dolgod megmutathatnám a környéket!
- Jó!

Azaz jól éreztük magunkat kettesben a nap során és együtt csodáltuk a naplementét egy-egy pohár mellett. Lefekvéshez készültem, mikor vízcsobogás hallatszott a fürdőszoba felől. A gyomrom görcsbe rándult, a mellkasom összeszorult, hogy levegőt is alig bírtam venni a puszta gondolattól és olyasmit tettem, amit mai napig sem hiszek el magamról, hogy én ezt megtettem. Izgalomtól és félelemtől vegyes érzések mellett elindultam a fürdőhöz, kinyitottam az ajtót és lassan, minden egyes lépést meggondolva haladtam a zuhanyfüggöny felé. A szívem egyre hevesebben vert, hogy majd kiakart ugrani a helyéről, a pára mindent belepett, és csak a víz csobogását lehetett hallani, dúdolásától kísérve.

Óvatosan, szinte nesztelenül elhúztam a zuhanyfüggönyét és háttal állva nekem átkaroltam, s nyakára csókot ihlettem. Megfordult és ezt mondta:
- Már azt hittem nem lesz hozzá merszed!
Reggel azon a csodálatos verőfényes reggelen egymás karjaiban ébredtünk. Az alkatrész is meglett, az autóm is elkészült az ígért időpontra. Paripámtól lett hangos a kistelepülés, mialatt Józsi próbálgatta és úgy nyerített fel, mintha nem lett volna soha semmi baja. Elbúcsúztunk, kicsit könnyesre sikeredett és az üzletet sem sikerült megkötnöm, így hát hazamentem.

Nem várt más csak az üres falak és persze a berendezés. Itthon vagyok, itt a helyem, ide köt a munkám, az életem, mihez kezdenék ott, mi lenne velem? Ezek a gondolatok cikáztak a fejemben. Teltek a napok, de sehogyan sem találtam a helyem, túl üresnek tűnt, eddigi, megszokott életem. Ez a hosszú hétvége fölborított mindent, gondolataimat, egész eddigi lényemet és szép lassan kezdett minden átértékelődni bennem. Nem tudtam másra gondolni, csak a szeretet kedvesre, mert bizony be kellett vallanom magamnak: Megszerettem! De akkor mire várok? Hagyom elveszni azt akihez talán a sors vezette utam?
Nem! S mindent hátrahagyva lóra pattantam, azaz kiskocsimba ültem, és gyors vágtába meg sem álltam a legközelebbi benzinkútig, mert tankolnom is kellett, hogy eljuthassak szívem hölgyéhez a kis kocsmába.
Lovamra pattantam és ismét csak ennyit mondtam: Gyiá! Irány a kiskocsma!

Kocsma élet Orsolyásan - a történet vége!

Utam a kiskocsmába Elvirához a megszeretett, kedveshez vezetett. Ahogy róttuk a kilométereket lovamban és bennem is, egyre jobban fokozódott az izgalom, ami időnként némi kételybe csapott át.
- Mi lesz, ha nemet mondd? Ha egyáltalán nem viszonozza kitörő szerelmem, amit iránta érzek? Mi van akkor, ha ez az egész részemről egy rosszul sikerült képzelgés? - efféle gondolatok jártak az eszembe.
Kis lovam felnyerített, mintha azt mondaná, hagyd már abba ezt a sok zagyvaságot, inkább taposs bele. Útközben egy nagy csokor vörös rózsát vettem, hozzá illő bonbonnal, egy plázában.

Amint elhaladtam a települést jelző tábla mellett, levegőt is nehezen tudtam venni, egyszerre verejtékeztem a késő esti nyári melegségtől és a fokozódó izgalomtól. Már csak pár méter... Megérkeztem! Az ajtón ez állt. Zárva! De a lámpák világítottak így bekopogtam.
- Zárva vagyunk! - szólt Elvira.
Megismételtem a kopogást.
- Zárva vagyunk nem hallja?! – nyomatékosította.
Újra kopogtam.

Nagy vehemenciával, némi megjegyzéssel kísérve ajtót nyitott. Amint meglátott a nagy meglepődéstől szólni sem bírt, hang nem tudta elhagyni az ajkát. Pár pillanatig csak némán álltunk egymással szemben. S könnyes szemmel kérdezte:
- Hát te? Nem hívtál?
- Tudod itt jártamkor, itt maradt a szívem, és vele a lelkem is! Majd a nagy rózsacsokrot átnyújtottam a bonbon kíséretében. Egymás nyakába borultunk, és vallottunk örök szerelmet, örök hűséget.

Már ketten vezetik a kocsmát, és élik boldog életüket.
- Csak óvatosan! – mondja Imi Elvirának. - Nehogy megemeld magad drágám!
Majd hátulról átöleli, és kezeit gömbölyű hasára téve megsimogatja.

A kistelepülés könnyen befogadta Imrét, még a falu erősével is nagy barátságra leltek. Orsolya meg már a keresztelőre készül, mint leendő keresztanya... Az esküvő is szép volt, a meghívott vendégek a falu apraja-nagyja, mind megtöltötték a helybéli kis templomot. Majd hintóra ülve, virágszirom esőtől áztatva Imi a kezébe vette a kantárt, megrántotta, és csak ennyit mondott:
- Gyíá! Irány az élet!

Írta: Orsolya

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

" Lányregény - a gombatermesztésről "

Van egy TV reklám, ahol elüldözik a pasikat egy csajos gombafélével. Most nem akarhatjuk, hogy a férfiak elmeneküljenek, így a hüvelygombát hagyom a hölgyekre, majd valaki megírja a sajátját.
Ez most más lesz...
Azt mondják, vannak macskák, melyek megérzik a halál közelségét... és ilyenkor fura dolgokra képesek.

A macska elszaladt.
Nem volt fekete, mielőtt megijednétek. De így se hozott szerencsét.
A lány utánadobta a vödröt..., (úúú, tegnap nem kellett volna berúgnom a haverokkal, most nézem gyerekek, a locsolókannáját dobta, nem a vödröt) és sírva fakadt.
(Elnézését, ha néha téved a narrátor, mármint én, de a tegnapi buli...)

Hosszú hetek óta óvta, ápolgatta azt a kis növényt.
A szívéhez nőtt.
Olyan szívbarát növényt nevelt belőle.
Megkedvelte. Délutánonként iskola után sokat beszélgetett vele.
Az utolsó beszélgetésük nagyon meghitt volt. Két barátnő szokott így beszélgetni egymással, két igaz barátnő nyílik meg így a másiknak.
- Szia kedves gombám. Nagyon nagy bajban vagyok. Ebben csak te tudsz segíteni nekem. Tudod, van nekem egy édesanyám - és nagy levegőt vett, közben könnycseppek csordultak ki a szeméből, és erősen tördelte a kezeit. Ha valakit a világon szeretek, akkor őt nagyon. De...
És a beszélgetésük majd egy órán át folyt. Csendben. A kislány guggolva beszélt barátnőjéhez. Egyoldalú beszélgetés volt. A gomba nagyon jó hallgatóközönségként figyelt, igaz barátnőket megszégyenítő empátiával hallgatta a lányt.

A tavaszi napsugár ..., (miket mondok, őszi napsugár) mutatta meg neki a kert végében a kis növényt. Előbb csodálkozva járta körbe, majd közelebb hajolt hozzá, és pár centiről nézegette. Keserű mosollyal nyugtázta, hogy a bokor alatt egy gomba nőtt ki a földből.
- Jé, te egy gomba vagy..., milyen gomba lehetsz? Hogy kerültél te ide? - merült fel benne a kérdés. És beszaladt a házba a számítógépéhez, hogy szörfözzön egyet a neten, körbenézzen gombafronton.

Mindig is ez volt a vágya.
Amikor azt kérdezték tőle a tizenkettedik szülinapján a rokonok, hogy...
- Mi leszel, ha nagy leszel kislány?
...akkor ő, nem fodrászt, vagy színésznőt mondott, hanem kertészmérnököt. Világéletében szerette a növényeket. Imádta a természetet. Az ő kis gyilkos galócáját is gondosan öntözgette, védte mindentől.
- Kellesz nekem - hajtogatta magában. Ugye nem fogsz majd haragudni rám?
Látta, hogy a másik kalapja alá bújva nem mer a szemébe nézni.
- Félsz kedves gomba? Én is félek! Anya nagyon beteg. Kellesz neki.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A macska megszagolta a gombát. Ránézett a kert közepén álló lány szomorú arcára, és vissza a gombára. Érdekes villámszerű fény csillant meg a macskaszemeiben, majd a mancsával egy mozdulattal kitörte a növényt, és szájába véve azt, végigszalad az udvaron.
A lány utána dobta a locsolókannáját, de már hiába.
A macska kiszaladt a kapu alatt az utcára...
...és soha többé nem látták.

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Apám sírja

"Megkérlek téged, legyél tovább hű szívből igaz kísérőm..."

Nincs egy szabad percem. Már évek óta robotolok, mint egy gép. Nem jut idő semmire. Csak a cég, csak a vállalkozás. Minden percem ki van számolva. Nincs magánéletem. Nem rakhatom le 8 óra után a munkát, mint más rendes ember. A szabadidőmben - ami nincs - is csak azon forog az agyam, hogy mit lehetne csinálni, hogy munkát tudjak adni a dolgozóimnak. Egyik telefon a másik után. Egyik e-mail a másik után. A feladatok egymás hegyén, hátán. Már listát készítek a nem elvégzett dolgaimról, hogy holnap - amikor kevesebb dolgom lesz, de nem lesz -, akkor gondolkodás nélkül tudjak haladni velük. Tárgyalás, tárgyalást követ, megbeszélés, megbeszélés után. Árajánlatok, szerződések, dokumentációk, munkalapok, teljesítési igazolások. Zúg a fejem és dolgozok. Beveszek egy fájdalomcsillapítót. Csinálom tovább, mert muszáj. Kell a pénz, kell a munka. Nem lehet megállni. Menni kell, mert aki leáll, az veszít. Bevallások, ellenőrzések, APEH, TB, jövedelem-, iparűzési adó, ÁFA, munkabérek, kintlévőségek, tartozások, hitelek, kamatok, benzin, autók és az állam. Minden az én fejemben van, nekem kell tudni róluk, minden átfut rajtam. Segítenek, de sokszor csak hátráltatnak. Azt amit valamikor egymagam csináltam, ma már vagy tízen tesszük. De mindenki máshogy áll a dolgokhoz. Ezért is, azért is nekem kell tartani a hátam. Számolom, hány százmilliót fizettem be az elmúlt húsz évben a közösbe. Számolom mi maradt meg belőle nekem, a gyerekeimnek és sírva fakadok, mert tizedét nem tudom felmutatni. Azért egy vagyonosodási vizsgálatnál mindet számon kérik tőlem... És persze e mellett nem sírhatok, mert vannak olyanok, akik nálam rosszabbul élnek. Ja, hogy nem dolgozzák (dolgozhatják) halálra magukat? Máshogy rossz nekik, tudom én. Nekem is rossz, de nem sajnálom magam, mert erre sincs időm. Talán tízszer annyi időt is "élek", mint más rendes ember. Hogy ez kilométerben kevesebb lesz a szívemnek, ugyan már, rég nem ezzel kalkulálok. Annyit pörgök, annyit gondolkodok, hogy ezt már emberi mércével lehetetlen mérni. Szívinfarktus, vagy agyhalál? Na, nálam ez nem kérdés. Az én szívem megdolgozik a pénzéért. Jönnek megint a gondok. És mindig megoldást kell találni. Mindig van és mindig megoldom. Csinálom naphosszat. Néha nem alszok, mert egy-egy munka már nem fér bele a 20 órába. Kell már a 24 is, és néha az is kevés. Ilyenkor szidom a földet, hogy miért forog olyan gyorsan és a napot, hogy nem tud a helyén nyugton maradni. Sokan irigykednek rám, hogy mennyit keresek, mert szép házam van, mert szép autóval járok. És már arra sincs időm, hogy az irigyeimen bosszankodjak, mert tovább kell dolgozni. Nem magyarázhatom nekik, hogy az autó egy kellék, munkaeszköz, mint varrónőnek a varrógép. Nem magyarázom tovább, minek a szép ház, hisz arról igazán lemondhatnék?! Mert az irigyek nem tudják, hogy jelzálog van azon is, hogy működhessen a vállalkozás. És hogy ha összeszámolnánk mindent, akkor a mínuszból akkora jönne ki, hogy azért másik tíz ember egyenként akasztaná fel magát az első fára. De nekem, mint vállalkozónak bírnom kell és nem szabad sírnom, mert mindenki tudja, hogy nekem mekkora házam van és milyen szép autóval járok! A teher összenyom, de azt is bírni kell. Nem lehetek soha beteg, míg az alkalmazottaim igen. Nekem kell megoldani mindent, mindenki búja, baja az én nyakamba szakad. Legyek lojális és szociálisan érzékeny, de akkor is bunkó maradok szemükben. Arra sincs időm, hogy bunkóságomon faragjak, mert megint egy dühös telefon, egy ügyfél ismét háborog. Milliókkal fenyeget, mert a kötbér drága. Újfent nekem kell lenyugtatnom, én állok oda elé. Megyek, ülök a milliókat érő autómba - amin a hitel több, mint az autó ára új korában - és rohanok oltani a tüzet. Mert nekem mindig ott kell lenni, talpon kell maradni, nem eshetek el, nem halhatok bele, mert mi lesz akkor azzal a tíz emberrel? Hogy kap akkor fizetést, percre pontosan minden elsején... Ülök be és megyek!
Leállok az autómmal nála. Hisz nekem kell jönni, ha még vele szeretnék lenni. Legalább

lélekben. Egykoron ő is ezt csinálta. Tudja jól, mivel jár ez. De már csak fentről néz és vár, mindig vár a fiára, aki nem pihenhet, akinek még van dolga itt lent.
- Még nem mehetek apám - gondolom.
A sír előtt állok és nyugalom járja át a testem. Nem gondolok semmire, csak a madarak csicsergését hallgatom. A magasra nőtt fa lombjának zúgása szalad át hullámként fülemen. A lágy zsenge fű illata árad szét a térben. Zümmögő darazsak röpködnek a szélben. Hamis virágok lepik be a friss sírok dombjait. Nézek meredten és gondolnék, de nem tudok. Semmi, ennyi jut eszembe, mert kiürítem az agyam és nem akarok másra gondolni. Olvasom a sírfeliratot és könnyeznek szemeim. Hallom az utolsó szavakat és eszembe jutnak hirtelen az elsők..., fiam..., apa, anya. És a fekete napszemüvegem mögül fekete könnycseppek csöppennek a sírra.
- Én vagyok az apa, a fiad, majd jövök..., ha lesz időm.

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Eltűnt angyalok - Pati és Matina emlékére

Pati, Matina, hol vagytok???

A szobából halk beszéd hallatszott ki. Anya fülelt, de nem értette miről folyik a csevegés. Ahogy beljebb kukkantott a résnyire nyitott ajtón, csak szétpakolt játékokat látott.
Mintha egy hadsereg dúlta volna fel a kisszobát, gondolta, de nem nyitotta tovább az ajtót. Örült, hogy van egy kis szabadideje. Addig is csinálhatom a dolgom, mormogta magába és elment teregetni.

Pati te ide ülsz. Gyere Matina mi megfürdetjük a tündért.

A mamának kicsi lánya,
üljön be a fürdőkádba
kimossuk a kis ruháját
megmossuk a tündér szárnyát
zsip zsup kenderzsup
ha megázik kidobjuk...

Énekelték mind a hárman nagyon halkan.
- Halkabban - mondta Rita. Meghallja anyu. A másik kettő igazán olyan halkan énekelt, hogy azt csak Rita hallhatta, de ő mégis csitította őket. Amikor kész lettek a fürdetéssel, akkor Rita kiadta a következő parancsot.
- Matina, hozd a tündér pizsamáját. Pati, te meg ágyazz meg. Addig én ringatom egy kicsit, hogy nyugodjon meg - mondta a kislány, fogta a babát és kis tenyerébe fogva ringatni kezdte a tündérbabát. Amikor Matina megtalálta a piciny hálóinget, Rita ráadta, majd kicsit tovább ringatta a tenyerén és énekelt neki egy kis altatódalt.

Aludj szépen tündérem
álmodj nékem szépeket
csillagokat álmodja
minden édes kisbaba
aludj szépen tündérem
álmodj nékem szépeket
alszik már mindenki
anya, apa, Matina
és az édes Patina
te is hunyd be szemedet
álmodj nékem szépeket.

Ahogy látta, hogy a másik kettő figyel és csak az ő kis énekét hallgatják, kedvesen rájuk mosolyodott.
- Látjátok, én milyen ügyes vagyok..., bezzeg ti?! - mondta suttogva. Nekem sikerült szépen elaltatnom tündérkét - és nézett rájuk kérdőn. Ugye ti is segítetek nekem majd este elaludni? - kérdezte.
Nem jött válasz, de ő tudta, hogy minden este számíthat barátnőire.
- Amikor a nagy fekete gonosz el akar vinni, olyan jó, hogy hárman vagyunk! - gondolta magában és örült, hogy Pati és Matina van neki! Biztos ők is örülnek nekem. Valószínű, hogy mindketten félnének esténként nélkülem és jó, hogy velem lehetnek...
- Gyere! Kislányom! - kiabálta Éva.

Rita beröppent a boltív alatt a nagyszobába és ugrándozott örömében.
- Torta, torta, szülinapi torta. De örülök! - kiáltotta, majd arra gondolt magában, hogy nagylány lett. Látta az asztalon a tortát, az ő tortáját..., nagyon büszke volt. Ott volt körülötte mindenki. Az egész család. Anya, apa, a kistesója, nagymama és tata is.
- Fújd el a gyertyákat picilány! - mondta Tibor.
... és ő elfújta. A lángok nehezen akartak kialudni. Főleg kettő volt, amit csak többszöri próbálkozásra tudott elfújni. Amikor sikerült - kialudtak a gyertyalángok -, valami érdekes zümmögést hallott fentről a szobája irányából.
- Hány éves is vagy? Mennyi gyertyád van Rituka? - kérdezte a nagymama.
Rita nem szólt semmit, csak mutatott. A hármat már nagyon tudta mutatni, így a négyet kicsit sután, a másik kezével lefogva a kisujját, mutatta magának, majd kifordítva a tenyerét a többieknek.
Mindenki kapott egy-egy szelet tortát. Szépen enni kezdtek.
- Anya nekem vágj még két vékony szeletet..., kérek szépen!
Éva fogta a kést és szelt még Ritának a tortából.
- Tessék, de nehogy sok legyen! - mondta mosolyogva és odanyújtotta a kistányért a lányának.
Rita egy kis gondolkodás után fogta a tányért, kiment vele a szobából és felment a kisszobába.

- Hol bujkáltok? Pati? Matina? Gyertek elő! - suttogta és közben a kistányéron lévő tortaszeleteket letette az asztalára.
Ne csináljátok már! Megint nem akartok nekem előjönni?
Rita minden sarkot átkutatott, minden kis zeg-zugba bekukkantott. Még a tündér házába is benézett.
- Jól van tündér te megvagy - mondta és nézelődött tovább.
Ilyen soha nem történt még vele. A barátnői eddig mindig előjöttek. Mostanában már volt, hogy nehezebben, de ha szépen kérte őket, akkor azért nem bujkáltak előle tovább.
Légy szí' gyertek elő, hoztam nektek finomat! Szülinapom van, ünnepeljetek velem! - könyörgött a kislány.
Pati és Matina csak nem jöttek.

Már egy órája is lehetett, hogy kutatta a barátnőit. Egyre keservesebben sírdogált. Csak annyit tudott hajtogatni, hogy elvesztek.
- Elvesztek, elvesztek, nincsenek többé! Nem jönnek vissza! - zokogott.

A nagymama ment fel hozzá.
- Mi a baj édesem? Mi történt?
- A barátnőim, elvesztek, hívjuk a rendőrséget! Nekem kellenek ők. Ők az én angyalaim. Még reggel itt voltak, velük ébredtem. Csináljuk vissza, akarom látni őket! Félek nélkülük!
- Kislányom, ne aggódj!
Az angyalaid mindig veled maradnak, ha már nem is látod őket, akkor is vigyázni fognak rád!

/lányom angyal barátnőinek emlékére/

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Föld, 2322

Az űrhajós a helyi TESCO-ban 70 euróért vásárolt a feleségének Karácsonyra egy Philippe Starck márkájú citromfacsarót. Előre ivott azonban az asszony bőrére..., egy felest. A szeretet ünnepe náluk azévben citrom nélkül is savanyúra sikeredett...

A felesége átvétel előtt lelépett.
Így a facsaró az űrhajós puttonyában maradt...

- Prológ -
A citromfacsaró 312 éve keringett pályáján. Koros űrszemétként élte túl a földi élet összeomlását.
Az utolsó menekülő űrhajó részeges segédkormányosa, a fedélzeti kabin italszekrényének maradék martinijébe csavart egy félérett citromot. További martini híján, az alkohol áztatta pillanat hevében, a facsarót bevágta az űrhajó szemétdokkolójába.
- Citrom nélkül is savanyú az élet - gondolta, és a dokkoló kioldásával föld körüli orbitális pályára állította hűséges társát.

- Az első idők -
Az első 100 év savanykás nyugalomban telt. A facsaró Föld körüli keringése közben alig találkozott normális hozzá hasonlatos űrszeméttel. A nagy nyugalomban már-már elhagyta minden életkedve. Az utolsó csepp citromillat is elpárolgott szárnyaként használt lábairól. A csavarófejrész bordáiba beszorult citrommag volt az utolsó társa, aki elhagyta. A keringés 101-edik évének 256-odik napján a mag levált róla, mint Szojuzról az Apollo. Szomorúan nézett utána.
- De legalább tisztán keringhetek, amíg élet az élet - gondolta.

- A következő 200 év -
Ez az idő volt eddigi létének legrázósabb időszaka. Azok a nehéz citromkönnyek jutottak sokszor fémeszébe, amik akkor jöttek elő, amikor részeges barátja kemény férfimarokkal tekerte meg a fején az aktuálisan kivégzésre szánt citromot. Az akkor hullatott könnyei edzették meg keménnyé. Azonban azok a könnyek örömkönnyeknek tűntek már-már neki, a mostani megpróbáltatásai miatt szemébe tolultakhoz képest.
Amikor először súrolta egy Föld felől érkező szemétcsomag, akkor csak megrázta magát. Amilyen hirtelen jött, úgy ment is tovább a hulladék. De ahogy a szemétáradat rendszeressé vált, az ijedtség úrrá lett rajta. Folyamatosan félt. Úgy megszokta már a látványt, amit látott naptól holdig a Föld felől, hogy nem akart már mást. Szeretett volna nem félni.
- Mi lesz így velem, elveszem a sötét űrben. És ettől fogva aggódással élte élete minden percét.
Egy-egy ütközés távolabb és távolabb taszította a Földtől.
Lassan már minden csavaróereje elhagyta.
Feladta.

- 2322. december 24. szenteste -
Sötét éjjelen láthatatlan sötét árnyak közeledtek suhogva, veszedelmet hozva. A citromfacsaró nem látta, csak érezte, itt a vég. Egy ütést érzett fémtestén. Letért megszokott pályájáról, az ütéstől a vele ütköző sötét anyaggal együtt a Föld irányába kezdett száguldani.
A légkörbe való belépéskor az összeütközés anyaga megvédte az elégéstől, a sötétség égett el helyette.
Meleget érzett, de az csak a fémlelkének melege volt.

Közeledett otthonához, a Földhöz, a szép kék Földhöz, a sok zöld mezőhöz, a csiripelő madarakhoz, emberekhez, a sárga citromokhoz.
Karácsony szentestéjén megérkezett.
Haza.
A saválló szíve boldogan dobogott.
- Itthon vagyok - sóhajtotta.

- Epilógus -
Sötét volt. Sehol nem égtek gyertyák, nem szórtak csillagokat a csillagszórók, nem látszottak a feldíszített fenyők csúcsdíszei. Nem hallott madárcsiripelést. Egyetlen emberi hang nem jutott el füléig.
De a citromillatot érezte. Ettől boldog lett.
Érezte a citromültetvények lebegő illatát.
- Mindegy, majd ha felkel a nap - gondolta. Majd szétnézek.

...és nem kelt fel..., soha többé.

Citromsavas eső zuhogott a Földre. A csavaró könnyei összekeveredtek az esővel. Ugyanaz a könny volt, $C_6H_8O_7$, de mennyivel más, mint 312 éve...,
Karácsonykor.

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Nőnapi köszöntő

Éltesse a bor és a pálinka...

Miért az Isten? Ugyan már.

Amikor kilépett a lépcsőházból, azonnal elütötték. Egy terebélyes matrónával koccant.
- Elnézést hölgyem - mondta, majd egy kis sasszéval kiszabadult a nő öleléséből.
Ahogy tovább ment az utcán, csinos női tekintetek követték zaklatóan. Nézett magára, nézte, hogy mi lehet rajta olyan különleges, hogy miért vonzza ennyire a másik nem prominózikus képviselőinek tekintetét, de nem tudta. Ahogy leszaladt az aluljáróba, a lépcsőn ismét egy hölgy karjaiba rohant.
- Uram! - mondta a nő, emelve hangját. De már a nagy "U" betűnél ellágyult, majd az "a"-nál már egyenesen elbicsaklott a torkában az összes hangszála.
Ádám látta a hölgy olvadozó tekintetét, de nem tudta mire vélni.
- Mi lehet ez, mit történt velem?
A mozgólépcsőn előtte két csodálatos hölgyemény állt. Nem kellett sok, pár lépcsőcsúszás, és a lányok visszafordultak, majd őt nézve, sugdolózni kezdtek. Ádám zavarában hátrafordult. De mögötte is hölgyek soroltak be. Magas férfi lévén, egy lépcsőfokkal lejjebbről is lefele kellett néznie a mögötte lévőkre. Nem használt a lenéző tekintete, ők is összesúgtak. Egy-egy kéjes tekintettel rá-rá pillantottak.
Ahogy belépett a metrószerelvénybe, azt vette észre, hogy ebben a kocsiban is csak nők utaznak.
- Félelmetes - gondolta magában. Biztos bemondták a rádióban, hogy ma csak 2-es személyiszámmal lehet közlekedni Budapesten. Lehet valami szmogriadó féle van, vagy mi a fene. Tuti a páratlan rendszámú autók se brummoghatnak ma. Én meg nem hallgatok rádiót, nem nézek TV-t. Vagy csak simám meghülyültem.
Ahogy kiszállt a metrókocsiból, és szétnézett a peronon, már nem is csodálkozott. Egy férfit sem látott. Kabátja gallérját felhajtva - bebújva annak láthatatlanná tevősége mögé - szaladt fel az irodájába.
- Húh, végre egy pasi! - sóhajtott fel megkönnyebbülve.
De tévedett, csak magát látta az ajtóval szemben lévő tükörben.
- Üdvözlöm főnök - köszöntötte a szomszéd irodából, a nyitott ajtón át a titkárnőjének kellemes hangja.
- Mondja Évike, mi van ma? Nőnap, hogy csak nők vannak a városban?
- De főnök, még nem teremtettük meg a férfit! Ön is csak a próbaverziót teszteli! Csak az a szenilitásgén néha...
- Akkor én vagyok az egyetlen? Évike, töltsön nekem a múltkori almapálinkából.
Erre inni kell!

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Ribancok

Mi irányítja a férfit?
- Az anyósa.
De ha az hatókörön kívül van?!

A négy hatalmas mell alig fért be a taxiba, és a csajok még csak utánuk jöttek...

- Gyorsabban hajts apóca, mert mire odaérünk, elmennek a kuncsaftjaink és akkor téged se tudunk készpénzbe kielégíteni.
Amikor a taxi a helyszínre szállította őket és a melleiket, a fékezéstől kibocsájtott mell-állóhullámok közül kikukucskált mellékesen egy üres fej is és csak ennyit mondott...
- A visszfuvarnál fizetünk apóca! Most megsimogathatod előlegnek mind a négyünket! Üres tekintettel kacsintott egyet és visszabújt a mellei mögé.
A taxisofőr próbált hátra nyúlni, már emelte kezeit, hogy behajtson valamit a felkínált előlegből, de ekkor megszólalt a lelkiismerete - a jobb zsebében a telefonja -, az anyósa hívta.
- Fiam tudom mindig két kézzel a bűnben jársz, de nem szeretném, ha megcsalnád a lányom egy büdös ribanccal..... - és megszakadt a vonal, ahogy a férfi véletlen megnyomta a piros kis "lerakom anyukát" gombot a telefonján.
A taxisofőr mindig megfogadta anyuka tanácsait. Most is ezen volt. Nem egy ribanccal akart összebújni, négy plusz kettővel. (Ezek a mellek akkorák voltak, hogy könnyen emberszámba lehetett őket venni!)
- Szerintem anyuka se gondolhatta máshogy. Se nem egy, se nem büdös... - elmélkedett.
- Apóca vigyázz magadra, ha gondolod, akkor addig el se menj, itt állhatsz, míg nem értünk vissza. Nem leszünk hálátlanok! - nevettek hangosan a mellek gazdái.
A taxisofőr az agyába beépített magyar-ribanc értelmező kéziszótár lapjain keresgette a "hála" kifejezés számára kedvező jelentését.
- Kutass addig az emlékeidben valami izgatót! Mi meg majd eljátsszuk neked, fuvolán. Ugye van itt a taxidban egy szabad hangszered? - mondta egy hang a mellek mögül, mire a másik ribanc hangos nyihogásban tört ki. (Még szerencse, hogy nem kellett az - anyósától ellesett - lónyelv értelmezési tudományát bevetnie, mert jó volt a taxi akusztikája.)
A taxisofőr valamikor felvételizett a zeneművészetire is (kazánfűtőnek) és énekkaros is volt az általános iskolában, de a fuvola távol állt tőle. Ő csak a szopránokat szerette és az ütősöket ütötte. Szadista hajlama révén, ez is a kedvencei között szerepelt - volna -, de a felesége ezt mára már kiverte belőle.
A négy mell kiszállt és sietve maguk után húzták a csajokat is. Azok a magassarkújukon egyensúlyozva (a Rippel fivéreket megszégyenítő módon) tipegtek fel a lépcsőház lépcsőin.
A taxis bosszankodva nézett utánuk.
- Itt állok ezekkel a ribancokkal és ők egy szopást ajánlanak a szívásomért cserébe ,anyuka meg baszogat engem, míg én meg itt verem a farkam, amíg ezek a dögök megdugatják magukat.
A mellek és gazdáik - jó magyar szakmunkásnőkként - keményen és gyorsan dolgoztak.
Egy jó fél óra múlva ismét bevágódtak a kocsiba. A nagyobb mellű ribanc beszállásakor megbillent a kocsi.
- Hű az anyját, még jó hogy 5 személyes a kocsim - gondolta a taxis.
- Lesz még egy menet apóca! - szólalt meg most a vörös a nagyobb mellek közül.
- A taxióra 6900-on áll - válaszolt vissza a taxisofőr.
- Vedd le belőle a két nullát apóca és intézzük természetben.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A taxisofőr hátrafordult és mélyen a ribancok mellébe nézett.
Már pont azon volt, hogy kidobja a négy mellet a két csajszival együtt, de ezek az igéző mellek megbabonázták.
- Oké ribancok, beszéljünk, mint férfi a... (kicsit megbicsaklott a hangja) ...a mellekkel.
Hova lesz a következő menet?

Írta: Pinokkió

Sakk-matt!

A két lány pillanatok alatt felsorakoztatta a saját csapatát.
Sorsoltak.
Rituka egy fekete és egy fehér figurát vett magához.
- Te választasz - nyújtotta keresztbe tett kézzel tesója felé a markába rejtett bábukat.

- Ez! - mondta Eszti és rácsapott az egyik feléje nyújtott kézre.
A fehéreket nyerte.

A két gyermek leült egymással szembe a táblához. Most bizonyítani akartak szüleiknek, érződött rajtuk a feszültség. Olyan kevés lehetőségük szokott lenni erre, alig tud így együtt lenni a család... Ettől mindketten izgatottak is voltak. A két szülő is aggódva nézete őket.
- Jó ötlet ez?! - gondolták mind a ketten. Majd gyorsan elhessegették a negatív gondolataikat. De az asztal körül így is tapintani lehetett a feszültséget.

Rituka elindította Eszti óráját*.
A sakkóra gyors ketyegésbe kezdett, majd egy kicsit lassítva egyenletesen ment tovább. Tik-tak-tik-tak, majd tík-taak-tík-taak...
Eszti a nyitó lépésen gondolkodott.
- Mit is mondott apa..., mit is mondott..., mit is? Mit kell ilyenkor csinálni? Melyikkel kezdjek, hogy Rituka ne tudjon jót lépni?
Majd mintegy fél perc után e2-ről e4-re** lépett a gyaloggal.
- Pár napja még paraszt volt, ma már gyalog lett. Sokat okosodtam..., csak minden jusson eszembe - gondolkodott aggodalmaskodva tovább. Valami megnyitás, amit tegnap tanultam... spol...spa... hm, mindegy, majd...
/Egyetlen megnyitást tanultak a lányok az édesapjuktól, a spanyol megnyitást***. Többre még nem volt ideje az apának, mert "mindig az a sok munka...", alig tudott a lányaival lenni... Volt is lelkiismeret furdalása e miatt. De most büszkén ült a sakktábla mellett és figyelte a csajokat./
Eszti a lépése után az erős koncentrálásba elfelejtett az óráját megállítani.

Rituka 3 évvel idősebb volt nála. Persze, hogy észrevette, hogy nem az ő ideje fogy. Tudta, hogy mindkettőjüknek 15-15 perce van a játékra, így egy kicsit húzta az időt. Majd mikor már picit szégyenleni kezdte magát a kicsinyes trükkjéért, lépett egyet ő is a gyaloggal, e7-e5.

Ekkor megint Eszti következett.
- Ezt már ismerem - gondolta és most gyorsan és határozottan tette át a huszárt (csikót) az f3-as mezőre. Majd - most - villámgyorsan "leütötte" a sakkóra felőle lévő gombját.

Rituka is sebesen válaszolt a lépésre. Huszár c6. És azonnal nyúlt az órája felé és megállította a sajátját, hogy a másik járjon.
- Nem értem minek ezen gondolkodni. Tegnap tanultuk. Ez a spanyol megnyitás, amit tudok, azt gyorsan meglépem, mielőtt elfogyna az időm - töprengett magában és egy kicsit kérdőn nézett húgára, majd szüleire, előbb anyjára, majd lesve apjára.

Eszti is hamar lépett. Most ő sem agyalt, csak az emlékeiből kibányászva "meghúzta" a következőt. Futó b5. És azonnal "leütötte" az óráját.

...a6.. Fa4.. Hf6.. 0-0.. b5.. Fb3.. Fc5.. a4.. Bb8.. c3.. d6.. d4.. Fb6.. axb5.. axb5.. Ha3..

Gyorsan eljutottak a középjátékig****. Mindketten villámgyorsan léptek és villámsebesen püfölték az órájuk gombját.
A két felnőtt összenézett.
- Ez az amit eddig nem találtunk ki!!! Játszani, küzdeni kell hagyni a két lányt - gondolták egyszerre mindketten. Hosszú ideje éltek már együtt, elég volt nekik ez az összenézés, tudták, hogy a másik is ugyanazt gondolja.

Amikor erre a pontra jutottak, akkor következett az, hogy mostmár nem lehetett a tanult "sablon" alapján lépdelni. Esztinek a fejéből fogyott ki előbb a megtanult lépések sorozata. Sokáig agyalgatott a következőkön.
Rituka amikor már nem tudott a tanultak szerint tovább haladni, lazábban tologatta bábuit.
A játék ezen részében Esztinek a sok gondolkodás eredményt hozott. Egy ügyes csellel levett pár gyalogot és egy tisztet a nővérétől. Látszólag előnyt szerzett a játékban, de a sok gondolkodásban el kezdett jobban fogyni az ideje, mint nővérének. Hozzá képest mintegy 2 perccel több időt használt el. Egyik lépése után ránézett az órájára, s amint ezt észlelte, el kezdett kapkodni.
- Jaj, nem lesz ez így jó! Le fogok esni! És gyorsított a lépésein. Ránézett apjára, egy röpke kényszeredett mosollyal mutatta, hogy ura a helyzetnek.
Az apa tapasztalt sakkozó lévén, látta a bajt. Visszamosolygott kisebbik lányára - erősítve azt -, de tudta, Eszti rosszul áll. Közelebb húzódott a feleségéhez és a fülébe súgta.
- Anya, baj van!

Rituka ügyesen osztotta be az idejét, így kihasználta ellenfele kapkodását, most ő ütött le pár ellenfelet és fölénybe került. Azonban ahogy közeledtek a játék(idő) vége felé, az ő másodpercei is fogyni kezdtek, kicsit közelített a húgához.

A végjáték!
Amikor már 1-1 perc körül volt mindkettejük ideje, Rituka a hozzá legközelebb eső sarokba vitte a királyát és ott ide-oda lépkedett, nem túl nagy fantáziával. Néha-néha, ha megerőltette magát, akkor a maradék tisztjeit is megmozdította, de ezt is csak láthatólag alibiből tette.
Eszti rendkívül gyorsan kezdett el lépni és gondolkodni.
/Két stratégia. Az egyik a minél kevesebb fizikai mozdulatra hajtott, csak ne fogyjon az ideje, a másik a minél jobb, de mégis gyors lépésekre, a győzelemért küzdött./
Eszter félelmetes volt. Rita addigi előnyét pillanatok alatt ledolgozta, megfordította az állást. És mint egy motolla, püfölte a sakkórát.
Mindketten kizárták a külvilágot, a másodpercek bűvöletében kerültek. Az utolsó idegszálukkal is egyetlen egy dologra koncentráltak, a másik legyőzésére.
A szüleiket kirázta a hideg, ahogy nézték őket!
A két testvér öldöklő harcot folytatott egymással és az idővel. Ekkor már nem néztek semmit. Elfelejtették már, hogy bizonyítaniuk kell..., elfelejtettek mindent a sakkon kívül. Elragadta őket a játékszenvedély.
A sakkóra zászlócskáját mindkettejüknek alá pöckolta a nagymutató.
Ők meg csak ütötték az órát, egyre vadabbul.
A két felnőtt lélegzetvisszafojtva nézte a lányokat.
- Mit csináltunk??? - futott át az agyukon a gondolat.
Akármelyikük veszít, sebet fog rajta ejteni! Ó egek?!
- Talán az lenne a jó, ha Eszter minden sötét bábut levenne a királyon kívül és akkor hiába fogy el az ideje, döntetlen lesz a parti! - gondolta az apa. Talán ha két gondolatnyi idejük lehet még... Üsd már le, könyörgök, üsd már le azt a gyalogot, ott a királynőd előtt! - imádkozott tovább magában a férfi és remegett idegességében.

Eszter nem ütött. Villámgyors, emberfeletti tempóban lépkedett és a matt felé terelgette nővérét. Meg akarta őt semmisíteni!
Rita továbbra se törődött semmivel, csak a másodpercekkel. Már a királyán kívül csak egy gyalogja maradt, míg Eszternek meg volt még a vezére, a huszára, egy bástyája és pár gyalogja.
A sötét király a h7 és a h8, néha a g8 pozícióban lépkedett, teljes passzivitást mutatva, majd még a g8-at is elhagyva, h7-h8-h7-h8-h7-h8...

Eszter pedig az apjától tanultak szerint, próbálta a bástyával és a királynővel beszorítani nővére királyát. Csakhogy mindig útba volt valami, hol a saját király, hol egy gyalog. Amikor már csak két lépésnyire volt a győzelemtől...

Elfogyott az ideje. LESETT!!!

A meredt csöndet Rita törte meg.
- Leestél! - kiáltotta örömittasan.
A család másik három tagja nem szólt semmit. Néztek egymásra, majd Eszti könnyei elkezdtek potyogni. Előbb csak kicsit sírt, majd az ölébe hajtva a fejét zokogott!
Nővére a diadala felett örülve, ugrándozott és tapsikolt.
A szülők meg csak néztek. Nézték a győztest, nézték a vesztest. Néztek ide, néztek oda.
Látták lányaikon az irtózatos nagy feszültséget felszabadulni.
Ők még ilyet nem láttak... Nem tudták mitévők legyenek.

...És álltak egymással szemben és tudták, hogy most Ők kaptak mattot!

sakk okosítások:
*A sakkóra két egymás melletti órából áll, egy-egy kis gombbal lehet egyiket, másikat elindítani, megállítani. A sakkóra méri a sakkozó felek idejét. Aki lépett, a lépése után "leüti", azaz megállítja a saját idejét. Amikor letelik valamelyik fél ideje, akkor, ha addig nem adott mattot - ez a király "végleges sakkba szorítása" - az ellenfelének, akkor az állástól függetlenül veszít, esetleg ha a másiknak már nincs mattadó figurája, akkor döntetlen a parti. Az idő elfogyását a nagymutató 12-esre érése jelzi. Ott az egy kis "zászlót" pöckol fel és amikor pontban a 12-esre ér a mutató, akkor kimozdul az alól és így az "leesik". Ezt a még "fennmaradó" félnek be kell jelenteni: "- leestél" beszólással.
** A sakktábla mezőit függőlegesen és vízszintesen 1-8-ig és a-h-ig osztották be, hogy egy-egy pozíciót meg lehessen határozni.
*** A spanyol megnyitás 1db "sablon" a sok-sok közül, amelynek még különféle variációi is léteznek, és ha ismeri valaki ezeket - vagy minél többet ismer -, akkor könnyebben tud jókat lépni.

**** Középjáték, amikor a tanult megnyitások (15-20 lépés) már ismeretlen terepre tévednek, a játékosok kibontakoztatták bábuikat és saját kútfőből lépnek a kitervelt stratégiájuknak megfelelően.

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Taposs csapást és követnek...

Avagy, hogy csesszünk szét - mint jó rovar szokás szerint szoktuk - mindent...

- Taposs csapást és követnek... Ez egy jó mondás. Tetszik nekem. De hogy nem működik, vagy legalább is itt Rovarországban nem, az biztos! Hol van a napvilágon a legtöbb feltaláló? Hol gondolkodnak még az egyszerű vérszipákok is? Hol lesz a legtöbből a legkevesebb? Miért vagyunk mi ilyenek? Nem tudom, de ilyenek vagyunk. Bele kell ebbe nyugodni? Muszáj nekünk hagyni azokat közöttünk, akik tönkreteszik azt amit mi magunk összeröpködtünk? Szívunk mi eleget így is. Nem lenne muszáj!

A gyerekek humócskát játszottak. Mindenki szemét bekötötték és tapsra szétrebbentek. Amikor mindegyikük röpülés közben elszámolt 100-ig, akkor levették a kendőiket és keresni kezdték egymást. Akit utoljára találtak meg, annak 12 repvőtámaszt kellett nyomnia.

Zümzüm beröpült a lyukon. Soha egyikük se szállt még be azon a lyukon. Tilos volt! Minden szúnyog tudta, hogy a szúnyogháló azért van, hogy azon nem szabad beröpülni. Tulajdonképpen ő se szándékosan tette, csak hát, bekötött szemmel nehéz volt navigálnia. Amikor levette a kendőjét, ismeretlen helyen találta magát. Megijedt!
- Hol vagyok??? - nézelődött. Mi lesz így velem? Nyomhatom a repvőtámaszaimat - szomorodott el röpülés közben.

Zümzüm maximalista szúnyog volt. Ő volt az egyetlen, aki soha nem veszített még a humócskában. A többiek tisztelték ezért és felnéztek rá. A szabályokat is ő hozta. Mindig hagyták, hogy a fejük felett röpüljön és ő röptesse a társaságot.

- Na most leszerepelek - gondolta. Ki fog ezután bízni benne? Röpülhetek a csordával, alul. Ahogy szálldogált ide, oda és kereste a kijáratot, hirtelen izzadságszag csapta meg az orrát.
- Jé, ez egy friss vadászmező! - csapott a homlokára és közben kettőt pördült. (Fiatal szúnyogként, elengedett kézzel még nem mindig röpült a legjobban.)
A kaja gondolatára mindent elfelejtett és elkezdtek benne dolgozni az ösztönök. Vérszomjasan haladt tovább a jelzőszag irányába.

Amikor végre kiröppent a lyukon, a többiek már keresték. Mindenki réges-rég meg volt már, már csak ő hiányzott.
A banda halk helybenzümmögésben várta Zümzümöt. Züzzenet szólalt meg elsőnek. Ő volt Zümzüm legnagyobb ellenszárnyasa.
- Barátaim, akkor most lássuk a repvőtámaszokat. Zümzüm vesztett - mondta diadalittasan.
- Minden zümm figyeljen rám! - szólalt meg Zümzüm. (Kis levegőt vett és körbenézett.) Találtam egy átjárót a szúnyoghálón.
(Nagy morajlás)
... és a túloldalon rettentő nagy kajahegyek vannak és csak bennünket várnak - folytatta.
- Ugyan már! - kiáltott fel Züzzenet. Mindannyian tudjátok, hogy a háló túloldala tilos terület számunkra. Ott Kemotox és Raid vár ránk és az emberek ultrahangos riasztói, meg vegyibombái - zümmögte fogai közt Züzzenet dühösen.

- Késő délután megyünk - mondta Zümzüm. (Körülbelül a negyed csapatot tudta meggyőzni, a többiek Züzzenettel maradtak odakint.) Aztán be fogunk bújni az ágy alá és este amikor alszanak, akkor támadunk - magyarázta a csapatának. Vegyétek magatokhoz a gázálarcokat és a hangtompítókat - mondata még utoljára és előreröpült.

Beröpültek.
Minden a terv szerint alakult. A riasztók még ki voltak kapcsolva. Az emberek TV-ztek. Ők simán beértek a hálószobába az ágy alá.
- Mindenki maradjon csendbe. Készítsétek elő a védőfelszereléseiteket! Most estig várunk!

- Mi ez??? - suttogta a Zürge Zümzüm fülébe. Mi ez a hang odakint?
- Nem tudom, de nagyon hangos. (Zümzüm kilesett az ablakon és egy nagyon nagy szúnyogot látott elrepülni, ami ködszerű port szórt szét odakint.) Valami óriásszúnyog - suttogta vissza. (Zümzüm remegett, nem tudta mi történik kint, de rossz érzései voltak.)
- Mi lesz a többiekkel? - folyamatosan ez járt a fejében, de a feladat miatt és az ő csapata miatt koncentrálnia kellett.

Sötétedésig vártak.
Amikor minden elcsendesült és az illatok már annyira bántották az orrukat, hogy nem bírtak tovább magukkal, Zümzüm kiadta a parancsot.
- Támadás! A csapat egyik fele a nullásra csapjon le, az ínyencek meg mehetnek az AB-s felé.

A reggel már a lyukon kívül érte őket. Mindenki hiánytalanul megvolt.
- Ezt holnap is megismételhetjük - mondta az egyik legkiesebb szúnyog, aki akár a lyuk mellett is be-, és kifért volna.

Röpültek a többiek irányába. A tábor felől nem jött semmi hang.
- Ezek alszanak már ilyenkor? - gondolkodott magában Zümzüm.
Irtó nagy csend volt, nem hallatszott az őrszúnyog zümmögése sem. Zümzüm aggódva vezette társait.

A táborban mindenki halott volt.
Züzzenet csapata és a felnőtt szúnyogok egymás hegyén-hátán leirtva hevertek. Zümzüm és többiek nem értették mi történhetett. Hiszen ők voltak bent, amazok a biztonságos kinti levegőn és mégis mindenki halott közülük. A döbbenet szúnyogszárnnyal fogható volt. Csak Zümzüm tudott megszólalni.
- Taposs csapást és követnek. (Szünetet tartott, mert a torkában dobogott a szíve.) Akik meg nem, azok most itt maradtak, a csapás túloldalán.

Írta: Pinokkió

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

" Zárjon be a gyár "

Anno dacu' , amikor az élet mozgatórugója a teljesítmény volt, akkor játszódik történetem, melyet csak elbeszélésekből ismerhetek, én még akkor nem éltem ugyanis, de bátran hagyatkozom mesélőim szavaira, hiszen egytől egyig megbízható őszinte emberek

Fent említett időszakban, abban a boldognak vélt korban élt egy kislány: nevezzük Esztikének. Esztike sokat tanult, keményen dolgozott, minden dicsérő szót boldogan zsebelt be, hiszen tudta: csak így boldogulhat. Az általános iskola befejezése után- más lehetőség nem kínálkozván- egy gyárban helyezkedett el, ahol cukorrépából készítettek emberi fogyasztásra alkalmas cukrot..ez volt a Mezőhegyesi Cukorgyár.
Mivel már kisgyermek-korában megtanulta, hogy csak verejtékes munkával lehet előrébb jutni az életben, itt is kitett magáért, HAMAROSAN átvehette a legjobb munkásnak járó kitüntetést, s kampány idejére bevállalt túlórái jutalmaként egy kétszemélyes beutalót Balatonkenesére, a gyár üdülőjébe.

Minő boldogság! -gondolta Esztike, s könnyektől párás szemmel emlékezett vissza a dolgos iskolás-évekre, amikor a sok száz összekötött, s szép kupacba rakott kévét egyesével villázta fel a traktorra, és hogy azért Ő ugyan nem kapott semmit, csak azt a pár pengőt és hogy hazafuvarozták, míg a gyári munkásokat akiket kirendeltek vágni, nemhogy hazavitték, még enni -inni is kaptak!
Azóta hajt töretlenül az első helyért, mindig, mindenben.
Éltanuló lett, oklevelet kapott. A nyári munkát is oly kitartóan végezte, hogy elismerés gyanánt elmehetett egy pártgyűlésre, s az ott szórakozó társaságnak széles mosollyal szolgálhatta fel a forró feketét. Milyen boldog volt, amikor az egyik "öreg" megveregette az arcát, s azt mondta: milyen hálás, dolgos gyermek ez! Ilyenből kellene sok ennek az országnak!
Visszaemlékezik arra az időre is, amikor későbbi férjét, Zsigmondot megismerte...ott is első akart lenni...klubestet tartottak, csinosította magát vagy fél napig, hogy elsőnek Őt kérjék fel táncra, s természetesen sikerült az elsők között párra lelnie.
Csinos fiú volt Zsigmond, a faluban azt mondták Ő a legszebb a környéken, a legjóravalóbb, s aki egyszer a felesége lesz, az összeteheti két dolgos kezét.
Esztink nem volt rest, hamar hozzálátott, hogy ő legyen először szerelmes, s őt kérjék ki először az atyai háztól.
Megvolt a lagzi, a legnagyobb a faluban, amióta csak világ a világ! Emlegetik azóta is a háromnapos lakodalmat szerte a megyében...
Gyermekük született, a kis Zsiga volt a legszebb gyerek a faluban, még a postás is megdicsérte szép kék szemeit, s ez bizony nagy szó volt akkoriban!
Esztike visszament dolgozni a szalag mellé. Húzta-vonta a nagy cukros-zsákokat, emelte, öntötte, zacskót forrasztott, takaros tömbökbe rendezte a becsomagolt árut, az övé legyen a legmagasabb, legszebb kupac!
Évekig kellett dolgoznia, hogy munkáját elismerjék, szalagvezető lett, majd felvitték az irodára, s onnantól fogva mint "irodista kisasszony" járta a gyárat fehér köpenyben, narancssárga gumis mappájára tűzött tollakkal, hogy mindenki láthassa: lám, ide juthat az, aki kitartóan dolgozik!

Félresöpörte az emlékeket, letörölte a könnycseppet ráncos szeme sarkából, s megpróbált felemelkedni ültéből, de izmai nem engedelmeskedtek... A döbbenettől tátva maradt a szája. Még soha nem fordult elő vele ilyesmi. Ülve maradt hát, s fejét lehajtva, csak szeme sarkából nézte, ahogy a fiatalok sorban állnak a lángososnál, veszik a bambit, a pult alól osztott

déligyümölcsöt, és arról fecsegnek, hogy talán jövőre, vagy majd azután ők is felkerülhetnek az irodára, csak még néhány év, és saját házuk is lehet,

messze a cukorgyári lakóteleptől.
Esztike szemét elfutotta a könny...Fiatalok? Nohiszen- gondolta- én is csak harmincnyolc éves vagyok, s hogy tönkrementem máris. Zsigmond is csak ül, olvasgat, bóbiskol...reklamál a reggeli vaj mennyiségén,az üdülő székeit keménynek találja, az ágyon is kevesli a vékony matracot, pedig mennyit kellett tűrni, dolgozni ezért a két hét pihenésért. Aztán tekintete a kis Zsigára téved...Nem kisfiú már! - figyelmezteti magát zsörtölődve- lassan húsz éves lesz a szentem, hamarosan átveszi az első oklevelet a párttól, amiben még a gyár igazgatója is elismeri: az Ő kisfia az elsők között is első, az ő szalagja dolgozta fel a legtöbb cukorrépát az idén! S párás tekintete nem veszi észre gyermeke hajlott hátát, duzzadó erektől barázdált kezét, ahogy fájós derekát nyomkodja, nem lát mást csak égkék szemét, ahogy a távolba mereng. Azt képzeli, gyermeke az elmúlt dolgos, szép évről gondolkodik, az elismerésről, a munka szépségéről...nem is sejti, hogy fia távolba néző szemei mögött egy gondolat motoszkál, már évek óta: kijutni, kitörni a rabigából, a saját szájába keresni a kenyeret, mielőtt tönkremegy, elhervad, megöregszik..mert lám Anyja még nincs negyven, s hajlott mint egy szélfútta fűz, karcsú kezeit már alig tudja csak emelni, s mégis visszavágyik a szalag mellé, hogy " elsők közt is első" legyen! Hát hová jut ez az ország, mi lesz velük élmunkásokkal, ha fordul egyet a világ?
Eszti mára ötven körül jár...jár? Csoszog...Zsigmond vaksin tapogatózik, ha nem vezetik, szinte mindennek nekimegy...kinézte a szemét a sápatag neoncsövek alatt. Zsiga megnősült, megszületett első gyermekük, a kis Eszter...szép gyerek, csak azok az okos, kutató szemei olyan furcsák...vajon kitől örökölte???
Taníttasd fiam- hangzik az anyai tanács- tanuljon amíg csak lehet, okos embernek megnyílik minden kapu!

Esztikénk addig hajtott, addig harcolt, győzött le másokat, állt az élen oly sokszor, mígnem egyszer csak - egy kevésbé kívánt dologban is - Ő lett az első: kortársai közül Ő ment el először erről a világról, s dolgos keze munkájából nem maradt más, csak egy kép a falon, és egy halom fehéren szálló porcukor a gyár padlóján...

Írta: Postáska

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Bár mindenki láthatná, szívemben ki él
A naplómba kezdtem el írni...de csak jöttek a szavak és nem akarózott abbahagyni valamiért...így született meg az alábbi szösszenet, fogadjátok megértéssel:

Sötét volt még,amikor ébredtem...nem vártam meg, míg a telefon elzengi szokásos ébresztőjét, ami mindkettőnket kirugdos az álom gyönyörű világából. Magamtól léptem ki az álom-kapun, dobtam le a takarót és tettem meg az első botladozó lépéseket a hétköznapi valóságban...nem volt nagy élmény! Kikukucskáltam: legalább nem esik...csak hideg van. Beugrottam a zuhany alá, a hideg víz szinte égetett...végre magamhoz tértem. Minden erőmre szükségem lesz a mai naphoz...már nincsenek tartalékaim. Mind felemésztette a hajtás, a mindennapi robot és a hőn áhított oktatás, amiért még (mint utólag kiderült) pénzt sem kapok, tehát megvan a mindennapi jó cselekedet....Minden nap ugyanaz...Hófehér, vasalt ing, leveles nyakkendő,zöld mellény. Minden valamire való postás ezt viseli, ez a trend:) Nadrág mindegy, csak derékig látnak...régen még erre is odafigyeltem..ma már simán felkapom az elsőt ami a kezem ügyébe kerül...nyitsz, köszönsz, mosolyogsz, dolgozol, nincs pisi, nincs ebéd, csak ember van...sok ember. És amit magadból adsz, azért nem jön vissza semmi... Veszed a csekket a pénzzel...persze téged utálnak, mert kifosztod őket...nem kell a nyereményjáték, nem kell a sorsjegy, ugyan minek, ugyan miből? Nem kell a mosolyod sem, sőt! Te sem kellesz, ha egy gépbe dugná a pénzt, az is megtenné azt amit te: apró vissza, igazolás bélyegzővel, rendben.
Csakhogy ennek a "gépnek" lelke is van! Egyre nehezebben viselem a felém áradó közönyt, az alapvető udvariasság hiányát. Egy idős bácsi tegnap kezet csókolt, mert segítettem kitölteni egy utalványt...én meg elsírtam magam...
A régi időkben még volt elismerésünk, szerettek az emberek, a faluban előre köszöntek még a legelvetemültebb alkoholisták, tróger melósok, lógósok is....most meg? Ha meglát civilben az utcán elfordítja a fejét, pedig tudom, hogy megismer, minden nap ott van nálunk...nem csak a dolgát intézi, megpihen, melegszik egy kicsit. És mindig meghallgatásra talál minden bajával...már ha lealacsonyodik hozzánk és megosztja velünk. Soha senkit nem hajtottunk még el, csak azért, hogy haladjon a sor. Minden munkatársam nagyon jó a szakmájában. Különben nem lennének ott, nálunk nem tűrik meg a kontárokat. Az empátia viszont nem tanulható...Nem is olyan régen még én beszélgettem egy nagyot 13-mal, aki nem tud "hallgatni"...Elmondtam neki, hogy sokszor hálátlan feladat a miénk, mert hiába gyors, hiába pontos, ha nincs meg benne ez a szükséges plusz, akkor nem fog menni. Itt, nálunk nem...Akkor neki nem való ez a feladatkör, hátravont munka kell, ahol nincsenek emberek...Azt nem bírná ki- mondta Ő, és megegyeztünk, hogy megnyitja kicsit a lelkét ezeknek a vadidegen embereknek. Nehéz dolog, én tudom... ha nyitva az ajtó, a rossz is bejön a jóval...de ki tudja? Hátha több a jó!
Azóta próbálkozik. Már mosolyogva néz fel a munkából. Szeretik az ügyfelek. És igazam lett...bejött a rossz is, de látja a fejlődés pozitív oldalát. Szerencsém volt...
Szeretem a munkám. Ezt nem is lehet másképp csinálni...
Miközben írtam, rájöttem, hogy nem is a soha-meg-nem-kapott pénz érdekel...Csak azt szeretném, ha az emberek újra bíznának bennünk, észrevennék azt, hogy mi ott vagyunk, közöttük élünk, mellettük állunk, ugyanolyan hétköznapi gondokkal küszködünk, és bármikor fordulhatnak hozzánk segítségért, egy-egy jó szóért....És mit kérünk ezért cserébe? Egy csepp figyelmet. Hogy fogadja a köszönésem, hogy rám nézzen amikor beszélek hozzá, hogy ne az orrom előtt telefonáljon, ezzel is azt érzékeltetve, hogy én nem számítok semmit, végezzem a dolgom és futás tovább..Csak ennyi...nem kell kézcsók, sem virág vagy csoki, csak a figyelem, arra a két percre...nem kerül semmibe, csak nekünk okoz örömet ott bent:
AZ ÜVEGFAL MÖGÖTT
Írta: Postáska

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Merész vállalkozás
Kéretik minden szavamat komolyan venni. :)

Gondoltam meglepem munkából hazatérő, megfáradt férjemet. Nagy izgalom. Zuhany, beretva. Szőr egy szál se. Hajrá.
Ruha. Minek? El vele. Csini fehérnemű? Nem vagyok egy Barbie-baba, de ez jól áll. Maradhat.
Nemrég lőttem egy cipőt. Kicsit kurvás. A képen szebb volt. És nem tűnt ilyen magasnak.
Kísérlet: láb belepasszíroz. Igazán kényelmes viselet. Ha nem veszem figyelembe, hogy nem tudok felállni. Nem baj, majd ülök. Vagy fekszek. Csuda jó lesz!
Köntös. Fehér, szatén. Komoly pénzt fizettem érte. Volt vagy 300 forint. Mosva, vasalva tuti darab. Ápol és eltakar.
Kísérlet második fázis: megpróbálok felállni. Már fél óra is eltelik, mire szilárd talajt érzek a lábam alatt. Eddig tart, mire rájövök: ezt nem nekem találták ki. De amikor olyan szép...
"Nincs veszve semmi"- mottót követve gyakorlatozom a nappaliban. Állatira töri a sarkam a cipellő. Nem baj, a szépségért szenvedni kell- mondá egy okos, így nem adhatom fel én sem.
Rákukkantok az órára: Jesszus, mindjárt itthon az alany!
Izzadok, mint egy ló. Irány a zuhany, megint. Már rutinosan mozgok, pár perc és ismét illatozom. Parfüm. Nem sok, éppen csak...Kezem remeg, zúdul a drága nedű, mindenfele.
Fordulok is vissza mosdani. Elkopik a bőröm, mire a végére érek.
Magamra cibálom a cuccot, szemernyi kecsesség nélkül fél lábon ugrálva nyúzom a lábbelit.
És megígérem neki, hogy soha többet, csak most az egyszer.
Kaputelefon nyekergő hangjára kapom fel csapzott fejem. Anyám borogass, gyerünk Postáska, csak ügyesen!
Végigheverek az ágyon, igazán kellemesen érzem magam. Életem értelme hosszan zörög a kulccsal, majd behatol az objektumba. "Szia, Nyuszi! Megjöttem!" - kiáltással ledobja a táskáját, nagyokat fújtatva mellé. Sejtelmesen kisusogok neki a hálóból: Órák óta téged várlak.
Reakció: "Miért? Mi van? "
- Gyere be- kérem, még mindig szex-istennő stílusban.
Egyetlenem a boltívnek támaszkodva megáll, rám emeli angyali szemeit, s úgy kérdi: "Kimostad a fehér ingemet? "
Elborul az agyam...
Feltornázom magam az ágyban, s minden önkontroll nélkül szándékomban áll odarohanni, és fejbe csapni, amiért ilyen érzéketlen tuskó.
Említettem már, milyen bájosan feledékeny tudok lenni?
Felállok, lépek kettőt. A lábam észreveszi, hogy valami nem oké. A cipő úgy gondolja: megbosszulja gyötrelmeit. Percet sem hagy, hogy megkapaszkodjam. Mondjuk nincs is miben. Kecses mozdulattal a padlóra hanyatlok. Kicsit oldalvást...
Nézőközönségem lélegzethez sem jut. Nevetni nem mer. A fejem lila, lassan a lábam is. Teniszlabda nő a bokámra. Igazán csinos.
Ülök a hálószoba padlóján, lábamon az áruló tűsarkúval. Édesem vadul szaladgál. Vizes borogatást hoz, gyógyszert keres, vagy krémet, amivel csillapíthatná fájdalmaimat. Fáslival nyúz, meg: "gyere, segítek"... Igazán törődik velem.
Felkapaszkodok az ágyra. Jó magas. Én akartam. Kellett? Kellett.
Másik felem úgy gondolja, itt a megnyugvás ideje, s imigyen szól: " Beöltöztetek a csajokkal? A nyuszifül a szekrényben van. AMÚGY csinos..."
Rá kell jönnöm: mi tagadás, szeretem...
Írta: Postáska

Rolandka elveszett...

A cigarettám füstjét figyelem. Felszáll, oszlik és lassan láthatatlanná válik a kora délelőtti sápadt napfényben. Fázik a kezem. A másikban a bögrémet szorongatom. Benne kávé, még meleg. Lassan kortyolom. Érzem, ahogy ébredezik a testem. Hajamat borzolja a szél.
Kati lépked le a lépcsőn. Sír, koszlott ronggyal törölgeti a szemét. Takarítónő. Csak otthon már nincs energiája. Ez mondjuk látszik.
-Nem láttad Rolandkát? - kérdezi amikor leér. Nem mintha nem tehette volna meg a másodikról.
Így jobb. Többen hallják.
Ébredés után egy darabig nem tudok megszólalni. Rázom a fejem: nem láttam.
- Reggel elment- kiabál.
Megvonom a vállam. Elment már máskor is. Reggel ment, este jött. Koszos volt és éhes. Sokszor megverik. A Kati. Mert Rolandkának csak anyukája van. Meg nagy barna szeme. Sokat kiabálnak, felhallatszik. Lehordja mindennek. Csavargónak, link szemétnek, cigány fattyúnak. A gyerek az anyját. Most nem mondta. Csak elment.
Senki sem látta, senki sem tudja hol van.
Már ebéd után jártunk, amikor újra kinéztem.
Kati még mindig a lépcsőt járja. Az arca egyre pirosabb. Nem a lépcső. A konyak. Már nem sír. Ital van, gond nincs.
Majd előkerül- mondja.
Mostam, vasaltam. Újsággal a kezemben lépek a folyosóra. Le kell tennem, már nem látok olvasni. Sötétedik. Hat óra múlt. Rolandka még nincs itthon. Kati meztelen lábát papucsba dugva szaladgál. Felbolydul a ház. A gyerek a Tömő utcába ment egy osztálytársához. Címet nem tudunk, az utca hosszú. A rendőrök nem keresik: majd hazatalál ha éhes lesz. Ennyit kapott az aggódó anya.
Most fél kilenc van. Kati konyhájából csak a kislámpa fénye szűrődik ki. Egyedül ül odabent. A gyerek sehol. Elfogyott az a jó konyak.
Emlékszem: ült a srác a küszöbön. Falta a kenyeret. Csak úgy. Üresen. Két nagy szeletet. Vastagabb volt, mint csenevész karjai. Éhes lehetett. Nagyon. Csokit adtam neki. Gyümölcsöt. Tavasszal beteg volt, akkor gyógyszert. Katinak nem telik ilyesmire.
Most nincs kinek adnom a húslevesből. Pedig karalábé is van benne. Rolandka nagyon szereti.
Katinak erre sem futja abból az egy fizetésből.
Mondjuk rendes ruhára sem. A földszintről kapott egy jó cipőt. Tőlem meleg pulóvert. Elcserélte. Konyakért.
Rolandka reggel óta nem került elő.
Hát nem jut eszébe hogy itthon aggódnak érte? Hogy hazaszaladjon enni? A kabátja is itthon maradt. Nem fázik?
Háromnegyed kilenc. Kati jól szórakozik, kihallatszik a televízió. A reklám mindig hangosabb.
Eltűnt a fia. Jó ez az X-faktor. Eltereli az ember figyelmét.
Kár, hogy csak tízig tart.
Tíz?
Rolandka még nincs tíz éves!

Írta: Postáska

Savanyú-szerelem

Leesett a bugyi ára, asszonyok! Gömbölyű, középkorú asszonyság kuporog egy virágos batyun, onnan szólongat csendesen. Mellette maszatos arcú kisfiú áll, bambán néz mélybarna szemeivel. Az arcán olyasmit látok, ami megállásra késztet. Belenézek azokba a szomorú szemekbe, lehajolok hozzá, úgy kérdezem: Fáj valamid? Nem vagy éhes?
Mosoly terül el szutykos manó-arcán. Úgy bólogat, hogy fodros szélű sapkája lerepül a fejéről. Bánatnak nyoma sincsen. Kezet nyújt és suttogja: Matyi vagyok. Én is bemutatkozom, idegenekkel ugyebár nem megyünk enni.
Erősen fogja a kezemet, mintha attól félne elszököm mellőle. Mit ennél? - kérdezem. Felsorolom a piac teljes választékát. Érdeklődés jeleit kutatom amikor a lángost említem, esetleg hamburgert. Nemet int kócos buksijával, mindenre. Na mutasd meg.- sóhajtok. Vonszol maga után, keresztül a csarnokon, kis hegyes könyökével túr utat a tömegben, hogy hamarabb odaérjünk. Lihegve állunk a zöldséges stand előtt. Van itt minden. És milyen szép. Én is rögtön tudnék választani bármit. Hatalmas halmokban a narancs, fürtökben a banán. Persze, hiszen biztosan nem telik nekik gyümölcsre, azt enne szegénykém. Mit szeretnél? -teszem fel ismét a kérdést. Nem szól, mintha nyelvecskéje eltűnt volna a szájából. Koszos kis kezével mutogat. Találgatok. Banánt? Nem. Narancsot? Nem. Ananászt? Almát? Körtét, szilvát, szőlőt, mit akarsz te gyerek?? Ha csak egy szót szólt volna. De nem. Csak ácsingózott. Vágyódva figyelte a sok gyümölcsöt. Menj oda, mutasd meg! - biztatom. Az árus arcán csekélyke megdöbbenés. Megnyugtatom, amit a gyerek megfog, azt megveszem. Édes koszos, szurtos Matyikám! Mit akarsz te a citrommal? -Guggolok le hozzá, mikor boldogan magához öleli a sárga labdacsot. - Megeszem. -sutyorog. - Nem finom ez Matyi, savanyú nagyon, gyere vegyünk narancsot.- kérlelem, hasztalan. Szorítja a citromot, mintha hozzánőtt volna. Zacskóba szedek még öt-hat darabot, teszek mellé mindenből egyet. Legyen mit ennie, ha rájön: rosszul választott. Lemérik, fizetek, mehetünk. Boldogan mutatja anyjának, aki két kurjantás között épp ráér csemetéjére figyelni. Odabújik az asszony oldalához, a virágos selyem-batyuban turkál. Vadul kutat, már benne van nyakig. Tettét siker koronázza, valami szerkezetet szorongat. - Mi ez, te Matyi?- kérdezem.
- Jó gép. Finomat csinál. -mondja, s szája sarkából kicseppen a nyál. Hagyom, hagy ügyködjön, látszólag tudja mit csinál. Anyjától elkunyerált késével félbehasítja a citromot, és a fél gyümölcsöt ide-oda forgatja a rozsdás vaskúpon. - Matyi nem lesz az úgy jó, csupa kosz az a valami, gyere egyél almát.- Szavaim süket fülekre találnak, ismét. Végre rájöttem! A kis szerkezet alján volt egy fémdoboz, abba csurgott a citrom leve. Mikor vizslató szemével meggyőződött róla, hogy az utolsó csepp is belekerült a dobozba, lekapta a kupakot, és már itta is a sárga, savanyú gyümölcslevet. Nézni is rossz volt. Amikor kiszürcsölte a dobozkát, csillogó szemekkel közölte: kérek még. Neki is látott nyomban. Nem vártam meg, amíg az összes citromot megeszegeti. Letettem mellé a gyümölcsökkel megrakott szatyrot, megsimogattam borzas fejét, és hazafelé indultam.
Otthon forró teával vártak. A teás-kancsó mellett méz, kiskanál.
-Citrom?- kérdezem. És mire választ kapok már tudom: otthagytam Matyinak, a csarnok csücskében, hogy a sárga gömböcök savanyú levével édesítsem meg a napját.

Írta: Postáska

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Ajtó

Ez egy szerelemi írás ami velem történt meg és akinek írtam ő a mindent jelenti.

El kell menjek, becsukódik az ajtó
Minden ami szép volt, azt magam mögött hagyom
Fáj még a lelkem, a szívem kettéhasad
Könnycsepp az orcámon, örökre ott marad
Megtettem mindent, de kevésnek bizonyult
Minden ami rossz volt, az most kifakult
Megmarad a szép, és így jobban fáj az emléke
Meglékeli érzésem, a lelkemben és eszmémben
De ezt miért kell? -Minden percért hálás vagyok
Úgy gondolok rád, mint egy angyal akit nagyon...(szerettem)
Résnyire az ajtó, ahol beszűrődik a fény
Összerogyott lábam, nem vagyok elég kemény
Megfognám a kilincset, hogy felhúzzam magamat
De izzik a vas, kezem megég, és bedagad
Pedig összeszedtem a holmimat, minden kint van már
De dobog bent egy szív, mi tudom visszavár
- Nem tehetem, nem lehet, sajnálom, engedj el!
(Egy hang): - De a saját rabságodban sínylődsz, fogd már fel!
Az ajtó meggy bordó, és furán van kifaragva
(Egy hang): -Honnan akarsz elmenni? - De hisz ez a szívem ajtaja
Hisz itt is itthon vagyok, ez a szobám végleg
Míg a szívemben, ki nem alszanak a fények
Azért ver a szívem mert a falát verem belülről
Hála a magánynak ami teljesen felőröl
Az ajtó eltűnik, csak a hús marad körbe
Szívem érted dobban, szeret mindörökre.

(Ildikónak akit szeretek, és mert 13 évet vártam rá, hogy megcsókoljam.)

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Álmodozz Bátran

Ez egy kis Flash zene volt és nagy sikerrel tarolt

Álmodozz Bátran:

Behunyom a szemem, mély levegőt veszek
Ereimben érzem, a szabadság érzetet
Ami ellazít a szellők hátán, bár a flesh még távol
Gondolatom letisztult, a hétköznap zajától
A munka megvár jelmondattal, élek a mai napon
Semmi sem fontosabb, szóval a csudába is, hagyom
A zenét hozom összhangba, a belső ritmussommal
Értékrendem szerint a laza virtusommal
Napsütés, tengerpart, az érzés és az álmok
Félmeztelen fürdőző csinibaba lányok
Röplabda, haverok, italok, sztárok
Én magunknak egy ilyen nyarat kívánok
Koktél a kezemben, szivar a számban
Zenére mozgó testek a tengerparti tájban
A barátnőmet kerestem, hát megtaláltam
Én ilyen csodaszép nőt még sehol se láttam
Mennyi mindent látsz, ha magadba nézel
És pont ez a lényeg, hogy, álmodozni mész el
Az embereket az álmaik viszik előre
Mert csak így haladnak egyről a kettőre
De ha álmodozni félsz, nem lesz mit elérni
Nem lesznek vágyaid, nem lesz mit mesélni
És ha nem segített volna neked a nótám
Figyeld mit vakerok a következő strófán

Marten: Leszállt az éj, kimozdulsz a házból
Bulizol egy nagyot, az alkohol szavától
Konga-dobok játéka adja az ütemet
Pálmaszoknyás alohák, nem ismerve szünetet
Jár a lábuk, riszálva csípőt, a srácnak
Ellenállhatsz a vágynak, de dönt úgyis ágynak
Ez az este lesz számodra a legforróbb parti
Álmodozz csak tovább, és bizalommal tarts ki
Ne hagyd ki ezt a fergeteges éjszakát
Inkább figyeld az éj zaját
Azt, amit most ütemezünk belétek
A jólétünket, tök hamar megérted
Barátom Syl-E árnyéka önmagának

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Mert álmaival, egy más világban járnak
Pihenésképpen, testét kényelembe helyezi
Ilyen az, amikor Syl-E az álmait letervezi
A gondokat elteszi rosszabb napokra
Ezt az életformát a jókedv alkotta
Jöhetnek a gondok kint a zárva tábla
Csak a rappem szól és a dj-nek is hála.

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Álom Egy Világban

Álom egy világban:

Álom egy világban, hol bármit megtehetek
Életemet tengely ferdült kerek
Hajtják előre már, ahogy tudják
A gonosz erők a lelkemet húzzák-vonják

Nehéz megtanulni meglátni az ösvényt
Mert mindig eléd toppan legalább egy fösvény
Na meg az irigy, aki a másét akarja
Barát a kétszínű arcát takarja

Hazugok mutatnak tévutat a világba
Elkábít a nagymenők kis dumája
Nem hiszem el, hogy te így akarsz látni
Isten nevében megölhetsz bárkit

Nézzél szét halálra teremtett
Jóságot oly kevésbe leheltek
Az istenek, akik odafent az emberek útját
Megérteni, őket csak a jók tudják

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Egy Szál Rózsa

Ha valakinek virágot adok akkor az nálam ezt jelenti.

Egy szál Rózsa:

Jelkép ő egyben nemcsak egy virág
De ha illata betölti az étert minden olyan vidám
Szerepe fontos, kihangsúlyozza az életet
Virágot csak annak, akit szeretek, vagy akiért élhetek
Nincs benne képmutatás nincs benne flanc,
Egyszerű és valódi, mint megy szép szó egy hang
De ha jobban megnézed, vagy fülelsz a neszre
Hallhatod lágy énekét mi nincs is olyan messze
Ha ezt a verset olvasod, vagy a szívedbe nézel
Egyetlen egy dolgot a lelkedbe ékel
FIGYELJ!
Egy szál rózsa a bokorból suttog és csendesen nevet
A suttogása pedig csak ennyi: -két szív, ami szeret
-A rózsa dalol, a neved az éneke
Mi eljut a szívemig, hogy csak te vagy énnekem.

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Fényvirág

Erre mindenképp érdekelnek vélemények!

Fényvirág

Megteremtetett a fényvirág a sötétségből,
Felszínre kúszott a reménytelenségből.
Elhaltak a szálai a rossz elleni harcban,
Mert sajnos bízott ő az emberi fajban.

Szívta nedvét földnek, mit ember vérrel áztat,
Kihalóban a kis virág, fényt is alig áraszt.
A látszólagos reményt elnyomja a becsvágy,
A Monopólium gyötör a föld miden egyes pontján.

Közömbös a minden, - Itt mindenkinek mindegy?!
Nekem is elmondják azt, hogy miben higgyek.
A hazug is csak dadog, szava szitál szerte,
A fényvirág még ragyog, a szívedbe engedd be!

Hibázni azt lehet, nem is olyan nehéz,
Egy magamfajta meg nem értett, szavakkal is tetéz.
Ezért nézz magadba jóga nélkül, ott a tükör haver!
Hever a Fényvirág, lábad tapos, ha kell, ha nem fater.

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Légy Jó

Légy jó, - figyelj a szavamra
Nem vágod, hé - el vagyunk havazva
Itt az ember, a föld, meg az egész minden
Csillagok az égen, mik lehullnak szépen
Keresd a békét, - és a harmóniát
Az igaz szavakat tartalmazó teóriát
Küzdj a háború ellen, de harcba ne szállj érte
Ne szemetelj sehol, mert már óvni kéne végre
A természet a környezet, ami téged is körülvehet
Mozdulj ki a betonból, vár téged az övezet
Él humán a földön kinek, kígyó nyelve van
Csak a hazug szóval távozik torkából a hang
Ha nem vágod, hogy a mosolynak mi az értéke
Adj belőle másnak, hidd el, hálát kapsz érte
Mutass példát embertársaid előtt a jóval
Követni és támogatni fognak, egy-egy igaz szóval
Single Player módban, az élet nem könnyű, inkább nehéz
Mi kéne jobban, a képlet nem szörnyű, egy társ megért
De ha egyedül próbálod, megváltani a világot
Támogatom terveid, sok sikert kívánok
Van az ember, melytől születnek a hibák
De figyelj, és légy jó, hogy jobb legyen a világ
Mert hát van az ember, melytől születnek a hibák
De figyelj, és légy jó, hogy jobb legyen a világ
Okosságot mondó, jövőt látó öreg bölcsek
Az alvó oroszlánt, kérlek, fel ne költsed
Nyilatkozták olykor, de nem tudta a nép, hogy mit jelent
Majd a démon, egy diktátor formájában megjelent
„Vért a vérért” álláspont, az oroszlánt ez követte
Környezetét pusztítva, ezzel hatalmát megnövelve
Hatalmat fordítsd jóra, de erre ember képtelen
Ezért hagy el istenünk, mert a szívekben nincs érzelem
Harmadik világ, hol hiába süt a nap a térre
Sajnos, hogy a fénye sem festheti szépre
Kapd fel a fejed végre, mert igen csak ráférne
Egy alapos átfestés, erre a legdurvább képre,
A rossz ellen egy dallal, mert a szó egy érték máig
És hogy jobb legyen a világ, kérlek légy jó mindhalálig
A rossz ellen egy dallal, mert a szó egy érték máig
És hogy jobb legyen a világ, kérlek légy jó mindhalálig!

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Mint megannyi

Ez egy drogosról szól, akit sajnos láttam leépülni :(

Nyugodj Békében rappa.

Mint megannyi:

Reményeid elhagytak, elhalt - a virág
Az életed eldobtad, tömd meg a pipát
Rosszba, drogba fogtál, nincsenek barátok
Mit ér az élet? Ha már nincs -Oh, majd megtudjátok

Mint megannyi szó, - az élet messze száll
Hiába való volt, - egy démon erre járt
A hideg-kék holdfényben kibontja a szárnyát
Nem akarsz róla tudni, fejedbe húzod a párnát
De az álmatlan éjszakáid, beteges rémálmát
Megzavarja, előtted áll, láthatod az árnyát
Szájából a nyálát, örömittas vágyát vagy vigyorát
Körmét szívedbe szúrja, hogy érezd a szigorát
Rád néz majd hozzád szól, a holtak nyelvén kántál
Ekkor lepereg az életed, minden rosszat megbántál
Majd rámutat a karodra, és egy hangosat nevet (Ha-ha)
A démon neve heroin (V. G.), öröme megtölti a teret
Felfogtad végre, hogy felforgatja az életed
Bontott szárnyú démonok, és te őket élteted
Elrabolta a lelked, a családod és az álmod
Felégetett hidak, eltaszított barátok
Ez az, amit látsz, hogy ha hátra nézel
Könny szemedből nem perdül, csak szánalmat érzel
Könyörögsz Istenhez, hogy segítsen rajtad
Csak az a baj, hogy az Urat már régen megtagadtad
- Isten sincs, ha nincs pénzem heroint venni!
A szavaidnak súlya van, most mész megméretni
Elfordultál tőle, na meg mindenki mástól
Az utolsó pillanat, térdre buksz az élni akarástól

Reményeid elhagytak, elhalt - a virág
Az életed eldobtad, tömd meg a pipát
Rosszba, drogba fogtál, nincsenek barátok
Mit ér az élet? Ha már nincs -Oh, majd megtudjátok

Ilyen ez a narkó, kivégez, mint a pestis
Örülnék, ha felfognád, itt mit sem ér a presztízs
Mit akarsz a jövőtől, kérdezd már meg magadtól
Lecsúsztál a levesbe, ezt elbukhatod alapból
De mindig van egy kiút, csak kövesd a fényt
A vágyaidat, a belső énedet, ne pedig a lényt
Ami függőségként jelentkezve vezérli a tested

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Nem kellett volna beszúrni, de mégis megtetted
Settenkedsz, rabolsz, az éned megváltozik
A tükörbe nézve látod, hogy a jó belőled is távozik
Átváltozik, egy fekete köddé, ami körülötted lebeg
Elvetélt gondolatok a jövődről, a hangod is csak remeg
Következő a – SEGÍTSÉG!, amit ordítasz, ha kész vagy
Ha valaki pénzt ad, az már neked szép nap
Remélem, ha így van, megroppansz a szavaim alatt
És ne építsd ki magad köré, azt a bizonyos falat
Ami elzár a külvilágtól, ahol létezik a szeretet
Utca nevelte kölykök, akik ellen semmit sem tehetek
És, hogy mi marad számukra? Az utolsó kenet
Azt érzed, hogy lebegsz, hátra döntöd fejed
Tested elrejti egy nyirkos sötét sikátor
Tűvel a vénádban meghalni, szerinted kiváló
A démonaid temetik a lelked, jelöletlen sírba
A barátok feketében, a temetéseden meg sírnak
- Látod, soha sem voltál egyedül!

Írta: tushots

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

TuShots - Zavaros Érzelmek

Amikor egyszerre utálsz, és szeretsz, furcsa egy kettősség, de megtapasztaltam ezt is.

Zavaros érzelmek:
Ez Van! Szerelem a Végzeten.

A kettőnk kapcsolata már egy megfestett vászon,
Elvinnélek bárhova bicikli vázon.
Soha nem tettem meg még ennyit egy nőért,
Gyönyörű testednek csókolom a bőrét.

Kész vagyok, hogy lássak, és a szerelem vezet,
Senki nem érdekel, magamba vésem a neved.
Életemnek célja lett, hogy boldoggá tegyelek,
Tudom, hogy tudod, hibáztam keveset.

Nem segít a pia, ürítem a korsót,
De, attól semmi sem lesz jobb.
Finom volt a lángos, és a karácsonyi képek,
Veled már nem akarnék egyet sem érted?

Nem érzem, hogy hibáztam, hogy rajtam múlt egyedül,
Nem érdekel, hogy vagy, jól élsz vagy szemétül.
De szeretlek és hiányzol a szívemnek életem,
Tündérbogár ez van SZERELEM a VÉGZETEN!

A tragédia kezdete belőled áradt,
Az volt a baj hogy nem fogtad be a szádat.
Dumáltál össze vissza, nem bíztam benned,
A hazugság tengerét már át kéne szeljed.

Terrorizálsz , mint egy idegbeteg állat,
Ha nem tetszik a pofám húzd félre a szádat.
Tüzes vagy és izgága az örökmozgó életed,
Nem lelsz majd társad, de egyedül is élheted.

Haragudni nem tudok ezt szülte a helyzet,
A boldogság magad mellől a hibákkal elvett.
Nem vagyok már neked, és te sem vagy énnekem,
Remegett a kezem, ahogy írtam ezt neked.

De nélküled is megvagyok, kösz élem az életem,
Napjaimat tengetve a zenéket spékelem.
Nincsenek szavak, mik kifejeznék érzetem,
Tündérbogár ez van; szerelem a végzeten.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Az eleje szép volt, pont, mint a melled,
Megkaptam az érzést, ez az, ami kellett.
Azért nevettünk jókat, úttalan utakon,
Dióné kísérjen, keleten és nyugaton.

A barátságod fontos, mert az élet még hozhat,
Meglepetést nekünk, meg olyat, ami bosszant.
A csúnya szavak miatt ne haragudj már,jó?
Ha valami bosszant azt a képedbe, vágom.

Nem szoktam nézni, hogy kinek mi, meg hogy esik,
Igazam volt akkor is, de a szerelmünk már mirelit.
Nem változtatnék semmin, mert érted én ez vagyok,
Bár változtam sokat, mint a rosszra jönnek szép napok.

Életemben először hazudok egy zenémben,
Mert csak áltatom magam, remélem megérted.
Igenis érdekel, hogy mi történik veled kedvesem,
Tündérbogár ez van; a szerelem végzeten!

Írta: tushots

Benji

Benji egy sötét téli estén lépett az életünkbe mókás kis alakjával. Épp kimentem, hogy behívjam utolsó esti sétájáról Sharont, a perzsakeverék cicánkat. Az est homályában egy kis alakot láttam gubbasztani a kertben, de nem tudtam pontosan kivenni, hogy vajon egy macska, vagy mi is lehet az. Ahogy közelebb hajoltam, és a szememet meresztgettem, egy borzas alak körvonalait láttam, arca közepén egy nagy, sötét folttal. Alakja elég ismeretlen volt, pedig ismerem a környék összes kóbor, fél kóbor és gazdis, ám csavargó ebét, macskáját. Még közelebb hajoltam, hátha kiveszek valami arcot a kis alakból, de nem sikerült. Ezért hát így szóltam hozzá:
- Hát te ki vagy?
Abban a pillanatban ez a kis, mozdulatlan alak egy szempillantás alatt a lábamnál termett. Menten kiderült, hogy egy eddig számomra ismeretlen kutya. Akkor első ránézésre elneveztem Benjinek, mivel nagyon hasonlított gyermekkorom egyik kutyafilmsztárjára. Benji tehát egyetlen ugrással berobbant az életünkbe.
Nagyon helyes kutya a Benji, szinte az első naptól őrizte a házat, elkergette a szomszéd macskáit, az enyémeket viszont nem bántotta. Finnyás sem volt, de nem is lehetett, a bordáit ahhoz túl könnyű volt megszámlálni. Legjobban konyha kövén szeretett feküdni, mélyen lehajtott fejjel. Onnan pislogott fel, gyönyörű, barna, kifejező szemeivel.
Mégis volt valami aggasztó vele kapcsolatban. Amikor elmentünk otthonról kocsival, mindig szaladt utánunk, épp úgy mint ahogy ezt gondolnám egy kirakott kutyáról. Ahol mi lakunk ott nincsenek kerítések, így ez elég nagy gond, mert Benjit bezárni nem lehetett. Egy ideig futott a kocsi után, majd elment máshová. Mikor pedig hazaértünk még nem volt otthon, de estére mindig hazajött. Egyik nap vásároltam egy fényképes kulcstartót, abba írtam nevem, telefonszámom, és hogy Benji nálunk lakik egy ideje. Egy héten belül csörgött a mobilom, és bemutatkozott egy férfi, hogy ő Bodri gazdája, és még rajta kívül két pinceszomszédja. Szóval Benji-Bodri, egy szőlőhegyi szabad kutya, csakhogy rajtunk kívül más nem lakik itt télen is. Így mi lettünk a kiválasztottak. Mindig azt mondtam, hogy a kutyák ösztönösen bölcsek, kiválasztják a nekik jó gazdát. Ő pedig minket választott, azon a télen. És egy idő után már nem futott a kocsi után, mert megtanulta, hogy mindig hazamegyünk hozzá.

Tavasszal már a pinceszomszédunk is rendszeresen kijárt a birtokára. Mindig hozott Blökinek a másik kutyánknak is, és Benjinek is finom falatokat. Már nagyon várták, hogy mikor jön, kaptak tőle cupákos csontokat, kutyaszalámit, mindenféle finomságot. Benji, egy idő után haza akarta kísérni őt. Eleinte nem engedtem, örültem, hogy végre már nem fut a kocsi után. De egy alkalommal, amikor nem voltunk otthon, Benji egészen hazáig kísérte. Még olyan sokáig sosem ment utána. 10km-t mentek együtt, biciklivel és gyalog, végig a földeken és a városon. Szomorú voltam, hogy elhagyott minket. Kérdeztem is Gyuri bácsit, hogy a kutyája befogadta-e Benjit? Mert volt neki egy kaukázusi medveölője. Legalábbis úgy tudtam... Elmondta, hogy nincs már kutyája, meghalt. Az állatorvos sem tudott már segíteni rajta. És akkor megértettem... Benji tudta, ő megérezte azt, amit mi nem,... hogy mennyire magányos a kutyája nélkül, aki a mindene volt. Vele ment. Pontosabban ezért ment vele. Most már tudom, hogy az állatok, megérzik azt, amit mi emberek észre sem veszünk egymáson, a magányt, és társul szegődnek egy életre. És azt is el kell mondanom, hogy Benjinek azóta arany élete van, és bizonyára a legkövérebb és a legboldogabb kutya.

Írta: Virág

Emlékszel?

Szerelmeslevél...

Emlékszel
az első csókra?
És a sokadikra?
Mindenről megfeledkezve,
puhatolózva, majd lerohanva,
önfeledten ölelve,
bárcsak sose lenne vége...

Emlékszem a szád ízére,
a kezed érintésére,
az ölelésed meghittségére,
a tested forróságára,
s otthon vagyok.
A világom megváltozott.
Megváltoztattál...

Emlékszem,
s te emlékszel-e?
Milyen volt a kő
a lábunk alatt?
Milyen volt a szakadék,
melybe zuhannék?
A lépcsősor az égig,
hová nem viszel fel,
hát megyek magam,
s a torony...
Hol kezed magamhoz szorítom...

És emlékszel?
Akkor azt mondtad:
- Végre itt vagy!
Azután ízlelgettél szakadatlan...
S odaadóvá váltam karjaidban...

Írta: Virág

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Örökségem

1.

Laza mozdulattal dobom a magasba a tésztát, ami engedelmesen fordul meg, és esik vissza a palacsintasütőbe. Ahogy visszateszem a gázra, megpihen a szemem a dédanyám tálalószekrényén. Anyu szívének is kedves darab, és én is szeretem a szúette fáját, a hibáit, ugyanúgy, mint a szépen faragott íveit. Ez a bútor az örökségem. A kötelék köztem és az őseim között, akiknek a szememben olyan titokzatos életük volt, tele fájdalommal, örömmel, és erővel. A dédanyám... emlékszem rá, amikor kicsi voltam, az ágyában feküdt és én egy sámlin ültem, az ölemben egy képeskönyv, és abból meséltem el neki Hófehérke történetét. Nincs is róla több emlékem. Anyu mesélte, hogy nagyon dolgos asszony volt. Régen együtt laktunk nála, az egész nagy család. Előfordult, hogy a szőlő elgazosodott, és akkor a dédi felkelt és megkapálta, pedig már nagyon öreg volt. Anyu szégyenkezett, hogy mit szólnak mások, hogy az öregasszony kapál, amikor fiatalok is laknak ott. De őt nagyon lefoglaltuk mi ketten az öcsémmel, apura pedig nem igazán lehetett számítani ilyen téren. Három éves voltam, amikor Dédi meghalt. Anyu szerint nem emlékezhetek rá, de még mindig tisztán látom magam előtt azt a pillanatot, hogy ott ülök a kis sámlin…

Gyermekkoromban és később is, halottak napján mamával mindig kettesben mentünk a temetőbe gyertyát gyújtani. Nagyon szerettem a sötétben imbolygó tűzlángok táncát. Mint megannyi csillag a földön, ami azt jelzi, hogy emlékezünk. Dédiék sírkövén, sváb írással ott áll a nevük... Vinzenz Jung, Frau Anna Jung, geb. Hohner /geborene/ Köztük még egy név, a lányuk neve, aki meghalt Oroszországban. Gertrud Jung, gestorben in Russland. Mindig nagyon érdekelt, hogy ki volt Gertrúd, aki alig 16 évesen halt meg. Hogyan és miben, és miért? És miért pont ő? Dédiéknek hat gyermekük volt. Öt lány: Erzsébet, Katalin, Borbála, Anna, Gertrúd. És egy fiú, a nagyapám, Vince, a legkisebb gyerek. Hogy került Gertrúd Oroszországba? És miért maradt otthon Liszi néni, Kati néni, Boris néni, Anus néni és papa?

Nagyanyám szüleihez is mentünk gyertyát gyújtani. Ők is régi sváb család... Andreas Emmert, Frau Marta Emmert, geb. Rittinger. Mama anyja is megjárta Oroszországot, de ő hazajött… Mi volt ott? Semmit sem tudok. A kérdéseimet mindig csak mély hallgatás és szomorúság kíséri. De nem tudok nyugodni… Tudni szeretném az igazat…

Keményen beletaposok a fékbe, a kocsi csikorgó kerekekkel áll meg a szitáló esőben a csúszós úton. A sötétben csak a két őz szeme tükrözi vissza a reflektor fényét. Kalapáló szívvel és remegő kézzel kapaszkodok a kormányba.

- Láttad őket? – kérdezi anyu, az anyósülésről.

- Igen, de csak a szemüket, ahogy tükröződött benne a lámpa.

Hazafelé a kanyargó szerpentin éjszakai sötétségbe borul. Csak a véletlen és a gyors reakcióm mentette meg az úton átsétáló sutákat. Azok, mintha mi sem történt volna, komótosan mentek tovább. Öt perc múlva megérkezünk. Himesháza a központi község, három másik is tartozik hozzá, Szűr, Székelyszabar és Erdősmárok. Egy völgyben terül el, amelyhez egy kanyargós út vezet le a dombról. Az út két oldalán akácerdő terpeszkedik, ami virágzás idején ontja magából a fürtök bódító illatát. Szeretek ide hazajönni.
Mamáéknál még ég a konyhában lámpa, amikor leparkolok a hídon, ami az utat elválasztja a járdától.

Egy jól begyakorlott mozdulattal átdugom a kezem a kiskapu rácsain, hogy a zárban lévő kulcsot elfordítsam, és bemehessünk. A nagyszüleim bezárják sötétedéskor a kaput. Kopogás nélkül lépek be az ajtón, mint mindig, ahányszor csak idejövök.
- Jókor jöttetek – mondja azonnal mama, ahogy meglát kettőnket. – Üljetek le!
A kis konyhában az asztalon már ott van a tányérban a besózott hagyma, a szalonna, a szalámi, és kis tepsiben, konyharuhával letakarva a sült burgonya. De mama nem héjában készíti, hanem előtte meghámozza a sárga burgonyát, és úgy süti meg. Így sokkal finomabb lesz. Csak tőle láttam eddig így. Egy fehér fajansz tálkában pedig, aminek a szélén piros szívek vannak, ott van az elmaradhatatlan túró. Sóval, pirospaprikával és szódabikarbónával szokta papa kikeverni, amitől olyan nyúlós lesz, mint a puding. Mama máris elővesz a fehér konyhaszekrényből még két kistányért és leteszi elénk az asztalra.
- Liszje, látod, én mondtam, hogy tegyél be több krumplit – jegyzi meg elégedetten papa.
- Mondtad Vinzenz.
- Anyi, mi volt az orvosnál? – kérdezi anyám.
- Nekem minden jó, de apinak magas a cukor. Adok egy vellát – nyújtja felém az evőeszközt mama.
- Nem vella, villa – javítom ki, mint már annyiszor.
- Jól van, nekem már csak vella marad – makacskodik velem.
- A vella az kint van - mondom.
- Nem baj, tudod Virág, hogy mi nem tudunk annyira magyarul.
- Tudom – mosolygok rá, és valójában egyáltalán nem zavar, hogy az én fülemnek kicsit furcsán beszélnek, hiszen valójában nem ez a lényeg.

A mamám… mindenki csak Liszi néninek hívja, mint minden Erzsébetet a faluban. A hajdani vékony, barna hajú és őzikeszemű lányból mára kedves, gömbölyű nagymama lett. Sokszor hallottam a történetet, hogy amikor tizenhat éves volt, a papa megszöktette, mert nagy volt köztük a társadalmi különbség, és nem akarták hozzáadni… Ezt olyan romantikusnak találom. Gyermeket nemzettek, és így feleségül mehetett az akkor húszéves papámhoz. Sajnos a gyermek koraszülött lett, és pár napos korában meghalt. Mama mesélte nekem, még réges-régen. Annak a babának is gyújtottunk minden alkalommal egy gyertyát a temetőben, a nagy keresztnél, mert a sírja Pécsen van, nem Himesházán. Négy évre rá, hogy megszületett a kisfia, pontosan ugyanannak a hónapnak ugyanabban a napján világra jött anyu, és pár évvel később a húga, Anna. Anyu sötét, gesztenyebarna hajú volt, nagy, barna szemekkel, hajfonata még most is ott lapul a szekrényük mélyén. Anna viszont kék szemű, szőke hajú kislány volt. Ő papától örökölte a szeme színét.
- Mama, olvastam egy cikket a malenkij robotról – mondom, miközben a kis, zöld nyelű késsel félbevágom az egyik burgonyát.
Látom a rándulást a szemében, de ezúttal nem állhatok meg.
- Úgy vitték el az anyukádat is Oroszországba? – kérdem, mire anyu meglepődve felkapja a fejét.
- Igen, és Gertraudot is – válaszol helyette papa. – A nővéremet. Aki a kis képen van, a síron, tudod.
- Tudom. Hogy halt meg?
- Legyengült, beteg lett. Hasmenése lett, belázasodott…
- Vérhasban?
- Igen, azt hiszem.
Látom, hogy könnybe lábad a szemük a feltörő emlékektől. Mégsem kínzom ma őket tovább…
"Időutazás..."

2.

Kakaskukorékolásra ébredek, mint minden reggel, amikor anyuéknál alszom, a régi gyerekszobámban. Kipattanok az ágyamból, ami még a dédié volt valaha, és megkeresem anyut. Belebújok a régi papucsomba és végigjárom a házat, ami ugyanolyan, mint ötven évvel ezelőtt. Három egymásba nyíló szobából áll, a harmadik után a konyha, ahonnan kilépek az udvarra. A középső szobában született anyu 1957-ben. Ő még nem kórházban látta meg a napvilágot. Sokszor hallottam már ezt a történetet. Amikor mama vajúdni kezdett, papa elszaladt a falu végén lakó bábaasszonyhoz. De az már idős is volt, lassú is, és a falu is hosszú volt, így mire visszaértek mama már meg is szült egyedül. Régi gangos házunk van. Anyu az udvaron hajkurássza a csibéket.
- Einie! Einie! - kiabál a tyúkokkal, hogy behajtsa őket a helyükre. – Gyere és segíts! Megint kiszöktek.
Felkapok egy seprűt és ketten már könnyen bezavarjuk őket a baromfiudvarba.
- Hogy jutott eszedbe tegnap a robotról kérdezni mamáékat? – kérdezi, miután bezárja a kiskaput.
- Megtaláltam Himesháza honlapját és ott olvastam róla. Kiszámoltam, hogy mama akkoriban hét-nyolc éves lehetett, és érdekelni kezdett a dolog. Hol volt ő addig a bátyjával, Jóska bácsival? Mert ha jól tudom, a dédipapa nem jött haza a háború után.
- Addig a nagyszüleiknél voltak, amíg az anyjuk haza nem jött Oroszországból.
- Hogy vihettek el egy anyát, aki mellett nem volt ott a férje? – háborodok fel. – Miért nem gondoltak a gyerekeikre?
- Nem tudom.
- Meg is halhatott volna…
- Igen, sokan meghaltak.
- Na, Erzsi, mit csináltok? – kérdezi Boris néni, aki megáll egy kicsit a házunk előtt az utcán.
- Kiszöktek a csirkék, azokat hajtottuk be – válaszolja anyám, s közben elindulunk felé.
- Virág, hát téged is lehet látni? Hazajöttél?
- Egy kicsit, Boris néni.
- Jól nézel ki! – mondja, ami azt jelenti, hogy megint híztam.
- Köszönöm! – válaszolom kényszeredetten mosolyogva.
- Hová megy? – kérdezi anyám.
- Megyek apikádhoz. Rendetlenkedik a gyomrom. Mindig mondom neki: Vinzenz, olyan rossz a gyomrom, de jó lenne egy kis pálinka. És akkor majd tölt nekem egy pohárkával – meséli, és közben hallom, ahogy sípolva veszi a levegőt.

Boris néni papám legidősebb nővére. Emlékszem, mesélték, hogy amikor csecsemő volt sokat sírt. Dédanyám bölcsőben ringatta. Ő feküdt az ágyon és a lábával lökte. De Boriska csak sírt, csak sírt… Egyre jobban ringatta… Aztán egyszer csak észrevette, hogy kiesett a bölcsőből… Lányként mindig olyan gyenge volt, hogy azt hitték, meg fog halni, de mégis már a nyolcvan valahányadik évében jár. Vagy talán a kilencvenedikben? Így ránézésre nem is tudom megállapítani. Ugyanúgy öltözködik, mint a hagyományőrző sváb asszonyok. Fekete kendő, fekete ruha, bő szoknyával. A sváb özvegyi ruha. Gyerekkorunkban boszorkánynak csúfoltuk emiatt, egészen addig, amíg papa nagyon meg nem szidott minket. Még most is szégyenlem magam. Nem emlékszem Boris néni férjére. De arra igen, hogy miután megözvegyült sokat utazott. Rendszeresen bejárt Pécsre kenyérért, mert nem kellett fizetnie a buszon, s ott olcsóbb volt a kenyér. Közben meglátogatta a húgát, Liszi nénit, aki Pécsre ment férjhez. Már csak ők ketten élnek az öt lányból.

- Előremegyek ebédelni – jelentem be anyunak, ami azt jelenti, hogy megyek a mamáékhoz.

- Mit főz?
- Krumplilevest és krumplis tésztát.

Jobban szeretem, ahogy mama készíti a krumplis tésztát, mint ahogy anyu. Anyu krumplipaprikásból főzi, ahhoz adja a kifőtt tésztát. Mama viszont a levesben főzi meg, nem külön vízben. Egy serpenyőbe egy kevés zsírt tesz, és azt felforrósítja. Utána erre meri a levesből kiszedett burgonyát és tésztát. Úgy szeretem azt a részét, ami kicsit leragad és ropogós lesz. Nagyon finom kérget kap. Máris éhes leszek, ha csak rá gondolok is.

Időben indulok az ebédre, mert papa szigorú ilyen szempontból, délben mindig az asztalon kell lennie az ételnek. Ezt a szokást én is átvettem. Ahogy belépek a kiskonyhába, megcsap a jó illatú gőzfelhő.
- Sziasztok!
- Szia Virág!
- Megterítek, jó? - kérdem, és a választ már meg sem várva fordulok a konyhaszekrény felé. Mama egy kis lábosban az asztal közepére teszi a levest.
- Aki nem eszik levest, nem él sokáig – mondja papa a jól ismert mondatot.
Csak mosolygok, minden úgy van, mint régen, és én itt is otthon vagyok.
- Miért kérdeztél tegnap ómamáról és Gertraudról? – érdeklődik mama.
- Szeretnék többet tudni a múltról. Csak beszélgetünk, elmesélitek nekem az emlékeiteket. Én pedig megőrzöm azokat. Olyan ez, mint amikor valamit gyűjtök. Tudni szeretném, hogy kik az őseim, hogy honnan örököltem a tulajdonságaimat. Értitek?
- Igen – válaszolja mama tétován.
- És le is szeretném írni, hogy örökre megmaradjanak. Tudtok nekem segíteni?
- Papa többet tud mesélni erről – néz rá mama.
- Nehéz idők voltak…

3.

Csak ülök a fekete műbőrrel borított fa konyhaszéken, ami már azóta megvan mamáéknak, amióta az eszemet tudom. Vannak dolgok, amik nem változtak meg az elmúlt évek során, pedig papa mindig újít valamit, szereti, ha szép körülötte minden. Közben észreveszem, hogy kéken villog a mobiltelefon az ingzsebében. Ó, hogy mennyit veszekedtek anyuékkal az elmúlt tíz év alatt amiatt, hogy a vezetékes vonalat mobilra cserélték, és lám, most már neki is van, sőt mamának is!
- Csak azért hordok otthonkát, mert annak van zsebe, és akkor nálam lehet a telefon – magyarázta múltkor mama.
- Szóval ott tartottunk, hogy nehéz idők voltak... - ismétlem meg papám szavait. - Hogy volt az összeírás? Olvastam róla, hogy akik német nevüket és identitásukat megőrizték, azokat nyilvántartásba vették az elöljáróságok segítségével, és a névjegyzékkel házról-házra járva összeszedték őket.
- A jegyző felírta őket, köztük a saját lányát is, ő sem jött többé haza.
- Azt is olvastam, hogy Hímesről nyolcvannégy férfit és huszonegy nőt vittek el.
- Igen, köztük ómamát és Gertraudot.
- Őket egy helyre vitték? - kérdem.
- Nem.
- És hol voltak?
- Arra már nem emlékszem, Virág. Már nagyon régen volt.
- Marhaszállító vagonokra tették őket, és úgy vitték Oroszországba. Akkor már tudtuk, hogy nem csak egy hétre viszik az embereket.

- Miből gondolták, hogy csak olyan rövid időre mennek?
- Mert csak egy heti élelemmel, két váltás fehérneművel, és kézi szerszámokkal, például ásóval, lapáttal, csákánnyal felszerelkezve indultak útnak.
- Mennyi ideig volt ott ómama?
- Három évig.
- Marhavagonnal... - ismétlem meg elhűlve papa nemrég kimondott szavait.

A képek, amik felmerülnek az elmémben, visszarepítenek az időben. Szemem előtt mamáék barátságos konyhája lassan elmosódik, és egy vasútállomáson találom magam. Dörzsölgetem a szemeimet, hogy valóság-e vagy csak látomás, mikor hirtelen egy egyenruhás férfi elkap, és a többi asszony és lány közé taszít. Látom a rémületet és a kétségbeesést a szemeikben tükröződni. Ám valami mást is felfedezek még némelyeknél. Elszánt élni akarást.

A férfiakat különválasztották a nőktől. A családokat szétszakították. Már nem csak egy-egy embert szedtek össze egy-egy családból, hanem, akit csak el tudtak kapni. Hiszen kevés volt a létszám az első összeírás után. Látom a nőket, akik összekapaszkodnak, hogy ne válasszák szét őket. Jajveszékelés és sírás hangja száll, de ezt is túlharsogja a katonák ellentmondást nem tűrő hangja. A félelem tapintható a levegőben. Aznap fogyott el az utolsó otthoni koszt...

Egy őzbarna szemű asszonyt pillantok meg, aki kísértetiesen emlékeztet valakire. Láttam már ugyanezeket a szemeket...
- Márta vagyok – nyújtja felém a kezét, mikor látja, hogy mereven nézek rá. - Emmert Andrásné.
- Virág – válaszolom, és elfogadom a kézfogását.
- Nagyon emlékeztet a szemed a kislányoméra. Lehet, hogy rokonok vagyunk – mondja, miközben lesimít egyet az ezer ráncból a népviseleti szoknyáján.
- Lehet. Milyen idős a kislánya?
Liszike hét éves. A fiam, Jóska már idősebb, ő tizenegy – mondja, és ebben a pillanatban már teljes bizonyossággal hasít belém a felismerés, hogy a tulajdon dédanyámmal állok szemben, nem csak egy névrokonával. A szemei pedig, amik annyira emlékeztetnek valakire... pontosan azok, amikkel az elmúlt két és fél évtizedben, reggelente szembenéztem a fürdőszobai tükörben.

- Vajon mi lehet a gyerekeimmel? A férjem nem jött haza a második világháború után...
- Biztosan jól vannak – próbálom megnyugtatni, de mégsem mondhatom, hogy különben én sem lennék itt... ómama.

A marhavagonok két oldalára emeletes deszkaállványokat rögzítettek. Ezek szolgáltak alvóhelyül. Csontot dermesztő január tombolt, mégsem volt fűtés. Az idősebb asszonyokat engedtük felülre, mert ott kevésbé jött a hideg. Az otthon összekészített batyukból dunnák, párnák is kerültek, sőt még szalmazsákok is, amit magunk alá terítettünk, hogy meg ne fagyjunk. Az ajtókat bezárták, a szükségünket elvégezni se mehettünk ki. Késekkel vágtunk egy lyukat a vagon alján, ahol elvégezhettük azt. Akkor már világos volt, hogy nem 'kis munkára' visz a vonat. Az életünk forog kockán... Nem tudom, merre tarthatunk. Általában éjjel utazunk, nappal az állomásokon vesztegel a vonat. Senkit sem engednek ki, és vizet sem adnak. A tetőről becsorgott hólét és enyhébb időben az esővizet fogjuk fel a kis lábosokban, amit otthonról hoztunk.
Hirtelen zökkenek ki a kábulatból, és újra mamáék barátságos és melegséget árasztó konyhájában találom magamat.
- Mama! Hol voltatok, amíg ómama nem volt itthon? - kérdem hirtelen.

- A dédipapa lánytestvérénél a szomszédban.
- Vagyis az apai nagynénidnél?
- Igen, a nagymamámmal együtt odamentünk, mikor kiköltöztettek minket a házunkból, és beköltöztették a székelyeket. Később vissza kellett vásárolni a házunkat.
- Ómamának olyan szeme volt, mint neked? - kérdezem mamától.
- Igen, miért?
- Csak kíváncsi voltam... - mondom, majd a tekintetem a távolba mered... vissza 1944-be...

4.

„Betegen”

Kislányként szinte minden évben influenzás voltam. Az emlékeim közt még élénken él az a kép, ahogy a lavór fölé hajolok, és anyám összefogja a hajamat, hogy ne hányjam le. Lázas és láztalan időszakok váltogatták egymást. Egyik ilyen betegeskedő időszakban olvastam el Felix Salten-től Bambit. Csak olvastam és aludtam felváltva. Mire meggyógyultam elfogyott mind a száznyolcvan oldal. Akkoriban a középső szoba volt az enyém, pont az, amiben anyám született. Az egyik sarkot az ágyam foglalta el, a másikat egy régi típusú konyhaszekrény, amit a szomszéd Kádi „vósztól” kaptunk. Sose voltunk vagyonosok, de a szekrényem tele volt mese és ifjúsági könyvekkel. Ez volt az én gazdagságom. A könyvek messze repítettek a képzelet birodalmába, ahol bármi megtörténhetett. A szobámban, nem messze az ágytól, volt egy nagy sparhelt. Ha becsukom a szemem, látom a lepattogzott zöld zománcot, és az apró lyukakon át a tűz vidám táncát az öreg kályhában. Még ma is érzem a számban annak a túrós buktának az ízét, amit együtt készítettünk anyuval.

A könyvespolchoz lépve leemelem az ütött-kopott Bambit, és nosztalgiázva pörgetem át az öreg szagú könyvemet. Leülök a fotelbe... Harmadik kiadás, 1985. Már hat éves voltam akkoriban. Ahogy a lapokat forgatom, nem csak a nevemet találom meg benne, hanem pocakos, török basákat, pólyásbabákat, szívecskéket és mindenféle firkát, amit gyermeki kézzel alkottam. Ahogy beleolvasok, visszarepít a múltba...

Ég a szemem, úgy érzem kigyullad az orrom és az ínyem. Napok óta náthás vagyok. Valószínűleg már be is lázasodtam, ráz a hideg és vacognak a fogaim. Mindig ez az első jele, hogy felszökik a testhőm. Látom a dédanyám, Márta szemében az aggodalmat, amikor észreveszi különösen fénylő tekintetemet.
- Vigyáznod kell magadra, már sokan betegek – mondja.
Valóban... gondolkodom el a vonatkerekek monoton ütemének hangja hallatán, miközben az otthonunktól egyre távolabb visznek minket. Tényleg sokan megbetegedtek, sőt páran meg is haltak. Az éhezés, a higiénia teljes hiánya, a hideg, a kíméletlen körülmények kikezdik a gyengébb fizikumúakat. A szemem láttára sorvadnak el és halnak meg. Többen tüdőgyulladásban.

Ettől félek én is... Nincs gyógyszer, nincs segítség... Először csak fulladnak, megijednek, hogy nem kapnak levegőt. Látom a szemükben tükröződő félelmet. Gyengék, ők is érzik, ahogy fokozatosan elfogy az erejük. Többet alszanak az oxigénhiány miatt. Látszik, hogy akarják ők venni a levegőt, de
nem elég nekik. Ahogy fáradnak egyre kisebb a levegővételük, végül csak a légzőizmaik rántanak rajtuk egy kicsit... Azután a csendben hallani lehet, ahogy tüdejükből az utolsó levegő is távozik... Amikor megáll a vonat a halottakat egyszerűen kiteszik a vasúti sínek mellé, és ott is hagyják. Nincs szó erre az embertelen bánásmódra, és nincs mentség...

Mindig éhes vagyok, ahogy körülöttem mindenki. Falun nőttem fel, és a többiek is, nem szoktam hozzá az éhséghez. A földünkön mindig termeltünk annyit, hogy legyen mit ennünk. Kezdetben csak ideges voltam, kiabálni lett volna kedvem. De már az izmaim is fájnak, sokat szédülök és hányingerem van. Semmi erőm nincs. Biztos ezért lettem beteg is... Sokat fogytam. A háromhetes út alatt, időnként kaptunk valami száraz, fekete kenyeret, hogy éhen ne haljunk. Olyan, mint a korpa, amit a disznókkal etettünk odahaza, de itt, a vagonban még ezt is szétosztjuk annyi darabra, ahányan vagyunk. Fáj a gyomrom és ideges vagyok. Ám ez a lázadás, ami bennem van, megakadályozza, hogy feladjam a harcot. Nem félek, sokkal inkább dühös vagyok. Érzem magamban az erőt, amit látok a sorstársaimban is, amit látok Mártában. A dédanyám is sokat fogyott, de a szemében a mindenre elszánt fény továbbra is ott ragyog...
- Virág! Kelj fel! - hallom a távolból a hangot, de nem látom, hogy ki szólít...
- Ébresztő! Ne itt aludj a fotelben!
- Anyu – térek magamhoz –, milyen nap van?
- Vasárnap délután – válaszolja, miközben felemeli a földre hullott könyvem.
- Nem szabadna aludnom délután, olyan rémeseket álmodtam.
- Nem kellene tele hassal aludnod.
- Az lehet, de így tudok a legjobbakat. Amúgy is azt álmodtam, hogy mindig éhes vagyok és beteg. Tényleg... mi lesz vacsorára?
- Kiflit akarok sütni, de igazán megcsinálhatnád te, amíg megetetek – egyezkedik velem.
- Nem. Inkább segítek etetni, és utána együtt süssünk, mint régen. Jó?
- Jó, akkor előbb bedagasztom a tésztát.
- Csupika-csupika-pi-pi-pi-pi! – kiáltok a tyúkoknak ugyanúgy, ahogy hallottam anyutól és mamától éveken át, közben szétszórom a szemes takarmányt a földre.

A tyúkok azonnal felkapják a fejüket a hangomra és nagy szárnycsapkodásokkal szaladnak felém. A baromfiudvarban az ólak egymás után sorakoztak. Az építési módjukon látszik, hogy egymás után lettek felhúzva, ahogy az állatállomány bővülése megkívánta. Az első, magas épület a tyúkok szálláshelye, a második kettő a sertéseké, és végül a kecske birodalma következett. A nyúlketrecek szabadon álltak, egy szélvédett helyen. Békésen együtt él itt mindenki, azt leszámítva, hogy Pipacs a kecskénk időnként szereti elcsípni a tyúkok farktollait, hogy a hátsójukból kihúzva komótosan elrágcsálja.
- Fura egy ízlése van, az már biztos – mondja anyám, amikor éppen tetten érjük a makacs kecskét.
- Biztos szaruhiánya van.
- Vemhes, talán azért.
- Vagy egyszerűen csak ínyenc – mosolygok a kecskére, aki időközben odajön, és hozzám dörzsöli a fejét, hogy vakarjam meg egy kicsit a két szarva között.

- Kezd kitőgyesedni, hamarosan meglesznek a gidák – jegyzi meg anyu, és Pipacs oldalát megsimítva érzem a gida ficánkolását.
- Már majdnem olyan, mint egy görögdinnye – mondom, és telemerem az etetőjét egy fándli kukoricával.

Anyu szénát tesz elé, és így lefoglalva a mohó Pipacsot az evés élvezetével, gyorsan kisurranunk a kapun. Ezt így a legkönnyebb, mert különben minduntalan ki akarna szökni.

Az udvarról egyenesen a konyhába lépünk, és anyu már megy is a spájzba a gyúródeszkáért és a sodrófáért. Ezek is még a dédanyáméi voltak. A deszka már elég hullámos ugyan, de semmi pénzért nem cserélnénk le egy modern darabra. Különben is, ilyen hatalmasat ma már nem gyártanak. Akkora, mint maga az asztal. Kilisztezem a deszkát és ráborítom a

dagasztóteknőből a megkelt tésztát.
- Ez jó nagy lett! - ámulok.
- Valóban, négy darabra is oszthatod!
A kezem gyakorlottan végzi az ősi mozdulatokat. A nagy adagból négy cipót gyúrok, és az egyiket magam elé veszem, hogy kinyújtsam. A nagykéssel tizenkét cikkre vágom és gyorsan feltekerem őket. Közben anyu megkeni a kifliket tojással és egy kis pohárban lisztet és sót kever össze egyenlő arányban, hogy vízzel hígítva majd a kiflikre csepegtessük őket, mint a perecnél.
- Mama mondta, hogy Gertrúd máshol volt Oroszországban, mint ómama – nézek anyura hirtelen. - Honnan tudták, hogy meghalt? Vagy honnan tudták, hogy hogyan halt meg? Ki mondta el?
- Ezt én már nem tudom, Virág.
- Nem hozták haza a testét?
- Nem, kint van eltemetve. Valószínűleg egy tömegsírban.
- Anyu... én olvastam azokról a temetésekről... Azt nem nevezhetjük temetésnek... Még Blökinek is tisztességesebb szertartása volt – utalok az első kutyánkra.
- Meglehet – válaszolja, és én nem akarom gyötörni, de még mindig túl keveset tudok.
- Hol dolgozott kint ómama?
- Bányában volt.
- Milyenben?
- Szénbányában – hangzik a nem túl bőbeszédű válasz.
- Mama azt mondta, hogy nyers sárgarépát és krumplit ettek, hogy éhen ne haljanak. Hogyan jutottak hozzá, ha a bányában dolgoztak?

- Nem tudom, nehezeket kérdezel.

Nézem a kezemet, ahogy a liszttől fehérlik, de hirtelen mintha elsötétülne körülöttem minden, és a kezem már nem fehér, hanem fekete. Szénfekete...

6.

„Remény”

Két év. Két keserves, hosszú év telt el azóta, hogy utoljára láttuk Himesházát, a völgyben elterülő, szeretett falunkat. Még mindig megvagyunk, pedig az éhínség és a betegség rengeteg emberéletet követelt az elmúlt időszakban. Vérhas- és tífuszjárvány tört ki, nagyon sok a halott, naponta tíz-tizenöt ember is. Csoda, hogy élünk... De akit ez az időszak nem pusztított el, az csak erősebb, szívósabb lett...
Sajnos nem mindenki ilyen szerencsés. Az internáltak temetése a láger kerítésén kívül történik. Egy gödörbe dobják be a meztelen holttesteket. Koporsója senkinek sincs. Valamilyen zsákban viszik el a testeket. Csupasz végtagjaik kilógnak szállítás közben. Borzasztó látvány, s szívem sajog, de örülök, hogy még nem lett úrrá rajtam a teljes közöny. Vérhasban halt meg Gertrúd is, papa húga. Vajon ő is csak így lett elföldelve?

Arról nem is beszélek, hogy odalett szinte az összes ruhánk, azok a gyönyörű sváb szoknyáink... A négy fehér alsószoknyám, a kasmír felsőszoknyám, az ingem. Már csak a fej- és vállkendőmet őrzöm rendületlenül, amikre nagy szükségem van a hideg télben. Amit nem adtunk vagy cseréltünk el élelemért, az is lassan lekopik rólunk.

A csípőmet nyomja a kemény deszkapriccs. Az üres szalmazsák, amin fekszem, nem teszi

kellemesebbé a pihenést. Fáradtan nyitom ki a szemem, és veszem tudomásul, hogy megint itt vagyok. Vagy még mindig? Már magam se tudom, hogy mi a valóság és mi az álom... Csak nézem Mártát, ahogy lógatja a lábát az ágyról, és merengő tekintete a távolba vész.
- Mire gondolsz? – kérdezem a dédanyámat.
- A gyerekeimre, Kisvirág. Már két éve itt vagyunk. Alig emlékszem már az arcukra. Biztos sokat nőttek. Vajon hiányzom nekik?
- Biztos, hogy hiányzol! – nyugtatom meg.
- A háborúnak már egy éve vége, talán a férjem is hazament. Remélem, hogy életben maradt és nem esett baja! Úgy érzem, egy őscsont vagyok, hogy évtizedeket öregedtem itt, nem csak ezt a két évet – sóhajt. - Mi lesz, ha legközelebb találkozunk? Vajon tetszeni fogok még neki?

- Egészen biztosan! – biztatom akkor is, ha tudom, hogy a dédapám hosszú évekig nem megy még haza. – Ilyen, egészen rövidre nyírt hajjal is tetszeni fogsz neki... őscsontikám! – teszem hozzá a végéhez kedvesen.
- Mi az, hogy őscsontikád? – zökken ki közönyösségéből egy pillanat alatt.
- Te mondtad, hogy őscsont vagy – nevetek rá, hirtelen jött jókedvemben.
- Jaj, tényleg, de buta vagyok – nevet most már ő is. – Tényleg én mondtam. Te olyan édes kislány vagy. Jó lenne egy kicsit meglapogatni!
- Egy kis gyömöszölés jót tenne a fiatal csontocskáimnak, őscsontikám – kacagok rá megállás nélkül.
- Jaj, te! Nem csoda, hogy beléd bolondult itt valaki…
- Ugyan, ne is mondd! – tiltakozom elpirulva. – Ahogy most kinézek, azt se lehet tudni rólam, hogy fiú vagyok-e vagy lány.
- Valóban – néz végig rajtam Márta –, egy kis hús jó lenne a csontocskáidra. De ez szemmel láthatólag nem zavarja az udvarlódat. Talán majd pihenőnapon megint teszi a szépet az a jóképű legény.
- Jaj, ne már! – szégyenlősködöm.
- Kisvirágom, itt a halál torkában örülni kell minden nemes érzésnek – fedd meg szigorúan a dédanyám.
- Igazad van…

E két hosszú év elteltével a pihenőnapjainkon már fegyveres őrök nélkül is elcsatangolhatunk a környékre. Mostanra nemigen félnek, hogy elszökünk. Ilyenkor próbáltunk élelmet szerezni. Mindig ez a legfontosabb cél. Ruhánk alatt egy-egy darab szénnel házalunk a közeli faluk kunyhóinál. Próbálunk előnyös csereüzletet kötni. Sajnos nem mindenhol fogadnak szívesen.

Ahogy sétálok Mártával, a dédanyámmal az oldalamon, hirtelen bevillan egy gondolat, ami felett a múltkori beszélgetésünkkor elsiklottam.
- Márta, azt mondtad, hogy már egy éve vége a második világháborúnak.
- Igen – néz rám meglepetten, hogy hogyan is feledkezhettem meg róla.
- De mi már két éve itt vagyunk... Nem értem – mondom ki hangosan a gondolataimat, és a következő pillanatban megszédülök, mintha valamilyen időzavarba kerültem volna... - Egyszerűen nem értem... - Hirtelen elmosódik a környezetem...

7.

„Amikor minden a helyére kerül”

- Nem értem! - mondom ki újra hangosan, immár sokadszorra.
- Mit? - kérdezi anyám.

- Hát az évszámokat – válaszolom, miközben sűrűn pislogok, hogy kitisztuljon a tekintetem, és végre világosan lássak. - Arról volt szó, hogy a második világháború után volt a malenkij robot. De Himesről már 1944-től vittek el embereket. Viszont a háborúnak csak 1945-ben volt vége. Akkor most hogy van ez? Egy kicsit zűrös.
- Mert 1944 októberétől már az ország nagy része volt az oroszoké, pontosabban Szegedet is 44 októberben már elfoglalták. Onnan már vitték az embereket. Tehát ez így nem igaz, hogy malenkij robot csak a második világháború után volt.
- Gyakorlatilag a himesieket 1944-től vitték. Dédi 3 évet volt Oroszországban. Azonban, ha a háborúnak 1945-ben volt vége, márpedig akkor volt, ő nem is tudhatta, hogy a dédipapa nem fog hazajönni, amíg ő kint van. Lehet, hogy végig abban reménykedett, hogy közben ő hazajött?
- Lehet.
- Végül is, amíg odavolt, nem tudhatta, hogy a dédipapa nem jött haza – jutok a végkövetkeztetésre. – Hiszen előbb elvitték, mint hogy hazajöhetett volna…
- Most meg hová mész? – tudakolja, amikor hirtelen a kiskapu felé indulok.
- Mindjárt jövök! – válaszolom odavetve.
- Nem azt kérdeztem… – hallom még a hangját, miközben kilépek az utcára.

Mamáméknak ugyanolyan gangos házuk van, mint nekünk, csak az övék egy kicsit régebbi típusú. A sárga falat festőhengerrel rajzolt minták díszítik, a gázvezeték csövéről muskátlik lógnak le. A mennyezet és az ajtók alacsonyak. Magasabbra nőtt rokonaink, ha meglátogatnak, gyakran beverik a fejüket, ha nem figyelnek. Jobban járnak, ha alázatos főhajtással lépnek be a házba. A dupla ablakok is hagyományosan kisebbek, köztük vígan növögetnek tavasszal a palánták. A gang sárga csempével van kirakva, melyet barna rajzolat díszít. De sokat ültem itt forró nyári napokon mamával! A házzal szembeni parkban játszottunk mi, gyerekek, és amikor láttam mamát a zöld kisszéken, gyakran mellécsücsültem a forró csempére. Kedves, gyermekkori emlékek…

- Sziasztok! – lépek be a kis konyhába nagy lendülettel.
- Szia Virág! Te még élsz? – néz rám papa a jól ismert kérdéssel.
- Még igen – felelek meg neki a szokásos válasszal. - Papa milyenek voltak a sváb szoknyák? Hogy mondják azt?
- Pauschreck.
- Az mi? – kérdem.
- A sváb szoknya.
- Jó, de volt több fajta nem? – faggatom tovább.
- Igen. Liszje! – szól be ekkor a szobába mamának, hogy jöjjön ki. – Gyere, segítsél, te ezt jobban tudod.
- Mit? - lép ki az alig százhetven centi magas ajtón mamám.
- Milyenek voltak a sváb szoknyák? Mennyi volt belőle?
- Volt négy fehér alsószoknya...
- Azt hogy hívják svábul? – érdeklődöm.
- Stuereck. És volt egy felsőszoknya, Kaschmerock.
- Kasmírszoknya?
- Igen – válaszolja – hallottál róla?
- Úgy is mondhatjuk – válaszolom sejtelmesen. - És mi volt még? Mi volt a neve a blúznak?
- Jupl. És volt vállkendő, a Hactuch, meg fejkendő a Koptuch.
- A Tuch-ra emlékszem, abban még hordott engem anyu kiskoromban. Olyan volt, mint egy csíkos szőnyeg. Sokáig megvolt, nem tudom mi lett vele. De láttam fényképen is. A Tuch azt jelenti, hogy kendő? – próbálom összetenni a részleteket.

- Igen. De miért érdekel ez ennyire?
- Emlékszel Mama, mondtam, hogy leírom. Fontosak a részletek. Egy „emlékkönyvet” írok, hogy az én gyerekeim és az ő leszármazottaik is ismerjék meg a származásukat, a hagyományaikat, és hogy milyen erős és bátor emberek voltak az ősszüleik.
- Ez igazán rendes tőled! – mondja mama meghatottan.

Csak mosolygok, majd elindulok haza anyámhoz. Vidáman teszem meg az ötháznyi távot, mert a tarsolyomban ma még egy kis tudással több van.
- Őscsontikám... - mondom ki hangosan, ahogy felvillan bennem dédanyám arca...

8.

„Pihenőnap”

Kitavaszodott újra, és mi még mindig a lágerben hajtjuk álomra a fejünket. Amint az idő megfelelő, a kolhoz földjére kell járnunk dolgozni. Tavasztól őszig az összes pihenőnapunkat itt töltjük. Reggeltől alkonyatig. Estefelé szednek össze minket, sorba állítanak, hogy ellenőrizzék, mindannyian megvagyunk-e. El kell számolnia velünk a reggel idekísérő őrnek. Láttam néhányszor, hogy mit tettek a szökött fogolytársaimmal…

A munka a földeken abból a szempontból jó, hogy a ruhánk alatt azért mindig hazacsempészünk valami főznivalót. De répaföld végtelen hosszú sorai néha kétségbeeséssel töltenek el. A sűrűn vetett sorokat fáradtan egyelem. Amikor senki sem figyel, egy-egy zsenge répát megdörzsölök a ruhámmal és, úgy ahogy van, kicsit földesen, gyorsan megeszem. Egy-egy darabot bedugok a zsebembe is. Majd este répalevest főzünk belőle.

- Ó, ha lenne egy kis őrölt paprikánk, mint otthon, akár hamis gulyást is főzhetnénk – suttogom a dédanyámnak.
- Igen, abból, amit Liszikével fűztem fel valaha.
- Márta, te tanítottad a kislányodat paprikát fűzni?
- Igen. Miért, téged nem anyikád tanított? – néz rám csodálkozva.
- Nem, nekem mama tanította.
- Mesélj róla! – kérte.
- Mamáék mindig sok paprikamagot vetnek – kezdem. – Régi, elhasználódott lábosba, vájdlingba, cserepekbe tesznek könnyű, fekete földet és sűrűn teleszórják a magokkal.

Hamar kikelnek, mert fóliával le is takarják. Aztán, ha eljön az ideje, én kipalántázom őket a hostelre.
- Hogyhogy te?
- Tudod, már idősek, mama nem tud úgy hajolni, ezért ez rendszerint az én feladatom.
- Rendes lány vagy! – dicsér meg.
- Nyár végén aztán leszedjük a termést, és papa több nagy kosárral is behordja a présház elé. Mamának van egy zöld kisszéke, arra szokott ülni, én meg a sámlira, amit a másik nagyapám készített nekem, aki ács. Utána pedig egy vastag, erős tűbe cérnát fűzünk és a paprikákat a kocsányukon keresztül felfűztük. Jó hosszú paprika-füzéreket szoktunk készíteni. Ha sok van már, akkor papa felakasztja a fészer falára, ahol jól kiszárad.
- Szép látvány lehet! – sóhajt.
- Igen, valóban az. A sok piros paprika szépen mutat a fokhagymák mellett. Utána meg, ha kiszáradt, papa ledarálja és bezacskózza. Egész évben elég nekik is, nenéméknek és nekünk is. Amúgy milyen nap van? – nézek Mártára zavartan hirtelen.

- Péntek. Miért?
- Pénteken mama mindig „hévöknédlit” főz – válaszolom, majd egy jólesőt nyújtózkodom, s közben egy pillanatra becsukom a szemem – mintha érezném is az illatát…

„Hévöknédli”

Az illatok a tudatomig hatolnak, s ahogy ülök mama konyhaasztala mellett a széken, és ránézek, a dédanyám szemeit pillantom meg az övében. Káprázatos hasonlóság! Anyu pedig ugyanúgy örökölte mamától az őzikeszemeket, ahogy én tőle. Családi örökség.

Mama keze fürgén jár, ahogy a narancssárga műanyag tálban összekeveri a vízben felfutott élesztőt a liszttel.
- Mennyi liszt kell bele? – érdeklődöm.
- Ahány gombócot akarsz, annyi púpos kanál liszt kell – válaszolja.

Szerintem a nagyanyám főz a legjobban családunk nőtagjai közül. Az igaz, hogy leginkább az ősi sváb ételeket készíti, mint például a hévöknédli. Ez a kedvencem, és ha pénteken hagyományosan bab van, akkor gombóc is, és nekem itt a helyem.

Míg kel a tészta, mama egy újságpapír felett megpucolja a hagymát, és vékony csíkokra vágja. Óvatosan, mégis rutinosan jár a keze, közel hetven év tapasztalatával a háta mögött.
- Adsz egy tányért? – kérdezi.
Kiveszem a tányért a konyhaszekrényből, hogy ne neki kelljen felkelnie, és abba teszi a hagymát.
- Szedd le a sót és a cukrot is, és szórd meg! – hangzik a következő utasítás, mint annyi éven át.
Megsózom és megcukrozom a hagymát, hogy levet engedjen, közben előkészítem az ecetet és a tejfölt, ami kell majd még hozzá.
- Így jó? – kérdem és várom a helyeslő válaszát.

Mama helyeslőn bólogat, majd kivesz egy adag babot a levesből, és elosztja egy kislábos és a felkarikázott hagyma között. A kislábosban enyhén, villával lenyomkodja, és egy kevés olvasztott zsírral meglocsolja.

- Add ide le a paprikát! – kér meg.
Miközben egy kevés őrölt paprikával megszórja a zsírt, papa is belép az aprócska konyhába. Azonnal fog egy villát és megkóstolja a hagymát.
- Ebbe kell még kis cukor, Liszje – állapítja meg.
- Tegyél bele még akkor – áll készen mama a válasszal, miközben sürög-forog.
Az újságpapírra pucolt hagymahéjat ráncos kezével összefogja, és a szemetesbe dobja. Közben ránéz a tésztára, ami már szépen megkelt, elégedetten szemléli.
- Lassan jó is lesz – jegyzi meg mosolyogva.
Leemeli a bablevesről a fedőt, és egy nagy kanállal jókora adag tésztákat szaggat a levesbe. A gombócok azonnal feljönnek a felszínre, és jól megdagadnak. Mintha versengenének, hogy melyikük lesz előbb készen.
- Már alig várom, hogy kész legyen! – mondom, miközben a fakanállal segítem őket a forgolódásban.
Öröm nézni is, hát még enni majd! Lassan megfordulnak, majd mama a fanyelű szűrőlapáttal kiszedi őket, és egy serpenyőben megpirítja egy picit.Úgy szeretem,ha finom, ropogós az alja.

- Egy kis só kell rá, akkor finomabb lesz – mondja, miközben megsózza a knédliket pirítás közben.

Papa közben ecetet és tejfölt tesz a hagymás-babhoz. Ez a legfinomabb szerintem a sváb ételek közül, rosszullétig tudnék enni belőle. Neném is a hévöknédliért rajong, mindig meg is kell harcolnom vele, hogy ki kapja a legszebb gombócokat. Persze ő nem főz, leginkább csak a mikrózható ételek a specialitásai. Az igaz, hogy anyu sem készít soha hévöknédlit. Én vagyok az egyetlen a családban, aki megtanulta az ősi ételeket. Azt hiszem a főzési kedv kihagyott egy generációt a családunkban.

- Kár, hogy anyu sose főz hévöknédlit – sajnálkozom.
- Anna sem – utal a másik lányára –, de te már tudod – néz rám kis büszkeséggel a szemében.
- Igen, és a többit is meg akarom tanulni, amit még nem tudok – jelentem ki eltökélten.
- Szerintem te főzöl a legjobban a családban – dicsér meg, én meg elpirulok, mint mindig, ha ilyet mond.
- Ugyan! – hárítom el, de valójában nagyon örülök neki, hogy ez a véleménye.

Szeretnék mindent megtanulni tőle, hogy én is továbbadhassam. Remélem a lányaim öröklik a szakácstehetséget, vagy legalább az unokáim. Úgy érzem, hogy fontos elsajátítani a hagyományos konyha titkait, mert része az örökségünknek. Elveszne, ha nem adnánk tovább. Ha én nem tanulnám meg, a gyerekeimnek már fogalmuk sem lenne róla, hogy miről beszélek, amikor azt mondanám, hogy senki se főzött olyan jól, mint az én nagyanyám.

- Megterítek – mondom, majd kinyitom a kredencet, hogy tányérokat vegyek elő. Papa bekapcsolja a rádiót, és megszólal a déli harangszó, akár csak évek óta minden nap. Újra kisgyereknek érzem magamat…

9.

„Remény”

Monoton egyhangúságban telnek a napok a lágerben. Egyszer hallottuk, hogy szerelvényt indítottak Németországba, de azzal csak a nagyon beteg embereket vitték el. De ennek is már egy éve. Eszünk ágában sincs közéjük kerülni, a családunkhoz akarunk hazamenni, Magyarországra. Tavasszal új vonat indult Kelet-Németországba.
- Magyarországra is indul majd vonat? – kérdeztük türelmetlenül akkoriban. – Tényleg hazamehetünk?

- Nyugodjanak meg, az első magyar vonatra felkerülnek! – válaszolta a parancsnok, aki a dédanyám szerint belém volt bolondulva.
- Már hogy lenne belém bolondulva? – kérdeztem a minap dédanyámat.
- Kisvirágom – nézett rám kedvesen –, aki megismeri a lelked tisztaságát, az mind szeret téged. Min csodálkozol? Különleges lány vagy. – A szívem mélyére írták be magukat a szavai.

Ám a hazamenetelben olyan sokszor csalódtunk, nem akartunk hinni a parancsnoknak. Még így sem, hogy tudtam, hogy vonzódik hozzám, és épp ezért őszintének is tűnt. Mindez idáig csak a nagyon betegek mehettek haza. Persze azok, akik túlélték a tífuszt, a skorbutot vagy a vérhast, a krónikus gyomorbélhurutot, a fagyási vagy verési sérülést, tüdőgyulladást. A betegségek egymás után tizedelték az embereket. Előfordult, hogy valakivel még

beszélgettünk lefekvés után, hajnalban pedig holtan találtuk. Ilyenkor megesett, hogy nem is jelentettük azonnal a halálát, csak miután kikértük és elfogyasztottuk a reggelijét. Az éhség nagy úr, mondják és én már minden formáját ismerem ennek. Naponta harcolunk az életben maradásért. Azt is hallottuk, hogy a férfiak kutyákat fogtak be, és miután megnyúzták, megfőzték és megették. Ha nem volt más, néha még gazt is ettünk. Csak az veszélyes, mert hasmenést okozhat. Arra pedig nagyon kell vigyáznunk. Bármerre nézek, mindenhol csak a nyomort, a kiszolgáltatottságot, a reménytelenséget látom. A nélkülözés, az örökös rettegés, a lelki szenvedés miatt nem csak fizikailag és érzelmileg, hanem szellemileg is leépülnek fogolytársaim. A rengeteg halál fásulttá tesz mindannyiunkat. A kaszás nem csak állandó látogatója az életünknek, de már lassan barát is, aki megment ettől a földi pokoltól. Az állandó éhezéstől és a nehéz munkától legyengülünk, lassan elveszítjük a reményt, hogy valaha is hazamehetünk. Úgy érzem nincs kiút.

- Itt fogunk meghalni! – sírnak sokan reményvesztetten.

Voltak, akiknek sikerült megszökni, és nem kapták el őket azonnal. De amikor elfogyott az a kevés élelmük is, ami volt, és bekéretőztek egy házba, inni… ahogy ki akartak jönni, már ott voltak a katonák és elfogták őket. Sajnálták az oroszok a foglyokat, de nem pártfogolták őket. Ők is nagyon rossz körülmények között éltek. Mindenütt nagy szegénység uralkodott. A társainkat is azért adták fel elsősorban, mert pénzjutalmat kaptak érte. Ez pedig nagyon erős késztetés. Nem csak mi, az orosz parasztok is nyomorogva éltek. Csak egy kis szántóföldjük volt. Mégis, közülünk sokan loptak tőlük. Lassan megszűnik a lelkiismeret és a bűntudat. Nincs más cél, mint életben maradni. Akár az állatok, olyan mélyre süllyednek egyesek. Csak nézem, és csodálkozom, hogy mivé lesz az ember a körülmények hatására. De mindig vannak kivételek.

A parancsnok azonban most nem okozott csalódást. Fogalmam sincs, hogy hogyan, de elintézte, hogy a következő Magyarországra induló transzportra felkerüljek. Hirtelen jött a hír, a katonazenekar indulót fújt, és felsorakoztattak minket. De Márta nincs köztünk. Hol van a dédanyám? Neki kell elmennie, nem nekem!

- Márta! Márta! – kiáltok hangosan, és derűs arca feltűnik a búcsúzók között. – Nem megyek el nélküled. Neked kell elmenned!
- Ne butáskodj! Téged várnak otthon – dorgál meg szelíden.
- Nem, engem senki sem vár. Neked kellene elmenned! – kiabálok vele kétségbeesetten. – Nem érted? Neked kell hazamenned! Menj haza helyettem!
- De miért?

- Mert a kislányod és a kisfiad vár téged! Haza kell menned helyettem! – könyörgök már szinte, és úgy érzem, szétrobban a fejem.

Már szédülök az idegességtől, miért nem érti, hogy indulnia kell, mert a dédipapa nem fog még évekig hazamenni, és mamámék egyedül vannak? Nélküle nincsenek biztonságban a gyerekei. A legrosszabbak történhetnek a magukra hagyott gyermekekkel, hiába van ott a nagyanyjuk. De nem mondhatom el… Hogy mondanám el, hogy lehet, hogy meg sem születek, ha ő nem megy haza?
- Indulj! – veszekszem már vele sírva, miközben úgy érzem, hogy széthasad a fejem. – Indulj már!

- Ébredj! Virág, ébredj! – hallom a messzeségből, és anyám sürgető hangja hirtelen magamhoz térít az álomból.
- Mi van? Mi van? Mi van? – kérdezem tőle gyors egymásutánjában a sokkhatásként érő hirtelen ébresztéstől. – Milyen nap van? Elkéstem! – mondom kábán, miközben a pulzusom szaporán ver.
- Vasárnap délután, és nem késtél el sehonnan. Holnap nincs munka – válaszolja megnyugtatásul, miközben hűvös kezét a homlokomra teszi. – Rosszat álmodtál?
- A malenkíj robotról álmodtam megint.
- Túl sokat foglalkozol vele.
- Azt olvastam interneten, hogy a foglyok nyelvét dróttal átszúrták, hogy ne tudjanak üvölteni kínzáskor, csak nyüszíteni.
- Ez embertelen, belegondolni is borzasztó. Mire volt jó ez az egész? - kérdi anyám.
- Én is ezt szeretném tudni. Nincs magyarázat ennyi emberi szenvedésre.
- Csak tudnám, hol volt ilyenkor Isten?
- Nem okolhatjuk őt, azért, amit mi emberek okoztunk egymásnak.
- Igazad van. De akkor is… – látom anyám szemén, hogy a múlt nem tűnt el nyom nélkül, még akkor se, ha ő nem élt még abban az időben.
- Anyu, hol van az a nyakláncod, amit a déditől kaptál az esküvődre? - jut eszembe hirtelen.
- A fiókban van, a nagy szekrényben. Miért? – néz rám gyanakvóan.
- Szeretném, ha nekem adnád, te úgysem hordod. És olyan szép!
- Na jó - egyezik bele. - De meg kell csináltatni, mert el van szakadva a lánca.
- Majd elviszem ékszerészhez – ugrok fel boldogan, hogy azonnal kiszedjem a piros műanyag tokból.
A tenyeremben tartom anyu ezüstnyakláncát, minden íven egy-egy gyöngyszem… Dédanyámtól kapta az esküvőjére. Milyen szép! Ám hirtelen eszembe jut valami… Felöltözöm, hogy előremenjek mamáékhoz. Még valamit szeretnék tudni a dédivel kapcsolatban.

10.

„Hazafelé”

Lábam ismerősként üdvözli a szürke járólapokból kirakott járdát. A betonnégyzetek közt itt-ott kibújt a tarack és a porcsin. Mariska néni virágoskertje mellett elhaladva megcsodálom a piros tulipánjait, ahogy ragyogó, bársonyos színűkkel dölyfösen bámulnak a nap felé. Egyszer valaki szedett nekem egy egész nagy csokorral, azóta a kedvenc virágom. Mamámék háza tőlünk az ötödik, a falu eleje felé. Himesháza egy völgyben bújik meg, és dombok veszik körül. Mindig ez tetszett benne a legjobban. Megszaporázom a lépteim, szinte berepülök a kiskapun.

- Hová ez a nagy sietség? – tudakolja papa, amikor meglát.
- Tudod, Papa… egy kicsit összezavarodtak bennem a dolgok.
- Hogyhogy?
- Amikor először olvastam a falunk honlapját, akkor még szerepelt rajta a malenkíj robot. De azóta valahogy megváltozott, és már nincs ott az a rész. Viszont a Magyar Katolikus Lexikonban is olvastam, hogy 1944/45-ben elhurcoltak 84 férfit, 21 nőt.
- Ez így is volt, ahogy már beszéltünk róla.
- Igen, és köztük volt ómama és Gertrúd is – helyeslek. – Viszont azt is olvastam, hogy a második világháború után, 1945-ben 676 német nemzetiségű embert köteleztek kitelepülésre, ám utolsó pillanatban a többségük visszajöhetett. Ugyanakkor a honlapon az olvasható, hogy

szervezett kitelepítésre Himesházán nem került sor, mégis többen elhagyták a falut és Németországba menekültek. Nekem ez az egész egy kicsit zavaros.
- Olyan dolgokat szeretnél tudni, amikről évtizedeken át nem volt szabad beszélni. Akik mégis megtették, azokat sokszor újra elvitték valahová. Nem biztos, hogy jó bolygatni a múltat.
- Mindegy, végül is már lehet, hogy nem változtat meg semmit.
- Lehet – sóhajt fel, és észreveszem a megkönnyebbülését, hogy nem firtatom tovább a dolgokat.
- Papa, ómama hogy jött haza? Vonattal?

- Igen. Az egyik magyar transzporttal érkezett. Kapott egy barna ruhát, mert a népviseletből már semmi sem maradt. Az orosz katonák egészen Magyarországig kísérték őket. Nagyon soványan jött haza, és alig volt haja, mert előtte kopaszra nyírták. Még emlékszem rá, tizennégy éves voltam akkoriban, öreganyád meg tíz.
- Szóval vonattal jött haza… – mondom.
- Igen, azzal.
Egy pillanatra lehunyom a szemem, hogy újra magam előtt lássam a dédanyám kedves szemeit…

A katonainduló vidáman szólt. A dédanyám kilép a felsorakoztatottak közül, akiket visznek az állomásra, amikor észrevesz. Átölelem, megpuszilom és bátorítom.
- Csak menj, hátra se nézz! – suttogom a fülébe, miközben utoljára ölelem át a vagonok előtt.
- Kisvirágom, neked kellett volna hazaindulnod, még olyan fiatal vagy!
- Ne törődj velem, én hazajutok. Téged viszont már nagyon vár Liszike és Jóska – biztatom.
- Tényleg, hogy megnőhettek már az elmúlt három évben – párásodik be a szeme. – Már alig emlékszem az arcukra.
- Isten veled! Ne sírjál! Minden rendben lesz velem – mondom még utoljára.
- Találkozunk még? – kérdezi.
- Egészen biztosan találkozunk – mosolygok rá jólesően.
Egy orosz őr ránk rivallt, hogy azonnal fejezzük be a búcsúzkodást, vagy maradunk mindketten.

Egy csepp könnyet sem hullattam, nehogy visszatartsák ómamát. Csak néztem őt, ahogy bizonytalan lépéseivel megy a vonat felé, mint a madár, akit kiengednek a kalitkájából, és hirtelen nem is biztos benne, hogy tud-e még repülni. A mozdony hosszan, fülsiketítően fütyült, amikor elindult az állomásról.
- Még találkozunk! – suttogom magam elé, miközben karommal utoljára intek búcsút a vonatnak. – Ég veled!

A fogságban eltöltött évek az internáltak lelkében és testében maradandó nyomot hagytak. Olyanokat, amelyeket lehetetlen elfelejteni, de mégsem beszélhettek róla. A sebek begyógyulhatnak, de a hegek megmaradnak. Történelemórákon sosem tanultam ezekről a valóságokról, de az időseknek kitörölhetetlen emlékek maradnak. Tananyag vagy élő emlék? A múlt titkai… Közel hatvan év telt el azóta, hogy az utolsó fogoly is hazajött. A nélkülözés és a szenvedés elmúlt. Akik fiatalok voltak és erősek, azok túlélték. Ám rengetegen meghaltak vagy visszafordíthatatlan károsodást szenvedtek. Csak az összetartás és a naponkénti túlélésre való összpontosítás segített életben maradni.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Mi az örökségem? Nem az anyáról lányára hagyott nyaklánc, ami új fénnyel csillog a nyakamban. Nem a föld és nem a ház, amelyben anyám született valaha. Nem anyagi javak, de még csak nem is a nyelv, se az örökül kapott hagyományok.

Az erő az örökségem. Az a megtörhetetlen hit, ami segített dédanyának a túlélésben. Ami napról-napra megújult a kilátástalanság és a reménytelenség ellenére, és megtanította embernek maradni embertelen körülmények között. Ezért tudunk mindig előre nézni, amikor baj ér, hogy leküzdjünk minden akadályt, ami vár még ránk az eljövendő életben. Ez az, amitől mindig bizakodva nézek a jövőbe, bármit is hozzon az.

Ez az erő az örökségem.

Írta: Virág

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A GYÖNYÖR PILLANATA 1. rész

Összeszedtem minden bátorságomat, de előtte elolvastam egy pornográf írást és úgy döntöttem megosztom veletek azt az élményemet, amikor először megtapasztaltam a kielégülés érzését.

Tudnotok kell, hogy sok férfinek szereztem örömet eddigi életem során. Nekem viszont nem adatott meg a gyönyör pillanata. Hiába követtem el mindent, valami mindig megakadályozta, hogy eljussak a csúcsig. Persze mindig voltak magukat csodatévőnek hitt férfiak, akik el akarták hitetni velem, valami olyat fognak mutatni, amit én még soha nem tapasztaltam. Hát belementem ezekbe a gyengéd invitálásokba, játékokba, hátha mégis ő lesz az, akinek sikerül.

Annyit lehetett hallani már arról, hogy a nők mekkorákat élveznek, hogy kezdett kíváncsivá tenni, mijük van, ami nekem nincs. Miután egyre több és több férfi kíváncsiságát „elégítettem" ki, kezdett már kissé gyanússá válni a dolog. De én már egyre türelmetlenebb lettem. Eddigre már tudtam, meg van mindenem ahhoz, hogy én is elmondhassam magamról, semmi sem hiányzik. Kivéve egyet: a gyönyör pillanata.
Történt egyszer, amikor fáradtan hazaérkeztem a munkából és kívántam egy jó forró fürdőt, belemerültem a tele kád vízbe, ahol jól átmelegedett a testem. Senki nem zavart, talán egyedül is voltam akkor a lakásban. Gyakran voltam egyedül, hiszen a férjem külföldön dolgozott úgy másfél évig, lehet, hogy ekkortájt történt. Szóval belemerülök a vízbe és élvezem, hogy átmelegít. A végén letusoltam, beállítva a számomra megfelelő hőmérsékletű vizet. A zuhanyrózsát odairányítottam a nemi szervemhez és kicsit ott felejtettem, a lábam között. Nem is kicsit, mert egy jóleső érzés nem engedte, hogy abbahagyjam, tovább zuhanyoztam, ekkor már kívánva, hogy kicsit erősebb sugárban érje a csiklómat a víz. Ez a saját magam által ráirányított, és időközönként fel-le mozdulatok annyira kedvemre valók voltak egy kis idő elteltével, hogy nem tudtam abbahagyni. Egészen addig, míg, azt nem éreztem, az lehetett, mi más? Valami fantasztikusan kellemes lüktetés futott végig úgy gerinc tájt. Szerintem ez volt a gyönyör pillanata.

Annyira tetszett a dolog, hogy megpróbáltam, hátha több ilyet is érezhetek és sikerült. Tehát igaz az, amit mondani szoktak, hogy többször is ki lehet elégíteni egymás után a nőt, míg a férfi egyszerre csak egy gyönyört tud elérni, addig a nő egymás után többet is. Nem semmi utat tettem meg ahhoz képest, hogy tegnap még azt sem tudtam mi fán terem.
Ettől a naptól kezdve direkt kerestem a lehetőséget, amikor egyedül lehetek, hogy ismét kipróbáljam, és működött. Viszont rettentő drága kikapcsolódás volt számomra, mert sok vizet fogyasztottam el, és arra gondoltam meg kellene próbálni víz nélkül, csak úgy saját magamnak. Elég sok kínlódás után, mert nem győztem kivárni a végét, mindig a zuhanyrózsánál kötöttem ki, de már nem kellett átmelegítenem sok vízzel a testem, elég volt csak azon a bizonyos ponton. Ettől kezdve már nem hittem többet a „csodákban"!
Igyekeztem, nehogy kitudódjon, kicsit szégyelltem, ahogy beleélem magam, de szükség volt a beleérző képességemre is, mert a nélkül előfordult, hogy nem ment. Fantáziám pedig elég színes.
Úgyhogy, csak bátran, nő társaim! Aki még nem ismeri, itt az ideje kipróbálni. Remélem értékelitek az őszinteségemet és megosztjátok velem az élményt, legalábbis azt, hogy működik a dolog.
Jó kikapcsolódást!

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

CSAPDA 1-2. rész

Ne legyél álszent. Nem igaz, hogy ezeket te nem élted meg, vagy nem vagy éppen nyakig benne, nem kellemes, tudom, de túl lehet élni. Nézz szembe őszintén magaddal, és rá fogsz jönni, ezen csak te egyedül tudsz változtatni.

Megint csak kínlódsz, nézed a semmit, nyitott szemmel bámulod a sötétet. Forgolódsz jobbra, balra, minden mozdulatod egy újabb köhögést idéz elő. Úgy sem bírod már, csak erőltetés az egész, miért szenvedsz akkor? Kelj már fel és tedd a dolgod. Ennek így semmi értelme! Tegyél fel egy kávét, szívd el az első cigidet, amelyet majd követ a többi, menj el, a bolt éjszaka is nyitva van, vedd meg a kis pálinkádat és igyál. Megnyugszol. Rutinból teszed már úgyis régen, minek ennyit agyalni ezen. Jó, vagy rossz, attól függ, kinek mi a jó, vagy mi a rossz. Ezt most tedd félre, most ez nem számít. Most csak az számít, hogy ezt a napot úgy kezd, úgy vészeld át, ahogyan megszoktad, amíg nem tartasz ott, hogy változtatni akarsz ezen.

Amióta a fejedbe vetted, hogy nem akarsz egyedül élni tovább, bírni sem lehet veled. Állandóan jársz, kelsz, mint egy bolygó hollandi, tudod egyáltalán mit akarsz? Biztosan ezt akarod? Vagy csak játszol az érzésekkel. Vigyázz, nem csak rólad van ám itt szó. Ott van egy másik ember, aki hasonlóan gyötrődik, vagy nem, mint te, és talán éppen azt várja, hogy valaki kimozdítsa ebből az ördögi körből. Te is benne vagy nyakig, de ettől kezdve, hogy valaki mással akarod, vagy szeretnéd ezt a kört lefutni, már felelősséged is van. Mert azt teszel magaddal, amit akarsz, ha jó, ha rossz, de csak óvatosan. Még megégeted szegényt. Úgyhogy csak vigyázz, ne bántsd meg túlzottan, de legyél nyílt, következetes, és szerény. Ne ugorj fejest, egyenesen a közepébe. Fuss egy kört, mielőtt elkezded. Mikor futottad le te a köröket? Erre már nincs idő.

Gondolj valami szépre, valami jóra, amiről lehet, hogy utólag azt hiszed nem volt az, de ha visszaemlékszel, a kétségeid kis időre félre tudod tenni, ha akarod. Nem volt benne részed már rég. Nem is gondoltad, hogy valaki úgy is nézhet rád, nem csak, mint egy igavonó állatra, aki maga körül mindent rendben tart, dolgozik, mint a barom, csizmába bújik és átmegy farmerba, látja azt is, amiről te már rég megfeledkeztél, a nadrág alatt formás feneked és lábaid vannak, amit a férfi szeme nem téveszt, a többi a fantáziája dolga, te nő vagy. Nem is akármilyen fából faragott. Kemény, mondod magadról, durva olykor, agresszív, ha kell, de érzéki, ha a helyzet úgy kívánja. Sokféle arcod van, amiből a jó, vagy a rossz kerül előtérbe, attól függ mit produkált veled az élet. Minden helyzetre nem vagy felkészült, az adott szituáció téged is meg tud téveszteni, vagy el tudja hitetni, hogy ennek így kellett történnie. A helyzet hozta, a helyzet elvette.

Hogy is volt? Kezdjük. Piszkosul le voltál égve. Az a sok pénz úgy elfolyt a kezed közül, mint a víz. Tudatosan hagytad, hogy csorogjon, amíg már csak egy csepp maradt belőle. Jó érzés volt, amíg volt. Azt pótoltad, amit már olyan régen nélkülöztél. A tervek összezsugorodtak a végére. A nagy álmokból kicsi megvalósult ugyan, és amíg tehetted, kértél és kaptál is segítséget hozzá. Aztán rájöttél, hogy sokat akartál, keveset bírsz. A férfitől, aki felajánlotta neked a segítséget, elfogadtad ugyan, de közben rájöttél, nem fogod tudni megadni az árát. Nem lesz miből, ezért időben leállítottad, becsületes voltál. De ő már akkor is rafinált volt, azt mondta, elkéstél, már sok mindent megcsinált, ami neki munkába, időbe, pénzébe került. Itt kezdődött.

Oké, ki fogod fizetni, amit eddig végzett. Igen ám, de miből? Próbáltál időt nyerni, egy darabig ment is. A terve abszurd volt, de nem lehetetlen.

– Tudom, ha elmondom, lehet, hogy haragudni fogsz rám - mondta.
- Van más módja is, hogy rendezd az adósságod. Mondjuk, természetben - és csak mosolygott a nem létező bajusza alatt.
Olyan volt, mint egy gyerek, aki kérni szeretne valamit. Olyan hízelgő. Én pedig nevettem ezen az egész ötleten, annak tűnt, de egyenesen a közepébe talált. Hirtelen átfutott az agyamon ez az egész morbid ötlete, hiszen ez a férfi a fiam lehetne. Vagyok, aki vagyok, de azért mégis?! Hogyan? Aztán elkezdte körülírni a dolgot, hogy milyen régóta figyel, és hogy elindítottam benne valamit, persze, a fantáziáját. Ez új volt számomra, nem szoktam hozzá, hogy kerek perec megmondja valaki, le akar velem feküdni. Ez ilyen egyszerűnek tűnik, kimondva. De ő nem mondta, csak nagyon ügyesen körülírta.
Két legyet egy csapásra. Nem is olyan lehetetlen – gondoltam. Megszabadulok az adósságtól, és kielégítem a fantáziáját. Megtehetem, ha akarom. Egyedül élek. És hol marad a becsület? Felesége, és egy kislánya van, tőlem száz méterre. Hogy képzelte ezt? Én nem tudhattam, hogy gondok vannak a kapcsolatában. Én nem foglalkoztam azzal, hogyan és mint élnek. A nőt nem is ismertem, nem volt barátkozó típus, vagy éppen a vetélytársat látta bennem, azért volt tartózkodó, csak nem tudtam róla? Ez a része a dolognak eszembe se jutott. Ha visszagondolok, igen, sokszor jött fel hozzám Gábor, csip-csupp dolgokkal, megittunk egy-egy sört, elszívtunk egy-egy cigarettát, csak úgy pihentetőleg, és hétköznapi dolgokról kis ideig jókat beszélgettünk is. Sokszor kértem tőle kis segítséget, gondoltam ilyen módon meghálálom, megosztottam vele, amim volt, cigi, sör, kis duma. Ennyi. De ez, valami más volt. Valami, ami nekem eddig eszembe sem jutott.

Nem ugrottam azért fejest az élvezetbe, még gondolkodnom kellett kicsit. De ő nem sok időt hagyott erre. Már nem úgy mentem ki a kertbe, ahogyan szoktam azelőtt, valami, valaki várt rám ott, amit meg kell tennem, és ha már megteszem, miért is ne akarjam. Két ember boldogsága függ ettől a döntésemtől, az övé és az enyém. Még akkor is, ha csak átmeneti, alkalmi, pillanatnyi is, bár ki tudja. Elindította az én fantáziámat is ez a lehetőség. Kár volt, utólag már belátom. Túl mélyről felhozott érzéseim hagyták, hogy beleéljem magam a pillanatnyi helyzetbe. Sírtam, és ő vigasztalt, miközben azt tettük, amit ilyenkor tenni kell. Csókolóztunk, fájdalmasan és szeretetteljesen, odaadóan és mindent félre téve.
– Menjünk be! - mondta.
Én nem ellenkeztem, nem gondolkodtam tovább. Átadtam magam annak a felemelő érzésnek, hogy most ebben a pillanatban semmi más nem számít csak mi, ketten. Azt tettem, amit akkor már mindketten tenni akartunk. Már nem lehetett visszatáncolni, már nem is akartam. Úgy éreztem abban a pillanatban, azon túl, hogy rendezem az adósságom, azt úgy teszem, hogy ne maradjon aprópénz. Sikerült. Talán túl jól sikerült. Itt abba hagyhattuk volna, de a dolog nem olyan egyszerű. Ez a férfinek is tetszett, nyilván, hiszen repetát kért.
Ez egy másik történet.

2.

Amióta a fejedbe vetted, hogy nem akarsz egyedül élni tovább, bírni sem lehet veled. Állandóan jársz, kelsz, mint egy bolygó hollandi, tudod egyáltalán mit akarsz? Biztosan ezt akarod? Vagy csak játszol az érzésekkel? Vigyázz, nem csak rólad van ám itt szó! Ott van egy másik ember, aki hasonlóan gyötrődik, vagy nem, mint te, és talán éppen azt várja, hogy valaki kimozdítsa ebből az ördögi körből. Te is benne vagy nyakig, de ettől kezdve, hogy valaki mással akarod, vagy szeretnéd ezt a kört lefutni, már felelősséged is van. Mert azt teszel magaddal, amit akarsz, ha jó, ha rossz, de csak óvatosan. Még megégeted szegényt. Úgyhogy csak vigyázz, ne bántsd meg túlzottan, de legyél nyílt, következetes, és szerény! Ne ugorj fejest, egyenesen a közepébe! Fuss egy kört, mielőtt elkezded! Mikor futottad le te a

köröket? Már késő. Az a férfi akar téged.
Csodálatos idő volt azon a napon, amikor kimentem a kertbe, hogy folytassam a megkezdett munkámat ott, ahol legutóbb abbahagytam, hogy megint azzal a jóleső érzéssel induljak haza, hogy ez a nap sem volt hiábavaló. Elvégeztem, amit kellett. Nem gondoltam arra, hogy ez a nap tartogat számomra némi meglepetést és már nem lesz ugyanolyan, mint a többi.

Amikor megláttam, hogy Gábor közeledik eszembe jutott az a nap. Azóta, hogy lefeküdtem vele, és letudtam az adósságom, nem is gondoltam többet rá. Elkönyveltem, hogy tetszettem neki, természetben fizettem, és még jól is éreztem magam vele. Ennyi volt részemről, semmi több. Eszembe se jutott, hogy ennek folytatása lehet. Mégis, amikor elkezdte velem a beszélgetést, vallott. Nem kellett kérdezni, ő csak mondta, mondta. A felesége három hete, nincs vele. Elvitte a lányát is, és most a szüleinél vannak. Csúnyán összevesztek. Azt mondta neki, mielőtt elment, tulajdonképpen undorodik tőle… Nem élnek jól már régóta. Én pedig azt hittem dolgozik az asszony, és most is, akárcsak máskor, feljött hozzám kicsit beszélgetni. Egészen más a helyzet így, és mindent megértettem. Most szenved, én pedig megpróbáltam vigasztalni őt, hogy nem úgy van az, nem gondolta az asszony ezt olyan komolyan, ezt csak úgy mondják a nők, ha dühösek. Vissza fog jönni…. De ő nagyon elszánt volt és őszintének tűntek a szavai. Nem tágított. Egyre közelebb és közelebb jött hozzám. Végül kérlelni kezdett, hogy maradjak kint este. Azt szeretné velem tenni, mint a múltkor. Olyan szépen kérlelt és olyan kedves volt, hogy nem lehetett elutasítani. Nekem is jólestek kedves szavai, ahogy megpróbál levenni a lábamról, ahogy kérlel. Megsajnáltam, és maradtam. Nem gondolkodtam, nem féltem, csak a pillanatra koncentráltam. Minden idegszálammal csak arra tudtam figyelni, hogy amit most teszünk, valami csodálatos. Akkor már én is akartam őt, nagyon. Minden addig elfojtott vágyamat éltem át vele és minden percét élveztem az együttlétnek. Nagyon jó szerető volt.

Pár nap múlva felhívtam telefonon, hogy megkérdezzem, hogy van. Akadozva, zavartan beszélt.
– Most nem alkalmas - mondta.
– Neked - válaszoltam.
Akkor már tudtam miért. Nincs egyedül. Visszajött az asszony. És én már csak egy szép emlék leszek.

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

EPIZÓD … 1. rész

A civilizációnak ott a külvárosban, azon is túl vége van.

Hideg van. Fázol. A lábaidat már alig tudod felemelni, annyira fáradt vagy. De mész rendületlenül. Egy cél lebeg csak a szemed előtt, hogy oda érj, ahová menned kell. A hátad közepére sem hiányzott ez a helyzet. De most rajtad a világ szeme. Most félre kell tenned minden hétköznapi nyavalyát, le kell vetkőznöd, ha van még benned, hiúság, csak egy számít. Teljesítsd a kötelességedet!

Képes vagy rá. Nem egyszer bizonyítottad már! De ez egy más helyzet. Most, valami sokkal több, sokkal valóságosabb dolog, amivel szembe kell nézned. Vajon képes leszel-e rá?

Mi vár ott kint? Azon túl, hogy már alig tudsz menni, lesz-e elég erőd, hogy elvégezd a feladatod. A kutya, a macska, a nyulak, a tyúkok, vajon élnek-e még? Vagy kőkemény valóság fogad, akár ez a kemény, csikorgó, fagyos tél.

Akkor is fáradt vagy, ha bátyád töri a csapást. De nem panaszkodsz, ne tudja, mennyire szenvedsz. Vajon mire gondol?

Kint elválnak útjaid tőle. Nem fogsz kapni segítséget, az biztos, ennyire már ismered. Ami történt őt nem hatja meg. Keményebb fából faragták, mint téged, de ő nem fog segíteni, nem teheti. Meg kell tapasztalnod egy kis részét a keményebb életnek, mint ahogy ő már ezen régen túl jutott. Haragszik a cigányra. Nem tudta neked megbocsátani soha, hogy vele éled az életed és most fizet a hallgatásával, hogy magadra hagy, holott segíthetne, de nem teszi. Ismered már, nem okoz meglepetést. Valahol tudtad, mire számíthatsz, ha összekötöd a sorsod azzal az emberrel. Pedig nem olyan rossz. A szíve nagy. A sorsát nem ő választotta. De ő büszke, önfejű, makacs. Nem látja be, hogy más is lehetne, ha akarna. Jobb, őszintébb, megbocsátóbb. De neked a testvéred és ezzel visszaél. De szeretem, mert szeretnem kell a testvéremet. Nem olyan rossz ő, csak most, amikor a legnagyobb szükségem lenne rá! Mindegy. Megoldjuk, szokta mondani! Megoldom! Ezt viszont most én mondom.

Nincs több csapás. Innen már egyedül kell menned. A szűz hó tetején járkálsz, alig süpped be alattad, meg-meg roggyansz, de bírod még.

Olyan gyönyörű és érintetlen minden, szinte fáj, hogy meg kell törnöd az összefüggő hótakarót. Hányszor csodáltad meg a természetet az év négy évszakában. De ez, valami lenyűgöző látvány. Tiszta, hófehér, szépséges, csodálatos.

De most te nem gyönyörködni jöttél, hanem nagyon is fontos dolgod van, ellátni az állatokat. Ha még élnek egyáltalán.

A kis házat teljesen belepte a hó, felül, oldalt mindenütt összefüggő hó borítja. Hol van a kutya? Szólítgatod, amikor nagy nehezen, kikecmereg a ház alól. Bebújt alá, és onnan dugta ki fekete, fehér foltos buksi fejecskéjét. Nagyon szereted a kutyádat. Hol van az edénye? Kaparod a havat, ő közben boldogan már teljes valójában megjelenik és nem tudja eléggé kimutatni mennyire örül neked. Naná! Itt vagyok ne félj. Hoztam kaját, de hová tegyem. Hol az edényed? Kikaparom a hó alól. És végre táplálékhoz jut. Ennyi elég is, nem érek rá szeretgetni, de azért boldog vagyok. A többi is menni fog.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Utat kell törnöm a baromfi udvar felé, azon túl pedig a nyulak. Félek a kakastól, ezért biztonságba helyezem a lábam egy lapáttal. Nehogy már a segítődet megtámadd, te kakas! Borsódzik a bőröm. De jobb belátásra tér, és hagyja, hogy ő is sorra kerüljön. Ne félj, nem bántalak, csak kaját hoztam. Foglalkozz a tyúkjaiddal. Most más dolgom van. Beszélgetek velük.

Kitakarítom a nyúlólakat. Vastag a bundátok, nem fagytatok meg. Viszont irtó büdösek vagytok. Pfujj, ez a sok trágya. Elvégzem, amit kell, és végre ehetnek. Most jöhetnek a tyúkocskák, a kakas, az a büszke férfi. Na azért! Különben miért fáradtam volna ennyit, értetek. Megcsináltam!

Lent a bátyám mosolyog a nem létező bajusza alatt. Már begyújtott. Végre megmelegedhetek kissé. A forralt bor megteszi a hatását. Tudtam én, hogy számíthatok rá!

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Félelem

És hamarosan a sötétség...

Nem állok meg. Nem nézek hátra. Ha valaki követ, ne gondolja, hogy észrevettem. A szívem olyan erősen dobog, hogy talán még meghallja. Végülis mi történhet? Valami doronggal egy ütés a fejemre és kész. Arra sem lesz időm, hogy azon töprengjek, megtámadtak.

Nem tudom mennyi idő telt el, amíg leértem a völgy aljába. Egyre sötétebb lett. – Mi a fenének indultam el, amikor tudtam, hogy mire felérek, rám fog sötétedni! Sehol egy lélek, ami nem is baj, hiszen akkor nem történhet semmi. Ha most meglátnék valakit, akkor attól még jobban félnék, pedig lehet, hogy csak éppen erre van dolga. Sietve megyek, pedig már igencsak kapkodom a levegőt. – Ez a cigaretta! Valamikor még jobban bírtam, de egyre fáradtabb vagyok.

Nemsokára felérek, próbálom elhessegetni a kellemetlen gondolatokat. Mi van, ha valaki elém ugrik? Hirtelen. Váratlanul. Nem is váratlanul, hiszen minden porcikámban azt érzem, hogy valaki utánam jön, tehát számítok rá. – És vajon mit tennék, ha meg akar támadni? Kiabálnék? Vagy hang se jönne ki a torkomon? Vadállat módjára, és torzult képpel lennék még ijesztőbb, hogy visszarettentsem, hogy ő ijedjen meg tőlem jobban, mint én tőle? – Mire lennék képes, ha meg akarna támadni?

Nemsokára felérek, még azon a részen kell keresztül jutnom, ahol olyan vastag a sötét. Eszembe jut az az asszony, akit ezen az úton megtámadtak. Egy nagydarab állat állta el az útját és kényszerítette arra, hogy kedvére tegyen. Mennyi sérülés! Mennyi fájdalom, amit el kellett viselnie! Vajon tudott-e védekezni és azért sérült meg, vagy az az állat…? Sose tudom meg. Nem volt bátorságom és a tapintat sem engedte, hogy megkérdezzem tőle. Sokáig nem indult el többet egyedül. Sokáig nem tudta elfelejteni, ami történt vele. Azóta az a férfi börtönben van, de mit számít, ha belegondolok, ha ilyen megtörténhetett.

Én se vagyok sokkal erősebb. Egy darabig biztos lenne erőm védekezni, és talán ordítani is tudnék, ha fejbe nem vág. – Na, ebből elég! Mi a fenének györöm az agyam? Már csak pár méter Meszesig és túl vagyok rajta. Most visszanézek. Levél se zörren, nagy a csend, és már majdnem sötét. Nem is követett senki, mert akkor már elintézett volna. Itt közel a házakhoz, már nem is merné megtenni.
– De hülye vagyok!

Végre felértem. Még meg is állok egy kicsit, kifújom magam. – Soha többet nem fogok szürkületben egyedül elindulni!

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

Feleség voltam két hétig

Úgy éreztem akkor, nincs értelme tovább az ellenállásnak. Akkora nyomás nehezedett rám, Fel kellett adnom. Nem tud veszíteni. Mindent el fog követni, hogy ne legyek biztos a dolgomban.

Kezdtem belefáradni a hiábavaló harcba, hogy egy férfin osztozkodjak. Magamnak akartam tudni teljesen, egészen, ami képtelenség volt. A családja, a felesége, a gyerekeivel szemben én. És ott volt a lányom, akit nem lehetett figyelmen kívül hagyni, épp ideje volt már annak, hogy végre egy kis nyugalom költözzön be az életünkbe, mert mindkettőnknek szüksége lett volna rá, amit már olyan régóta nélkülöztünk. De az oly nagyon áhított nyugalom váratott még magára.

A kapcsolatunkat a munkahelyemen sokan nem nézték jó szemmel. Nagyjából tudták, hogy nincs otthon minden rendben a háza táján, de a munkahelyi nyomás, a vezetői beosztására figyelemmel is, a józan ész, az egyre erősödő ellenállásom, titkos találkozások, amelyekbe kezdtem belefáradni, a feladás gondolata felé tereltek. Semmi értelme hadakozni tovább, hiszen ilyen áron nem kell a boldogság. Próbálják meg még egyszer együtt, utoljára. Félreálltam, pedig majd megszakadt a szívem. Mégis le tudtam mondani róla. Legalábbis akkor még azt hittem.

Teltek múltak a hetek, hónapok és én néma szemlélője voltam annak, ami szemmel is láthatóvá vált, a nyomokat, amelyeket magán hordott, nem lehetett elrejteni. Az otthoni csaták megmutatták, hogy semmi sem úgy zajlik, ahogyan az elvárható, ha valamit, valakik újra szeretnének kezdeni.

Nem volt jó az újra kezdett, élete. Ő akkor még otthon, én magányomban és félreállítva az útból némán szenvedtünk. Nehéz volt beletörődni a megváltoztathatatlanba, hogy nem tudok segíteni rajta, rajtunk. Nem én akartam, hogy így legyen. Neki döntenie kellett a család és köztem. És ő döntött. Az asszonya már nem hitte el többet a meséjét, hogy nincs neki senkije, hogy nem vagyok már, és mivel nem volt egy egyszerű eset, a dulakodások nyomait magán hordozta. Nem volt mit tenni, bele kellett nyugodni, bármennyire is fájt. Én nem tudhattam mi zajlik benne, azt sem tudtam akkor még, hogy beköltözött a belvárosba, az anyjától kapott lakásba, mert akkor, amikor a lányom apja feltűnt a láthatáron és egyre gyakoribbak lettek a látogatásai, mint egy lehetőségbe kapaszkodtam belé. Nem volt benne érzelem, csak egyfajta dac, számítás, beletörődés, hogy még egyszer megpróbáljuk, de csöbörből vödörbe kerültem, mert számolnom kellett azzal, hogy hasonló poklot fogok bejárni, ha vele újra kezdem. Akkor még nem tudtam, ami viszont nem sokat váratott magára, hogy csak hisszük azt, hogy életünket mi határozzuk meg, mi döntünk a sorsunkat illetően, nem gondolunk arra, hogy a körülmények határozzák meg nem egy ember sorsát.

Rossz asszonyt választott a volt férjem másodiknak. Amikor azt a nőt elvette, a szerelem, a szex, és ki tudja még mi, elvette az eszét. A nő nem volt kezdő e téren, elvált asszony volt, tudta mi a dörgés. Hamar magához láncolta azzal, hogy azonnal egy, majd még egy leánygyermekkel ajándékozta meg. Minden elmúlik egyszer - életet éltek, de hát az élet már csak ilyen. Nem volt miért sajnálnom az asszonyt, mert az én életemet egyetlen rossz döntésünk törte ketté, hogy ő ennek részese volt, minden bizonnyal, nem kellett kutakodni, csak számolni és minden nyilvánvalóvá, világossá vált számomra. A gyerek előre gyártott volt, ezért volt ez a nagy sietség. Az életük rossz irányba terelődött tőlem függetlenül is, ezek szerint, ha olyan nagy előszeretettel látogatott bennünket.

Ő is, ekkor már, akárcsak én megpróbált valamibe kapaszkodni. Nem hívtam, nem kértem, ő döntött úgy, hogy otthagyja a családot. Hinnem kellett volna, sokkal jobban mint először, hogy sikerülnie kell, ha adunk magunknak még egy esélyt. Tévedtem.

Ettől kezdve elszabadult a pokol. A munkahelyemen naponta kaptam a telefonokat a feleségétől, nem volt egy perc nyugtom, mindennel, ami csak létezett megpróbált az érzelmeimre hatni, jobb belátásra téríteni. Sírt, rítt a telefonba, és én megsajnáltam őt, amikor már nem tudott mit mondani kétségbeesésében, hogy én „nem ismerem őt", én, aki tíz évig a felesége voltam, és elmondta, hogy most kapnának lakást és akkor tudnák az életüket újra rendezni, megint elbizonytalanodtam. Más boldogtalansága árán nem kell a boldogság. Megnyugtattam afelől, hogy legyen türelemmel, vissza fogja kapni. Akkor már tudtam, csak idő kérdése az egész.

A munkahelyemen ennél még sokkal nagyobb ráhatásnak voltam kitéve, hogy feladjam az elképzelésemet, hogy a volt férjemmel kezdjem el az új életemet. Egyszerre olyan fontos lettem a volt szeretőmnek és a volt férjemnek. És nekem megint döntenem kellett. Egyik oldalról a szeretőm és a családja, a másik oldalról a volt férjem és családja között, de döntenem kellett. És életemben először feladtam. Nem tudtam dönteni.

Miközben a volt szeretőm azt bizonygatta, hogy mennyire szeret, és hogy nem tud nélkülem élni, el is költözött otthonról, az én otthonomban pedig ott várt rám a volt férjem. Nem bírtam tovább. Azt mondtam: – Rendben van, gyere el, és beszéljétek meg egymás között. És ő jött. Kitartóan, elszántan, magabiztosan. Egyenesen a medve barlangjába. És elkezdtek rajtam osztozkodni.

Furcsa érzéseim voltak, miközben ott ülök a konyhában és várom, vajon melyik kerül ki győztesen. Annyit még hallottam a beszélgetésükből, amikor a férjem azt mondja – miután a volt barátom elmondta, hogy mennyire szeret…. Ő EBBE A CIPŐBE CSAK EGYEDÜL AKAR JÁRNI!

A nagy kérdés rövid úton, így eldőlt. A barátom elment, a volt férjem maradt. Egyelőre. Tudtam, hogy nem fog beletörődni. Nem telt bele sok idő, amikor megint fellángoltak benne az érzések, nem hagyott egy percet sem békén, egészen addig nem, amíg nem bírtam már a nyomást otthon is, a munkahelyemen is tovább elviselni. Feladtam az ellenállást. Tudtam, hogy amit most teszek, az egyenes válasz arra a kérdésemre, mit hoz a jövő.
Nem bántott, amikor másnap reggel hazamentem. Tudta, kivel töltöttem az éjszakát.

Feleség voltam két hétig. És én megkönnyebbülve hagytam elmenni. A barátom legnagyobb örömére.

Megint egyedül maradtam.

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

GYERTYA FÉNYE MELLETT VI - VII. rész

Ki mondta, hogy csak ennyi volt! Ki mondta, hogy könnyű az élet?

Összeszorul a gyomrom, amikor elkezdek készülődni. Van még időm bőven, ezért aprólékosan, ráérősen öltözködöm, sorra véve magamra a ruhadarabokat, amelyeket előtte olyan nagy gondosan kiválasztottam csak erre az egy alkalomra. Nem akarok semmiképp hivalkodó lenni. Rejtse el az a sok ruha a szem elől azt, amit feltétlen, muszáj. Ebben ez az izgalmas. Amit magamra felveszek, egyetlen lényeges ruhadarab, az a bugyi, amit csak erre az egy alkalomra vásároltam nem is oly rég, és felavatásának most jött el az ideje. Sokszor elképzeltem már, amikor a férfi kihámoz majd a sok felesleges kacatból és eljut eddig a helyes kis ruhadarabig, amiben az egyetlen különlegesség én leszek. Vajon melyik az ő színe, nekem a fehér. Ott fogok előtte állni ebben az egy szál apróságban. Vajon képes leszek-e felkelteni a férfi vágyát? Ez nem lehet kétséges. Miért akart volna velem találkozni? A két szép szememért? Egyetlen célja van minden férfinak, hogy végül lefektesse a nőt, mesélhet itt nekem, amit akar, minden mindig ott végződik.

Mindezt olyan könnyedén gondoltam végig, mint, amikor elhatároztam, nem várok tovább arra, aki csak hiteget nem túl régről ugyan, de számomra ez az idő is elég hosszú ahhoz, hogy ne bírjam tovább és döntsek. Elmegyek erre a találkára. Aki engem kiválasztott annyi nő közül, ismerve a levélváltások tartalmát, a nyílt és őszintének tűnő bemutatkozó sorait, úgy éreztem már akkor is, kiérdemelte. Adjuk meg egymásnak, amit szeretnénk. Keresett, kutatott és ha már engem kiválasztott? A férfi tudja, vagy nem, mit szeretne az most nagyon is kölcsönös, ezért a kockázat szinte minimálisnak vehető. Ezt a kérdést már rég eldöntöttem magamban, és ha nem jön közbe valami nem várt esemény, akkor ezt a magam felé tett ígéretet be is fogom tartani. Mire való az éjszaka?

Vajon kiolvassa-e a szememből, hogy rajta kívül a gondolataimban egy másik férfi is helyet foglal, ami még ugyan el sem kezdődött, de valamiért még nem lehetett itt a vége. Én még mindig nem tartok ott. Valamiért, mindegy miért!Elhatároztam, nem várom meg, hogy magától jöjjön rá erre majd, egyszer, később, egy váratlan helyzet elé nem állítom sem magam, sem őt, mert tiszta lappal akarok indítani. Igen. Én az a nő vagyok, aki talán kissé bután, de őszintén vág bele egy kapcsolatba, nem számít már, meddig fog tartani, de nem szeretném se hitegetni, se becsapni, becsapatva lenni és visszaélni sem az érzésekkel. A férfi még nem tudja, de ha nekem valami megtetszik, azt meg is szerzem, mindegy milyen áron. De veszíteni is tudok, ha kell.

Több férfi volt az életemben. Ezért van viszonyítási alapom. Amikor meglátom tudni fogom, hogy mit várhatok tőle, mire számíthat ő tőlem, ha lesz ebből egyáltalán valami, és miért is ne lenne, ha egyszer ezt akarom. És ha én valamit nagyon akarok!

Még egy utolsó simítás és készen vagyok. Amit látok, a valóságot adta vissza a visszapillantó tükrömből. És én ezt semmivel nem akarom enyhíteni. Ez vagyok én, a magam teljes valójában, az élet által rám nyomott bélyeggel együtt, amit, ha akarnék, sem tudnék hosszabb távon leplezni.

Gyalog teszem meg az utat a Plázáig, hiszen közel van és addig, amíg odaérek, legalább kicsit kiszellőztetem a fejem. A gondolatok eddig sem hagytak nyugtomat, most miért tennék. De régen léptem át a bejárati ajtót, van annak már legalább tíz éve! Amit elsőre látok, pedig csak fotón keresztül láttuk egymást, valami azt súgja, ő az, aki rám kattant.

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A hosszú csarnok egyik kirakata előtt áll.
A puszta gondolatra, hogy perceken belül találkozni fogok ezzel a férfival, valamiféle izgalom járta át szinte az egész testemet. Már megint azok a vágyak! Egy pillantással végigmérjük egymást, mindketten érezzük, ugyanazért vagyunk itt. Vizslatjuk egymást. Az első benyomás nekem kellemesre sikeredett. Az a kis zavartság, amit szinte mind a ketten éreztünk, a következő pillanatban már oldódni látszik, mert tudjuk, hogy ez természetes egy ilyen alkalommal.

A hosszú kivilágított, cifra kirakatok között egyenesen haladunk a cél felé. A férfi a már jó előre kiválasztott helyes, nem kicsi, nyitott „kávézóba" vezet, de a hely kiválasztás lehetőségét nekem engedi át. És én élvezettel nézek körül, szemem szokja a látványt, a félhomály, a zsongás, a jóleső meleg, a halk zene rádöbbent arra, hol is vagyok tulajdonképpen, olyan természetesen mozgok, mintha mindig is ilyen kávézókban múlattam volna az időm.

Amikor végre ráérősen kiválasztottam, közel a tekepályához ismerkedésünk helyszínét, olyan jóleső érzéssel foglaltam helyet és az elkövetkezendő pár órában, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, megismerkedtünk egymással. Élvezettel kortyolgatom a forró csokoládét, a hozzá rendelt vodkát és koccintottunk a megismerkedésünkre, és közben arra gondolok, nem is lenne olyan távol tőlem ez az eddig ismeretlen, vagy már oly régen volt élvezet. A kellemes hely, a zsongás, ami körülvesz, a meleg levettette pulóverem egyikét, és láttatta nőiességem egy kis részletét, és én tudtam, éreztem, hogy ez a férfinak tetszik.

Minden idegszálával a következő pillanatra koncentrál. Rá akar hangolódni, eleget várt. Nyugodtnak akar látszani, pedig nem az. Hamarosan befészkeli majd magát a férfi ölébe. Egyszemélyes matracát megosztja vele, aki tegnap még nem volt. Most viszont itt van. Nagyon is... Már várja… Szándékosan húzza az időt. ….. Még elszív egy cigarettát.
Sötét van a szobában, de tudja nem aludni fog most. Nagyon is ébren akar maradni, pedig késő van már. A pillanat itt van. Perceken belül el fog dőlni, hogy akarják-e egymást és miért is ne akarnák, hiszen azért vannak itt. Tudja, hiszi, ugyanazt akarják mindketten már régóta. Most nem látni akar a sötétben. Csak érezni akarja a sötétet még egy kis ideig. Kitolva kissé az időt. Felkapcsolja a kis hangulatlámpát, amelynek fényében oly sokszor elképzelte, milyen lesz egyszer valakivel szeretkezni azon a bizonyos matracon.

A férfi most az ágyában fekszik és őt várja. Egyelőre csak nézi, amint lassan kihámozza magát a sok ruhából, amit olyan gondossággal válogatott össze csak erre az egy alkalomra. Ennek is célja van. Nem akarja, hogy hamar elmúljon a varázs. Egyedül teszi mindezt. Így szokta. Csak egy kis ruhadarabot hagyva magán, azt a kis fehér bugyit, amit csak erre az alkalomra vásárolt….Csend van…. A másik szobában is visszafogottan suttognak, mégis hallja.… De most ez sem számít. Ők is érzik, tudják, most ezt kell tenniük… Nem akarják megzavarni a pillanatot… Ne is tegyék…Ez most az övék. Csak az övék.

- Gyere! – mondta a férfi alig hallható, rekedtes hangján, és kinyújtotta felé a kezét.
Erre várt. Szorított magának egy kis helyet a férfi mellett és szorosan hozzásimult. Apró, pici puszikat nyomott az arcára, lassan, nagyon lassan tette, szándékosan húzva az időt, hogy sokáig tartson, és várta a viszonzást. Hiába szerette volna elhúzni még, ameddig csak lehet, a férfi sürgető vágya ezt nem engedte. A száját kereste egyre, és ő engedte, csókolja. Hosszan, érzékien csókolt.

Milyen régen csókoltál már! A csók hevében önkéntelen ringatózott a teste és érezte a férfi

vágyát egyre erősebben. Már nem akart lassan, nagyon lassan eljutni a beteljesülésig. Sürgető vágyat érzett és egy kis félelmet is, hogy elkésik. Érezte a férfi vágyát, erejét és kíváncsi volt, hogy ott lent, ami kettőjük közé furakodott milyen lehet, és megérintette.
– Nincs oka panaszra – gondolta, büszke lehet az, akinek ekkora szerszáma van, viszont mi volt akkor a baj, ha volt? Már nem akarta húzni, halasztani tovább, az előjátéknak nem most volt itt az ideje. Egyre sürgetőbben érezte, hogy be akarja fogadni ezt az erőt magába. Érezni akarta. Ugyanakkor félt, hogy elkésik. A férfi is régen volt már nővel, nem fogja engedni a vágya, és mi van akkor, ha... elkapkodja.

- Érezni akarlak! – mondta a nő és engedte, hogy a férfi tegye, amit akar. A férfi megpróbált belé hatolni. De mint egy fal, amit már régen nem törtek át. Megakadályozva, hogy könnyen célba érjen, ehhez szüksége volt az ő segítségére is. És ő segített. Már nem is az volt a célja, hogy neki magának legyen az a felemelően szép pillanat. Most is ugyanazt érezte, mint oly sokszor, amikor sor került az aktusra. A férfi kielégülését várta, akarta. Élvezte. Magát az aktust. Átérezve, hogy a férfinak az milyen csodálatos érzés. Annyiszor kívánta már, hogy ugyanezt az érzést ő is érezze egyszer szeretkezés közben. Most sem az a pillanat van. Hiába. Az erőt kívánta most is, nem a kéjt. Akaratlanul mozgott együtt a férfival. Magába akarta még sokáig érezni, de a pillanat hamar eljött. Mint mindennek, egyszer ennek is vége lett. Egy halk sóhaj volt mindössze a beteljesülés, amit ő csak hallott, a férfi viszont érezte. Mégis valami boldogságféle járta át, és egy kicsi csalódottság.
- Ne haragudj! – mondta a férfi.
- Nem haragszom, – felelte a nő. - de még nincs itt a vége… - Ezután hagyta, hogy mindketten ellazuljanak, de tudta ez nem fog sokáig tartani. Kielégítetlen vágya ezt nem engedhette. - Mire való az éjszaka? – gondolta és befészkelte magát ismét a férfi ölébe.

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

RANDI VOLT - 1. RÉSZ

Egy év után talán, amikor megszólalt a telefonom. Egy férfi, illedelmesen bemutatkozva, - nem tudtam ki az - egy bizonyos telefonszámra hivatkozva, amit állítólag én adtam neki, felhívott. Ismerkedni szeretett volna. „Egyedül van?" Igen! Én is!

Sokáig nem tudtam rájönni ki az illető. Kinek adtam én telefonszámot? Aztán lassan-lassan a beszélgetés során, ahogy körülírta hol él, hol lakik, rájöttem, ismerem ezt az embert. Bár ne ismertem volna meg soha.

„Elviselhetetlen forró nyári nap volt. Egyedül voltam a tanyán, amúgy lazán, alig semmiben és éppen azon elmélkedtem, miért kell ennek így lennie. Már rég nem volt párkapcsolatom. Szóval nem vagyok már mai csirke, de még nem olyan öreg, hogy ne kellenék egy férfinek, csak éppen gyávaságból, lustaságból, bizalmatlanságból nem indultam el társat keresni, de azt tudtam előbb-utóbb el kell valamilyen irányba indulnom. Az egyedüllétet nagyon nehezen viseltem, de annyi csalódás után elég hosszú ideig távol tartottam magam minden kezdeményezéstől, minden közeledéstől. Ezen a napon valami történt.

A nyári forróság, a gondolataim, vagy az égiek meghallották elmélkedésem és honnan – honnan se odatévedt egy férfi. Kellő távolságból beszélgetésbe elegyedtünk, pláne mit keres errefelé, ahol a madár se jár!? Mivel nem látszott betolakodónak, csak keresett valakit, akit nem talált, én pedig nem ismertem, akit keresett, semmi okát nem éreztem egy kis idő eltelte után, hogy félnem kellene bármitől is. Azt leszámítva, hogy én egy szál alsóneműben bújócskát színlelve kukucskáltam az ajtó mögé elrejtve, azt, amit feltétlen muszáj volt, elkezdtünk egymással élcelődni. - Nem vagyok én gyáva! Neki sem akarózott elmenni dolga végezetlenül. Így kellő távolságban – magamra kapva valamit – megismerkedtünk. Kölcsönös bizalom alakult ki e rövid idő alatt és amikor felajánlotta, hogy a közelben van a „tanyája" és lenne-e kedvem elmenni hozzá, nem mondtam nemet.

Itt valami elkezdődött! Ilyen egy ismerkedés?! Miután mindketten kerestünk valakit, vagyis mindketten ugyanazt gondoltuk. - Miért ne?! Valahol el kell kezdeni! A hajlandóság adott volt mindkét részről. Kölcsönös. Miután megismertem az otthonát, mint kiderült, nem kellett nagy képzelőerő ahhoz, hogy kapcsolatot keres, vagy legalábbis partnert és nem csak a lakását akarta megmutatni. Úriember módjára viselkedett, nem tett semmi olyan félreérthetetlen mozdulatot rövid ott-tartózkodásom alatt, amiért ne bízhattam volna meg benne. Felajánlotta, hogy hazavisz, ami növelte az amúgy kialakulóban lévő szimpátiámat. - Ilyen szituációban még nem voltam, ha voltam is már alig emlékeztem rá, hiszen régóta nem volt kapcsolatom. Jólesett a hiúságomnak, egyáltalán ez a gesztus nekünk, nőknek kijár! Ez így volt természetes abban a helyzetben, mert valami elindult közöttünk akkor. Mindketten egyedülállóak voltunk és már nem gyerekek. - Megismerte az otthonomat, megismerkedett a lányommal és megbeszéltünk másnapra egy „randevút".

Pontos volt. Én pedig mint az első találkájára készülődő lány (nő), izgultam. Annyira hihetetlen volt maga az egész sztori, hogy házhoz jött a „herceg" fehér lovon. Ez már randi!? Akkor még nem tűnt fel a magabiztossága, még talán imponált is annak ellenére, hogy nem mai gyerek, még jól is tartja magát. A lányom intelmei közepette, hogy „Vigyázzon rám!" indultunk el hozzá, útba ejtve egy nagy bevásárló helyet, ahol – gondoltam - valami nem akármilyen harapni- és innivalót fog vásárolni, megadja a módját. Itt egy kicsit csalódott lettem a kicsinyessége miatt, mert hiába asszisztáltam hozzá – éhes is voltam már nagyon, a nagy izgalmamban enni sem tudtam otthon - számomra nem volt túlságosan vonzó a

választása, ha már egyszer meg sem kérdezte nemhogy egy kisvendéglőben, ahol megadhatta volna a módját, gyertyafényes vacsorának sem volt ígéretes az amúgy szerény választék.
Na mindegy gondoltam, fiatal még az idő, messze még az este.
Megérkeztünk hozzá. Irtózatos, fülleszto meleg volt még mindig, izzadtak voltunk mind a ketten. Jó volt felfrissíteni magunkat, nem voltunk egyáltalán szégyenlősek. Körbevezetett, megmutatta a kertjét, a házát kívülről is. Láttam, hogy van egy kutyája, amúgy egy kis termetű házőrző, és nem álltam meg szó nélkül, vizet kellene neki adni, hol találom a vizet? - Elég durván válaszolt ahhoz képest, hogy csak egy ártatlan kérés volt, amit nem lehetett nem észrevenni, és részemről természetes volt, hogy ebben a melegben a kutyának inni kell adni. Ekkor már valami elkezdett bennem megváltozni. Valami nem stimmel – gondoltam.

Amikorra már kezdett sötétedni és felvetettem, miután nem láttam semmi nyomát annak, hogy vacsorához készülődne, hogy ő nem szokott vacsorázni? - Szándékosan provokatív volt részemről és tudatos a kérdés, mert a kutya után már nem volt sok kétségem afelől, hogy a látszat csal, és nem biztos, hogy azzal állok szemben, amire gondoltam és amire vágytam. A válasza még kiábrándítóbb volt:
- Miért, nem vacsoráztál otthon?
Hoppá! Ennek már fele sem tréfa. Eszében sem volt, hogy mekkora furkó lett a szememben, és mennyire változott percről-percre bennem az ellenszenv irányába. De mivel mindezt felfogva mégiscsak éhes voltam és – kiszolgálhattam – magam a hűtőjéből, ettem pár falatot és ittam egy pohár bort. Egyedül az asztalnál, amin nem csak az én vacsorám volt, hanem minden egyéb nem odavaló tárgyak. - Ez az ember nem készült „randira” – gondoltam, de akkor mit akart? Hát nem kellett sokat várnom, és a legkiábrándítóbb ennek tetejébe az volt, hogy amúgy pucéran megállt az ajtajában és nem éppen kis szerszámát és magát megmutatva teljes valójában megkérdezte:
- Elég lesz-e neked?
És ha befejeztem a vacsorát feküdjek le mellé, az egy ággyal és tévével berendezett szobájába. Ezután minden addigra maradék illúzióm elszállt, és végre a tettek mezejére léptem. Kerek perec kimondva, hogy én el akarok menni, meggondoltam a dolgot, nem volt jó ötlet ez az egész. Még kíméletes is voltam vele. Nem mertem kimondani, amit gondoltam, hogy mekkora bunkó. Emlékeztettem viszont arra, hogy mit mondott a lányom – miután az idő előre haladtával teljesen besötétedett, hogy - „Vigyázzon rám!” Legyen szíves és kísérjen el. Pont. Ekkorra már ő is vette a lapot és leplezetlenül adta magát, hogy eszébe sincs elkísérni, menjek, ha akarok, végül is „- Mi történhet veled?” felkiáltással. Ennyi volt.

És én ezen a napon, egyedül féltem a sötétben az úton, ugattak a kutyák és alig vártam, hogy kiérjek hozzám a kertbe, ahol egyedül töltöttem az egész éjszakát egy korty ivóvíz nélkül, abban a forróságban. A szememre nem jött álom, annyira hihetetlen volt az egész és annyira felszabadító érzés, hogy ennek az embernek nem adtam oda magam. Megfogadtam soha többet az életben ilyen helyzetbe nem fogok kerülni! Győztesnek éreztem magam, mert ebbe a kutyaszorítóba ugyan önként mentem bele, és kiszolgáltatott helyzetbe saját magamat hoztam, de volt annyi bátorságom, hogy ezzel szembeszálljak.

Azóta sem bántam meg azt, hogy akkor otthagytam azt az embert. Mint mindennek ennek a sztorinak is van tanulsága részemre, de mások részére is, legalábbis remélem. A férfiaknak talán az, hogy ilyen helyzetbe soha ne hozzanak senkit. Ne a farkuk helyettesítse az észt, mert ész nélkül az sem működik. Adják meg a módját még akkor is, ha egynapos kaland az egész, mindegy miért, valamiért. Becsületből?!

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

A női nemnek viszont talán az szolgáljon tanulságul, hogy bármennyire is nehéz egyedül, az önbecsülésünket nem szabad elveszítenünk egy „kapcsolat” reményében, mert sokkal többet érünk annál, hogy ilyen áron szerezzünk társat magunknak. Nincs annál kiábrándítóbb mint utólag bánni, hogy átvertek, megaláztak, becsaptak, hazudtak. Így legalább az illúzió megmaradt! Másként is történhetett volna!”

Írta: zsoltne.eva

Együtt írt valóság 2010, Feleségek.hu antológia

SEGÍTSÉG!

Hosszú utat tettem meg idáig. Volt benne sok jó, de több a rossz. Hogy nem voltam elég erős, itt a bizonyíték. Kell ennél több! Vállalom, ha bűnös vagyok. Mindent vállalok, csak történjen már valami. Hát nem érti, senki?

Úgy mondom, hogy értse minden olvasó:
Bajban vagyok! Csak egy a sok közül, de nekem most ez a legfontosabb. Már a most is késő lenne!

Elmegyek a végsőkig, ha kell. Nem akarok mást, csak becsületesen megkeresni a kenyeremet, ami egyre kevesebb. Még nem éhezek, de már számolom a „katonákat". Minden egyes falat, amit leengedek a torkomon, azt a célt szolgálja, hogy életben maradjak, mert rám szükség van. Valakinek!

És én élni akarok. Nem számítana, ha egyedül lennék, már nem érdekelne. De van egy gyerekem, akiről gondoskodnom kell. Még mindig, pedig már negyven éves. Én sem vagyok sokkal több, mindössze ötvenkilenc. Becsületesen megdolgozott munkámért becsületes nyugdíjat kapok. Azt mondhatnák sokan, mit akarok akkor egyáltalán?

Munkát! Kenyeret! Megélhetést!

Nem akarok mást, mint kifizetni a szolgáltatók felé az adósságomat, ami még nem az, hiszen nem tartozom senkinek. Nem akarok mást, mint betömni a sok éhes szájat, mert ráadásul nem csak az embert, de az állatot is szeretem. Ez már nálam betegség? De, ha az is lenne, erőmön felül teszem a kötelességem már nagyon hosszú évek óta. Elveszek az útvesztőkben, nem ismerem ki magam bennük, mert arra még ez az idő is kevés volt, hogy megértsem, kitapasztaljam, kitanuljam, megtanuljam, túléljem. A munkatapasztalat kevés! A munkaszeretet kevés! Az ember és állat szeretete kevés! A negyvenkét év munkaviszonyban megszerzett ismeret és gyakorlat kevés! Hát kit szeressek? Mit szeressek? Mit akarok akkor én egyáltalán?

Munkát! Kenyeret! Megélhetést!

Csak egy asszony vagyok, aki egész életemben dolgoztam azért, mert azt hittem a munka becsülete mindenek felett. Az életet jelentette számomra. Csak azért vagyok még itt ezen a földön, mert komolyan hittem ebben. Vállaltam a mai napig, negyven év nem kis idő, hogy egyedül, de felnevelem a gyerekemet. Minden akadályt le tudtam küzdeni, minden szeretetet tudtam nélkülözni, egyet nem tudok.

Munkát! Kenyeret! Megélhetést! - biztosítani, ahhoz, hogy élhessünk.

Írta: zsoltne.eva